

## Přehled zpráv

<b>Jak se zbavit Miloše Zemana</b> .....	11
2.2.2016 ČRo Plus ~ str. 03 ~ 18:10 Názory a argumenty	
<b>Adam Zaydlar ředitelem společnosti MEDEXO</b> .....	11
2.2.2016 Kariera.iHNed.cz ~ str. 00 ~ kariera.ihned.cz -rkp	
<b>Nejvlivnější muž Topolánkovy vlády. Kdo je vlastně Marek Dalík?</b> .....	12
2.2.2016 iHNed.cz ~ str. 00 ~ domaci.ihned.cz ČTK, bit	
<b>"Kauza Pandury": M. Dalíka poslal soud do vězení</b> .....	13
2.2.2016 TV Nova ~ str. 01 ~ 19:30 Televizní noviny	
<b>Ester Janečková Rozhodně se nenuším</b> .....	14
2.2.2016 Týdeník Televize ~ str. 16 ~ Rozhovor Jiří Landa	
<b>Pět let vězení a pět milionů pokuta. Dalík pyká za pandury</b> .....	16
2.2.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Kauzy ČTK	
<b>Soud poslal Dalíka na pět let do vězení za korupci, má také zaplatit pokutu</b> .....	18
2.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Domácí události	
<b>Potřebují česká média drahý Londýn?</b> .....	22
3.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Žurnál	
<b>Potřebují česká média drahý Londýn?</b> .....	24
3.2.2016 strategie.e15.cz ~ str. 00 ~ Žurnál	
<b>Burleska, erotika i satira v peří, korzetech a flitrech</b> .....	27
3.2.2016 Vlasta ~ str. 10 ~ MICHAELA KAŇOKOVÁ	
<b>Česko nevydalo Alího Fajáda do Spojených států</b> .....	30
4.2.2016 ČRo Plus ~ str. 04 ~ 17:10 Den podle...	
<b>Cenu Ferdinanda Peroutky získali Marek Wollner a Luboš Dobrovský</b> .....	33
4.2.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Domácí benesp	
<b>Na zámku zažil porod, loupež i romantiku</b> .....	35
4.2.2016 Jihlavský deník ~ str. 09 ~ Publicistika	

VÁCLAV KOBLENC

<b>Mělo by být referendum za vystoupení z Evropské unie?</b> .....	37
4.2.2016 ČT 1 ~ str. 01 ~ 21:30 Máte slovo	
<b>Ve skoro zapomenuté válce na Ukrajině se už zase střílí a pájí z těžkých zbraní</b> .....	66
5.2.2016 ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
<b>Česko vydání Fajáda se Spojenými státy neprojednalo. Proto byla reakce tak ostrá, říkají experti na diplomacii</b> .....	68
5.2.2016 iHNed.cz ~ str. 00 ~ zahranični.ihned.cz ČTK, hec	
<b>Expert: Ostrá reakce USA na propuštění Fajáda je chybou diplomacie</b> .....	69
5.2.2016 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domov Lidovky.cz, ČTK	
<b>Chyba diplomacie! To je podle expertů reakce USA na propuštění Fajáda</b> .....	70
5.2.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor jzd, čtk	
<b>Za kritiku USA kvůli Fajádovi prý může chyba české diplomacie</b> .....	71
5.2.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Domáci ČTK	
<b>„K násilí v ulicích nemusí být daleko“</b> .....	72
5.2.2016 Mladá fronta DNES ~ str. 13 ~ Praha Jakub Heller	
<b>Politolog: I Prahu mohou čekat kvůli uprchlíkům demonstrace plné násilí</b> .....	74
5.2.2016 praha.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Praha / Praha - zprávy Jakub Heller	
<b>Co Čech, to detektiv</b> .....	75
5.2.2016 Téma ~ str. 08 ~ Seriály Milan Eisenhammer	
<b>Boje na východě Ukrajiny</b> .....	81
6.2.2016 ČT 24 ~ str. 04 ~ 12:00 Polední události	
<b>Personální změna ve společnosti MEDEXO</b> .....	81
7.2.2016 personalista.com ~ str. 00 ~	
<b>Merkelová může současný průšvih ustát. Analytik připomíná její až zázračné schopnosti</b> .....	82
8.2.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Monitor vef	
<b>KDO KAM</b> .....	83
8.2.2016 Hospodářské noviny ~ str. 17 ~ Lidé	



<b>„Protestovat mě donutil strach“ .....</b>	<b>83</b>
8.2.2016 Mladá fronta DNES ~ str. 13 ~ Praha <i>Martin Bajtler, Vojtěch Janda</i>	
<b>Společnost se dostala na šikmou plochu .....</b>	<b>85</b>
9.2.2016 Právo ~ str. 07 ~ Publicistika <i>Karolína Brožová</i>	
<b>Smartphony a kolárky: konference o virtuálních prvcích v církevní komunikaci na FSV UK .....</b>	<b>86</b>
10.2.2016 marketing.cz ~ str. 00 ~ Komunikace, Konference <i>Redakce</i>	
<b>Časopis domaloval hidžáb přítelkyni pobodaného muslima. Blondýna by téma špatně ilustrovala, hájí se .....</b>	<b>88</b>
10.2.2016 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>Domáci</i>	
<b>Už dělám jen to, co mě baví!.....</b>	<b>89</b>
10.2.2016 Vlasta ~ str. 10 ~ Téma <i>TEXT MARTINA HÁCHOVÁ</i>	
<b>Lidé.....</b>	<b>92</b>
11.2.2016 E15 ~ str. 20 ~ Kariéra & vzdělání	
<b>PRÓZA TOMÁŠ TLAPA: POVÍDKY .....</b>	<b>94</b>
11.2.2016 Tvar ~ str. 09 ~ Próza	
<b>Alího Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům .....</b>	<b>95</b>
13.2.2016 Českolipský deník ~ str. 11 ~ Události <i>KATEŘINA PERKNEROVÁ</i>	
<b>Prorektor CEVRO Institutu Tomáš Pojar: Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům .....</b>	<b>99</b>
13.2.2016 denik.cz ~ str. 00 ~ Z domova	
<b>Fojar: Alího Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům .....</b>	<b>102</b>
13.2.2016 Vyškovský deník ~ str. 11 ~ Události <i>(kp)</i>	
<b>Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů okradl a to doslova, pracující rodiče .....</b>	<b>106</b>
13.2.2016 euportal.cz ~ str. 00 ~ Studie <i>Ivo Patta</i>	
<b>Rozhodně nenudím.....</b>	<b>113</b>
15.2.2016 Tv Plus ~ str. 04 ~ <i>Jiří Landa</i>	
<b>Američané volí pankáčsky.....</b>	<b>114</b>
15.2.2016 Týden ~ str. 68 ~ Svět <i>David Jareš</i>	

<b>spojećem je ulice .....</b>	<b>116</b>
15.2.2016 Euro ~ str. 38 ~ Report <i>Hana Bořková</i>	
<b>Kluk s Lupou .....</b>	<b>120</b>
15.2.2016 Reportér ~ str. 76 ~ České počiny <i>Adéla Vopěnková</i>	
<b>Politická krize na Ukrajině .....</b>	<b>124</b>
16.2.2016 ČT 24 ~ str. 07 ~ 22:00 Události, komentáře	
<b>EU jako globální velmoc – reálný cíl nebo mission impossible? .....</b>	<b>128</b>
17.2.2016 businessinfo.cz ~ str. 00 ~ Kalendář akcí	
<b>Bezpečnostní rada jednala o trestu pro zahraniční bojovníky i viru zika .....</b>	<b>128</b>
17.2.2016 lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domov <i>ČTK</i>	
<b>Radikály můžeme postihovat bez nutnosti změny zákona, tvrdí bezpečnostní rada státu .....</b>	<b>129</b>
17.2.2016 aktualne.cz ~ str. 00 ~ Domáci <i>ČTK</i>	
<b>Bezpečnostní rada státu projednala opatření ke zvýšení bezpečnosti na mezinárodních letištích v České republice .....</b>	<b>130</b>
17.2.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Tiskové zprávy <i>Tisková zpráva</i>	
<b>O krásných ženách .....</b>	<b>131</b>
17.2.2016 Vlasta ~ str. 53 ~ <i>EVA KADLČÁKOVÁ</i>	
<b>Češi neumějí řešit diskriminaci .....</b>	<b>132</b>
17.2.2016 A2 ~ str. 21 ~ Rozhovor <i>nada straková</i>	
<b>Společnost není tak rozdělená, jak chce Zeman či Konvička .....</b>	<b>134</b>
17.2.2016 E15 ~ str. 16 ~ Rozhovor se sociologem Danielem Prokopem <i>Jan Vávra</i>	
<b>Daniel Prokop: Společnost není tak rozdělená, jak chce Zeman či Konvička .....</b>	<b>136</b>
17.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory <i>Jan Vávra</i>	
<b>Redakce iDNES.cz vede odborný seminář na Univerzitě Karlově v Praze .....</b>	<b>140</b>
18.2.2016 feedit.cz ~ str. 00 ~ Tisková zpráva <i>FeedIT.cz</i>	
<b>EU jako globální velmoc – reálný cíl nebo mission impossible? .....</b>	<b>140</b>
18.2.2016 businessinfo.cz ~ str. 00 ~ Kalendář akcí	
<b>Redakce iDNES.cz vede seminář na Univerzitě Karlově .....</b>	<b>141</b>

18.2.2016	MaM.cz ~ str. 00 ~ mam.ihned.cz <i>Martin Štěřba</i>	
<b>Novináři iDNES.cz v roli lektorů. Studenty učí on-line žurnalistiku .....</b>		<b>141</b>
18.2.2016	zpravy.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domácí <i>iDNES.cz</i>	
<b>Turecko mělo být stěžejním hostem summitu Evropské unie v Bruselu .....</b>		<b>142</b>
18.2.2016	ČRo Plus ~ str. 01 ~ 17:10 Den podle...	
<b>Školy sázejí na korejštinu i migraci .....</b>		<b>146</b>
18.2.2016	Ekonom ~ str. 18 ~ Vzdělávání <i>Eva Hníková</i>	
<b>ČESKO POD PANTOFLEM.....</b>		<b>152</b>
18.2.2016	Reflex ~ str. 58 ~ Fenomén <i>TEXT PAVLA HORÁKOVÁ</i>	
<b>Česko pod pantoflem .....</b>		<b>156</b>
18.2.2016	reflex.cz ~ str. 00 ~ Hlavní články	
<b>Redakce iDNES.cz vede odborný seminář na Univerzitě Karlově v Praze .....</b>		<b>160</b>
19.2.2016	mediahub.cz ~ str. 00 ~ Mediahub, Média	
<b>ŠTAFETA V ČESKÉM ROZHLASE.....</b>		<b>160</b>
19.2.2016	Strategie ~ str. 54 ~ Média <i>Igor Záruba</i>	
<b>Slabý článek slabého řetězu.....</b>		<b>161</b>
19.2.2016	Dotyk ~ str. 00 ~ Hydepark <i>Thomas Kulidakis</i>	
<b>Matějka (Svobodní): S takovým životopisem za peníze daňových poplatníků nelze očekávat férové hodnocení ani omylem.....</b>		<b>163</b>
20.2.2016	parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Politici voličům <i>PV</i>	
<b>Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní.....</b>		<b>163</b>
20.2.2016	Pražský deník ~ str. 02 ~ Z metropole <i>VÁCLAVA BURDOVÁ</i>	
<b>iDnes.cz vede kurz online žurnalistiky na FSV UK.....</b>		<b>167</b>
21.2.2016	mediaguru.cz ~ str. 00 ~ Aktuality <i>Martina Vojtěchovská</i>	
<b>Odbornice: Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat i muži .....</b>		<b>167</b>
21.2.2016	denik.cz ~ str. 00 ~ Z domova	
<b>Odbornice: Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je naivní.....</b>		<b>170</b>

21.2.2016	prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Moje Praha	
<b>Denně sním až osm kilo ovoce a zeleniny, říká vyznavačka raw stravy.....</b>		<b>173</b>
22.2.2016	ona.iDNES.cz ~ str. 00 ~ OnaDnes.cz / Lidé <i>MF DNES, Kristina Komůrková</i>	
<b>Nejlepší vysoké školy.....</b>		<b>177</b>
22.2.2016	Týden ~ str. 26 ~ Aktuálně <i>Vladimír Barák</i>	
<b>Na pražském Smetanově nábřeží unikál plyn, hasiči místo na tři hodiny uzavřeli.....</b>		<b>180</b>
23.2.2016	aktualne.cz ~ str. 00 ~ Praha <i>ČTK</i>	
<b>Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu.....</b>		<b>181</b>
23.2.2016	ceskenoviny.cz ~ str. 00 ~ Z domova <i>ČTK</i>	
<b>Únik plynu na Smetanově nábřeží v Praze.....</b>		<b>181</b>
23.2.2016	Impuls ~ str. 01 ~ 18:00 Zprávy	
<b>Oprava plynovodu uzavřela Smetanovo nábřeží.....</b>		<b>181</b>
23.2.2016	prazskypatriot.cz ~ str. 00 ~	
<b>Evakuace Karlovy univerzity kvůli plynu. 200 lidí na ulici, stály i tramvaje .....</b>		<b>181</b>
23.2.2016	blesk.cz ~ str. 00 ~ Blesk Praha	
<b>V Praze na Smetanově nábřeží unikál plyn.....</b>		<b>182</b>
23.2.2016	echo24.cz ~ str. 00 ~ Domov, Krátké zprávy <i>Echo24, čtk</i>	
<b>Na Smetanově nábřeží v Praze unikál plyn, hasiči evakovali budovu fakulty .....</b>		<b>182</b>
23.2.2016	praha.iDNES.cz ~ str. 00 ~ Praha / Praha - zprávy <i>MF DNES, Roman Šafhauser</i>	
<b>Smetanovo nábřeží v Praze je kvůli úniku plynu uzavřené pro auta i pro chodce .....</b>		<b>183</b>
23.2.2016	ČRo Radiožurnál ~ str. 03 ~ 17:00 Zprávy	
<b>Policie uzavřela kvůli úniku plynu Smetanovo nábřeží v Praze .....</b>		<b>183</b>
23.2.2016	Frekvence 1 ~ str. 01 ~ 18:00 Rozhlasové noviny	
<b>Smetanovo nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli úniku plynu. Hasiči evakovali 200 lidí .....</b>		<b>184</b>
23.2.2016	lidovky.cz ~ str. 00 ~ Zprávy / Domov <i>Lidovky.cz, ČTK</i>	
<b>Smetanovo nábřeží v Praze na tři hodiny uzavřel únik plynu .....</b>		<b>184</b>
23.2.2016	tyden.cz ~ str. 00 ~ Domáci	

ČTK

<b>V Íránu budou volby .....</b>	<b>185</b>
23.2.2016 ČRo Plus ~ str. 03 ~ 17:10 Den podle...	
<b>Plyn u Národního divadla vyhnal studenty ze školy. Oprava trvala hodiny .....</b>	<b>187</b>
23.2.2016 blesk.cz ~ str. 00 ~ Blesk Praha	
<b>V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli úniku plynu .....</b>	<b>187</b>
23.2.2016 denik.cz ~ str. 00 ~ Praha	
<b>Smetanovo nábřeží v Praze uzavřel na tři hodiny únik plynu .....</b>	<b>188</b>
23.2.2016 novinky.cz ~ str. 00 ~ Krimi <i>jap</i>	
<b>V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli úniku plynu .....</b>	<b>188</b>
23.2.2016 prazsky.denik.cz ~ str. 00 ~ Nehody	
<b>Smetanovo nábřeží v Praze uzavřel na tři hodiny únik plynu .....</b>	<b>189</b>
23.2.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Regiony <i>hubertovak</i>	
<b>Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu .....</b>	<b>189</b>
23.2.2016 ČRo - regina.cz ~ str. 00 ~ / denik <i>ČTK, ČRo</i>	
<b>Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu .....</b>	<b>190</b>
23.2.2016 ČRo - strednicechy.cz ~ str. 00 ~ / aktualne <i>ČTK, ČRo</i>	
<b>Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu .....</b>	<b>190</b>
23.2.2016 zpravy.rozhlas.cz ~ str. 00 ~ / regiony <i>ČTK, ČRo</i>	
<b>Jak uplatnit diplom ze společenských věd? Najděte si zaměření, které nikdo jiný nemá .....</b>	<b>191</b>
23.2.2016 ČRo - wave.cz ~ str. 00 ~ / universum <i>Ladislav Novák</i>	
<b>Zavoral: Počet manažerů ČRo klesne o pětinu na 120 lidí .....</b>	<b>191</b>
23.2.2016 finance.cz ~ str. 00 ~ <i>Financninoviny.cz</i>	
<b>Počet manažerů ČRo klesne o pětinu.....</b>	<b>192</b>
23.2.2016 mediahub.cz ~ str. 00 ~ Mediahub, Média	
<b>Rozhlas o pětinu sníží počet manažerů, ušetří desítky milionů .....</b>	<b>193</b>
23.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Zprávy	

<b>Zavoral: Počet manažerů ČRo klesne o pětinu na 120 .....</b>	<b>195</b>
23.2.2016 mediaguru.cz ~ str. 00 ~ Rádio	
ČTK	
<b>Nový ředitel Českého rozhlasu Zavoral oznámil personální změny .....</b>	<b>196</b>
23.2.2016 mediamania.cz ~ str. 00 ~ Televize a rádia	
ČTK	
<b>Rozhlas o pětinu sníží počet manažerů, ušetří desítky milionů .....</b>	<b>197</b>
23.2.2016 strategie.e15.cz ~ str. 00 ~ Zprávy	
<b>Nový ředitel Českého rozhlasu Zavoral oznámil personální změny .....</b>	<b>198</b>
23.2.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Televize a rádia	
ČTK	
<b>Vinnetoua nahradil Poseroutka .....</b>	<b>199</b>
23.2.2016 Lidové noviny ~ str. 15 ~ Akademie	
BARBORA CIHELKOVÁ	
<b>Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní .....</b>	<b>201</b>
23.2.2016 Benešovský deník ~ str. 02 ~ Benešovsko	
VÁCLAVA BURDOVÁ	
<b>Únik plynu .....</b>	<b>11</b>
24.2.2016 Metro ~ str. 02 ~ Praha	
ČTK	
<b>200 lidí evakovali! .....</b>	<b>11</b>
24.2.2016 Blesk ~ str. 06 ~ Čechy/Morava	
(kon)	
<b>Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu .....</b>	<b>12</b>
24.2.2016 TV Nova ~ str. 02 ~ 06:00 Ranní Televizní noviny	
<b>Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu .....</b>	<b>13</b>
24.2.2016 TV Nova ~ str. 02 ~ 07:00 Ranní Televizní noviny	
<b>Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu .....</b>	<b>14</b>
24.2.2016 TV Nova ~ str. 02 ~ 08:00 Ranní Televizní noviny	
<b>Kvůli plynu evakovali 200 lidí z fakulty .....</b>	<b>16</b>
24.2.2016 Právo ~ str. 11 ~ Praha - Střední Čechy	
(sts, trj)	
<b>V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli plynu .....</b>	<b>18</b>
24.2.2016 Benešovský deník ~ str. 04 ~ Zpravodajství	
(hol)	



<b>Na nábřeží unikal plyn, evakuováno bylo 200 lidí .....</b>	<b>22</b>
24.2.2016 Mladá fronta DNES ~ str. 15 ~ Praha (ČTK, vj)	
<b>PIAF se zaměří na sportovní marketing .....</b>	<b>24</b>
24.2.2016 mediar.cz ~ str. 00 ~ Články Ondřej Aust	
<b>Slovenské volby 2016. Proč se snažit, když stejně všichni víme, jak to dopadne .....</b>	<b>27</b>
24.2.2016 ct24.cz ~ str. 00 ~ Blogy rklos	
<b>Zavoral přeskládal vedení Českého rozhlasu .....</b>	<b>30</b>
24.2.2016 mediar.cz ~ str. 00 ~ Články ČTK	
<b>Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní .....</b>	<b>33</b>
24.2.2016 Berounský deník ~ str. 02 ~ Berounsko / region VÁCLAVA BURDOVÁ	
<b>Jak to vidí politoložka Vladimíra Dvořáková .....</b>	<b>35</b>
24.2.2016 ČRo Dvojka ~ str. 01 ~ 08:30 Jak to vidí	
<b>PŘÍPOJKA OPRAVENA .....</b>	<b>37</b>
25.2.2016 Právo ~ str. 12 ~ Praha - Střední Čechy (trj)	
<b>Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní .....</b>	<b>66</b>
25.2.2016 Příbramský deník ~ str. 02 ~ Příbramsko, region VÁCLAVA BURDOVÁ	
<b>Íránské parlamentní volby doprovází vysoký zájem voličů .....</b>	<b>68</b>
26.2.2016 ČRo Plus ~ str. 03 ~ 19:00 Zprávy	
<b>Úřady musely o 4 hodiny prodloužit íránské volby, účast byla mimořádně vysoká .....</b>	<b>69</b>
26.2.2016 zpravy.rozhlas.cz ~ str. 00 ~ / blizkyvychod Ondřej Himmer	
<b>Ve studentských RUKOU .....</b>	<b>70</b>
26.2.2016 CITY LIFE ~ str. 50 ~ City gourmet Hana Biriczová	
<b>Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu .....</b>	<b>71</b>
27.2.2016 ceskenoviny.cz ~ str. 00 ~ Hlavní zprávy ČTK	
<b>Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu .....</b>	<b>72</b>
27.2.2016 ceskenoviny.cz ~ str. 00 ~ Z domova ČTK	
<b>Údaje o trestním řízení? Média by měla informovat až u soudu .....</b>	<b>74</b>
27.2.2016 mediamania.cz ~ str. 00 ~ Tisk	

ČTK

<b>Údaje o trestním řízení? Média by měla informovat až u soudu.....</b>	<b>75</b>
27.2.2016 tyden.cz ~ str. 00 ~ Tisk ČTK	
<b>Vávra: Média by měla o trestním řízení informovat až u soudu.....</b>	<b>81</b>
27.2.2016 ceska-justice.cz ~ str. 00 ~ Justice Eva Paseková	
<b>Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu.....</b>	<b>81</b>
27.2.2016 mediahub.cz ~ str. 00 ~ Mediahub, Média	
<b>Co přinese masová migrace? České univerzity těžko shání peníze na výzkum.....</b>	<b>82</b>
28.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Domácí události Jan Vávra	
<b>Matěj Stropnický: Mým spojencem je ulice .....</b>	<b>83</b>
28.2.2016 e15.cz ~ str. 00 ~ Rozhovory Hana Boříková	
<b>Ptáčková, Dušková: Vzdělaní Češi mají rádi přírodu. O její ochraně mnoho nevědí .....</b>	<b>83</b>
28.2.2016 parlamentnilisty.cz ~ str. 00 ~ Názory a petice PV	
<b>Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu.....</b>	<b>85</b>
29.2.2016 epravo.cz ~ str. 00 ~ Zpravodajství, newsletter	
<b>Blízký východ - imperativ pro aktivitu NATO.....</b>	<b>86</b>
29.2.2016 natoaktual.cz ~ str. 00 ~ natoaktual.cz / Analýzy a komentáře natoaktual.cz	

## Plné znění zpráv

### Jak se zbavit Miloše Zemana

1.2.2016 ČRo Plus str. 03 18:10 Názory a argumenty

Lída RAKUŠANOVÁ, moderátorka

A teď polarizace počesku. Prezident Zeman a jeho pravomoci. Prezident a jeho odpůrci. Slovo má Josef Mlejnek, z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

Josef MLEJNEK, **FSV UK** Praha

Prezident Miloš Zeman svými výroky posluchače často přímo nutí k myšlence, jak se ho vlastně zbavit. Samozřejmě demokraticky, kalašnikovovy ponechme v představách džihádistů. Truchlivá bezmocnost, kterou nemalá část veřejnosti mnohdy cítí, když hlava České republiky otevře ústa, nepřímo potvrzuje, že ti zástupci lidu, kteří ve sněmovně a v Senátu zvedli ruku pro zavedení přímé volby, projeví šikovnost na úrovni Pata a Mata. Kromě samotného způsobu volby nezměnili nic, ani ústavní neodpovědnost prezidenta, za jehož akty, které vyžadují kontrasignaci, což je většina prezidentových aktů, nese politickou odpovědnost vláda. Samozřejmě, výroky pronesené na besedě s občany nebo v médiích žádnou kontrasignaci nevyžadují, jsou to na první pohled či poslech jen takové řeči, nicméně slova hlavy státu mají svou váhu a nesporně spoluvytvářejí politické ovzduší v zemi. Vláda je politicky odpovědná parlamentu, a pokud se během volebního období nějak změní poměr sil ve sněmovně, třeba kvůli nespokojenosti jedné z doposud koaličních stran s tím, co premiér říká na veřejnosti, může změna vlády nastat i dříve než po vypršení čtyřletého volebního období parlamentu, z něhož vláda po volbách vzešla. U prezidenta nic takového nehrozí. Pokud neporuší hrubě ústavu či nedopustí-li se velezrady, vlastně ho limituje jediná věc: ohled na případné znovuzvolení. A prezident, jenž je zvolen na druhé funkční období, se pak víceméně nemusí ohlížet už vůbec na nic. I proto si Zemanovy dosavadní způsoby samy říkají o vkomponování nějaké formy politické odpovědnosti prezidenta do české ústavy. O co by konkrétně mohlo jít? Kupříkladu o možnost voličů odvolat prezidenta z úřadu v referendu, což by vlastně představovalo jakousi analogii vyslovení nedůvěry vládě v parlamentu. U nás něčím podobným sice šerموvali různí populisté, avšak tuto myšlenku pouze převzali ze zahraničí. Například ve Spojených státech amerických lze v řadě států Unie odvolat stávajícího guvernéra, tedy jakéhosi místního prezidenta. Obavu z populistického zneužívání podobného instrumentu lze zčásti zažehnat jednak podmínkou, že by iniciace odvolávacího referenda nemohla být snadnou záležitostí. Ale i praktickou statistikou: v dějinách USA, které nyní zahrnují padesát států, došlo k sesazení guvernéra referendem všehovšudy dvakrát. Nicméně každé pravidlo má též psychologický efekt. V zemi, kde je odvolání guvernéra či prezidenta v zásadě reálně možné, byť nikoliv snadné, si držitelé takového úřadu zkrátka dávají větší pozor. Všichni jistě ne, někteří však ano. A právě proto se dané pravidlo pak ani nemusí uplatňovat v praxi. Určitě by tudíž stálo za úvahu zavést něco v tomto duchu i u nás.

### Adam Zaydlar ředitelem společnosti MEDEXO

2.2.2016 Kariera.iHNed.cz str. 00 kariera.ihned.cz

-rkp

Novým ředitelem společnosti MEDEXO, výhradního distributora kancelářských zdravotních židlí SpinaliS, se stal Adam Zaydlar. Jeho hlavním úkolem bude řízení společnosti a její další rozvoj na klíčových trzích jako je Česká republika, Slovensko a Polsko a strategie expanze na nové trhy.

Adam Zaydlar (31) zahájil svou kariéru v auditních odděleních společností PwC a Deloitte. Před nástupem do společnosti MEDEXA působil pět let jako Business Development Manager v Asociaci certifikovaných účetních (ACCA).

Ve společnosti MEDEXO se zaměří na strategii expanze na nové trhy posílení pozice společnosti na českém trhu s cílem rozšíření povědomí o značce SpinaliS, jakožto synonymu pro zdravé sezení. „Mým cílem je posílení povědomí o značce SpinaliS, jakožto synonymu zdravého sezení na všech trzích, na kterých naše společnost působí. Pevně věřím, že nejlepším lékem na většinu zdravotních problémů je prevence“, říká Adam Zaydlar.

Vystudoval magisterský obor se zaměřením na finance na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a je členem Asociace certifikovaných účetních (ACCA).

URL| <http://kariera.ihned.cz/pro-hr-manazery/c1-65145890-adam-zaydlar-reditelem-spolecnosti-medexo>

## Nejvlivnější muž Topolánkovy vlády. Kdo je vlastně Marek Dalík?

2.2.2016 iHNed.cz str. 00 domaci.ihned.cz

ČTK, bit

Má rád rychlá auta, luxus, Toskánsko a s novináři nemluví.

Marek Dalík byl kdysi pravou rukou premiéra a předsedy ODS Mirka Topolánka a možná i něco víc.

Soud ho v pátek odsoudil k pěti letům vězení za korupci.

Marek Dalík požadoval podle soudu půlmiliardový úplatek za to, že rakouská zbrojovka Steyr nepřijde o dvacetimiliardovou zakázku na dodávku obrněných transportérů Pandur pro českou armádu. Trest: pět let vězení.

Marek Dalík je vinen. Soud ho poslal na pět let do vězení za korupci při nákupu obrněnců Pandur - čtěte ZDE

Případ Dalíkovy korupce je také příběhem neprůhledného zákulisí vrcholové politiky. Dalík byl neoficiálním asistentem někdejšího premiéra Mirka Topolánka, jeho vliv sahal nečekaně daleko. Zde je Dalíkova vizitka:

\* Datum narození: 14. ledna 1975

\* Vzdělání: bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK

\* Praxe: profesní dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla), kde působil přes tři roky; od února 2002 do května 2014 byl předsedou představenstva PR agentury New Deal Communications (v srpnu 2009 Hospodářské noviny napsaly, že firma má obraty v řádu desítek milionů korun); podle obchodního rejstříku je společníkem firmy VIS Teniscentrum ve Vestci u Prahy.

\* Byl pravou rukou někdejšího předsedy ODS Mirka Topolánka, který byl v letech 2006 až 2009 premiérem, a podle informací v médiích měl výrazný podíl na jeho politické strategii. Seznámili se v roce 1999, kdy byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. Během Topolánkovy vlády byl Dalík často po jeho boku, dokonce si koupil byt ve stejném domě.

\* Dalíkovo jméno se více začalo objevovat v médiích v srpnu 2004 v souvislosti s kauzou údajného uplácení exposlance US-DEU Zdeňka Kořistky. Dalík byl jedním z emisarů ODS, které Kořistka obvinil, že mu nabízeli deset milionů korun, když nepodpoří tehdejší vládu Stanislava Grosse (ČSSD). Policie obvinila Dalíka a lobbistu Jana Večerka z podplácení, obvinění se ale neprokázalo, případ byl odložen.

\* V době Topolánkovy éry nebyl Dalík v ODS příliš populární. V rozhovoru pro MfD použil příměr se spolupracovníkem Adolfa Hitlera Martinem Bormannem: "Když si čtete memoáry nebo biografie nacistických pohlavárů, tak tam se jako červená nit táhne nenávisť všech k Martinu Bormannovi. A proč? Protože byl blízko k Hitlerovi, protože mu Hitler věřil, takový člověk je vždycky neoblíbený."

\* Pro média se Dalík stal symbolem údajných vazeb vedení ODS na podnikatele a lobby, jejichž záměry často vzbuzovaly pochybnosti. "Dalík byl spojkou do byznysu i k regionálním bossům, s nimiž dohadoval, jak si obchody rozdělí a jak se kdo má chovat ve stranických záležitostech," napsal v květnu 2012 týdeník Euro.

\* Tyto vazby ODS dlouhodobě poškozovaly - příkladem je známá kauza Toskánsko, která vznikla v létě 2009 po zveřejnění tajně pořízených fotografií z Topolánkovy dovolené v Itálii, kde byl zachycen ve společnosti lobbistů a podnikatelů.

\* Na přelomu let 2006 a 2007 se Dalík podle médií podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkově vládě, kterou nakonec podpořili dva sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

\* V roce 2009 se Dalík údajně pokoušel jménem premiéra přesvědčit redaktora České televize, aby stáhl reportáž o policejním vyšetřování bývalého poslance ČSSD Petra Wolfa.

\* V květnu 2011 média informovala o tom, že Dalík podle výpovědi někdejšího zaměstnance firmy Steyr v roce 2007 žádal 18 milionů eur (480 milionů korun) za to, že česká vláda bude pokračovat v projektu dodávek transportérů Pandur. Dalík to popřel.

\* Server WikiLeaks v září 2011 zveřejnil depeši amerického velvyslanectví, která se zmiňuje o tom, že Dalík si údajně za dodávku Pandurů řekl o úplatek. Velvyslanectví ale v kabelogramu zároveň upozorňuje, že informace není možné nezávisle ověřit.

\* Dalíka v souvislosti s údajnými úplatky v kauze pandurů obvinila policie v říjnu 2012. Soud ale nevyhověl návrhu státního zástupce, aby ho poslal do vazby. V květnu 2014 byl Dalík obžalován z pokusu o podvod; podle vyšetřovatelů slíbil pomoc při sjednání zakázky, i když na ni neměl ve skutečnosti vliv. Dnes soud po roce a půl lobbistu poslal na pět let do vězení za údajnou korupci. Zaplatit má také peněžitý trest pět milionů korun. Rozsudek není pravomocný.

\* Milovník umění Dalík je znám svým luxusním stylem života, často investuje do nemovitostí. Časopis Týden letos uvedl, že jeho majetek, dohledatelný ve veřejně přístupných databázích, přesahuje 50 milionů korun. V roce 2009 Dalík řekl: "... Většinu peněz jsem vydělal buď ve své firmě, nebo jako živnostník na IČO."

URL| <http://domaci.ihned.cz/c1-65145670-nejvlivnejsi-muz-topolankovy-vlady-kdo-je-vlastne-marek-dalik>

## **"Kauza Pandury": M. Dalíka poslal soud do vězení**

**2.2.2016 TV Nova str. 01 19:30 Televizní noviny**

Renáta CZADERNOVÁ, moderátorka

Marka Dalíka čeká pětileté vězení. K takovému závěru dnes došel pražský městský soud.

Petr SUCHOŇ, moderátor

Bývalý poradce a přítel expremiéra Mirka Topolánka podle soudu skutečně požadoval úplatek ve výši skoro půl miliardy korun. Korupce souvisela s nákupem transportérů Pandur pro českou armádu.

Renáta CZADERNOVÁ, moderátorka

Soud došel i k závěru, že Dalík musel být na korupci domluvený s některými politiky. S kým konkrétně se ale neví.

Hanuš HANSLÍK, redaktor

Soud si je na základě dostupných důkazů jistý, že Marek Dalík chtěl od dodavatele transportérů Pandur, společnosti Steyr, úplatek třikrát 6 milionů euro.

Veronika ČEPLOVÁ, předsedkyně trestního senátu, Městský soud v Praze

Bylo jednoznačně zřejmé, že pokud Steyr má zájem na pokračování projektu Pandur II, musí zaplatit třikrát 6 milionů euro, což tehdy představovalo 484 milionů 110 korun.

Hanuš HANSLÍK, redaktor  
-----

Soud si je také jistý, že Dalík musel být u tak obrovského úplatku domluvený s politiky, aby měl jistotu, že vláda nákup schválí. Peníze tak měly být určeny i pro ně. Jenže nikomu z politiků se to nepovedlo prokázat. Státní zástupce přítom v závěrečné řeči řekl, že minimálně 2 politici před soudem lhali, konkrétně mluvil o expremiérovi Mirku Topolánkovi a bývalém ministru obrany Martinu Bartákovi. Před kamerami ale přiznal, že proti nim důkazy nejsou.

Jan KOŘÁN, státní zástupce  
-----

Je otázka, jak dále postupovat v této věci. Ovšem je zřejmé, že patrně žádné další důkazy už opatřeny nebudou.

Tomáš SOKOL, obhájce Marka Dalíka  
-----

Výrok soudu, který uzná někoho vinný tím, že žádal pro úplatek pro někoho, koho není možné ani specifikovat, je minimálně velmi ojedinělý a zvláštní.

Hanuš HANSLÍK, redaktor  
-----

Marek Dalík si verdikt vyslechnout nepřišel. Jak bude na rozsudek reagovat, jsme se ho proto chtěli zeptat u něho doma. Tak to vypadá, že nikdo není doma, anebo nám prostě neotvírají. Proti rozsudku se mezitím Dalíkovým jménem odvolal jeho obhájce. Konečné slovo o Marku Dalíkovi tak bude mít Vrchní soud v Praze. Ten má 3 možnosti, buď rozhodnutí městského soudu potvrdí, případně ho zruší a vrátí k novému projednání, anebo rozhodne sám jinak. Hanuš Hanslík, televize Nova.

Renáta CZADERNOVÁ, moderátorka  
-----

A kolega Hanuš Hanslík ještě jednou. Hanuši, o Marku Dalíkovi se mluvilo jako o šedé eminenci české politiky, jak se vlastně do nejvyšší politiky dostal?

Hanuš HANSLÍK, redaktor  
-----

Dobrý večer. S nadsázkou by se dalo říci, že jde o pohádku o tom, jak chudý chlapec z Brna ke štěstí v Praze přišel. Když vystudoval v Brně gymnázium, přihlásil se na politologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze a už během studií projevil zájem o politiku. Přihlásil se totiž na stáž do Kanceláře prezidenta republiky a to byly jeho politické začátky. Podívejte se na reportáž. Když se po svém obvinění Marek Dalík takhle skrýval před kamerami, sotva by někdo řekl, že ho v 90. letech pokládali za nadějného stážistu v prezidentské kanceláři. Je rok 1994 a Dalík nastupuje na Hrad. Všichni si ho pochvalují. Má pověst pracovitého a iniciativního mladíka. V politice si začíná dělat jméno. V roce 1999 se stává poradcem tehdejšího senátora Mirka Topolánka. Začíná také podnikat a zakládá vlastní lobbistickou agenturu. Veřejnosti je zatím neznámý. Média o Marku Dalíkovi poprvé více informují v roce 2004, když se stává součástí kauzy poslance Unie svobody Zdeňka Kořistky. Ten tvrdí, že mu Dalík nabídl úplatek 10 milionů korun, aby hlasoval proti důvěře nastupující vládě Stanislava Grosse. Dalíkovu obvinění v této věci je později zrušeno. V roce 2009 už je nejen poradcem, ale i přítelem a pravou rukou premiéra Mirka Topolánka a pokouší se bránit před médii poslance Petra Wolfa obviněného ze zneužití státních dotací. Wolf byl později odsouzen a je dodnes na útěku. V roce 2012 pak vrcholí vyšetřování kauzy Pandur a Dalík je obviněn. Od počátku popírá, že skutečně chtěl půlmiliardový úplatek. Soud ale jeho obhajobě neuvěřil. Hanuš Hanslík, televize Nova.

---

## **Ester Janečková Rozhodně se nenudím**

**2.2.2016 Týdeník Televize str. 16 Rozhovor**

Jiří Landa

Po roční pauze se na obrazovky České televize vrátil oblíbený pořad Pošta pro tebe a spolu s ním i jeho moderátorka Ester Janečková.

Vlastně se jedná o výjimečný úkaz — televize se rozhodla obnovit již stažený pořad, a to dokonce se stejnou moderátorkou! První otázka tedy byla nasnadě.

\* Byla jste překvapená, když vám zavolali, že se Pošta pro tebe vrací?

Byla, i když jsem v to popravdě trochu doufala. Dost se o možném návratu Pošty pro tebe mluvilo, jenže zprávy z televize byly neustále hodně neurčité. Takže jsem z konečného rozhodnutí měla opravdu velkou radost a to nejen za sebe, ale i za celý štáb.

\* Jak probíhalo první natáčení?

Tím, že jsme Poštu dělali devět a půl roku, ona roční pauza nás všechny občerstvila a na natáčení jsme se o to víc těšili. Všichni jsme do prvních dílů dali spoustu energie a myslím, že ta naše svěžest bude na příbězích znát. Doufám, že se divákům bude „nová“ Pošta líbit stejně jako dřív.

\* Prozradte, který z nových příběhů vás hodně oslovil?

Těžko vybírat. Tak jen namátkou: Ve studiu jsme měli například vůbec nejmladší účastníci, které bylo teprve devět let. Nejdříve jsem z toho byla trochu rozpačitá, ale ta dívka byla naprosto úžasná. Děkovala svým rodičům, a že bylo zač děkovat, protože si její rodina prožila opravdu hodně dramatické věci. Pak jsme tam měli vážně nemocného pána s roztroušenou sklerózou, který chtěl potkat svoji první lásku. Byla to pro něj, myslím, krásná možnost aspoň na chvíli zapomenout na těžké chvíle, co právě prožívá. Byl obdivuhodný.

\* Čemu jste se věnovala během roční pauzy Pošty pro tebe?

Stále, zhruba sedmkrát do měsíce, moderuji pořad Sama doma, intenzivně jsem připravovala rozjezd internetové poradny S barvou ven, kterou jsem spoluzaložila a již jsem patronkou. Jedná se o poradnu pro dospívající gaye a lesby mající potíže s coming outem. Do toho byla i spousta charitativních projektů a hodně jsem se věnovala dceři Sáře. Rozhodně jsem se tedy nenudila. (usmívá se)

\* Sáře bude v těchto dnech pět let. Jaká je?

Velmi holčičí. Zrovna dneska má taneční besídku, hrozně ráda totiž tancuje a zpívá. Také je dost upovídaná, ale říká, že za to nemůže, protože to má po mně. Je s ní velká zábava, i když je celkem tvrdohlavá. Vždycky přesně ví, co chce. No a ne vždy se to shoduje s mými představami...

\* Jak funguje vztah mezi pětiletou Sárkou a jejími staršími bratry?

Kluci s ní hodně řadí a blbnou. Rozhodně nejsou uvědomělí vychovatelé, ale na druhou stranu u ní mají určitý respekt a od jejího narození se o ni dokázali spolehlivě postarat, vykoupat ji, přebalit i nakrmit. Mají se moc rádi. A občas nám ji večer pohlídají, což je pro každé rodiče, jak mi jistě dáte za pravdu, neocenitelné plus.

\* Čím chce vaše dcerka Sára momentálně být?

Dlouho si přála být baletkou nebo tanečnicí, ale když jsme se nedávno dívali na komedii Jak vytrhnout velrybě stoličku, kde Jana Preissová jako maminka Tomáše Holého musela chodit skoro každý večer do divadla a nechávala ho doma samotného, své rozhodnutí přehodnotila. Prý by nechtěla děti nechávat doma samotné. Takže prý bude raději jen učitelkou tance. Je hrozně uvědomělá. (usmívá se)

\* A co synové?

Oba jsou na gymnáziu. Devatenáctiletý Krištof bude letos maturovat, hlásí se na **Fakultu sociálních věd** na teritoriální studia. Uvidíme, jak dopadne. Odmalička se zajímal o historii, už jako předškolák sledoval zprávy a četl noviny, takže mě jeho výběr nijak nepřekvapil. A Cyril uvažuje o medicíně, ale ten má na rozhodnutí ještě dva roky čas.

\* O vašem manželovi je známé, že je náruživým cyklistou. Propadla jste jeho zálibě také?

Když jsme spolu začali chodit, také to na mě zkoušel. Jako první vymyslel cyklistický výlet z Moravy do Prahy, přičemž já byla tehdy zvyklá jet tak nanejvýš na koupaliště. Za dva dny jsme urazili asi dvě stě třicet kilometrů! Kolo jsem pak nenáviděla několik dlouhých let. To se tenkrát Zdeňkovi úplně nepovedlo, nicméně náš vztah to přežil. Teď už mám cyklistiku zase ráda, ovšem jen rekreační. Nejvíc mě baví, když s kamarádkami každý květen vyrazíme na dámskou jízdu, kterou si pořádně užijeme, protože většinou neujedeme víc než třicet kilometrů za den. Ty dlouhé trasy Morava-Praha, které můj manžel pravidelně jezdí, já vynechávám. (směje se)

Vizitka pořadu \* Poprvé se na obrazovkách Pošta objevila 19. května 2005. Česká televize ji vysílala devět a půl roku. Vloni si show vybrala oddechový čas, aby se letos vrátila na obrazovky v plné parádě. \* První díly moderovala herečka Barbora Kodetová, jejíž výkon tvůrce nepřesvědčil, a tak byla nahrazena Ester Janečkovou. \* Vysílá se každý týden. Během jednoho dílu můžete vidět většinou tři příběhy.

Foto autor| FOTO: MONIKA NAVRÁTILOVÁ, PROFIMEDIA. CZ A ČT / DAVID RAUB

Foto popis| MANŽEL ZDENĚK pracuje jako chirurg.

Foto popis| PO BOKU MODERÁTORKY se opět objevuje Martin Kavan coby pošťák Ondra.

Foto popis| POŠTA PRO TEBE se stala fenoménem nejen díky silným životním příběhům, ale i díky empatickému přístupu moderátorky.

---

## **Pět let vězení a pět milionů pokuta. Dalík pyká za pandury**

2.2.2016 tyden.cz str. 00 Kauzy

ČTK

Za údajnou korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu má jít lobbista Marek Dalík na pět let do vězení. Měl by také zaplatit peněžitý trest pět milionů korun.

Za korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu má jít lobbista Marek Dalík na pět let do vězení. Měl by také zaplatit peněžitý trest pět milionů korun. Pokud pokutu nezaplatí, stráví ve vězení další dva roky. Rozhodl o tom v úterý pražský městský soud, který se případem zabýval přes rok a půl. Rozsudek není pravomocný. Dalík vinu odmítá. Jeho advokát se proti rozsudku odvolal, a tak kauzu projedná vrchní soud.

Policisté vyšetřovali Dalíka, bývalého poradce někdejšího premiéra Mirka Topolánka (ODS), na základě svědectví bývalého zaměstnance firmy Steyr Stephana Szücse. Ten v březnu 2011 uvedl, že lobbista požadoval 18 milionů eur (půl miliardy korun) za pokračování v nákupu pandurů. Podle spisu si o úplatek řekl na neformální schůzce v listopadu 2007 v pražské restauraci U Malířů. Předstíral údajně blízký vztah k představitelům české vlády a to, že může ovlivnit jejich rozhodování, ačkoliv podle žalobce nemohl. Zároveň prý předstíral, že má vliv na zakázku.

Podle předsedkyně trestního senátu Veroniky Čeplové byl zásadním důkazem e-mail, který rakouská policie zajistila ve firmě Steyr. Podle tohoto dokumentu zájem o schůzku U Malířů měla česká strana, byly v něm také informace o tom, kdo se schůzky zúčastní. "Dále jednoznačně z e-mailu vyplývá, proč je schůzka svolávána. Říká se tam, navrhuji, abychom si vyslechli jejich návrhy," citovala Čeplová z dopisu zbrojařů.

Dokument podle soudkyně podpořily také výpovědi dalších svědků - třeba zahraničních zbrojařů, kteří byli přímými účastníky schůzky. "K tomu jednání tak, jak popisují očití svědci, skutečně v restauraci U Malířů došlo," uvedla soudkyně. Podle soudu z důkazů vyplynulo, že žádost o úplatek vyslovena byla a nešlo o výmysl a že Dalík žádal o úplatek na příkaz někoho jiného. "Musel jednat na žádost někoho jiného. Ten okruh těch osob, které přicházejí v úvahu, je poměrně úzký, ovšem nemůžeme s jistotou tu osobu jmenovat," podotkla Čeplová.

Soudkyně se také několikrát dotkla částky, která údajně měla sloužit jako úplatek. Označovala ji třeba za enormní nebo ohromnou. "Musel vědět, že pokud to praskne, tak to enormně poškodí pověst České republiky," podotkla Čeplová při zdůvodnění rozsudku.



Soudkyně také odmítla, že by Dalík za zakázku lobboval, což není trestný čin. "Pokud by mělo jít o lobbing ze strany pana obžalovaného, tak je nutné si položit otázku, proč to pan obžalovaný nikdy nepřiznal," uvedla soudkyně.

Státní zástupce Dalíka vinil z pokusu o podvod. Soud právní kvalifikaci změnil na pomoc k trestnému činu přijetí úplatku. "Rozhodně nemohl předstírat a uvádět v omyl v tom, v jakých je osobních vztazích s premiérem Topolánkem," řekla Čeplová. Doplnila, že změna právní kvalifikace je pro Dalíka výhodnější, protože mu jinak hrozil o dva roky vyšší trest.

Státní zástupce Jan Kořán si nechal lhůtu pro případné odvolání, chce počkat na písemné vyhotovení rozsudku. "Beru rozsudek takový, jaký je," řekl novinářům. Žalobce pro Dalíka navrhoval sedm let vězení a peněžitý trest téměř 22 milionů korun.

Advokátovi Tomáši Sokolovi se nelíbilo, že byl Dalík uznán vinným, aniž se zjistilo, pro koho úplatek žádal. "Pro mě je to kritická záležitost," řekl Sokol, který v závěrečné řeči požadoval zproštění obžaloby. Podle Kořána je však zřejmé, že další důkazy v kauze nejspíš opatřeny nebudou.

Nákup pandurů v celkové hodnotě 20,8 miliardy korun schválila v roce 2006 vláda Jiřího Paroubka (tehdy ČSSD). Koncem roku 2007 Topolánkův kabinet od zakázky ustoupil kvůli porušení smluvních podmínek ze strany dodavatele - firmy Steyr. O půl roku později ale rozhodl o nové zakázce, v jejímž rámci Česko koupilo 107 transportérů za 14,4 miliardy korun.

Kauzu rozjelo vyšetřování rakouské policie v roce 2010, o pár dní později se případem začala zabývat i česká policie. Rakouská justice vyšetřovala slovenského lobbistu Miroslava Výboha, který je označován za blízkého přítele slovenského premiéra Roberta Fica, a Izraelce Lovi Drorihho ze zbrojovky Rafael. Jejich stíhání bylo v lednu zastaveno. Soudkyně však zdůraznila, že zatím není jasné, jestli je toto rozhodnutí pravomocné.

Marek Dalík

Datum narození: 14. ledna 1975

Vzdělání: bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK

Praxe: profesní dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla), kde působil přes tři roky; od února 2002 do května 2014 byl předsedou představenstva PR agentury New Deal Communications (v srpnu 2009 Hospodářské noviny napsaly, že firma má obraty v řádu desítek milionů korun); podle obchodního rejstříku je společníkem firmy VIS Teniscentrum ve Vestci u Prahy.

- Byl pravou rukou někdejšího předsedy ODS Mirka Topolánka, který byl v letech 2006 až 2009 premiérem, a podle informací v médiích měl výrazný podíl na jeho politické strategii. Seznámili se v roce 1999, kdy byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. Během Topolánkovy vlády byl Dalík často po jeho boku, dokonce si koupil byt ve stejném domě.

- Dalíkovo jméno se více začalo objevovat v médiích v srpnu 2004 v souvislosti s kauzou údajného uplácení exposlance US-DEU Zdeňka Kořistky. Dalík byl jedním z emisarů ODS, které Kořistka obvinil, že mu nabízel deset milionů korun, když nepodpoří tehdejší vládu Stanislava Grosse (ČSSD). Policie obvinila Dalíka a lobbistu Jana Večerka z podplácení, obvinění se ale neprokázalo, případ byl odložen.

- V době Topolánkovy éry nebyl Dalík v ODS příliš populární. V rozhovoru pro MfD použil příměr se spolupracovníkem Adolfa Hitlera Martinem Bormannem: "Když si čtete memoáry nebo biografie nacistických pohlavárů, tak tam se jako červená nit táhne nenávist všech k Martinu Bormannovi. A proč? Protože byl blízko k Hitlerovi, protože mu Hitler věřil, takový člověk je vždycky neoblíbený."

- Pro média se Dalík stal symbolem údajných vazeb vedení ODS na podnikatele a lobby, jejichž záměry často vzbuzovaly pochybnosti. "Dalík byl spojkou do byznysu i k regionálním bossům, s nimiž dohadoval, jak si obchody rozdělí a jak se kdo má chovat ve stranických záležitostech," napsal v květnu 2012 týdeník Euro.

- Tyto vazby ODS dlouhodobě poškozovaly - příkladem je známá kauza Toskánsko, která vznikla v létě 2009 po zveřejnění tajně pořízených fotografií z Topolánkovy dovolené v Itálii, kde byl zachycen ve společnosti lobbistů a podnikatelů.

- Na přelomu let 2006 a 2007 se Dalík podle médií podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkové vládě, kterou nakonec podpořili dva sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

- V roce 2009 se Dalík údajně pokoušel jménem premiéra přesvědčit redaktora České televize, aby stáhl reportáž o policejním vyšetřování bývalého poslance ČSSD Petra Wolfa.

- V květnu 2011 média informovala o tom, že Dalík podle výpovědi někdejšího zaměstnance firmy Steyr v roce 2007 žádal 18 milionů eur (480 milionů korun) za to, že česká vláda bude pokračovat v projektu dodávek transportérů Pandur. Dalík to popřel.

- Server WikiLeaks v září 2011 zveřejnil depeši amerického velvyslanectví, která se zmiňuje o tom, že Dalík si údajně za dodávku Pandurů řekl o úplatek. Velvyslanectví ale v kabelogramu zároveň upozorňuje, že informace není možné nezávisle ověřit.

- Milovník umění Dalík je znám svým luxusním stylem života, často investuje do nemovitostí. Časopis Týden letos uvedl, že jeho majetek, dohledatelný ve veřejně přístupných databázích, přesahuje 50 milionů korun. V roce 2009 Dalík řekl: "... Většinu peněz jsem vydělal buď ve své firmě, nebo jako živnostník na IČO."

URL| [http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/kauzy/pet-let-vezeni-a-pet-milionu-pokuta-dalik-pyka-za-pandury\\_370964.html](http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/kauzy/pet-let-vezeni-a-pet-milionu-pokuta-dalik-pyka-za-pandury_370964.html)

---

## **Soud poslal Dalíka na pět let do vězení za korupci, má také zaplatit pokutu**

2.2.2016 e15.cz str. 00 Domácí události

Za údajnou korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu má jít lobbista Marek Dalík na pět let do vězení. Zaplatit by měl také peněžitý trest pět milionů korun. Rozhodl o tom pražský městský soud. Rozsudek není pravomocný, lze se proti němu odvolat. Dalík vinu odmítá. Jeho advokát se proti rozsudku odvolal, a tak kauzu projedná vrchní soud.

Policisté vyšetřovali Dalíka, bývalého poradce někdejšího premiéra Mirka Topolánka (ODS), na základě svědectví bývalého zaměstnance firmy Steyr Stephana Szücse. Ten v březnu 2011 uvedl, že lobbista požadoval 18 milionů eur (půl miliardy korun) za pokračování v nákupu pandurů.

Podle spisu si o úplatek řekl na neformální schůzce v listopadu 2007 v pražské restauraci U Malířů. Předstíral údajně blízký vztah k představitelům české vlády a to, že může ovlivnit jejich rozhodování, ačkoliv podle žalobce nemohl. Zároveň prý předstíral, že má vliv na zakázku.

Čeplová: Zásadním důkazem byl mail

Podle předsedkyně trestního senátu Veroniky Čeplové byl zásadním důkazem e-mail, který rakouská policie zajistila ve firmě Steyr. Podle tohoto dokumentu zájem o schůzku U Malířů měla česká strana, byly v něm také informace o tom, kdo se schůzky zúčastní. „Dále jednoznačně z e-mailu vyplývá, proč je schůzka svolávána. Říká se tam, navrhuji, abychom si vyslechli jejich návrhy,“ citovala Čeplová z dopisu zbrojařů.

Dokument podle soudkyně podpořily také výpovědi dalších svědků - třeba zahraničních zbrojařů, kteří byli přímými účastníky schůzky. „K tomu jednání tak, jak popisují očití svědci, skutečně v restauraci U Malířů došlo,“ uvedla soudkyně. Podle soudu z důkazů vyplynulo, že žádost o úplatek vyslovena byla a nešlo o výmysl a že Dalík žádal o úplatek na příkaz někoho jiného. „Musel jednat na žádost někoho jiného. Ten okruh těch osob, které přicházejí v úvahu, je poměrně úzký, ovšem nemůžeme s jistotou tu osobu jmenovat,“ podotkla Čeplová.

Advokátovi Tomášovi Sokolovi se nelíbilo, že byl Dalík uznán vinným, aniž by se zjistilo, pro koho úplatek žádal

Soudkyně se také několikrát dotkla částky, která údajně měla sloužit jako úplatek. Označovala ji třeba za enormní nebo ohromnou. „Musel vědět, že pokud to praskne, tak to enormně poškodí pověst České republiky,“ podotkla Čeplová při zdůvodnění rozsudku.

Soudkyně také odmítla, že by Dalík za zakázku lobboval, což není trestný čin. „Pokud by mělo jít o lobbying ze strany pana obžalovaného, tak je nutné si položit otázku, proč to pan obžalovaný nikdy nepřiznal,“ uvedla soudkyně.

Pokus o podvod se neprokázal

Státní zástupce Dalíka vinil z pokusu o podvod. Soud dnes právní kvalifikaci změnil na pomoc k trestnému činu přijetí úplatku. „Rozhodně nemohl předstírat a uvádět v omyl v tom, v jakých je osobních vztazích s premiérem Topolánkem,“ řekla Čeplová. Doplnila, že změna právní kvalifikace je pro Dalíka výhodnější, protože mu jinak hrozil o dva roky vyšší trest.

Státní zástupce Jan Kořán si nechal lhůtu pro případné odvolání, chce počkat na písemné vyhotovení rozsudku. „Beru rozsudek takový, jaký je,“ řekl novinářům. Žalobce pro Dalíka navrhoval sedm let vězení a peněžitý trest téměř 22 milionů korun.

Sokol: Neprokázalo se, pro koho byl úplatek

Advokátovi Tomáši Sokolovi se nelíbilo, že byl Dalík uznán vinným, aniž se zjistilo, pro koho úplatek žádal. „Pro mě je to kritická záležitost,“ řekl Sokol, který v závěrečné řeči požadoval zproštění obžaloby. Podle Kořána je však zřejmé, že další důkazy v kauze nejspíš opatřeny nebudou.

Nákup pandurů v celkové hodnotě 20,8 miliardy korun schválila v roce 2006 vláda Jiřího Paroubka (tehdy ČSSD). Koncem roku 2007 Topolánkův kabinet od zakázky ustoupil kvůli porušení smluvních podmínek ze strany dodavatele - firmy Steyr. O půl roku později ale rozhodl o nové zakázce, v jejímž rámci Česko koupilo 107 transportérů za 14,4 miliardy korun.

Kauzu rozjelo vyšetřování rakouské policie v roce 2010, o pár dní později se případem začala zabývat i česká policie. Rakouská justice vyšetřovala slovenského lobbistu Miroslava Výboha, který je označován za blízkého přítele slovenského premiéra Roberta Fica, a Izraelce Lovi Droriho ze zbrojovky Rafael. Jejich stíhání bylo v lednu zastaveno. Soudkyně však dnes zdůraznila, že zatím není jasné, jestli je toto rozhodnutí pravomocné.

Marek Dalík - vlivný muž z éry vlády Mirka Topolánka

Vizitka lobbisty Marka Dalíka (41), jehož dnes soud poslal na pět let do vězení za údajnou korupci při nákupu obrněných vozidel Pandur pro českou armádu:

Datum narození: 14. ledna 1975

Vzdělání: bakalářské studium politologie a mezinárodních vztahů na **Fakultě sociálních věd** UK

Praxe: profesní dráhu začal v 19 letech jako úředník na Hradě (za prezidenta Václava Havla), kde působil přes tři roky; od února 2002 do května 2014 byl předsedou představenstva PR agentury New Deal Communications (v srpnu 2009 Hospodářské noviny napsaly, že firma má obraty v řádu desítek milionů korun); podle obchodního rejstříku je společníkem firmy VIS Teniscentrum ve Vestci u Prahy.

Ostatní:

Byl pravou rukou někdejšího předsedy ODS Mirka Topolánka, který byl v letech 2006 až 2009 premiérem, a podle informací v médiích měl výrazný podíl na jeho politické strategii. Seznámili se v roce 1999, kdy byl Topolánek senátorem za Ostravsko a Dalík se pohyboval v oblasti public relations. Během Topolánkovy vlády byl Dalík často po jeho boku, dokonce si koupil byt ve stejném domě.

Dalíkovo jméno se více začalo objevovat v médiích v srpnu 2004 v souvislosti s kauzou údajného uplácení expolovance US-DEU Zdeňka Kořistky. Dalík byl jedním z emisarů ODS, které Kořistka obvinil, že mu nabízeli deset milionů korun, když nepodpoří tehdejší vládu Stanislava Grosse (ČSSD). Policie obvinila Dalíka a lobbistu Jana Večerka z podplácení, obvinění se ale neprokázalo, případ byl odložen.

V době Topolánkovy éry nebyl Dalík v ODS příliš populární. V rozhovoru pro MfD použil příměr se spolupracovníkem Adolfa Hitlera Martinem Bormannem: „Když si čtete memoáry nebo biografie nacistických pohlavárů, tak tam se jako červená nit táhne nenávisť všech k Martinu Bormannovi. A proč? Protože byl blízko k Hitlerovi, protože mu Hitler věřil, takový člověk je vždycky neoblíbený.“

Pro média se Dalík stal symbolem údajných vazeb vedení ODS na podnikatele a lobbyisty, jejichž záměry často vzbuzovaly pochybnosti. „Dalík byl spojkou do byznysu i k regionálním bossům, s nimiž dohadoval, jak si obchody rozdělí a jak se kdo má chovat ve stranických záležitostech,“ napsal v květnu 2012 týdeník Euro.

Tyto vazby ODS dlouhodobě poškozovaly - příkladem je známá kauza Toskánsko, která vznikla v létě 2009 po zveřejnění tajně pořízených fotografií z Topolánkovy dovolené v Itálii, kde byl zachycen ve společnosti lobbyistů a podnikatelů.

Na přelomu let 2006 a 2007 se Dalík podle médií podílel na vyjednávání podpory koaliční Topolánkově vládě, kterou nakonec podpořili dva sociální demokraté Miloš Melčák a Michal Pohanka.

V roce 2009 se Dalík údajně pokoušel jménem premiéra přesvědčit redaktora České televize, aby stáhl reportáž o policejním vyšetřování bývalého poslance ČSSD Petra Wolfa.

V květnu 2011 média informovala o tom, že Dalík podle výpovědi někdejšího zaměstnance firmy Steyr v roce 2007 žádal 18 milionů eur (480 milionů korun) za to, že česká vláda bude pokračovat v projektu dodávek transportérů Pandur. Dalík to popřel.

Server WikiLeaks v září 2011 zveřejnil depeši amerického velvyslanectví, která se zmiňuje o tom, že Dalík si údajně za dodávku Pandurů řekl o úplatek. Velvyslanectví ale v kabelogramu zároveň upozorňuje, že informace není možné nezávisle ověřit.

Dalíka v souvislosti s údajnými úplatky v kauze pandurů obvinila policie v říjnu 2012. Soud ale nevyhověl návrhu státního zástupce, aby ho poslal do vazby. V květnu 2014 byl Dalík obžalován z pokusu o podvod; podle vyšetřovatelů slíbil pomoc při sjednání zakázky, i když na ni neměl ve skutečnosti vliv. Dnes soud po roce a půl lobbyistu poslal na pět let do vězení za údajnou korupci. Zaplatit má také peněžitý trest pět milionů korun. Rozsudek není pravomocný.

Milovník umění Dalík je znám svým luxusním stylem života, často investuje do nemovitostí. Časopis Týden letos uvedl, že jeho majetek, dohledatelný ve veřejně přístupných databázích, přesahuje 50 milionů korun. V roce 2009 Dalík řekl: „... Většinu peněz jsem vydělal buď ve své firmě, nebo jako živnostník na IČO.“

#### Nákup pandurů provázely spory i podezření z korupce

Nákup obrněných transportérů Pandur od rakouské firmy Steyr je jednou z nejkontroverznějších zakázek v novodobé historii české armády. Obchod provázela řada problémů a podezření z korupce, které se dostaly před soud. O nákupu pandurů rozhodla před deseti lety, 25. ledna 2006, vláda Jiřího Paroubka (ČSSD). Koncem roku 2007 kabinet Mirka Topolánka (ODS) od zakázky ustoupil, o půl roku později rozhodl o nové zakázce, v jejímž rámci Česko koupilo 107 transportérů za 14,4 miliardy korun.

Výběr událostí kolem zakázky na obrněné transportéry (za údajnou korupci při nákupu pandurů dnes soud poslal lobbyistu Marka Dalíka nepravomocně na pět let do vězení):

26. listopadu 2003 - Vláda Vladimíra Špidly (ČSSD) souhlasila s plánem ministerstva obrany pořídit 240 nových transportérů.

13. dubna 2005 - Vláda Stanislava Grosse (ČSSD) schválila záměr koupit transportéry. Krátce nato vypsal tender, do něhož se přihlásilo sedm firem; ve finále zůstaly finská Patria a rakouský Steyr (součást americké General Dynamics) s Pandurem.

25. ledna 2006 - Vláda Jiřího Paroubka (ČSSD) rozhodla, že koupí 200 transportérů od firmy Steyr za 23,6 miliardy korun.

9. června 2006 - Končící ministr obrany Karel Kühnl (US-DEU) podepsal se Steyrem smlouvu o nákupu transportérů.

7. listopadu 2007 - Náměstek ministryně obrany Jaroslav Kopřiva potvrdil informace, že transportéry nevyhověly testům.

7. prosince 2007 - Vláda Mirka Topolánka (ODS) rozhodla, že vypoví smlouvu se Steyrem.

2. dubna 2008 - Topolánkova vláda schválila návrh memoranda o testování pandurů. Pokud projdou, vojsko mělo připravit nákup 107 obrněnců. V září ministerstvo oznámilo, že transportéry prošly.

2. března 2009 - Topolánkova vláda schválila koupi pandurů.

13. března 2009 - Náměstek ministryně obrany Martin Barták podepsal smlouvu na dodání 107 pandurů za 14,4 miliardy korun.

30. září 2009 - Česká armáda převzala prvních 17 pandurů.

17. února 2010 - Deník Dnes uvedl, že zakázce předcházela smlouva o lobbingu u politiků. Zveřejnila rozhovory s bývalými manažery Steyru, kteří hovořili o provizích pro politické strany.

19. února 2010 - Rakouská protikorupční prokuratura začala prošetřovat kauzu údajné korupce při prodeji pandurů.

23. února 2010 - Policejní prezident Oldřich Martinů rozhodl o zřízení vyšetřovacího týmu k pandurům. Koncem března řekl, že nevyplýnulo nic, co by umožnilo zahájit trestní řízení.

14. července 2010 - Nákup pandurů začal vyšetřovat společný tým českých a rakouských policistů.

10. května 2011 - Server Novinky.cz napsal, že v březnu 2011 vypověděl bývalý zaměstnanec firmy Steyr, že Topolánkův blízký spolupracovník Marek Dalík v listopadu 2007 požadoval 18 milionů eur (půl miliardy korun) za to, že ČR bude pokračovat v nákupu pandurů. Dalík to označil za „úplný nesmysl“.

8. října 2012 - Policie v kauze nákupu pandurů Dalíka zadržela, soudce jej ale odmítl vzít do vazby.

4. dubna 2014 - Policie navrhla Dalíka obžalovat z pokusu o podvod, v květnu podalo státní zastupitelství žalobu.

30. června 2014 - Začal soud s Dalíkem. Soud se kauzou zabýval zhruba rok a půl, z toho rok zabrala přestávka, během níž se zařizoval výslech bývalého velvyslance USA v Česku Richarda Grabera. Soudní jednání znovu začalo letos 15. ledna.

2. února 2016 - Soud poslal Dalíka za údajnou korupci na pět let do vězení (soud dnes změnil kvalifikaci z pokusu o podvod na trestný čin přijetí úplatku). Měl by také zaplatit peněžitý trest pět milionů korun. Rozsudek není pravomocný.

Čtěte také:

Sedm let vězení a 22 milionů pokuta. Žalobce navrhl trest pro Dalíka

Jméno Dalík nikdy nepadlo, řekl bývalý americký velvyslanec v kauze Pandurů

Dalík žádal 18 milionů eur, potvrdil svědek

URL| <http://zpravy.e15.cz/domaci/udalosti/soud-poslal-dalika-na-pet-let-do-vezeni-za-korupci-ma-take-zaplatit-pokutu-1267431>

## Potřebují česká média drahý Londýn?

3.2.2016 e15.cz str. 00 Žurnál

Zahraničním zpravodajům se říkalo princové novinářské profese. Jenomže svět se s nástupem nových technologií zmenšil a mediální magnáti už za žurnalistickou šlechtu nechtějí platit.

Zahraniční zpravodajové narážejí do ekonomických stropů, jejich vzlet ale brzdí i nálada ve společnosti. Zájem o zahraniční zpravodajství neustále klesá, a pokud nedojde k nějaké náhlé katastrofě, zahraničněpolitická témata se odsouvají na druhou kolej. Ještě v roce 1998 napsal týdeník The Economist, že „nedostatek zpráv ze zahraničí je měřítkem světového míru. Dnešní svět je relativně klidné místo“. Ten dnešní už ale ne. Vždyť který politik nehovoří o globální válce s terorem? Pro zahraniční dopisovatele to ale jistotu neznamená.

„Opouštění zahraniční agendy je typickým projevem bulvárnosti. Je to princip starání se výhradně o vlastní dvorek a uzavírání se. Má to dalekosáhlé důsledky týkající se neznalosti mezinárodního vývoje a kontextu, nepochopení řady zahraničněpolitických problémů. Ty se pak dostanou do médií až v momentě vyhraněné krize či katastrofy, kdy je většinová populace překvapena a náchylná ke snadné manipulovatelnosti,“ řekl Strategii Tomáš Trampota z **Fakulty sociálních věd** UK. Podle něj je přitom v dnešním globálně propojeném světě zahraniční agenda médií ještě důležitější než před dvaceti lety a nelze spoléhat na to, že si aktivní zájemci vyhledají patřičné informace na internetu.

Olympiáda a šlus

Na nezbytnosti postu zahraničního zpravodaje se shodují všechna tři média veřejné služby v Česku, která už z podstaty zákona o sobě samých mají za úkol zřizovat síť vlastních zpravodajů. Přestože připouštějí, že náklady na jednu pobočku dosahují milionových částek ročně, snižovat jejich počet letos neplánují.

Nejrozsáhlejší síť zahraničních zpravodajů disponuje Český rozhlas. Podle jeho mluvčího Jiřího Hošny jich má celkem deset, a to ve Francii, Velké Británii, Německu, Belgii, USA, Polsku, Slovenské republice, Rusku, na Blízkém východě a v Jižní Americe.

Bez internetu se dělaly noviny jinak, jak ukazuje klubko konkurenčních novinářů v mediálním kupé vlaku T. G. Masaryka.

„Na podzim přijalo vedení Českého rozhlasu koncepci sítě zahraničních zpravodajů na léta 2016 až 2020. Počítá se v ní se zřízením druhého postu v Bruselu od roku 2017, s uzavřením postu v Rio de Janeiru na konci roku 2016 (po olympiádě a paralympiádě) a se zřízením nového postu tzv. létajícího zpravodaje. Další změny se samozřejmě mohou odvinout od toho, jak dopadne probíhající volba generálního ředitele ČRo,“ prozradil Hošna Strategii.

Pokud jde o náklady, mezi jednotlivými zeměmi jsou samozřejmě rozdíly. Orientačně se pohybují v řádu jednotek milionů korun na jeden post. „Nejdražší je post v Londýně,“ dodal Hošna.

Český rozhlas je však nadále přesvědčen o tom, že zahraniční posty mají smysl. Běžné agenturní zprávy jsou sice redaktoři schopni zpracovat i v pražském newsroomu, zahraniční zpravodajové jsou ale podle mluvčího rozhlasu přidanou hodnotou. „Mění se postupně to, na co u zpravodajů klademe důraz. Chceme od nich zařazování informací do kontextu, vysvětlování pozadí, původní zprávy, včetně těch, které souvisejí s Českem, a původní reportáže. To, že zpravodaj v daném místě žije, je obrovské plus. A internet ani satelitní televize to nenahradí,“ vysvětlil.

## Překládat nestačí

Poměrně obsáhlé zahraniční zpravodajství se tradičně pojí s Českou televizí. Na 35 procent vysílání jejího zpravodajského kanálu ČT24 loni tvořilo právě zpravodajství o dění v zahraničí. Zahraniční zpravodajové natáčeli celkem v 47 zemích a třeba jen v souvislosti s ukrajinskou krizí strávili celkem 200 dnů na reportážních cestách.

ČT disponuje devíti zahraničními zpravodajskými posty – v Bruselu, Berlíně, Bratislavě, Varšavě, Paříži, Tel Avivu, Moskvě, Pekingu a Washingtonu. Zpravodaj má obvykle na starost více zemí, například bratislavský post zajišťuje i zpravodajství z Maďarska, Rakouska a částečně i Balkánu; pařížský zpravodaj pokrývá i Španělsko a částečně Itálii, tým z Tel Avivu má na starost země Blízkého východu.

„Omezování počtu zpravodajských postů se v žádném případě letos nechystá. Rozšiřování zahraniční sítě bychom si samozřejmě představit dovedli, ale její současný rozsah a rozložení odpovídá finančním možnostem ČT a je přinejmenším srovnatelné s počtem zahraničních zpravodajů u evropských veřejnoprávních televizí obdobné velikosti,“ řekl Strategii Michal Kubal, vedoucí redaktor zahraničního zpravodajství ČT.

Michal Kubal patřil k jedněm z nejviditelnějších zahraničních zpravodajů České televize.

Události posledních let, od arabského jara po události na Ukrajině, v Řecku, kolem uprchlické krize i na Blízkém východě, podle Kubala ukazují, jak důležité je dění v zahraničí pro život tuzemských obyvatel. Ačkoli je původní zahraniční zpravodajství jednou z nejnákladnějších složek rozpočtu televize, je její povinností informovat o událostech, které mají na dění v Česku zásadní vliv.

„Původní pohled zkušených reportérů nenahradí žádné překládané agenturní zprávy. Je úkolem ČT poskytovat takovéto zpravodajství, poskytovat divákům potřebný rozhled, o to víc, že většina ostatních médií v ČR na podobnou roli rezignovala,“ doplnil Kubal s tím, že nové technologie a internet naopak práci zpravodajů zefektivňují a přispívají k její větší aktuálnosti, hospodárnosti i efektivitě.

## Proti stereotypům

„Myslím, že zahraniční zpravodajové médií veřejné služby pracují relativně dobře. Nemůžeme ovšem odhlédnout od ekonomických podmínek, ve kterých pracují a které jsou nesrovnatelné s podmínkami médií veřejné služby západní a severní Evropy,“ zhodnotil práci zahraničních zpravodajů Tomáš Trampota, který na pražské žurnalistice nějaké ty budoucí „zahraničáře“ vyučuje.

ČTK: vydělat si musíme sami

Trojice stálých zahraničních zpravodajů spadá pod hlavičku České tiskové kanceláře. Své příspěvky posílají pravidelně z Bruselu, Berlína a Bratislavy. Je nutno předeslat, že ČTK se od ostatních dvou médií zřízených zákonem zásadně liší způsobem financování. Od roku 1997 nepobírá žádné veřejné prostředky a funguje jako běžná obchodní firma. Na zpravodajství i zpravodaje si tedy musí sama vydělat.

„Náklady se liší nejen podle místa, ale i vývoje a roku. Standardně počítáme, že zahraniční pobočka ČTK stojí mezi třemi a pěti miliony korun ročně,“ sdělil Strategii mluvčí agentury Jan Weisser. Zavírání či otevření nového postu v tomto roce ČTK nepřipravuje.

Podle něj nejde ani tak o práci redaktorů, ale o práci editorů a šéfredaktorů. „Obecně postrádám širší diverzitu témat a pokrývaných oblastí. Často se argumentuje tím, že řada oblastí diváky, posluchače a čtenáře nezajímá. To je argumentace zjednodušená, média veřejné služby by měla být edukativnější, intenzivnějším rozhledem v zahraniční agendě by měla více nabourávat stereotypy, které v naší veřejnosti kolují čím dál intenzivněji,“ vysvětlil Trampota.

Velkou mezeru vidí například v nedostatečném pokrytí dynamické jihovýchodní Asie či Jižní Ameriky. „Brazílie se letos samozřejmě dostane do hledáčku díky sportu, média veřejné služby by ale měla o této dynamické oblasti informovat stabilněji,“ uzavřel.

Kdo si dnes vzpomene na to, že tak velké osobnosti světových dějin, jako byli Winston Churchill, Ernest Hemingway či George Orwell, pracovali také jako zahraniční zpravodajové?

To ale bylo ještě v dobách, kdy byl post zahraničního korespondenta snem a metou snad každého mladého novináře. Časy se mění. Na těžké dveře pražské fakulty žurnalistiky v posledních letech ťukají ti, kteří sní o kariéře „sportáka“ či módní bloggerky. Jenže až půjdeme pěkně oblečení na fotbalový zápas, nesmí nás překvapit, že za humny je drak.

Jak šel čas

Často uváděným prvním zahraničním zpravodajem v dnešním slova smyslu byl redaktor britského listu The Times, který v 50. letech 19. století informoval ostrovní publikum o průběhu Krymské války. Bohatnoucí list tehdy usoudil, že je dobré mít vlastní informace o průběhu konfliktu a že budou pro čtenáře zajímavé. Nemýlil se a válečné zpravodajství se stalo jednou z mytických oblastí novinářiny, kde se rodili novinářští hrdinové jako Peter Arnett ze CNN a mnozí další.

Vůbec prvním českým zahraničním zpravodajem se může pochlubit Česká tisková kancelář. Její první zahraniční pobočka vznikla ve Vídni 6. listopadu 1918, tedy jen osm dní po vzniku republiky i agentury samotné. Redaktory pobočky, která působila v rámci velvyslanectví ČSR, byli tehdejší vídeňští zpravodajové českých listů. Pobočku měla ČTK od roku 1919 kromě Vídně i v Paříži a Washingtonu. Systematické budování zahraniční agenturní sítě (Bělehrad, Londýn, Curych, Řím) začalo v roce 1921. Jedním ze zpravodajů ČTK byl i prezidentem republiky nedávno vyznamenaný bývalý římský zpravodaj Karel Weirich, který za války zachraňoval československé Židy.

V Českém rozhlase se stali průkopníky František Gel, mimořádný zpravodaj na norimberském procesu s nacistickými zločinci, a Václav Linhart, který dokonce zpravodajsky pokrýval zasedání Spojených národů v Londýně a mírovou konferenci v Paříži. Od roku 1947 působila vlastní síť zahraničních zpravodajů Československého rozhlasu v Londýně (Václav Linhart), Varšavě (Karel Hrabal) a Bělehradě (Miroslav Čapek), dopisovatel byl v Moskvě, stálí spolupracovníci působili v Berlíně, Paříži a Vídni. V roce 1948 přibyl zpravodajové v tehdejší západní Německu (Vladimír Veselý) a USA (Miloš Midloch). Po únoru 1948 předal rozhlas torzo zpravodajské sítě České tiskové kanceláři.

Československá televize zřídila první zahraniční post v roce 1968 v Moskvě. Následovala Budapešť (1971) a v roce 1972 postupně Bonn a Berlín.

Čtěte také:

Televize hledají nové cesty k zisku

URL| <http://strategie.e15.cz/zurnal/potrebuji-ceska-media-drahy-londyn-1267242>

---

## Potřebují česká média drahý Londýn?

3.2.2016 strategie.e15.cz str. 00 Žurnál

Zahraničním zpravodajům se říkalo princové novinářské profese. Jenomže svět se s nástupem nových technologií zmenšil a mediální magnáti už za žurnalistickou šlechtu nechťejí platit.

Zahraniční zpravodajové narážejí do ekonomických stropů, jejich vzlet ale brzdí i nálada ve společnosti. Zájem o zahraniční zpravodajství neustále klesá, a pokud nedojde k nějaké náhlé katastrofě, zahraničněpolitická témata se odsouvají na druhou kolej. Ještě v roce 1998 napsal týdeník The Economist, že „nedostatek zpráv ze zahraničí je měřítkem světového míru. Dnešní svět je relativně klidné místo“. Ten dnešní už ale ne. Vždyť který politik nehovoří o globální válce s terorem? Pro zahraniční dopisovatele to ale jistotu neznamená.

„Opouštění zahraniční agentury je typickým projevem bulvárnosti. Je to princip starání se výhradně o vlastní dvorek a uzavírání se. Má to dalekosáhlé důsledky týkající se neznalosti mezinárodního vývoje a kontextu,



nepochopení řady zahraničněpolitických problémů. Ty se pak dostanou do médií až v momentě vyhraněné krize či katastrofy, kdy je většinová populace překvapena a náchylná ke snadné manipulovatelnosti," řekl Strategii Tomáš Trampota z **Fakulty sociálních věd** UK. Podle něj je přitom v dnešním globálně propojeném světě zahraniční agenda médií ještě důležitější než před dvaceti lety a nelze spoléhat na to, že si aktivní zájemci vyhledají patřičné informace na internetu.

## Olympiáda a šlus

Na nezbytnosti postu zahraničního zpravodaje se shodují všechna tři média veřejné služby v Česku, která už z podstaty zákona o sobě samých mají za úkol zřizovat síť vlastních zpravodajů. Přestože připouštějí, že náklady na jednu pobočku dosahují milionových částek ročně, snižovat jejich počet letos neplánují.

Nejrozsáhlejší síť zahraničních zpravodajů disponuje Český rozhlas. Podle jeho mluvčího Jiřího Hošny jich má celkem deset, a to ve Francii, Velké Británii, Německu, Belgii, USA, Polsku, Slovenské republice, Rusku, na Blízkém východě a v Jižní Americe.

Bez internetu se dělaly noviny jinak, jak ukazuje klubko konkurenčních novinářů v mediálním kupé vlaku T. G. Masaryka.

„Na podzim přijalo vedení Českého rozhlasu koncepci sítě zahraničních zpravodajů na léta 2016 až 2020. Počítá se v ní se zřízením druhého postu v Bruselu od roku 2017, s uzavřením postu v Rio de Janeiru na konci roku 2016 (po olympiádě a paralympiádě) a se zřízením nového postu tzv. létajícího zpravodaje. Další změny se samozřejmě mohou odvinout od toho, jak dopadne probíhající volba generálního ředitele ČRo,“ prozradil Hošna Strategii.

Pokud jde o náklady, mezi jednotlivými zeměmi jsou samozřejmě rozdíly. Orientačně se pohybují v řádu jednotek milionů korun na jeden post. „Nejdražší je post v Londýně,“ dodal Hošna.

Český rozhlas je však nadále přesvědčen o tom, že zahraniční posty mají smysl. Běžné agenturní zprávy jsou sice redaktoři schopni zpracovat i v pražském newsroomu, zahraniční zpravodajové jsou ale podle mluvčího rozhlasu přidanou hodnotou. „Mění se postupně to, na co u zpravodajů klademe důraz. Chceme od nich zařazování informací do kontextu, vysvětlování pozadí, původní zprávy, včetně těch, které souvisejí s Českem, a původní reportáže. To, že zpravodaj v daném místě žije, je obrovské plus. A internet ani satelitní televize to nenahradí,“ vysvětlil.

## Překládat nestačí

Poměrně obsáhlé zahraniční zpravodajství se tradičně pojí s Českou televizí. Na 35 procent vysílání jejího zpravodajského kanálu ČT24 loni tvořilo právě zpravodajství o dění v zahraničí. Zahraniční zpravodajové natáčeli celkem v 47 zemích a třeba jen v souvislosti s ukrajinskou krizí strávili celkem 200 dnů na reportážních cestách.

ČT disponuje devíti zahraničními zpravodajskými posty – v Bruselu, Berlíně, Bratislavě, Varšavě, Paříži, Tel Avivu, Moskvě, Pekingu a Washingtonu. Zpravodaj má obvykle na starost více zemí, například bratislavský post zajišťuje i zpravodajství z Maďarska, Rakouska a částečně i Balkánu; pařížský zpravodaj pokrývá i Španělsko a částečně Itálii, tým z Tel Avivu má na starost země Blízkého východu.

„Omezování počtu zpravodajských postů se v žádném případě letos nechystá. Rozšiřování zahraniční sítě bychom si samozřejmě představit dovedli, ale její současný rozsah a rozložení odpovídá finančním možnostem ČT a je přinejmenším srovnatelné s počtem zahraničních zpravodajů u evropských veřejnoprávních televizí obdobné velikosti,“ řekl Strategii Michal Kubal, vedoucí redaktor zahraničního zpravodajství ČT.

Michal Kubal patřil k jedněm z nejviditelnějších zahraničních zpravodajů České televize.

Události posledních let, od arabského jara po události na Ukrajině, v Řecku, kolem uprchlické krize i na Blízkém východě, podle Kubala ukazují, jak důležité je dění v zahraničí pro život tuzemských obyvatel. Ačkoli je původní zahraniční zpravodajství jednou z nejnákladnějších složek rozpočtu televize, je její povinností informovat o událostech, které mají na dění v Česku zásadní vliv.

„Původní pohled zkušených reportérů nenahradí žádné překládané agenturní zprávy. Je úkolem ČT poskytovat takovéto zpravodajství, poskytovat divákům potřebný rozhled, o to víc, že většina ostatních médií v ČR na podobnou roli rezignovala,“ doplnil Kubal s tím, že nové technologie a internet naopak práci zpravodajů zefektivňují a přispívají k její větší aktuálnosti, hospodárnosti i efektivitě.

#### Proti stereotypům

„Myslím, že zahraniční zpravodajové médií veřejné služby pracují relativně dobře. Nemůžeme ovšem odhlédnout od ekonomických podmínek, ve kterých pracují a které jsou nesrovnatelné s podmínkami médií veřejné služby západní a severní Evropy,“ zhodnotil práci zahraničních zpravodajů Tomáš Trampota, který na pražské žurnalistice nějaké ty budoucí „zahraničáře“ vyučuje.

ČTK: vydělat si musíme sami

Trojice stálých zahraničních zpravodajů spadá pod hlavičku České tiskové kanceláře. Své příspěvky posílají pravidelně z Bruselu, Berlína a Bratislavy. Je nutno předeslat, že ČTK se od ostatních dvou médií zřízených zákonem zásadně liší způsobem financování. Od roku 1997 nepobírá žádné veřejné prostředky a funguje jako běžná obchodní firma. Na zpravodajství i zpravodaje si tedy musí sama vydělat.

„Náklady se liší nejen podle místa, ale i vývoje a roku. Standardně počítáme, že zahraniční pobočka ČTK stojí mezi třemi a pěti miliony korun ročně,“ sdělil Strategii mluvčí agentury Jan Weisser. Zavírání či otevření nového postu v tomto roce ČTK nepřipravuje.

Podle něj nejde ani tak o práci redaktorů, ale o práci editorů a šéfredaktorů. „Obecně postrádám širší diverzitu témat a pokrývaných oblastí. Často se argumentuje tím, že řada oblastí diváky, posluchače a čtenáře nezajímá. To je argumentace zjednodušená, média veřejné služby by měla být edukativnější, intenzivnějším rozhledem v zahraniční agendě by měla více nabourávat stereotypy, které v naší veřejnosti kolují čím dál intenzivněji,“ vysvětlil Trampota.

Velkou mezeru vidí například v nedostatečném pokrytí dynamické jihovýchodní Asie či Jižní Ameriky. „Brazílie se letos samozřejmě dostane do hledáčku díky sportu, média veřejné služby by ale měla o této dynamické oblasti informovat stabilněji,“ uzavřel.

Kdo si dnes vzpomene na to, že tak velké osobnosti světových dějin, jako byli Winston Churchill, Ernest Hemingway či George Orwell, pracovali také jako zahraniční zpravodajové?

To ale bylo ještě v dobách, kdy byl post zahraničního korespondenta snem a metou snad každého mladého novináře. Časy se mění. Na těžké dveře pražské fakulty žurnalistiky v posledních letech ťukají ti, kteří sní o kariéře „sportáka“ či módní blogerky. Jenže až půjdeme pěkně oblečení na fotbalový zápas, nesmí nás překvapit, že za humny je drak.

Jak šel čas

Často uváděným prvním zahraničním zpravodajem v dnešním slova smyslu byl redaktor britského listu The Times, který v 50. letech 19. století informoval ostrovní publikum o průběhu Krymské války. Bohatnoucí list tehdy usoudil, že je dobré mít vlastní informace o průběhu konfliktu a že budou pro čtenáře zajímavé. Nemýlil se a válečné zpravodajství se stalo jednou z mytických oblastí novinářiny, kde se rodili novinářští hrdinové jako Peter Arnett ze CNN a mnozí další.

Vůbec prvním českým zahraničním zpravodajem se může pochlubit Česká tisková kancelář. Její první zahraniční pobočka vznikla ve Vídni 6. listopadu 1918, tedy jen osm dní po vzniku republiky i agentury samotné. Redaktory pobočky, která působila v rámci velvyslanectví ČSR, byli tehdejší vídeňští zpravodajové českých listů. Pobočku měla ČTK od roku 1919 kromě Vídně i v Paříži a Washingtonu. Systematické budování zahraniční agenturní sítě (Bělehrad, Londýn, Curych, Řím) začalo v roce 1921. Jedním ze zpravodajů ČTK byl i prezidentem republiky nedávno vyznamenaný bývalý římský zpravodaj Karel Weirich, který za války zachraňoval československé Židy.

V Českém rozhlase se stali průkopníky František Gel, mimořádný zpravodaj na norimberském procesu s nacistickými zločinci, a Václav Linhart, který dokonce zpravodajsky pokrýval zasedání Spojených národů v Londýně a mírovou konferenci v Paříži. Od roku 1947 působila vlastní síť zahraničních zpravodajů Československého rozhlasu v Londýně (Václav Linhart), Varšavě (Karel Hrabal) a Bělehradě (Miroslav Čapek), dopisovatel byl v Moskvě, stálí spolupracovníci působili v Berlíně, Paříži a Vídni. V roce 1948 přibyl zpravodajové v tehdejším západním Německu (Vladimír Veselý) a USA (Miloš Midloch). Po únoru 1948 předal rozhlas torzo zpravodajské sítě České tiskové kanceláři.

Československá televize zřídila první zahraniční post v roce 1968 v Moskvě. Následovala Budapešť (1971) a v roce 1972 postupně Bonn a Berlín.

Čtete také:

Televize hledají nové cesty k zisku

URL| <http://strategie.e15.cz/zurnal/potrebuji-ceska-media-drahy-londyn-1267242>

---

## Burleska, erotika i satira v peří, korzetech a flitrech

3.2.2016 Vlasta str. 10

MICHAELA KAŇOKOVÁ

Starý kabaretní žánr, pojmenovaný burleska, zažívá v posledních letech ohromný boom nejen ve světě, ale i u nás. Burleska totiž oslavuje ženskou krásu elegantním způsobem. Představení, která odkazují na dekadenci let dvacátých až padesátých, zaujmou muže lehkou erotikou a ženy krásnými šaty. Ovšem nejdůležitější na burlesce je humor a satira, kterou musí mít každá z tanečnic v krvi.

Možná se vám také při slově burleska vybaví slavný americký film se zpěvačkami Cher a Christinou Aguilerou, ve kterém se to jen hemží tanečnicemi v krásných retro kostýmech s peřím, perlami, kožešinami, korzety a čelenkami s diadémem. A právě s očekáváním této luxusní podívané přichází jednoho pátečního večera do vinohradského divadla Royal i náš tým z Vlasty. U vchodu do nádherného prostoru z roku 1929 nás očekává Robert, přítel jedné z hlavních tanečnic burlesky, která vystupuje pod pseudonymem Lady Mousellyca. Robert nejdříve svou přítelkyni na představení pouze vozil, ale i jeho omámilo umění svádění, a tak nyní v divadle vypomáhá se vším, co je potřeba. Na svou přítelkyni, se kterou studuje i stejný obor na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, při vystoupení nežárlí. Naopak je na ni velmi hrdý a svou lásku doprovází i během zahraničních turné.

Ideální míry neexistují

Po našem příchodu nás Robert provádí po divadle a ukazuje nám šatnu, do které za pár okamžiků vchází David N. Jahn alias Sonny Vargas. Ředitel souboru Prague Burlesque a zároveň zpěvák nám prozrazuje, že on sám se s burleskou poprvé setkal v Mnichově a zcela ho ohromila kombinace hudby, vtipu, tance, kostýmů a krásných žen. Přičemž mluví-li Sonny o krásných ženách, nemyslí tím klasické prvoplánové krásky s mírami 90–60–90. „Často potkám na ulici dívku, která si je evidentně vědoma svých půvabů.

Pro mě je ale mnohdy tato dívka nezajímavá, protože je vidět, že atraktivní je na ní jen její tělesná schránka. Taková žena by se nemohla stát burleskou. Tou mohou být jen dámy, které mají smysl pro vtip a nesmí se bát přiznat vlastní nedokonalost. Rozhodně si nevybírám představitelky burlesky jen podle vzhledu. V Čechách se tato umělecká tvorba teprve rozvíjí, proto naše tanečnice patří mezi nejmladší. Ve světě je naprosto běžné, že polovina souboru burlesek má přes padesát let. Burleska je pro muže s fantazií, tanečnice se nikdy úplně nesvléknou, a právě to je na tom nejzábavnější. Nesmíme zapomínat, že burleska je hlavně divadelní žánr,“ říká Sonny. V jeho souboru se tak každá z hlavních hvězd specializuje na jiný druh umění. Angelina Angelic je zpěvačkou, Lady Mousellyca zase do svých vystoupení přidává baletní čísla a Miss Cool Cat na jevišti předvádí akrobatické prvky. „Burleska tak, jak ji děláme my, má kořeny ve 20. letech 20. století, kdy se přesunula z Británie do Ameriky a získala typický kabaretní charakter. Já jsem si vlastně tuhle show vymyslel proto, abych si mohl někde zazpívat před publikem. Zároveň v tom představení funguji jako jakási spojovací linka,“ říká se smíchem Sonny.

## Burleska je životní styl

Po krátkém povídání se Sonnym do zákulisí přicházejí děvčata z průvodní taneční skupiny, která je od října v show novinkou.

Čtveřice děvčat vzešla z castingu, a jak samy přiznaly, umění burlesky se teprve učí. Hodinu a půl před oficiálním začátkem show šatnu postupně zaplní také hlavní představitelky programu.

I kdybych jejich tváře neznala z fotografií, pečlivě pěstěný vzhled prvorepublikových div z plakátů by mi rázem napověděl, že hvězdy večera právě dorazily.

Dámy přicházejí již nalíčené s elegantně uvázanými šátky na vlasech a s obrovským cestovním kufrem na kolečkách. Vzájemně se vřelými polibky na tváře vítají s každým členem štábu. Z kufru začínají pomalu vytahovat nádherné kostýmy a zasedají před stolečky se zrcadlem, aby se pustily do závěrečných úprav zevnějšku. Překvapí mě, že pod efektně uvázanými šátky se skrývají natáčky. „Vlasy si natočím už doma několik hodin předem. A nalíčená přicházím, protože bez make-upu bych nevyšla ani s košem. Od malička miluji filmy pro pamětníky a to, jak v nich ženy, byly opravdovými dámami. Líbí se mi líčení, účesy i oblečení ve stylu třicátých let.

Ale já sama mám několik tetování a celkově se vzhledem spíše stylizuji do tradiční pin up girl z éry padesátých let v Americe,“ říká Miss Cool Cat, jež je dlouholetou přítelkyní ředitele Sonnyho.

Naopak Lady Mousellyca už z dálky vypadá, jako by se právě chystala na milostnou filmovou scénu s Oldřichem Novým. Ke svému na dnešní dobu neobvyklému vzhledu dodává: „Já chodím ve stylu retro i normálně. Mám to hrozně ráda a snažím se co nejvíc v tomto stylu oblékat a většinou nosím i nějaký složitější účes.“ Garderobu složenou výhradně ze sukní a šatů má ve své skříni i blondýnka Angelina Angelic.

„Moje postava dokazuje, že každá žena může být divou. I ta, která má několik kil navíc. Krásné šaty nemusí nosit jen ženy malých velikostí. K tomu, abyste ale měli opravdový glanc, musíte ovšem přidat i vybrané chování,“ míní studentka vysoké školy s plnými ženskými tvary. Do šatny v tu chvíli dorazí i inspicient, který dohlíží na představení. Pod jeho taktovkou osvětlovači řídí světla na scéně, pouští se hudba, upravuje výstup mima a Robert během vystoupení na jevišti mění rekvizity.

## Oslava ženskosti

„Dívky si navrhují svá čísla i kostýmy samy. Přijdou za mnou s určitým konceptem a já doladím zbytek, aby to vše krásně zapadalo. Navíc nechci, aby diváci, kteří na nás byli před rokem, viděli tu samou show i dnes. Snažím se proto dbát na to, aby každá z tanečnic co půl roku obměnila alespoň jedno číslo,“ říká Sonny. Všechny tři hlavní umělkyně spolupracují s jinou módní návrhářkou, která jim šije kostýmy na míru. „Dát dohromady kompletní burleskní vystoupení je běh na dlouhou trať. Především co se týče kostýmů a hudby. Příprava jednoho čísla může zabrat až půl roku. Inspiraci čerpám hlavně ze starých filmů, fotografií, historie a umění obecně. Vždycky své návrháře vysvětlím, jaká je idea čísla, a ona poté navrhne kostým. Často používám korzety, které si nechávám šít na míru. Ale rekvizity se snažím vyrábět doma sama. Například s přítelem jsme malovali kulisy pro několik mých čísel nebo jsem si ručně navlíkala korálky na zlaté kalhotky a podprsenu, ve kterých vystupuji při scéně s vějíři,“ říká éterická rudovláska Lady Mousellyca, ze které ženskost sálá na metry.

## Trénink několikrát týdně

V průměru děvčata investují do jednoho kostýmu 15 až 20 tisíc korun. Ostatně právě modely, dobové líčení i účesy jsou tím důvodem, proč na burlesku chodí i tolik žen. „Někdy si nás dokonce zvou nevěsty na loučení se svobodou. A pořádáme také akademii burlesky, kde ženy učíme pravému šarmu,“ přibližuje Miss Cool Cat, která ve dne pracuje v marketingu magazínu o designu.

Mezitím již v šatně finišují přípravy na poslední pražské vystoupení před dvouměsíčním mezinárodním turné. Dívky ještě doladují make-up a vzájemně si pomáhají s náročnými účesy. Lady Mousellyca se sice snaží plně soustředit, ale Angelina Angelic začíná zpívat a postupně se k ní přidávají další dívky a šatnou se nese rozpustilá nálada. Angelina ještě s inspicientem doladuje technické detaily svého vystoupení a radí se, kam si přesně při zpěvu stoupnout a jakým signálem dá najevo ztlumení hudby. Miss Cool Cat mi vysvětluje, že každá z dívek proti trémě bojuje jinak.

„Já jsem ze všech holek nejvíce nervózní. Před každým představením se celá klepu, i když mám vše natrénováno na workshopech u cirkusových akrobatů. Naštěstí po prvních minutách na jevišti mě to přejde,“ vypráví drobná zrzka mezi rozcvičováním. Vtom přímo před mýma očima vystřihne několik ukázkových gymnastických provazů. A protahuje se i Lady Mousellyca. Ta za nejtěžší vystoupení považuje to, ve kterém tančí na baletních špičkách. K jeho přípravě dodává: „Dvakrát týdně cvičím, abych se udržela v kondici a

pravidelně chodím na hodiny baletu.“ Poslední loknutí ze skleničky šampaňského a dámy jsou připravené vyjít na pódium.

Dámské publikum často převažuje

Je půl desáté večer, Sonny vítá diváky a představuje celou skupinu Prague Burlesque. V týdnu, kdy jsme i my navštívili vystoupení burlesky, zrovna zemřel legendární zpěvák David Bowie. A protože součástí burlesky je jak satira, parodie, tak i reflexe společenských událostí, přichází na pódium mim s nakresleným bleskem přes obličej jako vyjádření pocty tomuto slavnému umělci. Po chvíli mima střídá Sonny se slavnou písní Hotel Ritz. Program, ve kterém nemá navrch ani jedno pohlaví, se dynamicky rozjíždí a Sonny se snaží do děje zapojit i publikum.

U předních stoleců zjišťuje, odkud návštěvníci přijeli a dostává se mu odpovědi, že kromě České republiky, také z Izraele nebo třeba z Kanady. Další hudební číslo má na starosti Angelina Angelic, jež v nádherných šatech zpívá lehce provokativní píseň před oponou a vybízí diváky, aby známý refrén zpívali s ní. I následující vystoupení se nesou ve swingovém a jazzovém duchu, ve kterých se nejen tančí, ale i odhazují svršky. Na plátně na pozadí scény jsou promítány dobové záběry z černobílých filmů jako doprovodná vizuální ilustrace atmosféry. Během první přestávky mám větší šanci si pořádně prohlédnout osazenstvo stodvacetičlenného publika. Tvoří ho většinou páry mezi třiceti až šedesáti lety. Jedna z návštěvnic mi prozrazuje, že vstupenky na představení koupila manželovi k Vánocům, protože dostala tip od kamarádů. „Ti na tom byli před čtvrt rokem a moc si to pochvalovali.

S manželem se nám zatím nejvíce líbilo akrobatické číslo, ve kterém slečna předváděla neuvěřitelné cviky na zavěšeném kruhu. A kdyby moderátor mluvil více česky, tak bychom si asi lépe vychutnali i ty humorné scénky a vtípky, ale na druhou stranu chápu, že většinou na takováto představení chodí hlavně cizinci,“ říká divačka z první řady.

Jako z filmu pro pamětníky

Po přestávce následují čísla, ve kterých se dámy představí například v rolích rytíře Zera nebo bílé i černé labutě ze slavného baletu Labutí jezero. Scénkám nechybí vtip ani propracovaná choreografie. Při humorném čísle zpěvačky Angeliny Angelic se publikum dostává do varu, když tato blondýnka krev a mléko odkládá část oděvu s nevinným výrazem ve tváři, který jako by říkal, „Ó, copak mi to zase náhodou spadlo?“ Ostatně s mrkáním a stydlivým zakrýváním úst se svléká každá z účinkujících burlesek. U žádné z nich nevidíte při odhazování punčošek, rukaviček a dalších částí oděvu sebevědomí, či dokonce divokost. A i když je kostým odložen, části těla musí zůstat skryty, například střapci či vějíři. I sebevyzývavější vystoupení nikdy nesklouzne k vulgárnosti. Vyvrcholením večera je číslo Miss Cool Cat, která se koupe ve velké skleničce na vysoké nožičce.

Rozverně si polévá tělo a stříká vodu všude okolo. Na hvězdě večera je patrné, že si vystoupení opravdu užívá, a vybízí k hravosti i publikum. To se k jejímu nadšení přidává a téměř po celou dobu poslední produkce tleská. Na adresu Miss Cool Cat zní obdivné ohlasy a uznalé pískání. Její vystoupení ukončuje show plnou třpytek, peří a flitrů. I když večer u konce zdaleka není. Po skončení programu se bavím s dalším párem, který na burlesku dorazil. „Tanečnice byly na našem vánočním firemním večírku, na kterém jsem chyběla, ale viděla jsem fotky, které mě nadchly, a tak jsem věděla, že to musím vidět na vlastní oči.

A opravdu se tady cítíme jako ve filmu pro pamětníky. Je to taková lehká zábava s pozlátkem, ale v tom dobrém slova smyslu.

Jen podle našeho názoru by těch tanečnic mohlo být mnohem více. Ale i tak je to skvělá podívaná.

Osobně si pak při pohledu na slečny říkám, že některé pózy a výrazy bych měla zkusit i doma. Třeba to, jak nevinně koulí očima, by mohlo na mého muže zabrat, aby sám od sebe uvažil večeři,“ směje se návštěvnice. Ještě mi prozrazuje, že by si pro sebe ráda pořídila ten zlatý komplet kalhotek a podprsenky s řetízky a kamínky, který na sobě měla Lady Mousellyca. A její manžel dodává, že jedinečný zážitek z retro zábavy umocňuje i interiér královského paláce s původní vitráží v oknech a zachovalou dřevořezbou.

Ano, i ono dekadentní prostředí je jedním z důvodů, proč se ani po ukončení show nikdo z diváků nehrne domů. Když z podniku po půlnoci odcházíme, zhruba necelá polovina hostů ještě zůstává, aby s již převlečenými burleskami diskutovali nad programem.

„Zpětná vazba od hostů je pro nás nesmírně důležitá, pomáhá nám se při dalších vystoupeních na diváky více napojit,“ loučí se první dámy burlesky.

Z historie burlesky: Odvozena je z italského burlare, což v překladu znamená smát se. Jako literárně-dramatický nebo hudebně-dramatický žánr vznikla v 17. století v Anglii a je spojená s nadsázkou, ironií a satirou. Postupně se vyvinula v hudebně-divadelní představení, které vzniklo z varieté show ve Spojených státech v 2. polovině

19. století. Kabaretní show plná tance, hudby, kostýmů, nadsázky a ironie se těšila velké oblibě až do čtyřicátých let. Jenže v poválečném období nebylo na nákladné kostýmy a výpravu tolik peněz a burleska prakticky vymizela. Celý žánr se na přelomu tisíciletí dočkal renesance nejprve v USA a později i jinde po světě.

Foto popis| Každá hvězda souboru se specializuje na jiný žánr. Například Angelina Angelic je zpěvačkou, Miss Cool Cat na jevišti předvádí akrobatické prvky, místo tam má i taneční skupina.

Foto popis| Na představení, které navštívil tým z Vlasty, tvořili publikum jak Češi, tak cizinci

Foto popis| Show je záměrně umístěna do Maceškova paláce, ve kterém bylo za první republiky největší kino v Praze

Foto popis| Zpěvák Sonny Vargas je duchovním otcem české burlesky. Sám se přitom narodil v Curychu českým hudebníkům.

Foto popis| Burleska reaguje na významné společenské události po svém. Proto když zemřel zpěvák David Bowie, zrodil se během převlékání v šatně náhlý nápad uctít jeho památku veřejně. Na začátku show tak na pódium vystoupil mim s bleskem nakresleným přes obličej.

Foto popis| Před začátek programu Robert naplňuje teplou vodou obří skleničku na nožičce. Když se do ní při vyvrcholení show Miss Cool Cat ponoří, je voda dávno studená. Chlad ale v její tváři nezaregistrujete.

---

## Česko nevydalo Alího Fajáda do Spojených států

4.2.2016 ČRo Plus str. 04 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Já tu mám jednu aktuální informaci, která tady na mě problikla z agentur. Americké velvyslanectví v Praze je šokováno tím, že Česko nevydalo Fajáda do Spojených států. Rozhodnutí podle něj povzbudí teroristy a zločince. A pojďme k dalším událostem. Jak víte ze zpráv, německá policie dnes při rozsáhlé razii zatkla dva členy islamistické buňky, která údajně plánovala spáchat teroristický útok v Berlíně. Navzdory tomu, a také navzdory nedávným sexuálníím útokům začal v Porýní karnevalový rej. A to takzvaným "Babím masopustem", kdy vládu nad městy tradičně přebírají ženy. Vzhledem k silvestrovským událostem je tentokrát v davu vidět daleko víc policistů než obvykle. Ať už skutečných, anebo za strážce veřejného pořádku převlečených. My voláme Lukáši Novotnému z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Přeji dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Já jsem zaznamenal před časem, že v některých městech karneval zrušili. A to s odůvodněním, že nedokážou zajistit bezpečnost. Proč nakonec v Kolíně nad Rýnem a dalších městech probíhá?

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak, já bych předně chtěl říci, že samozřejmě ta ambice zajistit dnes bezpečnost je samozřejmě jako velká. A je to velmi narušené vlastně jakoby ta představa toho, co je bezpečné. Nicméně v Kolíně nad Rýnem se rozhodli, že nebudou ustupovat těm obavám a budou demonstrovat jistou sílu. A je to velmi důležité zejména z jednoho důvodu, a to sice, že ve společnosti obecně po těch, po té silvestrovské události klesá důvěra v německou policii. Často vidím v televizi německé policisty, kteří musí opakovaně odůvodňovat to, že mají situaci pod kontrolou, že to, co se stalo, byl exces. Takže ta reakce v Kolíně je jasná. Chtějí dát najevo, že to zvládnou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

A jakým způsobem? Víme, jak se třeba změnila bezpečnostní opatření po těch silvestrovských sexuálních útocích?

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----  
Tak samozřejmě já jsem v Německu teď několikrát byl. A je to vidět. Je to vidět na těch veřejných prostranstvích, jako jsou nádraží, nebo i různá veřejná prostranství, že těch policistů je více. Výrazně více se též aktivizoval i německý ministr vnitra de Maiziere, který právě jako má enormní potřebu několikrát opakovat, že skutečně německá vláda, že německá policie, další složky na tom usilovně pracují, aby ta obava, která je mezi, mezi lidem, tak aby klesla. Já jsem bohužel při mé poslední návštěvě Berlína byl docela svědkem i toho, že lidé, kteří, které považují za velmi příjemné a mírumilovné lidi, tak přemýšlí, jestli se třeba nebudou nějak podle mě ozbrojovat a podobně. Takže samozřejmě, že v Německu ta nálada není úplně dobrá.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Je pravda, že mnozí z nich, jak jsem četl, tak si začali kupovat třeba pepřové spreje a podobně. Ale mimochodem, jak ukázala policie jaksi zpětně svoji připravenost aspoň ty excesy, které se staly o Silvestra, vyšetřit? Dopadla útočníky, nebo aspoň část z nich?

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----  
Je to složité. Část z nich dopadla, nicméně ještě to rozpletené celé není. Pokud vím, a samozřejmě německou společnost zajímá to, jak budou ti, ty dané osoby samozřejmě potrestány. A samozřejmě, že od, nejspíše od Silvestra se v německé politice o to silněji vede i debata o tom, jak uprchlíky nejenom efektivně a co nejvhodněji integrovat. Ale samozřejmě taky i jak je i umět vracet. A samozřejmě umět pracovat s těmi radikálními složkami, které se i uvnitř těch uprchlických složek přirozeně vytvářejí.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Tak, když jste mluvil o integraci, tak v Německu se staly terčem vtipů komiksy, respektive takové instruktážní obrázky, které ukazují třeba, že sahat ženám na pozadí není dovoleno. Pití piva ano. A tak dále. Ví se, jak je přijímají sami uprchlíci? Jestli je spíš pobaví, anebo jestli můžou skutečně pomoci?

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----  
Tak, přesně tam samozřejmě do hlav jim nevidím. Ale jako jisté je, že mezi těmi uprchlíky se ty obavy ještě zvětšily. Já si pamatuji na dopis, který byl napsán skupinkou těch uprchlíků, jaksi zástupně za všechny. A byl adresován kancléřce Angele Merkelové v tom slova smyslu, že je velmi mrzí to, co se stalo, vlastně jako vůbec v tom Kolíně nad Rýnem, ale i jinde, protože to nebyl jenom jediný exces. A že samozřejmě prostě by chtěli upozornit na to, že prostě takoví nejsou všichni. A že věří, že většina z nich jsou slušní lidé, kteří se do té německé společnosti chtějí vintegrovat. Na druhou stranu je ale realitou, že v Německu končí politická korektnost. A stále častěji a stále silněji se objevuje, se objevují v politice velmi tvrdá slova. A to i v tom politickém mainstreamu, zejména od CDU. A samozřejmě předpokládám, že víte i o jistém rozkolu, který panuje v té koalici dvojstraně CDU-CSU, kdy to byl bavorský ministerský předseda, který vyhrožuje dokonce i Angele Merkelové žalobou. Je to zatím jenom taková vlažná, vlažná nějaká zpráva. Ale samozřejmě jakoby domnívám se, že CSU je schopna i k tomuto kroku přikročit.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Lukáš Novotný z Institutu mezinárodních studií **FSV UK**. Děkuji vám, na shledanou.

Lukáš NOVOTNÝ, Institut mezinárodních vztahů **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

-----  
Velmi děkuji. Na shledanou.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
No, a jak bylo řečeno, kořeny silvestrovského násilí můžou spočívat mimo jiné v odlišných kulturních vzorcích. Zajímavé je, že například v arabském světě je vstup do intimní zóny ženy prakticky nemyslitelný. Co všechno je ve vztahu cizí muž a žena zakázáno? Zeptal jsem se arabisty z Orientálního ústavu Akademie věd Bronislava Ostřanského.

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR  
-----

No, tak oni by hlavně cizí muž a cizí žena neměli být spolu o samotě. To je velmi důležitý bod, protože v těch tradičních muslimských společnostech se dodržuje zásada, že pokud má jít žena někde na veřejnost, nebo do společnosti, tak by měla mít doprovod. Náležitý doprovod. To znamená například manžela, bratra, otce. Takovéto, řekněme, randění, nebo nezávazné prostě klábosení, kamarádění se muž - žena, nesezdaní ano, to je tak trochu těžko představitelné v muslimském světě.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Takže, takže, když už se objeví, dejme tmou, tady v Evropě žena bez doprovodu, tak prostě je to prostě něco neobvyklého ve srovnání, dejme tomu, s arabským světem?

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR  
-----

Ne, ne, ne, to já nechci říct. Já, prosím vás, to, co jsem tady před chvílí říkal, to jsou tradiční muslimská východiska. Ovšem je jiná otázka, nakolik jsou v různých muslimských zemích mladí lidé "westernizovaní", moderně, liberálně smýšlející. To je jiná otázka. Samozřejmě, že spousta mladých například v Istanbulu, nebo spousta mladých například v Káhiře, řekněme, jejich představy o životě nejsou až tak dramaticky odlišné od toho, co si představují mladí lidé zde. Ale pokud hovoříme o tom tradičním muslimském modelu, což byla vlastně vaše první otázka, tak tam je důležité, že prostě nesezdaní muži a ženy mají velmi těžké, aby se nějak stýkali, navazovali kontakty. A tak dále. Protože známá islámská tradiční moudrost říká, když to volně parafrázuji, když je muž a žena, myslím si, kteří nejsou sezdaní, anebo to nejsou příbuzní, sami, tak třetí ve společnosti je satan.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

/Smích/.

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR  
-----

Takže to o něčem vypovídá.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

No, a v těch tradičních společnostech, když tedy žena jde, dejme tomu, po ulici, tak nevím, jestli je tedy s doprovodem, ale když kolem prochází, dejme tomu, jiný muž, tak by neměl, nemělo tam docházet k tomu, že třeba jí věnuje nějaký vyzývavý pohled, nebo něco podobného?

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR  
-----

Ne, ne, ne, to by nemělo. Rozhodně. Prosím vás, zase, tady jedna věc je étos muslimských intelektuálů. A jiná věc je praxe. Samozřejmě sexuální obtěžování, k tomu dochází i v muslimských zemích. Tady můžu vzpomenout nejenom ty případy během demonstrací v rámci arabského jara v Egyptě, kdy byly egyptské ženy, muslimky i nemuslimky, zahraniční novinářky obtěžovány muži. A sexuální obtěžování, to je i v některých muslimských zemích naprosto běžné. To je prostě téma, které ovšem vyplývá, vyplývá z nedodržení určitých norem, určitých mravních požadavků. Ono totiž muslimští mravokárci, samozřejmě, oni kladou velký důraz na cudnost, na dodržování pravidel, ano, mezi které například patří chovat se nevyzývavě, ano. Například vyzývavé pohledy a tak dále a tak dále. To je něco, co by nemělo mít místo v kontaktu mezi nesezdanými muslimy. Ale samozřejmě praxe je jiná a liší se stát od státu. Možná by bylo taky dobré tady ještě říct, že to, co se stalo v Kolíně nad Rýnem, to je naprosto odsouzení hodné nejenom z pohledu našich hodnot. Ale i z pohledu muslimských pozorovatelů. Když jsem sledoval reakce, jak v západních médiích, tak v arabských médiích, tak ony se příliš nelišily. Myslím to, co napsaly třeba německá periodika a co psala arabská periodika.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----



Tak. A ještě k těm útokům v Kolíně nad Rýnem. Já jsem se dočetl, že třeba pro mladé muže, dejme tomu, z vesnice, méně majetné, je mnohdy těžké získat doma ženu za manželku, protože musejí přinést věno. Takže ...

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR

-----  
To je pravda, no.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
... oni asi v té, z té nenaplněné touhy, i když přijedou třeba sem do Evropy, tak musí pocítovat nějakou frustraci, ne?

Bronislav OSTŘANSKÝ, arabista, Orientální ústav Akademie věd ČR

-----  
No, ano, určitě. Já jsem to v jednom komentáři shrnul velice stručně, že ta kombinace frustrace, která je nepochybná, s velmi nerealistickými představami o tom, jak to chodí v Evropě, například sexuální chování evropských žen, tak to je dost nebezpečný koktejl. Já bych, s dovolením, probral obě ty stránky. Ta frustrace je nesporná. Protože je řada lidí, a nemusí to být pouze venkované, mohou to být třeba i lidé z například, z káhirské nižší třídy, chudší, kteří nemají ty základní požadavky, aby mohli uzavřít sňatek, který by respektovala jejich rodina i rodina té dívky. To znamená, aby měli dostatek prostředků pořídit si byt, na domácnost, a to je hodně obtížné. Takže ti lidé prostě žijí sami a mohou to řešit různými způsoby, ano. Buď pokud chtějí žít v souladu se svým náboženstvím, tak třeba uzavřít sňatek před Bohem, který ovšem není v té civilní rovině respektován, a o kterém třeba jejich příbuzní nemusí ani vědět. To je takzvaný "zavádž orfí". To byl fenomén, islámský fenomén, který se hodně diskutoval v Egyptě v době, kdy já jsem tam nastupoval ke studiím koncem devadesátých let. Že ti dva, kteří žijí v takovém svazku, když se milují, tak nehřeší. Ano, ale ten svazek je z hlediska civilní legislativy jaksí irrelevantní, ano. A pak je druhá možnost, že se neohlížejí na imperativy náboženství a samozřejmě i v muslimských zemích existuje to, co v nemuslimských. Tedy prostituce, pornografie. No, a ono taky i pornografie má zčásti vliv na to, jaké, řekněme, nereálné představy mezi mnohými nezcestovalými a nevzdělanými mladými arabskými muži, jaké představy panují o Západě. Ano, to je taky třeba tady připomenout.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Arabista z Orientálního ústavu Akademie věd Bronislav Ostřanský.

---

## **Cenu Ferdinanda Peroutky získali Marek Wollner a Luboš Dobrovský**

**4.2.2016 ct24.cz str. 00 Domáci**  
benesp

Šéfredaktor reportážní publicistiky České televize Marek Wollner dostal prestižní novinářskou Cenu Ferdinanda Peroutky za rok 2015. Druhým držitelem je novinář, bývalý disident, politik a překladatel Luboš Dobrovský. Ocenění vyzdvihuje výrazné žurnalistické počiny a osobnosti.

Sdružení Ferdinanda Peroutky, které cenu uděluje, si klade za cíl zvýšit prestiž novinářské a publicistické profese. Oceňuje osobnosti za rozvoj hodnot, které reprezentoval právě Ferdinand Peroutka - tedy bezúhonnosti, vysoké mravní integrity a osobní zodpovědnosti za společenské důsledky publicistického působení.

Marka Wollnera ocenili pořadatelé za jeho přístup k žurnalistice, který se vtiskl do pořadu Reportéři ČT.

„To, jak Marek Wollner chápe žurnalistiku, je možná nejlepším klíčem k pochopení významu a kvality tohoto pořadu. Sám pro sebe si vypěstoval několik jednoduchých pravidel, kterých se snaží držet,“ uvedli Jan Dražan a Terezie Kaslová ze Sdružení Ferdinanda Peroutky. Jednou z nich je zásada, že novinář má povinnost hledat a odkrývat, co se skrývá za každou odpovědí, a ukázat její pozadí, případnou lež či zlo demaskovat. Reportéři ČT stojí mnohdy na počátku velkých mediálních kauz

Marek Wollner působí v České televizi od roku 1999. Před dvanácti lety opustil post redaktora zpravodajství a pomáhal zakládat pořad věnovaný výhradně investigativní žurnalistice - Reportéry ČT. Ten v současnosti patří k nejsledovanějším formátům televizního zpravodajství a ročně nabídne kolem sto padesáti unikátních reportáží nejen z oblasti politiky, ale i ekonomiky nebo zahraničního dění.

## Odkaz

Marek Wollner bude v pátek 5. února hostem pořadu Interview ČT24

„Investigativní žurnalistika je nesmírně náročnou disciplínou. Vyžaduje důslednou analytickou práci se zdroji, dlouhodobou přípravu i mnohaletou novinářskou zkušenost. Díky profesionálnímu týmu Reportérů ČT a Marku Wollnerovi může Česká televize divákům odkrývat každý týden zásadní informace, které často stojí na počátku takzvaných velkých mediálních kauz,“ uvedl generální ředitel České televize Petr Dvořák.

## Profil

Marek Wollner

Šéfredaktor reportážní publicistiky České televize, kam vedle Reportérů ČT patří ještě pořady 168 hodin a Černé ovce. V České televizi pracuje od roku 1999. V roce 2004 se stal redaktorem Reportérů ČT a o rok později i jejich moderátorem a dramaturgem, který pořadu vtiskl jeho investigativní charakter.

Reportéři ČT za tu dobu získali řadu odborných ocenění. Mezi nejznámější patří například kauzy Diag Human, předražené jízdenky Dopravního podniku, tunelování staveb dálničního obchvatu na jihu Prahy nebo pozadí lihové mafie kolem Radka Březiny.

Před nástupem do televize Wollner pracoval jako redaktor v Lidových novinách a Respektu a spoluzakládal časopis Týden. Je také autorem románů Ukradené knihy (1997) a Babiččin Majnkampf a já (2008) a rovněž básnické sbírky Pamatuju (2007).

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK obor žurnalistika (1992).

Zvětšit obrázek

Zmenšit obrázek

Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Marek Wollner a Luboš Dobrovský

Zdroj: ČTK

Autor: Šimánek Vít

Topič, ministr i velvyslanec

Luboš Dobrovský obdržel Cenu Ferdinanda Peroutky za celoživotní novinářskou práci. Ve středu oslavil 84. narozeniny, cenu proto pořadatelé vnímají i jako „malý dárek“.

Rodák z Kolína Dobrovský absolvoval v roce 1960 Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy a až do roku 1969 působil v Československém rozhlasu. Člen KSČ z let 1967-1969 byl poté vyhozen ze zaměstnání a pracoval jako skladník, čistič oken a topič. Signatář Charty 77 také redigoval samizdatové publikace.

„V životě Luboše Dobrovského se odrážejí typické osudy českého novináře a intelektuála v druhé polovině dvacátého století. Jak sám říká, už fakt, že se narodil židovskému otci, jej předurčil k tomu, aby celý život překonával překážky. A nebylo jich málo,“ uvedlo sdružení v laudatiu.

Zvětšit obrázek  
Zmenšit obrázek  
Zvětšit obrázek na celou obrazovku

Luboš Dobrovský s bývalým ministrem zahraničí SSSR Borisem Pankinem - snímek z roku 2011

Zdroj: ČTK

Autor: Šimánek Vít

V roce 1989 se stal Luboš Dobrovský mluvčím Občanského fóra, později nastoupil na ministerstvo zahraničních věcí a poté byl ministrem obrany rozpadajícího se Československa. Působil i jako vedoucí Kanceláře prezidenta republiky, pak na ministerstvu zahraničí a v letech 1996 až 2000 byl velvyslancem v Ruské federaci. Cenu Ferdinanda Peroutky za rok 2014 dostali Petr Třešňák z Respektu a Martin Veselovský z internetové televize DTV.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/1683412-cenu-ferdinanda-peroutky-ziskali-marek-wollner-a-lubos-dobrovsky>

## Na zámku zažil porod, loupež i romantiku

4.2.2016 Jihlavský deník str. 09 Publicistika

VÁCLAV KOBLENC

Kastelán Václav Bis, vášnivý sběratel historických hodin, jde po čtyřiceti letech do penze. Naposledy zveleboval jindřichohradecký zámek

Jindřichův Hradec – Je jedním z mála, komu se přímo na zámku narodila dcera. Na první pohled rarita, na druhý drobný důkaz, jak si ho památky podmanily. Žije pro ně. Je posedlý hodinami, a tak jich po jindřichohradeckém zámku měří čas jedenadvacet, doma má jedny i v koupelně. Proslavila ho také akce Splašená vejce, která se v Hradci rok co rok kutálejí po schodech. Teď mu ale v pracovním miniaturu vídeňských hodin z počátku 19. století odpočítává odcházení. Kastelán Václav Bis jde po čtyřiceti letech do penze, bere to však s typickým cynickým humorem. „Doktor mi řekl: Být vámi, tak v katalogu rakví ještě nehledám.“

Svět vnímá odmala hlavně očima, možná proto, že od dětství špatně slyší. Jako kluk rád pozoroval architekturu a někde tam se asi zrodila láska k památkám, ačkoli rodiče ho po hradech nevodili. „Ale zajímaly mě jako hezká věc. Jednou jsem dostal k Vánocům knihu o hradech a zámcích. Byl jsem čtenář, co čte pod dekou s baterkou, a tahle kniha byla strašně oblíbená,“ říká třiašedesátiletý Bis.

V rodovém místopise vévodí Sudety. Narodil se v Šumperku, od třetí třídy žil v Moravské Třebové. Když odmaturoval, následovala Praha. Tam studoval na **Fakultě sociálních věd** a publicistiky na Univerzitě Karlově, kam se v roce 1970 přihlásil na sociologii. Tu komunisti považovali za buržoazní pavědu. Když Bis přišel k zápisu do druhého ročníku, dozvěděl se, že obor je zrušený. Zůstala mu kulturologie, tehdy nutný přívažek k sociologii, rok nato vznikla fakulta žurnalistiky, a Václav Bis se tak dostal na fakultu filozofickou.

Aby se ženou, která na fakultě vystudovala knihovnictví, jako absolventi humanitních oborů získali byt v Praze, bylo víceméně vyloučené. Během studií však prováděli na zámcích, a přestože v památkové péči se to hemžilo bývalými policisty a vojáky, povedlo se a nastoupil jako průvodce na zámek Červená Lhota. Tam jezdilo v letech 1977 a 1978 díky pohádce Zlatovláska kolem 120 tisíc lidí ročně, což je dodnes rekord.

Žili na zámku, což zní romanticky. Jenže bydlet v práci znamená být pořád k mání. Hodinu po zavírací době třeba přijela neohlášená skupina a klidně zazvonila. Na vsi paradoxně vedli nejbohatší společenský život, kastelán vzpomíná na večerní doprovázení přes zamrzlý rybník. Přimo na zámku, na gauči v obýváku, se jim v roce 1980 narodila i druhá dcera. „Manželka je typ, že nejdřív nechá umřít sebe, pak dítě a potom zavolá sanitku,“ žertuje Bis.

## Povinně do hostinců

Když v roce 1983 přišla možnost přejít do Dačic, byli rádi. Šest let de facto mimo civilizaci jim stačilo. Začátky byly ovšem krušné a zámek ve strašném stavu. „Když přijde náplava do provinčního maloměsta, kde se všichni znají od školky, a nemá za sebou ty správné struktury, je to těžké,“ říká Bis. Jako příklad uvedl historku s fasádou, jež odpadávala. Její oprava přitom byla v plánu od roku 1953. Když Bis přišel do stavebního podniku jednat o její záchraně, řekli mu: „Oprava, to je houby kšeft, nechte to zbourat.“ „Ale protože jsem tvor společenský, tak poměrně časté návštěvy pohostinských zařízení jsem bral jako služební povinnost a s městem jsme se rychle sžili,“ vypráví. Fasáda se i tak opravovala až po sametové revoluci.

Rok 1989 je pro Bise zajímavý ze dvou důvodů. Jako první jihočeský památkář koupil počítač a v Dačicích se zapojil do revoluce. Pamatuje nadšení, ale i první obavy, jak se na Občanské fórum začaly nabalovat staré struktury. Bis zanechal svou listopadovou stopu až v Praze: jedna z vlajek, které vyráběli sítotiskem, visela na balkoně Špalíčku.

Důležité pro něho bylo setkání s potomkem rodu Dalbergů, jimž dačický zámek patřil. Naplno mu došlo, že se pohybuje mezi věcmi cizí rodiny. „Když slyšíte: Tenhle kalamář měla babička na stole, to trošku zamrazí. Jednou přijel s vnuky, bavili jsme se o tom, že jsou tam i jeho vysvědčení, a ten pán, kterému bylo skoro 90 let, zrudl jak malý kluk a říká: Myslím, že to vnuci vidět nemusí.“

Největší část profesního života strávil v Dačicích, za velké štěstí ale považuje posledních jedenáct let v Jindřichově Hradci. Hrad a zámek tam je pro něho úchvatný. „První nádvoří působí trošku jako venkovská tvrz, druhé sevřené, pevnostní a pak se vám otevře obrovské třetí nádvoří, impozantní, jeden z nejúžasnějších renesančních prostorů v Česku. A když ho projdete a sestoupíte po dvou schodech do zahrady u rondelu, jste v Itálii,“ popisuje Bis.

## Šil závěsy i záclony

Za Bise vznikla prohlídková trasa Adamova stavení a věnoval se i depozitářům. Jeho klíčový otisk zůstal v dekoracích. Známa je velikonoční akce Splašená vejce. Pštroší, husí, kachní, slepičí i křepelčí vajíčka visí z lustrů, kutálejí se po stolech i schodech. Začínal se 120 kusy, dopracoval se k tisícovce. „Něco tak praštěného a uhozeného se skutečně na žádném památkovém objektu nenajde. Lidé to přijímají jako dobrý fór a prohlídka baví i děti,“ říká.

Ve velkém se projevila také jeho posedlost hodinami. Je přesvědčený, že zámecké interiéry nejsou muzeum ani skladiště exponátů, spíš mají ukázat styl jisté doby. A co do nich vnese víc života než pohyb? Všech 21 hodin na zámku proto musí jít. „Když některé nejdou, jsem nervózní. Za opravy hodin jsme utratili možná hříšnou sumu, ale stojí to za to. Když jde skupina zámkem a ozve se odbíjení hodin, tak jsou prostě na návštěvě u někoho doma,“ říká Bis. Ze stejného důvodu zdobil zámek řezanými květinami. Víc to odpovídá jeho náročnému vkusu než prohlídky s kostýmovaným průvodcem, na které je dost alergický.

Mnohokrát nadával a zlobil se na sebe, že se nechal touto profesí tak zajmout, protože tím někdy trpěla i rodina. „Vnímavého člověka toto prostředí pořád kultivuje a intenzivně si uvědomuji, jak je poznávání historie, a to včetně zcela profánních záležitostí, ohromně důležité pro pohyb v současnosti,“ nechává se unést vlastními slovy.

Odchází se mu ztěžka. Je sice znavený dojížděním z Dačic, ale končí po skoro 40 letech. „Něméné některé změny a postupy v oboru mi odchod velmi ulehčují. Plán nemám. Ten zlom je definitivní, ale mrkev pěstovat nebudu,“ prohlašuje nastávající penzista s dávkou ironie.

\*\*\*

## Jako kastelán řešil třeba i krádeže

Když Václav Bis prováděl jako student na zámku Kratochvíle, zloději ukradli dvě kuše. „Od té doby má policie moje otisky,“ říká. Jako kastelán v Dačicích řešil krádeže deseti porcelánových sošek a barokního sekretáře, mimořádnou loupež zažil ale již v roce 1982 na Červené Lhotě. Tehdy zmizelo 18 obrazů holandských malířů, škoda činila tehdejších 2,5 milionu korun. Veřejná bezpečnost ho podezřívala. Když jel autobusem z Jindřichova Hradce do Prahy, všiml si, že za autobusem jedou v žigulíku. Před vilou na Ořechovce, kam šel na návštěvu, seděli dva příslušníci v autě a 'četli noviny'. „Šli po mně. To byl jeden z momentů, kdy jsem s tím chtěl seknout,“ vzpomíná Bis.

Foto autor| Foto: Petr Zikmund

Foto popis| VÁCLAV BIS. Narodil se 20. června 1952 v Šumperku. Vystudoval kulturologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. V roce 1976 nastoupil na zámek Červená Lhota, v roce 1983 přešel jako kastelán do Dačic. Posledních jedenáct let řídil jindřichohradecký hrad a zámek. Jeho žena je bývalá kastelánka z Dačic.  
Region| Vysočina

**Stejná zpráva vyšla také v dalších 4 titulech.**

---

## Mělo by být referendum za vystoupení z Evropské unie?

4.2.2016 ČT 1 str. 01 21:30 Máte slovo

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Podle průzkumu nespokojenost se členstvím v Evropské unii mezi veřejností roste. Je to zejména v souvislosti s uprchlickou migrací, ale v té souvislosti se i ozývají hlasy, že bychom co nejdříve měli opustit Evropskou unii. Kdybychom ji však opustili, vystoupili bychom z ní, týkal by se nás problém s uprchlíky v Evropě méně? Žilo by se nám lépe nebo by naopak zdražilo zboží a zvýšila by se nezaměstnanost? Zkrátka přináší nám členství v Evropské unii spíše výhod nebo nevýhody? O tom diskutovat budou. Následky osamostatnění by byly pro Českou republiku fatální, varuje místopředseda Poslanecké sněmovny a místopředseda KDU-ČSL. Dobrý večer.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Evropská unie nás dlouhodobě poškozuje, a kdybychom z ní vystoupili, stalo by se Česko konečně suverénním státem, zemí, prohlašuje poslanec a předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie. Dobrý večer.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Odmítám experimentovat na škodu své vlastní vlasti. Bylo to tak nějak, že?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Skoro.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Skoro? Ale dále jste řekl, že být v Evropské unii je naše jediná možná alternativa. Dobrý večer. Známy ekonom.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Naopak opuštění Evropské unie by pro nás bylo velkou výhodou. Říká ekonom a zakladatel Reformy.cz. Dobrý večer.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland

-----  
Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

A za vás veřejnost. Vystoupení by bylo politicko-ekonomickým hazardem s okamžitou jásavou reakcí Ruska. Je přesvědčen penzista z Říčan. Dobrý večer.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU  
-----

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Naproti tomu metalový zpěvák, hudebník je rozhořčen, že společenství svobodných, rovnoprávných států se změnilo v kolonie pod koloniální nadvládou silných. Dobrý večer.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Dobrý večer.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane předsedo, vy tedy vyzýváte k tomu, že bychom byli konečně suverénní, spokojení, kdybychom vystoupili z Evropské unie, a tvrdíte, že by nám, nyní vás cituji, zůstal volný pohyb zboží, osob, služeb, kapitálu. Tak kde berete jistotu, že nám právě tyto výhody, ano, zůstanou. To už jste to jako předjednal nebo...?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak já bych vám chtěl na úvod poděkovat za pozvání, protože jsem v médiích už rok cenzurován a jsem na černé listině a děkuju, že jste měla tu odvahu mě pozvat. Takže a teďka k té vaší odpovědi. Protože mám nepohodlné názory. A k té vaší odpovědi. Samozřejmě, vyvrátíme si na úvod ten mýtus, že členství v Evropské unii je snad, má snad něco společného s tím, s volným pohybem osob, s volným pohybem pracovních sil, s volným pohybem služeb a s volným pohybem kapitálu. To jsou smlouvy, které lze uzavřít i mimo členství s Evropskou unií, jako to má třeba Norsko a Švýcarsko. Je to smlouva EFTA. To znamená, i kdybychom vystoupili z Evropské unie, tak máme možnost jako i jiné země si zachovat bez problémů tyto svobody a vůbec to nemá žádný vliv na to, že bychom snad nemohli cestovat nebo volně obchodovat?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. A jste si jist, že bychom tyto výhody okamžitě vyjednali a byly by.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Paní redaktorko, pochopitelně, protože jsme ve střední Evropě, máme tady obrovské investice z Německa i z dalších zemí a bezpochyby by tyto svobody byly samozřejmě zachovány. Nestrašme tím, že ne. Naopak. Členství za stávající situace je pouze politicko-byrokratický projekt a ten je v této fázi, kvůli těm imigrantům je vysloveně nevýhodný.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ale podstatné je, pojďme to vzít postupně, ano, pojďme postupně. Takže by nám zůstal volný pohyb osob, zboží, služeb, kapitálu, kdybychom vystoupili. Pane místopředsedo.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Já to vidím úplně jinak. Já si myslím, že zde se jedná o naprosté zneužití tématu, protože když se řekne A, musí se říct i B. Jestliže vůbec jste domyslel, co by znamenalo vystoupení České republiky z Evropské unie, vždyť tak řekněte lidem, v okamžiku, když vystoupíme z Evropské unie, 75 000 lidí přijde o práci. Budou zde spoustu...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
To je nesmysl. To snad není možný. Tak to je lež už přímo.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Ne. Budou zde další ekonomické důsledky, které se podepíší na ekonomické České republiky. Neskákejte mi do řeči. Já jsem vám taky neskákal do řeči, když jste vystupoval. To znamená, vystoupení České republiky z Evropské unie v konečném důsledku Českou republiku poškodí, poškodí lidi této země, povede to ke zdražení zboží, ke zdražení potravin. Jestliže říkáte tyto své fráze, směřuje to k tomu, že chcete poškodit Českou republiku a lidi této země.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Tak možná byste mohl říci, kde berete tu jistotu, ano? Ne, nechme teď tuto stranu reagovat.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Tak to, co tady říká, to, co tady říká místopředseda této vlády, ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL, to je taková...

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Já nejsem místopředseda vlády, já jsem místopředseda Poslanecké sněmovny.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Pardon, člen, člen a místopředseda sněmovny za toto. Jak vy možná nevíte, že nejnižší nezaměstnanost, kterou jsme měli za posledních 25 let, byla před vstupem do Evropské unie, bylo to v roce 1996 3,9 % a naopak po vstupu do Evropské unie byla nejvyšší v historii v těch prvních letech. Tak co to tady vykládáte?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Ale pane předsedo, teď jde o to. Počkejte. Pane předsedo, promiňte, to je, počkejte...

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Evropské cykly jdou napříč Evropskou unií bez ohledu na to, jestli jsme v unii nebo ne.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Abychom, ne, počkejte, abychom vedli korektní situaci, ano? Teď je nějaká situace. My prostě ze 75 % jsme exportně závislí na Evropskou unii. Kdybysme tam nemohli vyvážet.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
To by se nezměnilo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak pravděpodobně by se začaly zavírat výroba a podobně a o tom paní místopředseda, že by se zvýšila nezaměstnanost. Máte pro to argument tedy?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

Tak to je přeci už úplný nesmysl. Vy snad chcete říct, že miliardová investice Volkswagenu třeba do Mladé Boleslavi, že nám Německo zavře trh, aby se nemohly exportovat škodovky do, do Německa? Pane místopředsedo, to si snad už děláte úplnou legraci.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Nedělám.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Anebo chcete říct, že snad vážně obchod s Čínou? S Čínou vesele všichni obchodují a v Evropské unii není a obchod jenom kvete. Takže prosím vás, /nesrozumitelné/ ekonom, ale to je opravdu hodně slabá argumentace.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak. Necháme reagovat ekonoma, ano?

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Ne. Já znovu říkám, prostě nezneužívejte tématu.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
No. A navíc, my jsme měli nejnižší nezaměstnanost, když jsme nebyli v Evropský unii.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Ne, počkejte. Necháme... Ale to teď pletete jabky s hruškama, ano, pane Okamuro. Pojdme, pan ekonom Zámečník bude reagovat na to, že tedy by nám všechno zůstalo a nezaměstnanost by se nezvýšila.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
No, jak jsem vytušil, tak co máte na mysli, je, že Česká republika by zůstala členem toho, čemu se říká Evropský hospodářský prostor, což je 30 zemí. Nejenom všechny členské země Evropské unie, ale také Norsko plus Island, pokud ho považujeme za součást nějakého evropského kontinentálního šelfu. To je pravda. Ale to, co jste nám zapomněl říct, co znamená členství v Evropském hospodářském prostoru, v zásadě musíte držet veškerou evropskou legislativu, máte 4 svobody, volný pohyb osob, kapitálu, zboží a služeb, to je pravda. To je vysoce ceněné, ale za to se platí, takže Norsko je vysoký přispěvatel, a nic se nedostává. Takže jediná věc, kde neplatí /nesrozumitelné/, je zemědělství a rybolov. A v tom, to je, opravdu Česká republika nějak moc nevyniká. A řekněme si, že je jedna země, která má vztah k Evropské unii a v rámci Evropského hospodářského prostoru, aniž by jí přímo byla, a to je Švýcarsko. Víte, kolik smluv s Evropskou unií má uzavřeno Švýcarsko, které se týkají právě volného pohybu? No něco kolem 250. Myslíte, že se to dá uzavřít zítra?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Já vám na to odpovím.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak já bych poprosila pana Jedličku, aby reagoval. Prosím.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland

-----  
Samozřejmě, že to bude proces, proces vystoupení z EU, nebude to něco, co se stane přes prázdniny, bude to něco, co bude trvat 3, 4 roky. Můžeme se připojit k tomu procesu ze stejného důvodu jako Velká Británie. Já bych tady jenom...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka



-----  
Tak ta se k tomu ještě nepřipojuje. Tam bude teprve referendum, ano.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Ale je tam, je tam ten důvod úplně stejný, proč velká země chce z Evropské unie odejít. Evropská unie vyprodukovala nějakých 200 000 stránek legislativy, šílené legislativy. Není pravda, že státy EHP musejí všchnu tuto legislativu přijmout. Dokonce je tam možnost, Norsko může některé ty věci nepřijmout, může je vetovat a skoro jednu třetinu, jednu třetinu jich nepřijala, vlastně o jednu třetinu je ten balík těch regulací menší. Co sama Evropské komise říká, je, že tyhle ty regulace zpomalují hospodářský růst o 3,5 % ročně. Samozřejmě to způsobuje nezaměstnanost. Když vy myslíte...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane Jedličko, já bych se držela toho opravdu, takže vy mluvíte o tom evropském obchodním, ano, prostoru. Takže pojdme k tomu, tady jsme slyšeli, že stejně by ta legislativa téměř zůstala, že. Ta vás tedy omezuje, ale ona by zůstala.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Významně bysme ji mohli zredukovat o nějakých 30 %, bez problémů. Ale já bych šel tou, já bych šel tou cestou toho Švýcarska.

Kateřina JIROVSKÁ, redaktorka  
-----

Ale už bysme... Ne, ale pojdme konkrétně, už bysme nedostávali peníze žádné, dotace.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Já bych šel cestou Švýcarska. Ale poslouchajte, ale my tam taky spoustu peněz posíláme.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale víc dostáváme.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Ne, počkejte.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale ano, samozřejmě.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Takhle. Když si spočítáte, kolik, jaký jsou skutečné náklady našeho členství v Evropské unii, tak dojdete k nějakému číslu asi 200 miliard, jenom dotace solárním elektrárnám a biopaliva jsou víc jak 45 miliard. Evropská unie je pro nás obrovský náklad. Když ty čísla sečtete, tak se dostanete k nějakým 200 miliardám korun dohromady. A ještě je důležitý, prostě my se staneme čistým plátcem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak já jenom, abychom to uzavřeli. Necháme reagovat druhou stranu. Tak o co vám jde? Budeme to probírat postupně, ne?

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Dobře. Dobře.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

A jenom když už jste to tady nastínil, tak podle NKÚ jsme dostali navíc, než jsme zaplatili 410 miliard korun. Řeklo NKÚ, ano? Já to jenom... Tak. Prosím. Pan Petřík.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU  
-----

Já bych chtěl říct jenom to, že jestliže se uzavíraj nějaký smlouvy, tak jsou dvě strany, jo. To je jeden provaz a jeden provaz, jedna strana toho provazu je delší a jedna kratší. My budem určitě na tom kratším, to znamená, že všechno velice snadno dojednáme. Vůbec to není pravda, protože my nemáme vůbec nic jistého a věřte tomu, že kdybychom vystoupili, tak se pěkně naštvou všichni, kteří vlastně na tomhleto projektu pracovali desítky let a ještě chtěl bych říct jednu věc, jo. Vy tady mluvíte jenom o ekonomice, ale tato země musí být politicky ukotvená, jo. A zde 70 let nebyla válka. Podívejte se do historie Evropy, týchle oblastí. Je to absolutně výjimečný období. A právě Evropská unie byla především politický projekt, to znamená, aby tady nebyly války.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak, necháme reagovat pana Brichtu. Prosím.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Tak co se týče válečných konfliktů, to je kapitola sama za sebe. Já mám takovej pocit, že momentálně situace v Evropě je i v rámci vlastně uprchlické krize natolik závažná a je možný, že jak se říká ty dobráci, co vyrazili na vandr do Evropy, tak jsou schopni tady tu válku způsobit velice rychle už teď. Ale v případě, když tahle situace se bude stupňovat a je jasně znát i to, že ta uprchlická vlna z Afriky to, co zatím přišlo do Evropy, je řádově čtvrtina, pětina těch lidí, kteří se případně chstají.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane Brichto, promiňte, já vás jenom poprosím, já bych vás poprosila, opravdu máte obrázek, chápu, proč ho máte se svými názory, ale poprosila bych vás, protože jsme ve veřejnoprávní televizi a my musíme, nezlobte se na mě, tyto amorální, vlastně paušalizující...

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Promiňte, paní učitelku.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano? Protože to je paušalizující, že? Asi tím chcete něco vyjádřit. Takže já bych vás poprosila, jestli si to můžete zapnout, ano? To víte, nad námi dohlíží Rada České televize, víte. My jsme veřejnoprávní, takže přesto bych vás poprosila. Ano?

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

To vůbec nevím, jestli to půjde zapnout.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak. Tak vážení, pojďme, protože vy jste teď všichni něco nakousli. Pojďme se držet postupně.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

A mohl bych s dovolením domluvit teda?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ano. No vždyť jste se zapnul, tak ano.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU

-----  
Bych jenom dokončil tu myšlenku. Takže myslím si, že v případě, když se bude násobit ta situace s těmi uprchlíky, kteří míří do Evropy, tak do budoucna v rámci společenského řádu, v rámci náboženství a zřejmě problémů, který se budou stupňovat, konflikty budou narůstat, to si nebudem namlouvat, že ne. Vidíme to už dneska v některých státech v evropských, jak to začíná vypadat, tak mám takový pocit, že opravdu by se ta situace s tou válkou mohla vyhrotit natolik, že by došlo ke střetu kultur evropských vlastně s veškerými, s Islámským státem nebo ne s Islámským státem, ale obecně vlastně s muslimským náboženstvím.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No, tak výborně, tak pojďme k tomu...

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU

-----  
A ta situace válečná by byla mnohem víc hrozivější než v současné době, když se o tom mluví.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak víte co, teď jste všechno nakousli. Pojďme to prosím brát tedy postupně, ano. Tak, otázka zní, kdybychom tedy vystoupili z Evropské unie, znamenalo by to, že by se nás uprchlická krize v Evropě netýkala? Pane Okamuro. Že jak by nám to tedy podle vás změnilo situaci?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Tak já velmi krátce. Prosím vás, zaprvé vyvráťme si mýtus s téma dotacema, to není pravda, co jste říkala.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ale tak vážení, ne, pane předsedo, já chci, abysme se k něčemu dostali.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Tak já budu odpovídat. Dobře. Já budu odpovídat.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Jestli každý chcete mluvit, já o voze, ten o koze, ne, já...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
No ale vy jste říkala, že Nejvyšší kontrolní úřad něco říkal.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Promiňte, teď jsem řekla, že jste se každý k něčemu vyjádřil, ano, a teď probíráme, zda by se změnila pro nás nějak situace ohledně uprchlické krize. A toho se budeme držet.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Dobře. Tak já vám odpovím. Samozřejmě. Tak já vám na to odpovím. Ano. My se tady pořád bavíme o ekonomice, ale je pravda, že kdybychom vystoupili z Evropské unie, tak bychom měli samostatnou zahraniční politiku a mohli bychom pochopitelně odmítnout přijímání imigrantů. A já vám řeknu proč a jak. Já když slyším nějaká čísla o dotacích, tak bych tady vážené pány ekonomy...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Držme se uprchlíků. Já vím, kam směřujete. Já vím. Dotace si probereme potom. Držte se těch uprchlíků. Takže kdybyste mi mohl říci, my máme přijmout asi, já nevím, necelé 3 000 uprchlíků, že, tak to podle vás destruuje tedy český stát nebo...? No.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Tak já vám na to odpovím. Vláda ČSSD, hnutí ANO a KDU-ČSL odsouhlasila proti vůli lidí prvních 3 500, 35 % z toho, ano, odsouhlasila. 35. Z toho 1 500 dobrovolně v červenci. Vyčlenili na to podle toho, co jsme slyšeli ve sněmovně, až 4,3 miliardy korun. Logicky pak na důchodce bylo jenom 40 korun, až na základě opozičního návrhu dostali držhubný 1 200. Jako jo. A já vám řeknu. A my, když tady mluvíme o tý ekonomice a jak se ptáte...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ne, teď mluvíme o té situaci, takže necháme, prosím, pane místopředsedo.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
My si nerozumíme, ale ty 3 500, o kterých jste se ptala, tak na základě zákona o slučování rodin a jejich demografická křivka, kdy jedna islámská matka má 8 dětí na rodinu, to pak budou takové náklady, že my tady mluvíme už dneska v řádu desítek miliard jenom na základě toho, co jste odsouhlasili kvůli členství v Evropské unii.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak prosím reagujte, pane předsedo, místopředsedo.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Já vám na vaši populistickou linku nebudu naskakovat. To, co zde uvádíte, je hromada nesmyslů, pokroucených dat.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Tak nám je neříkejte ve sněmovně.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Česká republika nikdy žádné kvóty neodsouhlasila, Česká republika nikdy neřekla, že bude slučovat rodiny. Německo přijalo to, že nebude slučovat rodiny.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

-----  
Vy neznáte zákony?

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Jsou to kroky, které budou následovat. Prosím vás, já vám říkám, vy jste nepochopil jednu zásadní věc. Jestliže Česká republika nebude přijímat emigranty, kterým jde v republice o život, tam kde jsou doma, tak se dopouští válečného zločinu. Vy tady jedete protiuprchlickou linku /nesrozumitelné/ populisticky bez toho, že byste byl schopen vnímat souvislosti České republiky, naše mezinárodní vztahy a závazky. Apelujete tady na naprosto primitivní lidský strach. To je nezodpovědné z pozice politika. Jako politik máte zodpovědnost za tuto zemi a já vám říkám, že máte zodpovědnost za to, abyste hledal řešení, které jsou smysluplné a řeší situaci. Vystoupení z Evropské unie to není. Nelžete lidem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak prosím.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland

-----  
Samozřejmě, že to je smysluplné řešení. Získáme tím znovu vládu nad touhle zemí, nad našimi hranicemi, budem si moc přijímat, kolik uprchlíků budem chtít, ne tolik, kolik nám nadiktuje Evropská unie.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No a jak by to změnilo, jak by to změnilo... Ano.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland

-----  
Ale musíme si uvědomit, že teďka je na pochodu 10 milionů uprchlíků.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Ale nám nikdo nic neřikal, my jsme to nabídli sami.

nejmenovaná osoba

-----  
To není pravda.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland

-----  
Dalších 10 milionů uprchlíků, který nám může Evropská unie díky Lisabonské smlouvě násilím v podstatě nebo silou přidělit. A to je něco, čeho se zbavíme vystoupením z Evropské unie a získáme tím spoustu suverenity zpátky.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU

-----  
Prosím vás, vy tady neustále, vy tady utíkáte od tématu, protože my se bavíme o vystoupení Evropský unie a vy k tomu požíváte emigraci nebo migranty. Ale tohleto je prostě daleko, to je jenom, jenom malej úsek.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Ale pane Petříku, my to berem po kapitolkách a teďkon bereme, protože řada lidí se domnívá, že pokud bychom vystoupili z Evropské unie, tak by se nás vlastně ta uprchlická krize v Evropě netýkala, chápete?

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU

-----  
A měli bychom nezávislou zahraniční politiku, jo? Tomu se musím hrozně smát a jsem rád, že pan Okamura do té zahraniční politiky nemůže moc mluvit, jo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No, tak a proč se tomu tedy smějete? Proč vám to přijde směšné?

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU

-----  
Každá zahraniční politika je v nějakým prostředí a to musí prostě respektovat nějaký různý věci a zahraniční politika je má dáti - dal, jo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak, pan Brichta chce reagovat.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU

-----  
Princip je úplně jednoduše. V případě přijímání uprchlíků to znamená, že souhlasíme s tím, aby vyrazili odněkud ze severní Afriky, aby vyrazili k nám na vandr. Jestliže si někdo bude brát a rozhodne příkazem, že každý z nás si musí vzít domů pár turistů jenom tak, protože je to jeho názor...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

A vy máte pocit, že někdo takto rozhodl? Že do každé rodiny?

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Ano, mám ten pocit, protože pokud jste, pokud jste slyšela prohlášení Martina Schulze z Evropské rady, tak ten prohlásil jasně, že v případě, když nebudeme jakožto státy Visegrádu souhlasit s kvótami, tak v tom případě budou nuceni použít vojenskou sílu. Já vím, že za to dostal pár facek hnedka, ale tohle bylo jasně vyjádřeno a řečeno.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak moment, já bych, ne, já bych tady poprosila, pane místopředsedo, moment, zaznělo, zazněl tento výrok? On se objevuje na internetu.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

To, co je zcela zásadní, kvóty vám nemůže nikdo přinutit a Evropská unie... Tento názor, já jsem ho slyšel, je starý. Evropská unie postupně přichází k tomu, že kvóty jsou nefunkční nástroj, to nebude fungovat. Když už se nakrásně řekněme podaří přemístit určitou část uprchlíků někam, neexistuje síla, která by je pak následně v rámci Schengenu na tom místě udržela. Oni jestliže se rozhodnou, že budou v Německu, tak se tam vrátí. Kvóty jsou nefunkční nástroj a česká vláda v čele s premiérem to říká od samého začátku. Na začátku jsme byli jako Češi nepopulární. Bohužel ta Evropa k tomu dochází v průběhu času a říká, ano, kvóty nejsou řešení. Já rozumím tomu, že je potřeba ze strany Evropské unie zcela jasné a rozhodné kroky, které řeknou, že ti, co přichází do Evropy za lepším, tak se mají vrátit a nebudou do Evropy vpuštěni. S tím já souhlasím. To jsem nikdy nezpochybnil.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Pane Bartošek, v tomhleto máte samozřejmě pravdu, ale jsem rád, že říkáte, že Evropská unie postupně dochází k tomu, že názor České republiky, a nejenom České republiky, ale v podstatě států Visegrádu, který odmítaly přijetí kvót, tak že byl ten správný a Evropská unie k tomu dochází. Ale přesto ty kvóty byly oficiálně nařízeny, oficiálně schváleny i proti naší vůli. A to se dostáváme do situace, co je špatné na tom, že v té Evropské unii vůbec funguje.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Tak chce pan...

nejmenovaná osoba  
-----

Můžu jenom reagovat?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, prosím, vždycky aby reagovala protistrana. Tak prosím, tady paní, pan Mec a potom vy, ano, pánové? Střídáme ty strany.

Michal MEC, student VŠE, pochází z Ostravy, je proti vystoupení z EU  
-----

Tak řekněme si hlavně prvně, že migrace je hlavně přirozený jev. Ten by nastal za 5, 10 let určitě. To jenom ho zrychlila právě americká politika a právě způsobila tu náhlou migraci. A nedokážu si představit, jak bychom

hlídali nějak svoje hranice s takovým počtem vojáků, policistů, když to ani nedokázal komunismus, který jsme tady měli. Nedokážu si opravdu představit, jak byste zabránil uprchlíkovi, kterého byste i vrátili zpátky do té Sýrie, se otočit a jít zase zpátky do, do Německa, do České republiky nebo kdekoliv jinde.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Tak necháme pana Okamuru reagovat. Prosím.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak skutečně ta lež a demagogie, co tady říká představitel téhle vlády, to už je vrchol.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No můžete reagovat zde na pana Mece?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ano. Ano. Já vám, tak vy jste tady mluvil o kvótách a podobně. Ale...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No ne, pan Mec...

Michal MEC, student VŠE, pochází z Ostravy, je proti vystoupení z EU  
-----

Já jsem o kvótě neřekl ani slovo. Tady vidíte, jak posloucháte svoje voliče.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, pojďme, ale vždyť je to hezké. Máte radost, že občan vám položil otázku. No jistě vy si vážíte občanů. Tak jo?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak já na to odpovím.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Jestli bychom uchránili hranice s naší armádou, se ptal pan Mec.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak já se... Ne, tak on na úvod říkal o nějaké přirozenosti migrace. Podívejte se, protože ta země je holt za těch 25 let právě kvůli těmhletěm stranám rozkradená, my si musíme politicky vybrat. My nemáme na to pomoci i nějakým nezákonným migrantům i českým občanům. To znamená, my jsme si vybrali, naše hnutí SPD, české občany, těm chceme přidat důchody. Takže ta migrace, dobře, lidé tady po staletí, po tisíciletí migrují, ale my prostě nemůžeme pomoci lidem z celého světa, my na to prostě nemáme peníze.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ale otázka zněla, jak byste ty hranice, jo? Je situace, vystoupili jsme z unie, musíme si hlídat, jo, ty hranice.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ne. Ne. Ne. To nemusíme, protože já už jsem to říkal v úvodu, že schengenská smlouva a smlouva...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ale tady jdou ty uprchlíci, ano? Tam zněl ten dotaz, tak jak chráníte tu zemi, jo, vy ji chcete chránit, tak ano.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, já vám na to odpovím. Já vám na to odpovím. Tak, v těch řešení musíme jít trošku dál. A já je vyjmenuju během 30 sekund. Zaprvé je potřeba okamžitě, aby Spojené státy skončily s tou agresivní politikou na Blízkém východě. To je ale důležité.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale já se vás ptám, co vy jako Česká republika budete dělat?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Vždyť vám to říkám.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

A to dojednáte s tím USA? Vy to dojednáte? /Souzvuk hlasů/.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tlačit v Evropské unii na to, aby Spojené státy a také Francie a Británie ukončila s touhleto agresivní politikou rozvracení těch režimů.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale tam už nebudeme. Když vystoupíme podle vás, tak tam nebudeme.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, ale my nejsme ve vakuu přeci. Což jako /nesrozumitelné/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale pane Okamuro, tak jste schopen odpovědět zde občanovi?

nejmenovaná osoba  
-----

Můžu, můžu za pana Okamuru?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, aby... Pan Okamura jistě umí sám.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, potom je potřeba, já říkám, je potřeba zastavit ten exodus na mezinárodní úrovni a potom, co se týče České republiky jako takové, tak samozřejmě je potřeba zvýšit tu ochranu hranic, tak aby se tady dodržovaly zákony a ne jako tahleta vláda, kdy vloni udělali koridor dokonce do Německa, kdy se tady prostě přímo /nesrozumitelné/ porušovaly zákony.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Přes Českou republiku, přes Prahu jsme udělali koridor.



Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Co je potřeba si říct, že ten Schengen selhává, zásadně selhává.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, pojďme. Budeme reagovat na, kdo chce reagovat na pana Okamuru ohledně hlídání hranic? Prosím. Pan Mec?

Michal MEC, student VŠE, pochází z Ostravy, je proti vystoupení z EU  
-----

Jo. Já jsem se vás zeptal, jak byste to hlídal, ne že jsme neschopní hlídat svoje hranice. Počty vojáků, zvýšením...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak já vám na to odpovídám teda jednoduše. Když se podíváme... Já vám odpovím. Když se podíváme na slovensko-ukrajinskou hranici, tak jsou tam, tak jsou tam nasazený celá možná technika, tuším, teďka mě nechtejte za slovo, za několik miliard slovenských korun. Je to hermeticky hlídáný a hlídat to bez problémů jde, když se chce. Takže jestli jste chtěl tuhleto odpověď, tak vám na to odpovídám hnedka. Ale já jsem to chtěl vzít ze širších souvislostí.

Michal MEC, student VŠE, pochází z Ostravy, je proti vystoupení z EU  
-----

Myslíte, že teda nikdo neprojde?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Takže ta hlídaná hranice, podívejte se na slovensko-ukrajinskou hranici, je to bez problémů, když to jde, jenom když se chce. Ale já jsem to chtěl vzít ze širších politických souvislostí. Pan Bartošek se směje, protože oni jsou servilní vůči Evropské unii. Chápu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak pan Zámečník chtěl reagovat. Prosím.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

No já to, já to nerad říkám, ale pane Okamuro, vy máte kvetoucí byznys v turistice, v incomingu. Kolik myslíte, že bude úbytek japonských a korejských turistů do České republiky, když padne Schengen a nebudou schengenská víza? Jinými slovy, ten Japonec a Korejec nebude moct projet celou Evropu, ale bude si vyřizovat separátní víza, bude, pro Českou republiku.

nejmenovaná osoba  
-----

To je demagogie.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Není to demagogie.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Vy jste úplně mimo. Vždyť lžete přímo.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Není to vůbec žádná de...

nejmenovaná osoba  
-----

Vždyť je vízová politika, vyřídíte si tam vízum za 5 minut na hranicích. Je to absolutní nesmysl, co říkáte.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ale to je otázka na mě tolheto, tak jestli můžu odpovědět. To je teda opravdu...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Ale to byste musel mít bezvízový styk. /Souzvuk hlasů/.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, pane Zámečníku, prosím vás... To byla otázka na mě, tak jestli vám můžu, pane Zámečníku, odpovědět. Prosím vás, nepleťte se do oboru, v kterým se nevyznáte. Naopak. Největší úbytky, největší úbytky v cestovním ruchu, aspoň vidím, že tady opravdu mluvíte nesmysly, teď je to vidět, protože největší úbytky v cestovním ruchu máme všichni teď, protože se kvůli těm imigrantům, kvůli tý zvěři, která znásilňuje v Německu, to jsou normální zvířecí tlupy, který znásilňují v Německu slušný občany, tak se bojí ty turisté do té Evropy jezdit. Rozumíte mi?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak pane, pane předsedo, já vás prosím, abyste se krotil.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Jsme měli rekordní rok teda loni, jo, mimochodem.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Obrovský úbytky teďka kvůli tomu, že oni se bojí.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Takže ale ten dotaz byl věcný. Ten byl o tom...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Takže je to přesně naopak, než vy říkáte. No samozřejmě, že ano.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, počkejte, tak jede Japonec... Ale pane předsedo, my mluvíme o té Evropské unii, jo, my v ní nejsme, no, tak nám to... /Souzvuk hlasů/. Ale moment, prosím vás, pánové, vy chcete oba referendum za vystoupení z Evropské unie.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ať rozhodnou občané.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale k tomu je nutno si představit, co by bylo, kdybychom z té unie vystoupili, ano? Takže to není jenom o kritice. Teď pojdte nám vysvětlovat, jak to bylo, jak by to bylo, ano?

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Ale my klidně můžeme zůstat součástí Schengenu. Já mám jenom obavu, že ten Schengen podstatně dřív zkolabuje.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Oni nám vyjdou vstříc, ano.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Než my stihnem vystoupit z Evropské unie. Prostě ten Schengen kolabuje už teďka, je nefunkční. Bylo nám slibováno, že Lisabonská smlouva právě zajistí tu nepropustku z vnější...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale vy pořád kritizujete současnost, ano? Mně jde o to, tu budoucnost, kdybychom podle vás vystoupili.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Můžeme být svobodnej stát zrovna jako Švýcarsko. Jsou nějaký problémy s přechodem hranic německo-švýcarskejch? V čem máte problém?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

/Nesrozumitelné/ říkáte, že Schengen padne a že se turistice absolutně nic nestane a že v Bahrajnu můžete mít bezvízový styk. Tak buďme aspoň chvíli consistentní. Buď budu mít hranice na každé evropské zemi, prostě kontinuálně jedna za druhou a řekněte mi, jak to, jak to jako je přínosný pro cestovní ruch, když ty ekonomické kvantifikace jsou sice v desetinách procenta, ale obnovení Schengenu je ekonomický náklad. A pane Jedličko, vy jste ekonom, tak neříkejte, že padnutí schengenských, Schengenu není ekonomická ztráta pro všechny země, které dneska mají /nesrozumitelné/.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland  
-----

Já bych rád zůstal součástí Schengenu za Českou republiku i po vystoupení. To je důležité. Ale ono to nebude možné, protože ten Schengen už se rozpadá teďka a bude zcela rozpadlý za 2 roky. Nedá se tomu zabránit. Sama Evropská unie si to uvědomuje. Rakousko vystoupilo ze Schengenu. Prostě není možný nijak jinak zabránit tomu putování milionů uprchlíků, jinak než zavést znova hranice v Evropě. Prostě ti lidé, bude jich tady 10 milionů a jináčím způsobem, než že ty národní státy znova zavedou hranice, tomu nejsou schopny čelit.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak prosím pan místopředseda a půjdete, potom půjdu, ano, i vy. .

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Já jen tak jsem si teďkon zapojil fantazii a představil jsem si, jak pan Okamura jako zástupce zahraniční politiky České republiky jede do Washingtonu vyjednávat, aby teda přestali se svejma aktivitama. To si dovedu v barvách představit, jak přijedete s úspěchem zpátky do České republiky. To teda skutečně mě oslovilo, tady myšlenka. Každopádně...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Já vůbec nevím, o čem mluvíte.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

No o tom, co jste tady před chvilkou říkal. Ale já bych zareagoval na ten Schengen. Prosím vás, Schengen jako takový je udržitelný, akorát musí nastat to, co my říkáme od samého začátku, musí se hlídat vnější hranice schengenského prostoru u států jako je Řecko a Itálie.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

O tom všichni jenom mluvěj. Ale nemá to vůbec žádný výsledek.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

Nemluví. Vždyť se podívejte, ty kroky se činí. Ty kroky se činí. Vyjednává se i s Tureckem. To znamená, ty kroky činí.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

Ale k ničemu to nevedlo a nevede.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

A Evropská unie je aktivní v tom, aby chránila své vnější hranice. To je ten recept. To je ten recept. A tohleto bude fungovat. To znamená, už na samém začátku budeme říkat, zda ten, kdo...

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

Podívejte se, jak Řecko kolabuje, díky /nesrozumitelné/. Vy chcete, aby chránilo hranice.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

Já vám neskáču do řeči, nechte mě domluvit. Já vám nebudu skáčet, já vám taky nebudu skákat do řeči. To znamená, je důležité na samé hranici Evropské unie rozlišit, jestli ten člověk, který přichází do Evropské unie, je skutečný utečenec a jde mu o život anebo je ekonomický migrant a nepustit ho do Evropské unie. To je ten recept. Ne aby se zbořil Schengen.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

Vždyť je to úplná utopie, co říkáte. Je to úplně proti realitě.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak vážení, necháme teď prostor i občanům z publika. Prosím. Prosím, máme dotaz, ano?

Jiří KOBZA /SPD/

Dobrý večer. Dobrý večer, jmenuju se Jiří Kobza. Jsem členem SPD. A chtěl bych se vrátit k politické stránce této otázky. V Lisabonské smlouvě Česká republika se vzdala mnoha svých práv v pevné víře, že Evropská unie bude schopná tato práva naplnit. To znamená, především je tam právo na bezpečí občanů. A vidíme, že katastrofálně selhává, protože diskutovat o zavedení, zavedení pohraniční stráže, když na hranicích Evropské unie podle různých odhadů stojí dalších 30 milionů migrantů s tím, že ta pohraniční stráž může v nejlepším případě začít fungovat někdy na podzim, kdy už tady většinou teda budou, jo, tak mně přijde poměrně lehkomyšlné. A považuju za naprosto legitimní v tomto případě, aby si Česká republika tato svoje práva, včetně práva na svoji vlastní ochranu, vzala zpět. Protože myslím si, že hůř jak Evropská unie to dělat nebudem.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak kdo chce reagovat? Pan místopředseda? Ano.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

Můžu na to krátce zareagovat? Česká vláda opakovaně říká, že v případě migrační vlny bude chránit své hranice. Tohleto česká vláda nikdy neřekla, že rezignuje na ochranu svých hranic. A druhá věc je, vy jste říkal, že Evropa, Evropa. Když se vstupovalo do Evropy a říkalo se, volný pohyb služeb, zboží, možnost cestovat, nebudou hranice, všichni otevřeli náručí a říkali, to je skvělý, nádherný. Ale najedou jakoby ta Evropa, já neříkám, že je v Evropské unii všechno dobře, jakoby Evropa zapoměla na to, že má své vnější hranice a rezignovala na to. Ano. Bohužel. Prostě do určité míry Evropská unie mentálně zůstala několik desítek let zpět a teď se probírala a nezbyvá než říct prostě, Evropo, budíček. Prostě svět se změnil, je mnohem rychlejší, je potřeba, aby si začala reagovat v mnohem kratších intervalech, než byla doteďka zvyklá. Tak to prostě je, ano. S tím souhlasím. Evropa musí mnohem rasantněji vystupovat na svoji obranu.

nejmenovaná osoba  
-----

Pane Bartošku, budíček, ano.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak pan docent chce reagovat. Prosím.

Lukáš VALEŠ, politolog, Západočeská univerzita v Plzni  
-----

Já jenom, já chápu ty emoce na obou stranách, je to diskuse, ale přece jenom bych možná šel trošku k věcnějším problémům. Já mám jeden návrh, možná pro politiky na obou stranách přijatelný. Já chápu, že samozřejmě to, jak Evropská unie nezvládla migrační vlnu, vyvolává velké vášně, na druhou stranu by podle mého soudu byla určitě chyba přijít o řadu vymožeností, které sebou Evropská unie jaksi přináší, že jo. Jsou to pomyslné misky vah a vždycky, stejně jako v manželství nebo v čemkoli, prostě něco dostáváte a něco ztrácíte a musíte si vyrovnat teda priority. Já bych byl proto, ale jednu věc určitě. Evropská unie podle mého soudu příliš přecenila svoje schopnosti. I věci migrační ale i v celé řadě dalších věcí, třeba v otázkách zahraniční politiky, viz nezvládnutá krize na Ukrajině, krize eura a tak dále. Čili myslím si, že je možná pro politiky v celé Evropské unii teďko zásadní otázkou přijít k zásadní reformě, mnohem hlubší. Já jsem doufal, že to udělá Británie, neudělala. Mnohem hlubší. Říci si ano, tohle je schopná udělat Evropská unie efektivně, ale tohle jsou pravomoci národních států, kde naopak ony se chovají mnohem lépe v řadě věcí než Evropská unie.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak pan Zahradník, Zámečník chce reagovat.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Jenom, jenom jedna velmi rychlá reakce na to, že ta situace je nezvládnutelná. Ta situace je samozřejmě zvládnutelná a všichni o tom víte, že je zvládnutelná při vynaložení přiměřené, přiměřené energie, kterou situace vyžaduje. Kde je schengenská hranice? Na španělských hranicích. Španělské hranice jsou mimochodem kousek od Maroka, od severní Afriky, přesto za poslední rok mnohem míň lidí prošlo do Schengenu přes Španělsko než-li přes Itálii anebo přes Řecko. Takže ne bavme se o námořní hranici. Prostě z Gibraltaru do Maroka je to opravdu jako asi 15 nebo kolik kilometrů. Takže jako tenhle argument neplatí. Když se chce, tak to evidentně jde. A teď je úkol politiků, aby zajistili, aby řecko-turecká hranice, to jest hranice mezi Schengenem a nečlenskou zemí byla zhruba taková, jako je hranice mezi Marokem a Španělskem.

Lukáš VALEŠ, politolog, Západočeská univerzita v Plzni  
-----

Ale pane Zámečníku, tam je zásadní rozdíl. A velmi dobře na to dneska upozornily Hospodářské noviny. Totiž tu dohodu s Marokem neuzavírala Evropská unie ale Španělsko. A Španělsko vrací všechny uprchlíky ze svých ostrovů zpátky do Maroka. To znamená, jediný, kdo je v tom efektivní, je Španělsko jako národní stát, ne Evropská unie. Když to necháte na Evropské unii, skončí to jako v Řecku.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

A vy si myslíte, že, že bilaterální dohody jsou nemožné?

Lukáš VALEŠ, politolog, Západočeská univerzita v Plzni  
-----

Naopak. Bilaterální dohody jsou podle mého soudu v současné době, v současné době jediné možné řešení. Bohužel.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Ano. A my, my budeme zavírat efektivnější bilaterální dohodu s Tureckem o readmisi, než-li například spolková republika jako člen Evropské unie, zdaleka nejsilnější, který pravda se dostal v důsledku věcí, o kterých si možná budeme ještě povídat, do situace, která je velmi obtížně zvládnutelná a dnes každým dnem vidíte, že prostě ten ústup od té politiky ze září loňského roku je úplně markantně patrný a prostě něco se musí stát. Já netvrdím, že to je schopen vyjednat Brusel, ale neříkejte mi, že Bonn, že Berlín nemá tu sílu to dojednat s Ankarou.

Lukáš VALEŠ, politolog, Západočeská univerzita v Plzni  
-----

Ale určitě. Právě. Ale Bonn, ne Brusel.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak. Prosím, pan Okamura.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Berlín. Už nějakou dobu.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak já bych se vrátil rád k principiální věci. My už jsme, my bysme rádi prosadili referendum o vystoupení z Evropské unie, aby sami občané rozhodli. My už jsme to třikrát navrhli ve sněmovně, třikrát to tahle vláda zamítla a já nechápu, proč po 10 letech, kdy se situace úplně změnila, tak nenechá tato vláda rozhodnout občany o tom, o své budoucnosti v této zemi v souladu s ústavou, kde je jasně řečeno, že tato země patří lidu a že lid může samozřejmě, logicky z toho to vyplývá, rozhodnout. Takže umožňme občanům referendum o Evropské unii, hlasujte pro náš návrh, pane místopředsedo. Já nechápu...

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Když to nebude legislativní zmetek, tak jo.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, tyhle ty... No, my jsme navrhli usnesení, my jsme, co tady lžete. My jsme navrhli, aby to bylo usnesení, aby ho vyhlásila, jak víte, to byl návrh na bod ve sněmovně, takže to nebyl ani návrh zákona. A vy jste ho zamítli. Takže tady nelžete. A já jsem chtěl říct jednu věc.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane předsedo, já bych jenom právě chtěla říct, že to, to je hezké, to referendum. Zaprvé ještě není prováděcí...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ano. A nechme debatu o tom a nechme rozhodnout občany.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ale on není ani ještě schválen prováděcí zákon o referendu. To teprve, že, bude ve sněmovně. Ale dobré by bylo...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Paní redaktorko, to není pravda. Paní redaktorko, to není pravda. Náš návrh o širokém obecném referendu už před dvěma lety tato vláda zamítla. A tam hlasovat o tom šlo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, prosím vás, já mluvím, máte teďkon prováděcí zákon v praxi? Můžete...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ano. Kdyby nám schválili ten náš zákon, tak už by to tady bylo.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale vy říkáte, kdyby, já se vás ptám na realitu.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

No proto já říkám, že oni to nechtějí, no. No to je realita s touhle vládou.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale vždyť teď je od vlády.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ale tak to se ptejte jich, proč nechtěj /souzvuk hlasů/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale já vám říkám, že nejdřív by to referendum muselo se vůbec moci konat. To je teď ve sněmovně.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ano. Vládní koalice by ho musela odsouhlasit. Já jsem v opozici. Náš návrh zamítli.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No. Ano. Tak. Ale dobré by bylo, aby tady zaznívaly ty argumenty, co by to znamenalo. Ne, prosím, tady občan chtěl reagovat na referendum. Prosím.

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Tomáš Bříza, Mladí lidovci. Dobrý večer. Víte, já tady jsem se ještě pořád nedozvěděl tu základní věc, a s tím souvisí i to referendum. Vy chcete vyhlášovat referendum, ale vlastně my pořád nevíme pořádně, jaký to bude mít důsledky, o čem budeme hlasovat, protože vy nám tady pořád neustále opakujete jednu naučenou básničku, stejně jako to opakujete ve sněmovně.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Co to je za nesmysl?

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Ale neřeknete nám třeba odpověď na jasnou otázku. Chcete teda ty hranice zavírat nebo nechcete? Vy jste tady desetkrát změnil dneska odpověď.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, co to říkáte za nesmysly. Před deseti lety ti stejný občané rozhodli o vstupu do EU.

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Ale na to jsem se vás neptal.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

A ti stejný občané se nad nějak změnili, aby nemohli rozhodnou to vystoupení po diskusi?

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Promiňte, na to jsem se vás neptal.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

A co se týče, co se týče zabezpečení naší státní hranice, ano, já jsem pro zabezpečení naší státní hranice. Protože výměnou za 10, 15 minut čekání na hranicích, že tady budem mít pod kontrolou, jestli tady nejsou nějakí teroristé nebo nějakí lidi, dokonce i Eurostat řekl, že v té migrační vlně je víc než 5 000 bojovníků Islámského státu, což je, ne Eurostat, Europol, omlouvám se. Takže to je pochopitelné.

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Ale s tím souvisí potom otázka, čím to všechno zaplatíte, čím pokryjete výpadek 30 % pracovních míst.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

A já vám na to krátce odpovím. Prosím vás, hnedka vám na to... No tak ty pracovní místa už jsem vám ukázal tabulku, že nejnižší nezaměstnanost byla v České republice před vstupem do EU.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale já jsem vám už řekla, že pletete hrušky s jabkama. Ale kdybyste...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

A já vám to řeknu s téma penězma. Jako tak já to řeknu jednou větou s penězma.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale potom s tím uzavřením hranic.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Tak my, vážený pane, řekněte, kolik má hodnotu teda znásilnění jedné české dívky, kolik má hodnotu tedy /souzvuk hlasů/.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Já vám řeknu, pane předsedo, ne, ten dotaz byl zcela legitimní, protože vy na jednu stranu říkáte, že uzavřete hranice, aby sem tedy nepronikl...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Počkejte, uzavření neznamena, že je to hermeticky, že nemůže nikdo ven. To jsou kontroly.



Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No hlídat. No ne, počkejte, tak je budete hlídat a kde teda máte ten volný pohyb osob a kapitálu, tam jste směřoval, na to, no tak na to odpovězte.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ne. Omlouvám se. Omlouvám se.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No to je protimluv.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Když obnovíme naši národní suverenitu, tak je rozdíl v tom, že my si můžeme říct, jakým způsobem budeme dělat naši politiku, nyní musíme být pod diktátem Bruselu. To je ten rozdíl.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ale my mluvíme o těch hranicích. Ale ten dotaz byl..

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

Ale já se vás ptal, čím to zaplatíte.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Když vystoupíme z Evropský unie, ušetříme 45 miliard korun ročně, každé rok. To jsou peníze, který musíme posílat do Bruselu každé rok.

Tomáš BŘÍZA /Mladí lidovci/  
-----

A ty peníze, co dostáváme na výměnu studijních pobytů...?

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Počkejte, to je jedna, jedna promile z celého toho rozpočtu. Ale podívejte se, kam ty peníze dneska plynou. Proč si z těch peněz lidi jako Babiš stavěj svoje soukromý ranče? Jak je možný, že z toho vyznikaj stovky nesmyslných rozhleden? Vždyť ty peníze jsou neuvěřitelným způsobem zneužívaný.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane Jedličko, a jak berete to, že třeba právě podle vlády, ano, nebo podle NKÚ, tak díky těm dotacím...

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Ne. Tak tohle teda není pravda.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No promiňte, díky, to říká NKÚ, pane místopředsedo, vzniklo 75 000 pracovních míst.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Ale kolik jich zaniklo kvůli Evropský unii? Kolik jich zaniklo jenom kvůli tomu, že máme elektriku každé rok dražší o 45 miliard korun. My tady doplácíme.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

2 věci. 2, 2 věci. Já krátká reakce ode mě. 2 věci. Od začátku Česká republika dostala 3 biliony korun, 3 státní rozpočty.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

A to je úplněj nesmysl, co říkáte. Bylo to vyvrácený asi desetkrát. Ta studie je úplně nesmyslná. /Souzvuk hlasů/.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Jestliže dostáváme dotace, jestli dostáváme dotace a můžeme s nima hospodařit, tak my říkáme, a my jsme rozkradli, jo. Prostě ty zlý Brusele, my jsme rozkradli tvé dotace. To je logika tohleto.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Zaprvé, prosím vás, pane místopředsedo, ono je to trošku jinak. Já vám dám konkrétní příklad. Včera jsem mluvil s ředitelem gymnázia na Moravě a přesně mi říkal, že když si žádali o pomůcky, tak reálný nákup pomůcek byl 40 % z té dotace a 60 % byly náklady na administrativu, nesmyslná školení pro školení a kontrolu a publicitu v místním tisku. Takže ty peníze o dotacích, vy jste takoví demagogové, že to snad ani není možný. Vždyť z těch peněz jenom zlomek jde na tu reálnou věc. A kdybysme nebyli v Evropský unii, tak použijeme jen těch 40 %, za co to skutečně nakoupíte a ty byrokraty a takové to další, co to stojí mimo to, tak platit nemusíme. Takže je potřeba, když mluvíte o dotacích, strukturovat tu dotaci, strukturovat to a říci, co z toho jde skutečně na tu věc a co z toho jde na tu administrativu, byrokracii a podobně. Takže mluvíme prosím vás po poravdě.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane Okamuro, už jste nám to řekl. Necháme odpovědět. Tak pan Zámečník.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Já jsem jenom chtěl reagovat na jednu docela důležitou věc. My se na ten Brusel ve skutečnosti vmlouváme. Nikdo neříká, že se má čerpání evropských peněz realizovat, tak jak se realizuje. To nám Brusel opravdu nepředepisuje. Pane Jedličko, neříkejte, že to nevíte. A taky byste měl přiznat, že těch 45 miliard je újma způsobená českým rozhodnutím českého parlamentu, která nemá vůbec nic společného, jaký bude provedení závazků na podíl obnovitelných zdrojů, který jsme skutečně přijali. Evropská unie nám nijak nepředepisovala, jak toho máme dosáhnout.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Ale samozřejmě to, abysme toho dosáhli...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

A za jaký peníze. Hele, my jsme oba dva ekonomové, takže víte, že ten závazek se dá realizovat za zlomek těch nákladů, který jsme si způsobili.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Pane Zámečníku, hlavně hrozně důležitý je říct, proč když teda nám Evropská unie posílá ty peníze, proč je nepoužijeme na úhradu našeho státního dluhu? Nebylo by to nakonec nejefektivnější použití dotací? Proč se zadlužujeme 70 miliardami korun a ještě k tomu musíme kofinancovat všechny ty projekty? Proč teda ty evropský dotace nepoužijeme na to, abysme se přestali jako země brutálním způsobem zadlužovat a místo toho stavíme nesmysly?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Počkejte, vy byste měl vědět, že peníze nemaj mašličku a že samozřejmě ty peníze, které přicházejí z Bruselu, mohly být použity nepřímo na to, abysme snížili deficit státního rozpočtu.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
Samozřejmě, že nemohli.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
Samozřejmě, že mohli.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
Říkáte, že, říkáte, že, to jsou nesmysly, my je musíme utrácet podle evropskejch programů, který vznikaj.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
Na projekty, který si definujeme sami.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
No ale musely by to být nějaký investiční projekty.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak pánové, necháme promluvit pana Bursu, ano? Pan Bursa ještě nehovořil.

Tomáš BURSA, majitel úklidové firmy z Plzně, podporuje vystoupení z EU

-----  
Dobrý den. My jsme tady mluvili o referendu. Já jsem chtěl říct tolik, dejte lidem tu možnost toho referenda, ať se vyjádří svobodně. Ať se svobodně vyjádří. Když lidu dáte tu možnost, tak já vám slibuju, a budete samozřejmě respektovat to referendum, tak já vám slibuju, že ten lid se za vás postaví. Pokažd' to bude opačně, tak ne že jenom v budoucnosti budete čelit rozpadu EU a uprchlické krizi...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Dobře. Ale pane Burso, možná byste tedy mohl říci, protože vypadá, že byste tedy hlasoval proti tomu vystoupení, tak co by se vám tak jako nejvíc ulevilo, že jo? Protože potom v tom referendu jsou důležité argumenty. Že to se pak rozhodujem podle argumentů, ano? Tak co očekáváte, vystoupíme z Evropské unie, co bude lepší?

Tomáš BURSA, majitel úklidové firmy z Plzně, podporuje vystoupení z EU

-----  
Co bude lepší? Já si myslím, že když zůstaneme samostatný, a budu rád, když Visegrádská čtyřka zůstane pospolu jako jeden celek.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No ano. Ale v čem to bude lepší? Přece musíte mít v tom referendu argumenty, aby lidé hlasovali buď pro nebo proti. Tak jaký máte...

Tomáš BURSA, majitel úklidové firmy z Plzně, podporuje vystoupení z EU

-----  
No bude to lepší pro celou naši společnost.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ale v čem? V čem podle vás?

Tomáš BURSA, majitel úklidové firmy z Plzně, podporuje vystoupení z EU

-----  
V čem? V ekonomice, v ekonomice, v potravinách, ve všom. To se týká úplně všeho.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
V potravinách. Tak to je třeba zajímavá věc. Pojďme, to je důležité, protože to se říká, že vlastně velmi, zemědělství je dotováno těmi dotacemi z Evropské unie, to souhlasíte. A teď když by ty dotace nebyly, tak co? Pojďme k zemědělství. Zemědělství. Odpovězte občanovi.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Jestliže říkáte, vystupme z Evropské unie, je potřeba přidat B, aby lidé věděli, co se tím krokem stane. To, co jsem jasně řekl, značná část lidí přijde o práci. Druhá věc, klesne HDP zhruba o 4 % a další věc, zdraží se potraviny. Prosim vás, tohleto je potřeba těm lidem říkat. Ekonomicky prostě vezmete lidem peníze, vezmete z peněženek peníze lidem. To tak bude.

Tomáš BURSA, majitel úklidové firmy z Plzně, podporuje vystoupení z EU

-----  
Vždyť lidé jezdí do Německu nakupovat potraviny mnohem levnější a úplně v jiné kvalitě. Tak jak se zdraží potraviny? V Německu je to jinak? A je to tam levnější přece.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Takže proč by se měly zdražit potraviny, kdybychom vystoupili z Evropské unie.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
To záleží na tom, jakou míru soběstačnosti byste chtěli mít. Pokud chcete mít výrazně nižší míru soběstačnosti, tak potraviny v Česku by mohly i zlevnit jako, ale abdikujete na to, že tady bude zemědělství.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
Co to má společného se soběstačností? Pojďme se bavit o těch cenách.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
No to je na tom jako, kolik toho bude z dovozu.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
Konkrétní příklad. Potraviny, který zdražily, byla rýže. Dovoz rýže z Číny. Ten sazebník Evropský unie na dovoz rýže nám zdražil, nevím, o kolik procent, asi o 30 % rýži, protože když jsme byli jako samostatnej stát, tak jsme si svoje cla určovali sami. A ty cla byly nižší před vstupem do Evropský unie než po jejím vstupu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Tak vysvětlíte ty potraviny, ano?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

-----  
Pane Jedličko, vy byste měl vědět takovou drobnou věc, že když jsme vstupovali do Evropský unie, tak celní zátěž průměrná se snížila oproti stavu, kdy jsme byli země, která prostě měla samostatný celní sazebník.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformaty.cz, Liberland

-----  
Ale tuhleto věc si budem moct sami určit.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

No dobrý, ale ta celní sazba průměrná byla vyšší /nesrozumitelné/. A to prostě nepopřete.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Ale bavíme se třeba o tý rýži.

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

Jediná země, kde platilo to, co říkáte vy, jo, a teď se nebavme o rýži a o tisíci jinech položek, kde to bylo přesně naopak, bylo Estonsko. Jako opravdu to, co říká pan Okamura, to je politik, ten ať si říká, co chce, jo. Prostě pokud nebude vykládat něco ceně českých znásilněných žen, to jako myslím bylo fakt už přes čáru, jo, prostě. Ale vy se držte aspoň trochu odbornosti.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Já se držím a já vím, že když bude Česká republika samostatná, tak si svoje cla bude moct nastavit podle sebe. Já jsem velkej příznivce toho, aby cla byly nulový, aby daně byly co nejnižší. Další příklad.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No dobře. Ale prosím vás, když jsou ty potraviny, ale tak to vysvětlete.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Příklad, typickej příklad je například DPH.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, pojďme k potravinám, ano? Ale tak pojďme tady třeba máslo.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Ano. Je na to DPH dneska, ano. Je na to DPH? Evropská unie určuje, že...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Ale je to, pojďme k tomu clu, že jo. Tak dnes je to máslo dotované, že jo. Ten zemědělec je dotovaný dotacemi z Evropské unie. Vystoupíme, nebude mít ty dotace, ano? Tak teďkon asi to vyrobí za draž. Je obava protistrany.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Samozřejmě že ty dotace do zemědělství byly i před vstupem do Evropský unie. Můžeme si naše zemědělce dotovat, jakým způsobem budem chtít. Není s tím žádnej problém. Když jim budem chtít dávat peníze, tak jim je budem dávat.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

A máme na to. Máme na to.

Vít JEDLIČKA, ekonom, občanské sdružení Reformy.cz, Liberland  
-----

Ale co je daleko horší na Evropský unii, je způsob, jakým ona nařizuje kvóty, jakým způsobem ničí naše zemědělství prostřednictvím kvót. Je spousta lidí, který sdílí můj názor, že to hospodaření Evropský unie díky

těm kvótám a díky těm regulacím je horší to zemědělský, než jaký bylo během Sovětského svazu. Je to neuvěřitelně přeregulovanéj moloch.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak nechme reagovat. Pan Petřík. Pan Petřík.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU  
-----

Víte, já jsem tady nechtěl mluvit o ekonomice, protože tady je plno renomovanějších ekonomů, přestože jsem taky inženýr ekonom. Ale já bych chtěl říct, vaše představy, že by se nic nedělo, když vystoupíme z Evropské unie, jsou velice naivní. První co, okamžitě by klesl kurz koruny vůči euru, ale okamžitě. Okamžitě by klesl rating České republiky, to znamená, že bychom měli dražší úvěry.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Nechte hovořit.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčan, je proti vystoupení z EU  
-----

Několik let by bylo velice opatrně zahraniční investoři, to znamená, který aktiva by mohly odsud stáhnout, okamžitě by je stáhli. Nevěřte tomu, že by to byla procházka růžovou zahrádkou, kdybychom skončili. Nevěřte tomu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak pan Brichta. Pan Brichta bude reagovat. Už nehovořil. Prosím.

Aleš BRICHTA, hudebník, je pro vystoupení z EU  
-----

Ono tady těch věcí se nahromadilo docela dost. Bavili jste se o potravinách. Já bych v tomhle ohledu to vzal právě přes to zemědělství, protože když se podíváme třeba na situaci v rámci zemědělství u nás v porovnání třeba s Francií, bavíme se o dotacích, jaký jsou potraviny dotované, co se vozí, nevozí, já vím, že u nás zemědělci třeba v rámci výroby mléka jsou v rámci členství v Evropské unii docela slušně bití, což vám jakýkoliv zemědělec okamžitě potvrdí. A já nevidím důvod, proč bychom měli dovážet hovězí z Francie, protože si myslím, jestli si dávám steak, tak je mi úplně jedno, jestli je z český nebo z francouzský krávy. Na tom trvám.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak vážení, pane Zámečnicku, stručně, jestli chcete a půjde publikum, ano, teďko?

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom  
-----

No jsme netto vývozce hovězího a pokud někdo tady říkal o kvótách na zemědělskou produkci, tak zrovna u mléka byly zrušený, což je důvod velicejch potíží českých farmářů.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak, ne, prosím, budete reagovat, budete reagovat. Prosím ale na občany už. Prosím.

Milan, **Fakulta sociálních věd**  
-----

Dobrý den. Milan /nesrozumitelné/, **Fakulta sociálních věd**. Já bych se možná s dovolením přesunul od másla, rohlíků a podobných, jistě závažných témat, trochu jinam. Já jsem měl tu čest, pane poslanče Okamuro, číst petici právě, která zmiňuje požadavek referenda o vystoupení z Evropské unie, pod které jste mimo jiné podepsán. A tam, což pro mě není dost dobře akceptovatelné, vy srovnáváte tuto situaci s okupací nacistickým wehrmachtem z roku 39 a se sovětskou okupací. Vy srovnáváte současné postavení České republiky v rámci Evropské unie s těmito dvěma naprosto bezprecedentními porušeními mezinárodního práva. Násilné, násilné,

násilnou invazi. Já tady nevidím perzekuci lidí, nevidím tady cizí armády. Prosím vás... Takhle, naprosto respektuju ten váš názor, ale prosím vás, toto je už populismus, který je za veškerou hranou.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

Tak děkuju za tu otázku. Vy jste mě trochu nepochopil, takže ještě jste se trochu zeptal. To bylo míněno v tom smyslu, že se rozhoduje o nás bez nás někde jinde. A rozhoduje se prokazatelně proti vůli většiny obyvatel České republiky. Proto umožněte, vážená vládo, to referendum. A jednou větou je, že například ty akciové trhy, ty vždycky hovoří nejlépe ekonomicky o tom, jaké jsou trendy. Takže v případě, že ve Velké Británii vždycky se jedná o vystoupení o Evropské unii, politici vedou závažná jednání, tak burzovní trhy nikdy nezačly panikařit, libra neoslabuje, britské akcie se nepropadají, ale přesně naopak. Vystoupení Británie z EU je finančními trhy chápáno jako snížení ekonomické zátěže. Takže vůbec není pravdou, že by se tady nějak panikařilo a stejně tak mluví třeba špičková ekonomka Markéta Šichtařová, protože uvědomte si, že my budeme v blízké době, víc budeme platit do unie, než od ní dostávat.

Milan, **Fakulta sociálních věd**

Nevím. Možná říkáte, že jsem to nepochopil, dobře, to je váš názor. Já jsem si to pro jistotu ještě před tou debatou četl. Vy tam srovnáváte svrchovanost, to je pravda. Ale já se nedomnívám, že by tato svrchovanost byla stejná jako v době normalizace a jako v době protektorátu. Nezlobte se na mě, ale to je nebe a dudy, tato situace.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

Já se domnívám, takže to je v pořádku.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Tak chcete na to reagovat? Dál půjde...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

Jenom reakce na to, co, co říkal pan Okamura o vývoji, vývoji kurzu libry šterlinků k dolaru. Tak zrovna včera, kdy bylo slyšení, kde, kde premiér Cameron říkal, že doufá v to, že Británie v referendu rozhodne pro setrvání v Evropské unii, znamenalo zpevnění libry vůči dolaru.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

No a jindy je to zase jinak. Prosím vás...

Miroslav ZÁMEČNÍK, ekonom

Jinými slovy, je to přesně opačně, než to říkáte vy. Byznysově zcela prokazatelné.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie

No vidíte, tak Britové říkaj tohle, co říkám já a pan Zámečnick říká tohle. No tak...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

Necháme. Prosím.

nejmenovaná osoba

/Nesrozumitelné/. Občan. Já bych chtěl říct, navážu, že samostatnost má svoji cenu. Kdyby to tak... A hodnotu. Kdyby to tak nebylo, tak žijeme všichni ještě v tlupách. Žijeme sami v bytě nebo žijeme v bytě se svojí rodinou, nežijeme už v tlupách. Takže jako občané si to uvědomujeme. Proč si to neuvědomujeme jako stát? To je první věc. Dál bych navázal támhle na pana Bartoška. Jeho strana je důkazem toho, že i malý může efektivně

vyjednávat s velkým. Jejich volební výsledky byly vždycky relativně malé a vždycky dosáhli relativního úspěchu a byli ve vládě.

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL

-----  
Vždycky ne.

nejmenovaná osoba

-----  
A třetí věc támhle na pana Petříka.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No ale k té Evropské unii pojďme, ano?

nejmenovaná osoba

-----  
Ano. No, tak to je vyjednávání, to je věc vyjednávání. A na pana Petříka a bezpečnosti. Slibuje si bezpečnost od Evropské unie. Jak nám zajistila Evropská unie bezpečnost před statisícema uprchlíků, který se na nás valí a stále dál valí desetitisíce každý, každý den, abych neřek, chtěl jsem říct každý den, ale ono to zase nastane, že budu mít pravdu, že každý den. Jak zajistila naši bezpečnost. Vy jste mluvil, ještě jenom, ještě omlouvám, také o ukotvení České republiky.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ale proč nenecháte reagovat?

nejmenovaná osoba

-----  
Jenom jednu bych dokončil. My jsme, my jsme v Evropě jako Češi víc než tisíc let, do Evropy patříme, nemusíme se nikam cpát a nikdo nás z Evropy nevyžene. Děkuju.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Tak. Ale, tak můžete reagovat tedy, pane Petříku?

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčán, je proti vystoupení z EU

-----  
No, nemáte pravdu. To ukotvení je strašně důležitý, protože v celé historii jsme se snažili nějakým způsobem ukotvit. Už v 16. století naši šlechtici dobrovolně zvolili Habsburka, abychom byli ukotvení, jo. To lidi prostě zapomínají. Když to nevíte, tak si najděte do Švýcarska...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ano. Tak ale pojďme, pojďme k té, pane Petříku, k té bezpečnosti. Tak zde pan /nesrozumitelné/ se obává, že se naopak budeme teda bezpečněji, pokud vystoupíme? Je to tak. Tak.

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčán, je proti vystoupení z EU

-----  
Tak tady jsou, tady jsou dvě časové dimenze, jo. Samozřejmě, že teď máme tuhleto časovou dimenzi. Snad si nemyslíte, že já jsem šťastnej, co se tady děje s uprchlíky a jak reaguje Evropská unie. Ale pak tady je dimenze jiná, tady jsou dimenze 10 let, 20, let 30 let. Co tady chcete dělat jako samostatnej stát, jo?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
No a v čem, v čem by nás to tedy ohrozilo?

Ivo PETŘÍK, penzista z Říčán, je proti vystoupení z EU



-----  
No okamžitě po nás Rusové vyjedou. To je úplně jasný.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak prosím tam poslední dotaz. Poslední dotaz. A velmi stručně prosím. Musíme končit.

Martin VYTRHLÍK  
-----

Dobrý večer. Martin Vytrhlík. Já teďka budu jenom reagovat támhle na kolegu z druhé strany, co se týče toho, že jsme podepsali Lisabonskou dohodu a vzdali jsme se práva a nedostali jsme za to to bezpečí. Já co si tak vzpomínám, tak naposledy tady pobodali muslima. Nevzpomínám si, kdy tady pobodali někoho jiného. Takže to je k tomu bezpečí, které nám jak poskytuje ta Evropská unie oproti venku. Dál jsem chtěl říct, že pan Okamura povídá, že my vystoupíme z Evropské unie, ale zůstaneme v Schengenu, který se teda podle pana Jedličky zhroutí, takže vlastně tam nezůstaneme. Do dvou let, pokud se dobře pamatuju. A na druhou stranu každá smlouva, jako ta Lisabonská, má dvě strany. Podepisují ji dvě strany a dvě strany, tak jako my můžeme vystoupit z Evropské unie, můžou od té smlouvy odstoupit. Proč myslíte, že dvě strany, když my odmítneme nějak se jako zúčastnit, budou hodlat zůstat v tom svazku v těch ostatních smlouvách?

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

S námi. Ano. Ano. Budete. Pan Okamura reaguje a potom vy, ano? Můžete na to odpovědět, proč by s námi zůstávali v těch smlouvách?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Já jsem o tom absolutně plně přesvědčen, protože ekonomika České republiky je tak provázaná z ekonomikou Evropy, že i ten ekonomický tlak na ty politické elity už jenom ten samo o sobě nedovolí, aby nás vyčlenili z té ekonomické spolupráce. To samé platí, co se týče...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ano. Takže tím chcete říci, že oni jsou závislí na nás než my na nich?

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás...

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

No to tak vypadá, že oni bez nás se neobejdou.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

Prosím vás, nepřevracejte, nepřevracejte to.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Ne, ale tak jste to řekl. Ano.

Tomio OKAMURA, poslanec, předseda hnutí Svoboda a přímá demokracie  
-----

My jsme tak provázáni, že máme tady takové množství investic a je to vzájemně a jsme také odbytištěm pro Německo. Je to jasné. A co se týče Schengenu, já jsem říkal, že by bylo lepší, kdyby byl Schengen funkční, tak abychom v něm zůstali. Pravdou je, že když se zhroutí a právě proto samozřejmě budeme muset hledat tu alternativu jinou.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka

-----  
Ta nechám, tak pan místopředseda. Končíme, ano?

Jan BARTOŠEK, místopředseda Poslanecké sněmovny a KDU-ČSL  
-----

Na to já krátce zareaguju. To je takový typický pokrytecký přístup, kdy říkáme, nechte nám všechny ty výhody, ať teda máme volnej pohyb a všechno, co můžeme mít, ale vůbec se o nás nestarejte a nechtějte po nás vůbec nic, protože my jsme tady prostě v tý naší kotlině, takže nechte nám výhody a nic po nás nechtějte. To je prostě úplně položený... A ještě krátká reakce. Česká vláda nikdy nerezignovala na ochranu hranic. Jestli jste všiml, proběhlo cvičení v jižních Čechách, armáda, vojsko. Česká republika je aktivní v tom, že vyslala vojáky do Maďarska, do Slovinska, dále. To znamená Česká republika je aktivní ve svém přístupu v ochraně vnějších hranic Schengenu.

Michaela JÍLKOVÁ, moderátorka  
-----

Tak milí diváci, musíme končit. Příští týden budeme svým způsobem v této problematice pokračovat, protože téma máme, straší pan prezident Zeman svými výroky o uprchlících zbytečně občany? Nebo naopak varuje před reálným nebezpečím? Uprchlícká rodina do každé vesnice. Je to správná cesta k multikulturalismu? Přijďte diskutovat přímo s ředitelem zahraničního odboru kanceláře prezidenta republiky Hynkem Kmoníčkem a předsedou Strany zelených Matějem Stropnickým. Přihlašte se na telefonu 261 13 77 66 nebo na e-mailu mateslovo@ceskatelevize. Milí diváci, já vám děkuji, těším se na vás, myslím na vás a vy už víte, že ve čtvrtek Máte slovo. Na shledanou.

---

## **Ve skoro zapomenuté válce na Ukrajině se už zase střílí a pálí z těžkých zbraní**

**5.2.2016 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...**

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Je pátek po páté, vy posloucháte Český rozhlas Plus a Den podle mě. Den na únor tedy skoro jarní a taky den, kdy se toho spoustu dělo a stalo. A o tom byste rozhodně měli vědět. Což jsme pro vás vybrali? Ve skoro zapomenuté válce na Ukrajině se už zase střílí a pálí z těžkých zbraní. Papež a patriarcha se setkají poprvé za tisíc let. A to v Havaně na letišti. Virus Zika začíná být stejně nebezpečný, jako byla Ebola. Cigarety budou mít ještě strašnější krabičky, než mají teď. Facebook má narozeniny a tvrdí, že mezi mnou a vámi je maximálně tři celé padesát sedm desetiny člověka. Chystá se devatenáctihodinový oťresný let. Amerika se připravuje na největší sportovní svátek roku. A Coldplay, U2 a Prince jsou jako zábava na přestávku při tom. Tak dobře poslouchejte.

Člověk denně zavalený spoustou a spoustou nových zpráv má docela přirozenou tendenci zapomínat. Třeba na války, které, které pořád ještě probíhají, ale přebily je nějaké nové. A tak se pomalu, ale jistě zapomnělo i na to, že se pořád ještě válčí kousek od nás, na Ukrajině. A zrovna teď tam boje zase nabraly bohužel na intenzitě, aspoň podle posledních zpráv. Na východě Ukrajiny u Doněcka. Co se teď přesně na Ukrajině děje, co je nového v bojích ukrajinské armády s vojáky na východě země, která chce samostatnost, o tom všem teď budeme mluvit s Petrem Pojmanem z katedry ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý večer.

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií  
-----

Dobrý večer.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Petře, možná úplně na začátek. Já jsem neměl úplně jasno v tom, jestli je to tak nové, že ty boje teď vypukly, nebo jestli je to kontinuální záležitost. Nicméně dnes se o nich píše všude.

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií

-----  
Ano, není to jakoby zcela nové. Ta intenzita je jakoby samozřejmě větší, ale my se v té oblasti pohybujeme. Já totiž už nejsem tolik na katedře východoevropských studií, jako spíš na Pražském institutu bezpečnostních studií. A my se právě v té oblasti pohybujeme. A pamatuju si, když jsme tam naposled právě zrovna v listopadu, tak ta situace byla taky velmi napjatá. A vypadalo to, že se chystá nějaký masivnější útok, aby ty separatistické regiony, tedy Doněcká a Luhanská národní republiky zvětšily svoje území. Potom z toho nakonec nic nebylo. Ale k těm bojům dochází prakticky každý den. K narušování příměří dochází prakticky každý den. Je pravda, že v posledních dvou, třech dnech to nabylo na, na intenzitě. Zvláště v některých úsecích fronty.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

-----  
Vy jste řekl slovo příměří. To vyplývá z mírových dohod. Evidentně se úplně nedodrжуje. V jakém stádiu tedy ta válka o samostatnost, odtržení nebo cokoliv podobného na východě Ukrajiny je?

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií

-----  
To je věc, kterou je i poměrně těžké nazvat. My jsme se s kolegy nakonec shodli na tom, že nejpříhodnějším názvem pro stav toho konfliktu je taková tlející nebo opotřebovávací válka. Anebo možná válka nedobojovaná. Protože ty oblasti dnes v podstatě kontrolované separatisty měly být pouze vstupní bránou pro vytvoření prostoru, které, kterému ruští kremelští plánovači začali říkat Novorusko podle novoruské gubernie. To znamená suchozemská cesta na Krym. A tohoto výsledku jaksí ještě nebylo dosaženo. To znamená, z hlediska separatistických regionů a řady, řekněme, radikálnějších ruských kruhů je potřeba v boji, v boji pokračovat a dosáhnout předem vytyčených cílů.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

-----  
Jedna věc je válka, boje o to, jestli to bude tak, jak jste to popsal. A druhá věc jsou jednání. Jsou v nějakém, pokračují ta jednání nějak, nebo jsou na mrtvém bodě, podobně jako ta válka, a je to taková tlející věc?

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií

-----  
Ano, to, to je, myslím, dost potřeba zdůraznit. Jednak probíhají samozřejmě různá jednání, spíše neúspěšná na té politické úrovni. Ale zároveň dochází k různým jednáním na té úrovni, řekněme, lokální, místní. Zrovna dnes nebo včera došlo k výměně asi osmnácti vězňů, kteří byli odsouzeni ještě v době, kdy Ukrajina vlastně tato území kontrolovala. A tito vězni se rozhodli, že svůj zbytek trestu si odpykají na území Ukrajiny. A byli právě v těchto chvílích předáni tedy na území, která kontroluje ukrajinská vláda. To znamená, k jednáním na různých úrovních dochází, ale ty výsledky především na té politické úrovni jsou samozřejmě jaksí, spíše nejsou žádné, ano.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

-----  
Válka na Ukrajině probíhá už víc než dva roky, nebo skoro dva roky. Stála život minimálně deset tisíc lidí, stovky tisíc lidí jsou mimo svůj domov. Má to nějakou perspektivu, že by to tam někdy v brzké době mohlo skončit?

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií

-----  
Tahle perspektiva je velmi vzdálená. Ten konflikt je otevřený. Ale ani jedna ze stran v podstatě v této chvíli nemá důvod ustupovat. A ani jedna ze stran nemá dost síly, aby ten konflikt nějakým razantním způsobem rozhodla. To znamená, že je to pravděpodobně téma, o kterém se tady budeme bavit ještě celou, celou řadu let. Také záleží na, na vnitřním vývoji, jak na Ukrajině, ale v tomhle případě bych řekl především na místním vývoji v Rusku, které ty separatistické regiony de facto, de facto ovládá.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

A jak to vypadá vlastně na Ukrajině jako takové? Jaká je tam ekonomická situace, v jakém stavu země je? Která, země, která musí vést tuhle občanskou válku?

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií  
-----

Země z hlediska úrovně života a hospodářské situace je na tom samozřejmě špatně. Zkrátka ty mzdy, které, kteří lidé dostávají, absolutně nestačí k pokrytí ani těch nezákladnějších potřeb. Takže zvláště v některých těch chudších regionech ta situace je skutečně katastrofální, že potom člověk těžko chápe, že vlastně je možné, že lidé jsou schopni za tuto sumu, kterou měsíčně dostávají formou tedy platu, nějakým způsobem vyžít. Na druhou stranu je na Ukrajině patrný zcela jistě takový, takový entuziasmus lidí, kteří chtějí využít tu příležitost, který ty politické změny, které ty politické změny v posledních dvou letech daly. A to je, to je hnutí, s kterým jsme se, myslím, na Ukrajině v posledních několika desetiletích nesetkali. A to je, myslím, moment, do kterého je třeba vkládat velké naděje a který, na který je, na kterém je možné se, se nějakým způsobem opírat do, pro budoucnost Ukrajiny.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Já jsem se chtěl právě na to zeptat, jestli se dá nějak srovnat situace třeba na Ukrajině a v Sýrii, kdy v Sýrii je to asi o dost horší. Ale ve spojitosti s uprchlickou vlnou, protože jsme nezaznamenali, že by desítky, stovky tisíc Ukrajinců prchaly směrem do Evropy, na západ. A je to tedy dáno tím, že mají větší důvěru a že tam panuje větší optimismus v pozitivní vývoj v budoucnosti. Je to tak?

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií  
-----

Já si netroufám srovnávat se Sýrií především proto, že situaci v Sýrii neznám. Pokud jde o případnou migrační vlnu, která by mohla tady směřovat z Ukrajiny do střední Evropy, tak tam si myslím, že jednak Ukrajinu už celá řada lidí opustila. Už v minulých prostě, řekněme, dvaceti letech od rozpadu Sovětského svazu. To byly skutečně velké počty lidí, které už tu zemi opustily. V této chvíli je tady jednak naděje, že by se to skutečně mohlo vylepšit. A potom osoby, které prostě se nacházely v území, kde dochází skutečně k těžkým bojům, kde skutečně ten život byl vyloučen, to znamená především ta zóna, jak se tomu, jak je to dnes označována zóna ATO, tedy zóna antiteroristické operace, to znamená separatistická území Doněcká a Luhanská lidová republika, tak ti lidé většinou se adaptují k, k životu někde na jiném území, někde jinde na Ukrajině. To znamená Lvov, Oděsa, Kyjev. Anebo i ty města, která byla ukrajinskou armádou už od separatistů osvobozena. To znamená Slavjansk, Kramatorsk, Artěmusk a další, kde naopak dnes je nabízena pomoc uprchlíkům z těch separatistických území.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

O situaci na Ukrajině a o tom, co se tam zrovna teď děje, jsme mluvili s Petrem Pojmanem. Děkuje.

Petr POJMAN, katedra ruských a východoevropských studií **Fakulty sociálních věd** UK, Pražský institut bezpečnostních studií  
-----

Moc děkuju, na shledanou.

---

**Česko vydání Fajáda se Spojenými státy neprojednalo. Proto byla reakce tak ostrá, říkají experti na diplomacii**

5.2.2016 iHNed.cz str. 00 zahranični.ihned.cz

ČTK, hec

Bývalý velvyslanec ve Washingtonu Michael Žantovský řekl, že příkrý komentář USA k případu vydání Iráčana Fajáda svědčí o nedobré práci české diplomacie.

Analytik Ondřej Ditrych vnímá vyjádření Američanů jako indicii, že český postup s nimi nebyl předem dojednaný. Fajád byl ve čtvrtek propuštěn z pankrácké věznice v době, kdy se z Libanonu vracela pětice více než půl roku pohřešovaných Čechů.

Ostrá reakce Spojených států na rozhodnutí české vlády nevyhovět žádosti USA o vydání Libanonce Alího Fajáda je podle většiny expertů důkazem, že Česko své rozhodnutí s Američany neprojednalo. Bývalý velvyslanec ve Washingtonu Michael Žantovský řekl, že příkrý komentář svědčí o nedobré práci české diplomacie. Analytik Ondřej Ditrych vnímá vyjádření Američanů jako indicii, že český postup s nimi nebyl předem dojednaný.

Fajád byl ve čtvrtek propuštěn z pankrácké věznice v době, kdy se z Libanonu vracela pětice více než půl roku pohřešovaných Čechů. Americká ambasáda to označila za šokující a neospravedlivitelné. Fajád v USA čelí obžalobě z přípravy vražd zaměstnanců americké vlády či z pokusu použít protiletadlovou střelu.

"Nedá se to podceňovat, protože to vyjádření skutečně nepatří k běžným způsobům komunikace. Svědčí o tom, že se něco zanedbalo," řekl Žantovský. Česká diplomacie podle něj zjevně nedokázala najít společnou řeč s americkou stranou. "Znamená to, že tu práci, která je diplomacií vlastní a která se snaží řešit věci diskrétně a v duchu vzájemného porozumění, se nepodařilo udělat, nebo se neudělala dobře," poznamenal.

Žantovský uznal, že pozice české vlády v případě nebyl lehká, protože hlavním úkolem každé vlády je chránit vlastní občany.

Kauza Fajád přehledně: Kdo jsou propuštění muži? Překupníci zbraní, obvinění i z napojení na teroristy - čtěte ZDE

Mnohem tvrdší hodnocení na adresu vlády vyřkl Žantovského nástupce ve Washingtonu Alexandr Vondra (ODS). "Je to absolutně diletantské a fatální selhání zpravodajské služby a české vlády, která to celé kryje a Fajáda vydala do Libanonu podle not Hizballáhu," kritizoval Vondra.

Bývalý ministr obrany Vondra také vyloučil to, že česká vláda propuštění Fajáda s Američany domluvila a reakce ambasády byla pouze zástěrkou pro tuto dohodu. "Pak by určitě nepadala slova jako šokující nebo neospravedlivitelný," míní. Podobně ostře se prý Američané vůči Česku v posledních 25 letech nevyjádřili.

Vondra naznačil, že spekulace o dohodě ČR a USA může být prací mediálních odborníků. "Je to spin ze strany české vlády, aby se alespoň před českou veřejností umyla z maléru, který způsobila," prohlásil. Podobně se vyjádřil i Žantovský, podle nějž diskuse o této variantě není ničím užitečnou. "To jsou spekulace, které v podobných situacích často někdo šíří s určitým záměrem," uvedl.

Analytik Ditrych se přiklonil k názoru obou bývalých diplomatů, fatální důsledky pro česko-americké vztahy ale nepředpokládá. "Ta reakce v tomhle ohledu je ostřejší, než by bývala byla, kdyby to bylo vše předjednané," uvedl Ditrych, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Řekl bych ale, že se to nepodepíše na celkové kvalitě česko-amerických vztahů, spíše na spolupráci mezi bezpečnostními složkami," dodal.

Expert Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Jakub El-Ahmadieh poznamenal, že dopady situace lze těžko předjímat, vzhledem k tomu, že zatím je v případě příliš mnoho nejasných okolností.

URL| <http://zahranicni.ihned.cz/c1-65151900-cesko-vydani-fajada-se-spojenymi-staty-neprojednalo-proto-byla-reakce-tak-ostra-rikaji-experti-na-diplomacii>

---

## Experti: Ostrá reakce USA na propuštění Fajáda je chybou diplomacie

5.2.2016 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Domov

Lidovky.cz, ČTK

Ostrá reakce Spojených států na rozhodnutí české vlády nevyhovět žádosti USA o vydání Libanonce Alího Fajáda je podle většiny expertů důkazem, že Česko své rozhodnutí s Američany neprojednalo. Bývalý velvyslanec ve Washingtonu Michael Žantovský řekl, že příkrý komentář svědčí o nedobré práci české diplomacie. Analytik Ondřej Ditrych vnímá vyjádření Američanů jako indicii, že český postup s nimi nebyl předem dojednaný.

Fajád byl ve čtvrtek propuštěn z pankrácké věznice v době, kdy se z Libanonu vracela pětice více než půl roku pohřešovaných Čechů. Americká ambasáda to označila za šokující a neospravedlnitelné. Fajád v USA čelí obžalobě z přípravy vražd zaměstnanců americké vlády či z pokusu použít protiletadlovou střelu.

„Nedá se to podceňovat, protože to vyjádření skutečně nepatří k běžným způsobům komunikace. Svědčí o tom, že se něco zanedbalo,“ řekl Žantovský. Česká diplomacie podle něj zjevně nedokázala najít společnou řeč s americkou stranou. „Znamená to, že tu práci, která je diplomacií vlastní a která se snaží řešit věci diskrétně a v duchu vzájemného porozumění, se nepodařilo udělat, nebo se neudělala dobře,“ poznamenal.

Žantovský uznal, že pozice české vlády v případě nebyl lehká, protože hlavním úkolem každé vlády je chránit vlastní občany.

Mnohem tvrdší hodnocení na adresu vlády vyřkl Žantovského nástupce ve Washingtonu Alexandr Vondra (ODS). „Je to absolutně diletantské a fatální selhání zpravodajské služby a české vlády, která to celé kryje a Fajáda vydala do Libanonu podle not Hizballáhu,“ kritizoval Vondra.

Bývalý ministr obrany Vondra také vyloučil to, že česká vláda propuštění Fajáda s Američany domluvila a reakce ambasády byla pouze zástěrkou pro tuto dohodu. „Pak by určitě nepadala slova jako šokující nebo neospravedlnitelný,“ míní. Podobně ostře se prý Američané vůči Česku v posledních 25 letech nevyjádřili. Vondra naznačil, že spekulace o dohodě ČR a USA může být prací mediálních odborníků. „Je to spin ze strany české vlády, aby se alespoň před českou veřejností umyla z maléru, který způsobila,“ prohlásil. Podobně se vyjádřil i Žantovský, podle nějž diskuse o této variantě není ničím užitečnou. „To jsou spekulace, které v podobných situacích často někdo šíří s určitým záměrem,“ uvedl.

Analytik Ditrych se přiklonil k názoru obou bývalých diplomatů, fatální důsledky pro česko-americké vztahy ale nepředpokládá. „Ta reakce v tomhle ohledu je ostřejší, než by bývala byla, kdyby to bylo vše předjednané,“ uvedl Ditrych, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. „Řekl bych ale, že se to nepodepíše na celkové kvalitě česko-amerických vztahů, spíše na spolupráci mezi bezpečnostními složkami,“ dodal.

Expert Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Jakub El-Ahmadih poznamenal, že dopady situace lze těžko předjímat, vzhledem k tomu, že zatím je v případě příliš mnoho nejasných okolností.

URL| [http://www.lidovky.cz/experti-ostra-reakce-usa-na-propusteni-fajada-je-chybou-diplomacie-107-/zpravy-domov.aspx?c=A160205\\_175932\\_In\\_domov\\_ELE](http://www.lidovky.cz/experti-ostra-reakce-usa-na-propusteni-fajada-je-chybou-diplomacie-107-/zpravy-domov.aspx?c=A160205_175932_In_domov_ELE)

---

## **Chyba diplomacie! To je podle expertů reakce USA na propuštění Fajáda**

5.2.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor  
jzd, čtk

Ostrá reakce Spojených států na rozhodnutí české vlády nevyhovět žádosti USA o vydání Libanonce Alího Fajáda je podle většiny expertů, které oslovila ČTK, důkazem, že Česko své rozhodnutí s Američany neprojednalo. Bývalý velvyslanec ve Washingtonu Michael Žantovský řekl, že příkrý komentář svědčí o nedobré práci české diplomacie. Analytik Ondřej Ditrych vnímá vyjádření Američanů jako indicii, že český postup s nimi nebyl předem dojednaný.

Fajád byl ve čtvrtek propuštěn z pankrácké věznice v době, kdy se z Libanonu vracela pětice více než půl roku pohřešovaných Čechů. Americká ambasáda to označila za šokující a neospravedlnitelné. V USA totiž čelí obžalobě z přípravy vražd zaměstnanců americké vlády či z pokusu použít protiletadlovou střelu.

"Nedá se to podceňovat, protože to vyjádření skutečně nepatří k běžným způsobům komunikace. Svědčí o tom, že se něco zanedbalo," řekl ČTK Žantovský. Česká diplomacie podle něj zjevně nedokázala najít společnou řeč s americkou stranou. "Znamená to, že tu práci, která je diplomacii vlastní a která se snaží řešit věci diskrétně a v duchu vzájemného porozumění, se nepodařilo udělat, nebo se neudělala dobře," poznamenal.

Žantovský uznal, že pozice české vlády v případě nebyl lehká, protože hlavním úkolem každé vlády je chránit vlastní občany.

Mnohem tvrdší hodnocení na adresu vlády vyřkl Žantovského nástupce ve Washingtonu Alexandr Vondra (ODS). "Je to absolutně diletantské a fatální selhání zpravodajské služby a české vlády, která to celé kryje a Fajáda vydala do Libanonu podle not Hizballáhu," kritizoval Vondra.

Vondra: Dohoda? Spíše zamaskování maléru

Bývalý ministr obrany Vondra také vyloučil to, že česká vláda propuštění Fajáda s Američany domluvila a reakce ambasády byla pouze zástěrkou pro tuto dohodu. "Pak by určitě nepadala slova jako šokující nebo neospravedlnitelný," míní. Podobně ostře se prý Američané vůči Česku v posledních 25 letech nevyjádřili.

Vondra naznačil, že spekulace o dohodě ČR a USA může být prací mediálních odborníků. "Je to spin ze strany české vlády, aby se alespoň před českou veřejností umyla z maléru, který způsobila," prohlásil. Podobně se vyjádřil i Žantovský, podle nějž diskuse o této variantě není ničím užitečnou. "To jsou spekulace, které v podobných situacích často někdo šíří s určitým záměrem," uvedl.

Analytik Ditrych se přiklonil k názoru obou bývalých diplomatů, fatální důsledky pro česko-americké vztahy ale nepředpokládá. "Ta reakce v tomhle ohledu je ostřejší, než by bývala byla, kdyby to bylo vše předjednané," uvedl Ditrych, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Řekl bych ale, že se to nepodepíše na celkové kvalitě česko-amerických vztahů, spíše na spolupráci mezi bezpečnostními složkami," dodal.

Expert Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Jakub El-Ahmadih poznamenal, že dopady situace lze těžko předjímat, vzhledem k tomu, že zatím je v případě příliš mnoho nejasných okolností.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=419766>

---

## Za kritiku USA kvůli Fajádovi prý může chyba české diplomacie

5.2.2016 týden.cz str. 00 Domáci

ČTK

Ostrá reakce Spojených států na rozhodnutí české vlády nevyhovět žádosti USA o vydání Libanonce Alího Fajáda je podle většiny expertů důkazem, že Česko své rozhodnutí s Američany neprojednalo.

Ostrá reakce Spojených států na rozhodnutí české vlády nevyhovět žádosti USA o vydání Libanonce Alího Fajáda je podle většiny expertů důkazem, že Česko své rozhodnutí s Američany neprojednalo. Bývalý velvyslanec ve Washingtonu Michael Žantovský řekl, že příkrý komentář svědčí o nedobré práci české diplomacie. Analytik Ondřej Ditrych vnímá vyjádření Američanů jako indicii, že český postup s nimi nebyl předem dojednaný.

Fajád byl ve čtvrtek propuštěn z pankrácké věznice v době, kdy se z Libanonu vracela pětice více než půl roku pohřešovaných Čechů. Americká ambasáda to označila za šokující a neospravedlnitelné. Fajád v USA čelí obžalobě z přípravy vražd zaměstnanců americké vlády či z pokusu použít protiletadlovou střelu.

"Nedá se to podceňovat, protože to vyjádření skutečně nepatří k běžným způsobům komunikace. Svědčí o tom, že se něco zanedbalo," řekl Žantovský. Česká diplomacie podle něj zjevně nedokázala najít společnou řeč s

americkou stranou. "Znamená to, že tu práci, která je diplomacii vlastní a která se snaží řešit věci diskrétně a v duchu vzájemného porozumění, se nepodařilo udělat, nebo se neudělala dobře," poznamenal.

Žantovský uznal, že pozice české vlády v případě nebyl lehká, protože hlavním úkolem každé vlády je chránit vlastní občany.

Mnohem tvrdší hodnocení na adresu vlády vyřkl Žantovského nástupce ve Washingtonu Alexandr Vondra (ODS). "Je to absolutně diletantské a fatální selhání zpravodajské služby a české vlády, která to celé kryje a Fajáda vydala do Libanonu podle not Hizballáhu," kritizoval Vondra.

Bývalý ministr obrany Vondra také vyloučil to, že česká vláda propuštění Fajáda s Američany domluvila a reakce ambasády byla pouze zástěrkou pro tuto dohodu. "Pak by určitě nepadala slova jako šokující nebo neospravedlnitelný," míní. Podobně ostře se prý Američané vůči Česku v posledních 25 letech nevyjádřili.

Vondra naznačil, že spekulace o dohodě ČR a USA může být prací mediálních odborníků. "Je to spin ze strany české vlády, aby se alespoň před českou veřejností umyla z maléru, který způsobila," prohlásil. Podobně se vyjádřil i Žantovský, podle nějž diskuse o této variantě není ničím užitečnou. "To jsou spekulace, které v podobných situacích často někdo šíří s určitým záměrem," uvedl.

Analytik Ditrych se přiklonil k názoru obou bývalých diplomatů, fatální důsledky pro česko-americké vztahy ale nepředpokládá. "Ta reakce v tomhle ohledu je ostřejší, než by bývala byla, kdyby to bylo vše předjednané," uvedl Ditrych, který působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. "Řekl bych ale, že se to nepodepíše na celkové kvalitě česko-amerických vztahů, spíše na spolupráci mezi bezpečnostními složkami," dodal.

Expert Asociace pro mezinárodní otázky (AMO) Jakub El-Ahmadieh poznamenal, že dopady situace lze těžko předjímat, vzhledem k tomu, že zatím je v případě příliš mnoho nejasných okolností.

URL: [http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/za-kritiku-usa-kvuli-fajadovi-pry-muze-chyba-ceske-diplomacie\\_371502.html](http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/za-kritiku-usa-kvuli-fajadovi-pry-muze-chyba-ceske-diplomacie_371502.html)

---

## „K násilí v ulicích nemusí být daleko“

5.2.2016 Mladá fronta DNES str. 13 Praha

Jakub Heller

Pražské ulice zaplní demonstranti proti uprchlíkům. Podle politologa Jana Charváta ale o uprchlíky až zase tolik nejde.

PRAHA Desítky demonstrací pro i proti islámu a přijímání uprchlíků je nahlášena na tuto sobotu. Dosavadní akce se zatím obešly bez větších projevů agrese a násilí. Podle odborníka na extremismus Jana Charváta z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy je ale možné, že se to v budoucnu změní.

\* Čím si vysvětlujete tak vysoký počet demonstrací v jeden den?

Je to způsobeno tím, že jde o celoevropsky koordinované akce, které probíhají napříč celým kontinentem. Obě názorové strany chtějí dokázat, že jejich snahy nejsou jen místní záležitostí, ale mají jaksí širší charakter. Jejich počet ale naznačuje ještě jednu důležitou věc. Ta série demonstrací je sérií i proto, že na obou stranách jsou skupiny, které se spolu neshodnou. Místo toho, aby udělaly jednu společnou akci, dělá každá svoji vlastní. Například Blok proti islámu se snaží zavést jako akceptovatelná politická síla a odmítá kvůli tomu spolupracovat například s Dělnickou stranou nebo Národní demokracií.

\* Zdá se, že se demonstrací zúčastňuje víc lidí, než tomu bylo dřív.

V minulosti podobné demonstrace pořádali téměř výlučně členové krajní pravice pro členy krajní pravice. První změna se v tomto ohledu začala ukazovat až v roce 2008. Tehdy proběhly protiromské demonstrace, které sice také iniciovali extremisté, ale přidala se k nim i řada normálních lidí, kteří nespádají do



žádné podobné kategorie. To byl takový první náznak, že se něco mění. Postupem času se ukázalo, že demonstrace přestávají být výhradní doménou krajní pravice, a tento trend pokračuje dodnes.

\* Takže se v tom krajní pravice již neangažuje?

Ne že by se o to nesnažila, ale na její demonstrace proti islámu většinou nikdo nechodí. Tím, že to po ní převzaly skupiny, které s ní historicky nijak spojeny nejsou, se otevřel prostor pro víc lidí, kteří jsou ochotní se nechat mobilizovat. Proč by někdo chodil na demonstraci pořádanou Dělnickou stranou, která bývá spojována s neonacismem? Může přece jít na tu samou demonstraci, kterou svolá hnutí Blok proti islámu, a nikdo ho s nacismem dávat dohromady nebude.

\* Proč jsou lidé ochotnější účastnit se demonstrací?

Když se podíváte na agendu skupin, které u nás tyto akce pořádají, zjistíte, že se rozhodně nesoustředí jen na islám, ale zahrnuje podstatně širší pole témat. Vždy se mluví o vládě a o establishmentu. Jejich rétorika je založená na tom, že zastupují všechny lidi, které nikdo jiný mluvit nenechá a jež všichni utlačují. Má to klasické rysy populismu. Ten pracuje s představou, že společnost je rozdělena na dvě části. Na ty takzvané hodné, dobré, utlačované, kterých je většina, a na ty druhé, ty zlé nahoře, kteří těm prvním ubližují. To spoustu lidí osloví.

\* Proč na to lidé slyší?

Obávám se, že je to spojené obecně s frustrací a zejména frustrací střední třídy. Její členové se cítí nespokojeni, mají pocit ohrožení a nenaplnění, někdy oprávněný, jindy méně, a současně i pocit, že je nikdo neposlouchá a jejich slovo nic nezmuže. Antiislamisté jim dávají možnost socializovat se do skupin, které se tváří, že stojí na té správné straně.

\* Kde se takové pocity berou?

Domnívám se, že je to důsledek toho, že v současné době je nejsilnější generace, která byla kolem roku 1989 poměrně mladá a do nového systému vstupovala s velkou nadějí. Ta očekávání se ale nenaplnila všem a spousta lidí před sebou nemá ani naději, že by to mohlo být lepší. Je tu velká podobnost s náladou ve společnosti ve třicátých letech minulého století. Obrovská míra frustrace, nedůvěra v zaběhlé státní instituce, v běžné parlamentní strany a důraz na populistickou politiku. Stejně tak antiislamismus nápadně připomíná tehdejší antisemitismus, respektive antijudaismus.

\* Praze se zatím vyloženě násilné demonstrace vyhýbají. Může se to změnit?

Rozhodně se to změnit může. Stačí, aby došlo k rychlé sérii několika událostí, jako byly útoky v Paříži nebo v Kolíně nad Rýnem, doplněných o incident přímo v Čechách, a situace může velmi rychle eskalovat. Nebo stačí, aby se na nějaké akci objevil větší počet lidí, kteří nemají s násilím problém, a dojde-li k setkání s odpůrci, nemusí být ke konfliktu daleko. Může dojít ke kombinaci vnějších i vnitřních vlivů, která spustí řetězec nešťastných událostí. Chování davu se nedá nikdy zcela předvídat.

\* Takže se Praha násilí v ulicích nevyhne?

To, že se něco může stát, neznamená, že se to stane určitě. V okolních zemích, jako třeba v Německu, je toho násilí poměrně dost. My si to ani neuvědomujeme, ale pravidelně se tam odehrávají velké demonstrace, na kterých dochází ke srážkám s policií. Za poslední rok tam také bylo téměř tisíc útoků na ubytovny pro uprchlíky. Takové věci tady vůbec nemáme. Česká švejkovská povaha má naštěstí v tomhle směru poměrně významný tlumící charakter. My nejsme zvyklí se rvát. Vždycky to u nás byla doména menšiny. Špičkám těch zastřešujících skupin jde navíc i o politiku a dobře si uvědomují, že na ně jakékoliv násilí vrhne špatné světlo. Proto se ho budou snažit držet na uzdě.

\*\*\*

Může dojít ke kombinaci vlivů, která spustí řetězec nešťastných událostí. Chování davu se nedá nikdy zcela předvídat.

O autorovi| Jakub Heller, redaktor MF DNES  
Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

---

## **Politolog: I Prahu mohou čekat kvůli uprchlíkům demonstrace plné násilí**

5.2.2016 praha.iDNES.cz str. 00 Praha / Praha - zprávy

Jakub Heller

V sobotu zaplní pražské ulice demonstrace proti i pro uprchlíky. Podle politologa Jana Charváta by na nich v budoucnu mohlo dojít k násilí. Ve srovnání s jinými zeměmi na tom ale jsme dobře. „Česká švejkovská povaha má naštěstí v tomhle směru poměrně významný tlumící charakter,“ věří Charvát.

Dosavadní shromáždění se zatím obešla bez větších projevů agrese a násilí. Podle odborníka na extremismus Jana Charváta z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy je ale možné, že se to v budoucnu změní.

Čím si vysvětlujete tak vysoký počet demonstrací v jeden den?

Je to způsobeno tím, že jde o celoevropsky koordinované akce, které probíhají napříč celým kontinentem. Obě názorové strany chtějí dokázat, že jejich snahy nejsou jen místní záležitostí, ale mají jaksi širší charakter. Jejich počet ale naznačuje ještě jednu důležitou věc. Ta série demonstrací je sérií i proto, že na obou stranách jsou skupiny, které se spolu neshodnou. Místo toho, aby udělaly jednu společnou akci, dělá každá svoji vlastní. Například Blok proti islámu se snaží zavést jako akceptovatelná politická síla a odmítá kvůli tomu spolupracovat například s Dělnickou stranou nebo Národní demokracií.

Zdá se, že se demonstrací zúčastňuje víc lidí, než tomu bylo dřív.

V minulosti podobné demonstrace pořádali téměř výlučně členové krajní pravice pro členy krajní pravice. První změna se v tomto ohledu začala ukazovat až v roce 2008. Tehdy proběhly protitromské demonstrace, které sice také iniciovali extremisté, ale přidala se k nim i řada normálních lidí, kteří nespádají do žádné podobné kategorie. To byl takový první náznak, že se něco mění. Postupem času se ukázalo, že tyto demonstrace přestávají být výhradní doménou krajní pravice, a tento trend pokračuje dodnes.

Takže se v tom krajní pravice již neangažuje?

Ne že by se o to nesnažila, ale na její demonstrace proti islámu většinou nikdo nechodí. Tím, že to po ní převzaly skupiny, které s ní historicky nijak spojeny nejsou, se otevřel prostor pro víc lidí, kteří jsou ochotní se nechat mobilizovat. Proč by někdo chodil na demonstraci pořádanou Dělnickou stranou, která bývá spojována s neonacismem? Může přece jít na tu samou demonstraci, kterou svolá hnutí Blok proti islámu, a nikdo ho s nacismem dávat dohromady nebude.

Proč jsou lidé ochotnější účastnit se demonstrací?

Když se podíváte na agendu skupin, které u nás tyto akce pořádají, zjistíte, že se rozhodně nesoustředí jen na islám, ale zahrnuje podstatně širší pole témat. Vždy se mluví o vládě a o establishmentu. Jejich rétorika je založená na tom, že zastupují všechny lidi, které nikdo jiný mluvit nenechá a jež všichni utlačují. Má to klasické rysy populismu. Ten pracuje s představou, že společnost je rozdělena na dvě části. Na ty takzvané hodné, dobré, utlačované, kterých je většina, a na ty druhé, ty zlé nahoře, kteří těm prvním ubližují. To spoustu lidí osloví.

Proč na to lidé slyší?

Obávám se, že je to spojené obecně s frustrací a zejména frustrací střední třídy. Její členové se cítí nespokojeni, mají pocit ohrožení a nenaplnění, někdy oprávněný, jindy méně, a současně i pocit, že je nikdo neposlouchá a jejich slovo nic nezmuže. Antiislamisté jim dávají možnost socializovat se do skupin, které se tváří, že stojí na té správné straně.

Kde se takové pocity berou?

Domnívám se, že je to důsledek toho, že v současné době je nejsilnější generace, která byla kolem roku 1989 poměrně mladá a do nového systému vstupovala s velkou nadějí. Ta očekávání se ale nenaplnila všem a spousta lidí před sebou nemá ani naději, že by to mohlo být lepší. Je tu velká podobnost s náladou ve společnosti ve třicátých letech minulého století. Obrovská míra frustrace, nedůvěra v zaběhlé státní instituce, v

běžné parlamentní strany a důraz na populistickou politiku. Stejně tak antiislamismus nápadně připomíná tehdejší antisemitismus, respektive antijudaismus.

Praze se zatím vyloženě násilné demonstrace vyhýbají. Může se to změnit?

Rozhodně se to změnit může. Stačí, aby došlo k rychlé sérii několika událostí, jako byly útoky v Paříži nebo v Kolíně nad Rýnem, doplněných o incident přímo v Čechách, a situace může velmi rychle eskalovat. Nebo stačí, aby se na nějaké akci objevil větší počet lidí, kteří nemají s násilím problém, a dojde-li k setkání s odpůrci, nemusí být ke konfliktu daleko. Může dojít ke kombinaci vnějších i vnitřních vlivů, která spustí řetězec nešťastných událostí. Chování davu se nedá nikdy zcela předvídat.

Takže se Praha násilí v ulicích nevyhne?

To, že se něco může stát, neznamená, že se to stane určitě. V okolních zemích, jako třeba v Německu, je toho násilí poměrně dost. My si to ani neuvědomujeme, ale pravidelně se tam odehrávají velké demonstrace, na kterých dochází ke srážkám s policií. Za poslední rok tam také bylo téměř tisíc útoků na ubytovny pro uprchlíky. Takové věci tady vůbec nemáme. Česká švejkovská povaha má naštěstí v tomhle směru poměrně významný tlumící charakter. My nejsme zvyklí se rvát. Vždycky to u nás byla doména menšiny. Špičkám těch zastřešujících skupin jde navíc i o politiku a dobře si uvědomují, že na ně jakékoliv násilí vrhne špatné světlo. Proto se ho budou snažit držet na uzdě.

URL| [http://praha.idnes.cz/rozhovor-o-extremismu-s-politologem-janem-charvatem-p0g-/praha-zpravy.aspx?c=A160205\\_2223636\\_praha-zpravy\\_nub](http://praha.idnes.cz/rozhovor-o-extremismu-s-politologem-janem-charvatem-p0g-/praha-zpravy.aspx?c=A160205_2223636_praha-zpravy_nub)

---

## Co Čech, to detektiv

5.2.2016 Téma str. 08 Seriály  
Milan Eisenhammer

Všechny velké televize v tuzemsku pochopily, že diváci milují detektivky. České detektivky. A tak se vrhly do vyrábění kriminálek. Na neúspěšnější z nich, Případy 1. oddělení, se nyní na České televizi každé pondělí večer dívají bezmála dva miliony diváků. V čem tkví úspěch tohoto projektu, který vznikl podle skutečných případů? Kdo v něm měl původně hrát? Kolik stojí výroba jednoho dílu a jak dlouho se natáče? A v čem je český divák výjimečný? A jaké další detektivní série Nova, Česká televize a Prima v nejbližší době chystají?

Major Josef Korejs je protivný alibista, který se s chutí vozí po svých podřízených. Tomáš Kozák, mozek týmu, kterému občas ujedou nervy a někomu dá ránu. Stará škola Václav Plíšek občas vidí, co jiným zůstává skryté. Vítá Sršeň je neschopný mimoň, ze kterého si všichni utahují. A pak jsou tu sukničkář Petr Anděl a kapitán Martin Pražák, největší drsňák celé partičky vyšetřovatelů.

Ti, kdo se každé pondělí od osmi večer dívají na České televizi na Případy 1. oddělení, bezpečně vědí, o kom je řeč. Za seriálové postavy pohotově dosadí herce: Miroslava Hanuše (Korejs), Ondřeje Vetchého (Kozák), Boška Polívku (Plíšek), Miroslava Vladyku (Sršeň), Petra Stacha (Anděl) a Filipa Blažka (Pražák).

Právě běží druhá série tohoto detektivního seriálu. Jeho sledovanost se aktuálně točí kolem 1,8 milionu diváků. A na internetové stránce csfd.cz., kde hlasují právě diváci, se projekt pyšní velmi vysokou průměrnou známkou kvality 84 %. Díky tomuto číslu jasně ovládl žebříček českých detektivních seriálů, následován Četnickými humoreskami (80 %), které vznikly skoro před dvaceti lety.

Přitom za zrod Případů 1. oddělení vlastně mohla souhra náhod - a hlavně mizerná nálada skutečného šéfa pražské kriminálky Josefa Mareše. Jeho nejslavnější případ - Slepý svědek - se objevil v seriálu Expozitura (v roce 2013 vysílala TV Nova), ovšem v podobě, která se mu nelíbila. A do toho mu napsal nějaký novinář hledající policistu, který by mu posloužil jako zdroj případů a postřehů z policejního zákulisí, podle nichž by chtěl napsat scénář. Mareš si řekl, že když bude tentokrát u toho, může si to aspoň pohlídat...

Začátky u piva

„Nebýt toho jeho naštvání, na moji nabídku by asi nereagoval. V té době jsem nepočítal, že by se mnou nějaký policista seriál psal. Ale z kolegy Mareše se vyloupl překvapivý talent. Trochu se bojím, že už je lepší,“ tvrdí redaktor Magazínu MF DNES Jan Malinda.

Když se tihle dva seznámili, psal se rok 2008. Krátce nato vytvořili úspěšné scenáristické duo, byť ani jeden s touto činností neměl valné zkušenosti. Mareš vystudoval kybernetiku na ČVUT a Policejní akademii, Malinda žurnalistiku a mediální studia na **Fakultě sociálních věd** UK. Zpočátku se jednou týdně scházeli po práci na pivo. Mareš Malindovi detailně vyprávěl případy, na jejichž objasnění se podílel. A on doma zvukový záznam přepisoval. „Asi z dvaceti případů jsme vytypovali čtrnáct nejzajímavějších námětů a ty přešly do scénářů. Zprvu psal kolega jen výsledky a porady, které žádný scenárista v Česku líp prostě nenapíše, protože on to má naposlouchané z praxe. Časem se z něj stal plnohodnotný scenárista,“ dodává Malinda.

Česká televize jejich námět přijala, ale léta se nic nedělo. Jako by o případy pražské mordparty zpočátku nikdo neměl zájem... Až Petr Dvořák, který se koncem roku 2011 stal novým šéfem České televize, seriálu vlastně otevřel dveře. Do funkce jednoho z kreativních producentů jmenoval Michala Reitlera, který prohrabal šuplíky ČT a v nich objevil i Případy 1. oddělení, které se původně jmenovaly První oddělení. Zaujaly ho, i když asi ani on netušil, jaký poklad se v nich skrývá. Osm ze čtrnácti dílů zaznamenalo sledovanost vyšší než 1,5 milionu diváků.

A sledovanost druhé série je ještě vyšší. Zatímco proti první řadě Případů postavila TV Nova své premiérové díly Kriminálky Anděl, teď už radši svůj detektivní seriál Atentát (volné pokračování Expozitory) vysílá až po nich.

„V úterý ráno pokaždé nemůžu dospat. Budím se sám od sebe a běžím k mobilu, kde už mě čeká esemeska od Michala Reitlera s aktuálním čísly sledovanosti. Jako ješita to samozřejmě sleduju pozorně. Porovná to se svým tipem. Stejně sleduju i reakce, čtu diskuse pod články,“ přiznává Malinda. Těší ho, že se o seriálu vyjadřují pochvalně i sami policisté. „Ty, se kterými se sem tam potkám, výsledek potěšil, od policistů jsem dostal i několik hezkých esemesek. Ocenili, že ukazujeme, v jakých podmínkách musí pracovat a jak je jejich profese náročná.“

Na druhou stranu, třeba známý kriminalista Jan Štoček (vyšetřoval například Orlické vraždy), jenž se stal předlohou pro postavu nestora oddělení Václava Plíška, mezi fanoušky seriálu nepatří. „Vyčetl mi, že nevypadá jako herec Polívka, protože nemá vousy a nenosí flanelovou košili. Bylo mi to až líto, protože jsem chtěl vzdát hold jeho zkušenostem. Byly i situace, kdy mě policejní vztahovačnost až zaskočila. Třeba vím nejméně o pěti lidech, kteří jsou přesvědčeni, že jsou předobrazem Korejse, toho intrikánského šéfa oddělení. Přitom to je kompilát historek, které jsem slyšel za pět let,“ tvrdí Malinda.

## TYP ZÁVISTIVÉHO BURANA

I díky této postavě tvůrci vděčí za mimořádný divácký ohlas. Přitom původně měl být nejzákeřnějším členem 1. oddělení někdo jiný, a sice Vít Sršeň. Jenže Miroslav Vladyka ho v prvních dílech hrál tak, že byl spíš roztomilý než odporný, a tak scenáristé jeho charakter vylepšili. O to víc se vyřádili na Korejsovi. Ten měl jasné obsazení: Miroslav Hanuš.

Ale ostatní figury byly dlouho s otazníkem. Kandidátem na roli Václava Plíška byl i Jiří Lábus, Vítu Sršně měl ztvárnit Norbert Lichý a Martina Pražáka zase Hynek Čermák. Nakonec to dopadlo jinak...

Mezi skvělými hereckými výkony vyniká ten Hanušův. Málokdo by dokázal zahrát podrazáka s takovou přesvědčivostí a zároveň elegancí. „Ve společnosti říká, že je uvěřitelný díky svému ksichtu,“ povídá Tomáš Feřtek, vedoucí úspěšného projektu, který má na starosti hlavně dramaturgii. Oceňuje, že si Hanuš svou figuru dotvořil hodně po svém, hlavně v detailech: „Ve scénáři je napsané, že si bere prášky a loupe jablko, ale on z toho udělal úplně etudy. Vytvořil typ závistivého burana, který není idiot. Má svou inteligenci, umí se v tom prostředí pohybovat. Ta postava je díky němu plastická. Podle mě je zahraničí ještě líp, než je napsaná.“ Totéž prý platí i pro Bolka Polívku, který hraje majora Václava Plíška. „Ví, že mu hrozí odchod. Sám si to nastavil tak, že během těch osmi epizod hraje stárnutí chlapa. Zahraje to úplnými drobnostmi, nakonec je trochu zmatený a mimo. On to umí dávkovat velmi přesně. Přitom se to samozřejmě točilo všechno na přeskáčku, takže udržet kontinuitu postavy od něj vyžadovalo velkou koncentrovanost,“ pokračuje Feřtek.

Malinda s tím souhlasí, byť Polívkovi zpočátku moc nevěřil: „Skoro všichni jsme byli na vážkách. Poslední dobou měl u filmu komediální role, ale tohle měla být seriózní postava. Ale v mých očích se tou rolí strašně rehabilitoval. Nakonec jsem moc rád, že ho tam máme.“

S nápadem obsadit Polívku přišel Ondřej Vetchý. Ten zase dlouho sám lavíroval, jestli se do projektu vrhne. A tak byl vážným kandidátem na majora Kozáka hradecký herec Ondřej Malý, jenž nakonec dostal roli soudního lékaře Karla Vojíře. „Naštěstí na nás nezanevřel a hraje to rád. A protože si rozumí s Ondřejem Vetchým, začal jsem jim psát víc společných obrazů, abych mu udělal radost,“ říká s úsměvem Malinda.

Vetchého zase určitě pohladilo po duši, že má za sebou v kanceláři vlajku fotbalové Sparty. Je fanouškem tohoto klubu, podobně jako kriminalista Mareš. Mimochodem - Malinda je „bohemák“. I proto Vetchému do scénáře dílu Klubové barvy ( pojednávajícím o smrti fotbalového fanouška) napsal repliku: „Strašnej klub, ta Bohemka.“ Kozák ji pronese po výslechu fanoušků Bohemians.

## ŠPATNĚ NARAŽENÝ BARET

Právě humor je vedle pozoruhodných hereckých výkonů jedním z hlavních důvodů obliby tohoto seriálu. Český divák jej totiž na rozdíl od toho zahraničního v kriminálce očekává.

„I policisté se v práci někdy zasmějí, většinou mají rádi černý humor, jsou cyničtí a sarkastičtí, aby odfiltrovali tu depresi, se kterou při výkonu povolání někdy bojují,“ všiml si Malinda.

Zdrojem černého humoru ve scénáři je převážně jeho kolega Mareš. „Každý příběh má spojený s nějakou historkou nebo hláškou. Mě na tom vždycky nejvíc bavily ty paradoxní situace, které vymyslel život. Třeba pachatel řekl nějakou nezapomenutelnou větu. Nebo někdo udělal nějakou chybu a jeho kolega to nějak vtipně okomentoval,“ dodává Malinda.

Autentické jsou nejen hlášky, ale i případy samotné. Motiv a způsob, jakým se vražda stala, je ve scénáři většinou věrně zachován. I tenhle fakt u diváků boduje -mají pocit, že se dozvedí celou pravdu. Proto autoři tak úzkostlivě bazírují, aby byly věrohodné i detaily. Samozřejmě, občas se i něco nepovede. Fanoušci na stránkách csfd.cz průběžně dopisují seznam chyb, které objevili. Třeba že major Korejs je několikrát představen jako plukovník. Nebo v 10. dílu první série s názvem Sladký vyděrač dostane vydíraná ředitelka čokoládoven pokyn, aby jela z Prahy po dálnici D8 a odbočila z ní výjezdem na 25. kilometru. Jenže tato dálnice údajně žádný výjezd na 25. kilometru nemá... Seriál je prostě pod drobnohledem.

Malindu nejvíc mrzí chyby, které se týkají profese policisty. Třeba když má někdo špatně naražený baret nebo poplete nějaký policejní termín. „Slíbili jsme, že divákům ukážeme realitu. Jenže herec si někdy nějaké slovo upraví, aby mu šlo líp do pusy.“ Takže ve scénáři třeba bylo: „To řeknou až u nás na ústavu.“ A herec místo toho pravil: „To ti řeknou až u nás na patologii.“ V tu chvíli si prý oba scenáristé skoro rvali vlasy, protože důsledně dodržují rozdíl mezi soudním lékařem a patologem.

Další trabl? Policisté většinu zkratk čtou jednoduše, jako třeba KŘP (Krajské ředitelství policie), nikdy neřeknou Ká Eř Pé. Nebo EZR, evropský zatýkací rozkaz, nikdy nehláskují É Zet Er. Ale je jedna výjimka: ÚOOZ (Útvar pro odhalování organizovaného zločinu). To policisté vyslovují: Ú Ó Ó Zet. A v první sérii někdo z herců řekl: „Přijde nám pomoci jeden člověk z UOZ.“ Prý to byla jediná zkratka, jejíž výslovnost nebyla ve scénáři popsána, protože tvůrci si mysleli, že je notoricky známá. „A takhle to dopadlo... To mě mrzí dodneška,“ prohlásí Malinda.

Ve druhé sérii se týmu několik odchylek od scénáře podařilo dodatečně chytit. Přemluvily se v postsynchronu, kdy už je scéna natočená, ale může se upravit zvuk. Tentokrát mohli tvůrci vidět epizody dřív, než se vysílaly. A tak dostal třeba Bolek Polívka dodatečný pokus opravit sousloví „bytová prohlídka“, které chybně použil, na „prohlídka bytu“.

## PAN PRAVIDLO

Ale ještě než scenáristé dostali zakázku na dalších osm dílů, Malindovi se ozval jeden policista, jestli by se mohli sejít.

„Víceméně chválil, ale vyjmenoval konkrétní případy, ve kterých naši filmoví policisté porušili předpisy. A mě pak napadlo přidat do party ještě jednu postavu, vyšetřovatele z obvodu, který přišel na stáž - takového Pana Pravidlo, který má v mnoha věcech pravdu, ale sráží se s realitou policejní práce. Chtěl jsem ukázat, že kdyby vyšetřovatelé úzkostlivě dodržovali všechna pravidla, mnohdy by nic nevyšetřili. Tím spíš, že ve druhé sérii se pachatelé nepřiznávají tak ochotně jako v té předchozí, takže kriminalisté jim činy musejí složitě dokazovat,“ říká Jan Malinda. A tak se zrodila nová postava majora Dušana Vrány, kterého hraje Igor Chmela.

Ani jeho angažování nebylo bez zádrhele. Vedoucí projektu Feřtek i režisér byli ze setkání s hercem v rozpacích. „Ptali jsme se ho, jestli četl scénář, který jsme mu předtím poslali. A on řekl, že ne. Ptali jsme se, jestli viděl něco z minulé série. Neviděl. S režisérem jsme si říkali, že to celé bylo nějak divné. Ale shodli jsme se, že Igor Chmela má jednu výhodu: Když se na něj koukáme, nevíme, co si o něm máme myslet. A to je přesně, co potřebujeme. Hraje to velmi dobře, minimalisticky, jen pohledy,“ všiml si Feřtek.

## SLOVÁCI UČÍ ČECHY

Právě Feřtek stál před lety u zrodu Kriminálky Anděl, která je považovaná za počátek české detektivky v období po revoluci. Od roku 2008 seriál vysílala TV Nova a pravidelně na něj koukalo přes dva miliony diváků. Proč měla ještě mnohem vyšší čísla než současná největší hvězda detektivních seriálů? Nova měla tehdy jasné postavení na trhu. Dnes jsou tři hlavní televize přece jen mnohem vyrovnanější.

Kriminálka Anděl navíc v té době neměla skoro žádnou konkurenci. „Předtím tady byl krimiseriál Eden (2005) a Detektiv Martin Tomsa (1994), ale oba ty projekty vypadaly spíš jako vtíp. Byly tady úspěšné Četnické

humoresky (1997), ale ty nepovažuji za detektivku, spíš za historizující seriál s kriminálními prvky, který měl úspěch hlavně díky hercům Tomáši Töpferovi a Ivanu Trojanovi a také díky idylickému vylíčení První republiky. Chtěli jsme detektivní žánr rehabilitovat, udělat pořádné krimi, ale v té době tady nikdo kriminálku dělat neuměl,“ vzpomíná Feřtek.

A tak TV Nova angažovala slovenské tvůrce, kteří u našich sousedů slavili úspěch se seriálem Město stínů. „Měli jsme hodně naivní představu, že ty slovenské scénáře prostě jen převedeme do češtiny. Hned na začátku se však ukázalo, že to je problém, protože český a slovenský divák se na detektivku dívá úplně jiným způsobem. Slovinci jsou mnohem emotivnější. Utáhnete je na to, že to je docela hezky natočené, auta jedou rychle a někdo někam běží. Ale český divák se na to dívá jako na křížovku, kterou je třeba rozluštit. Jakmile mu tam něco začne drhnout, je otrávený,“ srovnává Feřtek, který byl nucen vrhnout se do přepisování scénářů. Zadání bylo prý jednoduché: aby výsledek nebyl trapný. „Ze začátku jsme měli co dělat, aby ten případ vůbec nějak fungoval. Zabývat se postavami nebyl čas, takže všichni mluvili stejně. Byla tam spousta chyb,“ říká sebekriticky.

## JAK UŠETŘIT

Feřtek měl možnost ovlivnit jen tři série, k té čtvrté už se nehlásí. V roce 2011 totiž na Nově skončil. „Nova tehdy svůj vývoj, do kterého vložila hodně peněz, vlastně přes noc zlikvidovala. Rozpočet na čtvrtou řadu chtěla výrazně zkrátit, ale díl kvalitního detektivního seriálu pod tři miliony korun prostě nenatočíte. Podle mě je šetření na čtvrté řadě Kriminálky Anděl znát,“ tvrdí Feřtek.

Tvůrci seriálu Případy 1. oddělení měli k dispozici částku zhruba 3,5 milionu. Za ni se dá občas udělat i nějaká akčnější scéna, třeba jak se někdo vybourá v autě, což vyžaduje nejen složité natáčení, ale i náročnou postprodukcí. Nejvíce peněz naopak ušetříte, když se celý díl odehrává hlavně v ateliéru. Tam je natáčení nejlevnější, protože je nejrychlejší, třeba i díky snadnému nasvícení.

Základna pro natáčení Případů 1. oddělení vznikla v bývalé budově Komerční banky v pražské Sokolovské ulici, je totiž podobná skutečnému sídlu pražské kriminálky v Kongresové ulici. „V Kriminálce Anděl policejní pracoviště vyrostlo v hostivařských ateliérech. Bylo to udělané hezky, ale bylo na tom poznat, že to je ateliér. Místo oken byly větráky a tak. U Případů 1. oddělení je z budovy vidět život na ulici. I to pomohlo k té autenticitě,“ libuje si Feřtek.

Tvůrci prosadili, že se nesmí vše odehrávat v okolí budovy, ale že filmaři občas vyjedou tam, kde se případ skutečně odehrával. Jedna z vražd první série se stala v Bartolomějské ulici. Ti, kdo mrtvého muže najdou, prohlásí: „Kdo by tady vraždil?“ V ulici totiž sídlí obvodní ředitelství policie. „Aby ta hláška nebyla trapná, museli jsme to natočit tam. Takových míst potřebujete v tom seriálu aspoň několik. Ve druhé řadě jsme někde ušetřili, abychom pak týden mohli točit na Orlíku. To skutečné prostředí tomu hrozně pomůže,“ myslí si Feřtek.

Podobně to je i s nočními scénami. Scenárista Malinda bojoval za to, že když se při vyšetřování případu na něco přišlo v noci, je třeba to tak i natočit. Ne vždy ho však produkce vyslechla - natáčení v noci je totiž dvakrát delší. A tedy dvakrát dražší. Na jeden díl měli filmaři jen deset jedenáct dní. „To je docela luxus. Kriminálku Anděl jsme v některých fázích točili i za osm dní. A přitom každý den navíc je na kvalitě hodně znát,“ tvrdí Feřtek.

## POHÁDKY PRO DOSPĚLÉ

Zatímco před lety televize bojovaly o přízeň diváků vztahovými seriály, dnes se předhánějí v tom, která natočí lepší detektivku.

O pokračování Expozitivity na TV Nova, která se jmenuje Atentát, už byla řeč. Tatáž televize nedávno oznámila, že na rok 2017 chystá pokračování Policie Modrava, úspěšného detektivního seriálu z roku 2015, na který se tehdy dívalo v průměru skoro 2,2 milionů lidí (a nejsledovanější díl zhlédlo více než 2,4 milionů diváků) - odehrává se na Šumavě a v roli hlavní vyšetřovatelky se objevuje Soňa Norisová.

Ta bude jednou z hvězd i nového seriálu TV Prima s názvem V. I. P. vraždy - patnácti detektivních kauz, které se na obrazovkách objeví každou neděli počínaje 7. únorem. Norisové, hrající slavnou spisovatelku, která chce u policie nasbírat materiály pro svou novou knihu, budou sekundovat v roli detektivů z mord party Patrik Děrgel, Jiří Dvořák, Miroslav Vladyka či Jan Révai, v dalších rolích se objeví třeba Milan Křážko nebo Ladislav Frej. Styl příběhů o zločinech ze světa vlivných a bohatých, kteří věří, že pro ně zákony neplatí, se podle jedné z autorek a producentky seriálu Kateřiny Bártů (která stála i u zrodu Rodinných pout) bude „odkazovat ke klasice žánru v čele s Agathou Christie“. Česká televize kromě Případů 1. oddělení vysílá nyní i druhou řadu cyklu Rozsudek - příběhy vycházejí ze skutečných kauz a mají ukázat hlavně práci české justice. Na letošek ČT dále připravila dvě minisérie Modré stíny a Pět mrtvých psů navazující na loňskou trilogii Případ pro exorcistu. Opět se tak potká parta detektivů v čele s Klárou Melíškovou, Stanislavem Majerem, Miroslavem Krobotem a Terezou

Voříškovou. Kromě napětí tvůrci slibují i černý humor. Modré stíny budou údajně více thrillerem, protože napětí nevychází jen z toho, kdo je vrah, ale především z nemožnosti jeho usvědčení.

Kouzlo žánru detektivky tkví právě i v tom, že se dá natočit mnoha různými způsoby - jako vysoce stylizovaná zábava s všudypřítomnou nadsázkou (pak vyrobíte třeba příběhy Sherlocka Holmese, což je podle Guinnessovy knihy filmových rekordů nejčastěji natáčený hrdina všech dob - dočkal se už více než dvou set zpracování), nebo se dá pojmut jako temné sociální drama (například dánský televizní seriál Zločin z roku 2007). Nebo vsadíte na skutečné případy a na to, jak to na policii opravdu chodí, a natočíte Případy 1. oddělení či Policii Modrava. Sledovanost vypovídá, že ten poslední model vyhovuje českému divákovi ze všeho nejvíc, ten druhý je u něj naopak nejméně oblíbený.

„Chce mít věci jasně srovnané, jednoduché,“ myslí si o českém divákovi Milan Kruml, mediální analytik. Podle něj si v detektivce neradi klademe otázky: „Jak se tohle mohlo stát?“ Zločiny nejsou prezentované jako důsledek nějakého jevu, ale jsou akcí zlých lidí. Zajímá nás toliko, kdo to udělal a jak na něj přijdou. Zatímco třeba ve skandinávské, francouzské nebo německé detektivce může být hlavní policista klidně odporná surová bytost, která má problémy sama se sebou, českému divákovi musí být vrchní vyšetřovatel sympatický. „Proto mají v českém prostředí takový úspěch procedurální detektivní seriály, v nichž jde o rekonstrukci celého případu a jeho vyšetřování. Divák si na nich testuje schopnost dedukce. Promění se na chvíli do role kriminalisty. Proto se ve scénáři musí dodržet základní pravidlo: nesmíte divákovi zatajit žádnou stopu, na kterou vyšetřovatelé přijdou,“ dodává Kruml.

Podle něj má detektivka ve srovnání se vztahovým seriálem hned dvě velké výhody: jednak nemá otevřený závěr, ale jasnou pointu. Víme, jak to dopadne. Navíc je vlastně morálním příběhem, pohádkou pro dospělé, v níž souboj dobra se zlem dopadne dobře, což je zvlášť v dnešní neklidné době vítaná jistota. „U vztahového seriálu jste mnohem pasivnějším divákem. Navíc když se koukáte na čtvrtý pátý takový seriál, musíte mít zákonitě pocit, že už jste to viděl, protože všechny seriály jsou si hodně podobné. Liší se jen prostředím, ve kterém se děj odehrává. Ale o ně v podstatě nejde, protože nejdůležitější je, kdo s kým začne chodit a kdo ještě s kým nechodil,“ říká s nadsázkou Kruml.

Po různých reality show typu VyVolení či Česko hledá SuperStar, vztahových seriálech (Pojišťovna štěstí, Rodinná pouta, Ordinance v růžové zahradě, Cesty domů,...) či „šéfkuchařských“ pořadech (Ano, šéfe!, Babicovy dobroty, Kluci v akci...) jsou tak nyní dalším televizním fenoménem původní české detektivní seriály. Což ale neznamená, že třeba reality show jsou mrtvé.

Důvod je prozaický: stojí výrazně méně než kriminálky. Jeden díl britského detektivního seriálu podle Krumlových informací vyjde na 800 tisíc liber (necelých třicet milionů korun), reality show nebo soutěžní pořad se dá pořídit asi za třetinu. V tuzemsku je ten poměr obdobný. A na kvalitní krimi je třeba prostě někde vydělat...

1. Případy 1. oddělení (2014) ..... 84 %
2. Četnické humoresky (1997)..... 80 %
3. Mamon (2015)..... 80 %
4. Labyrint (2015)..... 78 %
5. Cirkus Bukowsky (2013) ..... 75 %
6. Černí andělé (2001)..... 74 %
7. Čapkovy kapsy (2011)..... 74 %
8. Kriminálka Staré město 2 (2013) ... 68 %
9. Draculův švagr (1996)..... 65 %
10. Případy detektivní kanceláře Ostrozrak (2000)..... 64 %
11. Expozitura (2008) ..... 61 %
12. Strážce duší (2003) ..... 55 %
13. Clona (2014)..... 54 %
14. Kriminálka Staré Město (2010) .. 53 %
15. Případ pro exorcistu (2015) ..... 53 %
16. Ach, ty vraždy! (2010)..... 53 %
17. Vraždy v kruhu (2015) ..... 51 %
18. Hříšní lidé města brněnského (1999).. 50 %
19. Atentát (2015) ..... 50 %
20. Policie Modrava (2015)..... 48 %
21. Kriminálka Anděl (2008) ..... 48 %
22. Hříchy pro diváky detektivek (1995) .. 47 %
23. Eden (2005)..... 43 %
24. Policajti z centra (2012) ..... 41 %

25. Detektiv Martin Tomsa (1994) ... 41 %  
26. Místo zločinu Plzeň (2015)..... 32 %  
27. Bastardi (2014)..... 14 %

#### SLEDOVANOST ČESKÝCH DETEKTIVNÍCH SERIÁLŮ V POSLEDNÍCH TŘECH LETECH

Seriál kanál rok prům. sledovanost

Policie Modrava Nova 2015 2 188 000

Případy 1. oddělení I. ČT1 2014 1 798 000

Případy 1. oddělení II. ČT1 2016 1 731 000

Vraždy v kruhu ČT1 2015 1 683 000

Místo zločinu Plzeň ČT1 2015 1 575 000

Případ pro exorcistu ČT1 2015 1 471 000

Četnické humoresky (reprízy) ČT1 2015/16 1 318 000

Labyrint ČT1 2015 1 292 000

Clona ČT1 2014 1 125 000

Reportérka ČT1 2015 1 067 000

Kriminálka Anděl (nové příběhy) Nova 2014 (premiéra) 1 044 000

Malý pitaval z velkého města (reprízy) ČT1 2014/15 1 029 000

Kriminálka Anděl (repríza starších dílů) Nova ---- 927 000

Hříšní lidé města pražského (reprízy) ČT1 2015 900 000

Panoptikum města pražského (reprízy) ČT1 2015 839 000

Atentát Nova 2015/2016 671 000

nejméně diváky zaujaly

premiéra

Cirkus Bukowsky II. ČT1 2014 495 000

reprízy

Případy podporučíka Haniky ČT1 2014 147 000

Cirkus Bukowsky I. ČT1 2014 230 000

Detektiv Martin Tomsa ČT1 2014 309 000

\*\*\*

„Seriál Případy 1. oddělení dlouho ležel v šuplíku.“ „kandidátem na roli majora kozáka byl i Ondřej Malý.“

Žebříček českých detektivních seriálů

Odborné kritiky filmů či televizních pořadů ne vždy odrážejí skutečný vkus diváků, tedy sledovanost. na serveru csfd.cz (česko-slovenské filmové databáze) hlasují ale o pořadech tisíce diváků.

Jak v jejich očích dopadly české detektivní seriály?

V podobném hodnocení csfd.cz, týkajícího se období před rozpadem Československa, byly neúspěšnější seriály Hříšní lidé města pražského (1968) s 86,9 %, Dobrodružství kriminalistiky (1989) s 86,0 % a Panoptikum města pražského (79,1 %). Třeba seriál 30 případů majora Zemana (1974) skončil až na 18. místě s výsledkem 50,9 %. „Igor Chmela hraje velmi dobře, minimalisticky.“ „Díl kvalitní detektivky pod 3 miliony nenatočíte.“ „českému divákovi musí být vyšetřovatel sympatický.“

Foto autor| Foto: Jan Zátorský / MAFRA

Foto autor| Foto: Michal Sváček / MAFRA, Petr Topič / MAFRA, archiv ČT, archiv TV Nova

Foto autor| Foto: Václav Hubata / MAFRA, archiv ČT

Foto autor| Foto: archiv TV Nova, archiv TV Prima

Foto popis| Jan Malinda

Foto popis| Josef Mareš

Foto popis| Kriminálka Anděl zahájila smršť českých detektivních seriálů. Od roku 2008 ji vysílala Tv Nova. Marek Taclík hrál detektiva Olivera Hajna.

Foto popis| parta ze seriálu Případy 1. oddělení: bolek polívka alias václav plíšek, Ondřej Vetchý jako Tomáš Kozák, Miroslav Vladyka jako Víťa Sršeň, Filip Blažek jako Martin Pražák a Petr Stach jako Petr Anděl. Vpravo režiséři Peter Bebjak (stojící) a Dan Włodarczyk.



Foto popis| Hlavního vyšetřovatele seriálu Expozitura i jeho volného pokračování Atentát, které teď běží na TV Nova, ztvárnil Robert Jaškóv.

Foto popis| Seriál Případy 1. oddělení je úspěšný hlavně díky tomu, že autenticky zobrazuje policejní práci i konkrétní případy. Mezi skvělými hereckými výkony vyniká ten Miroslava Hanuše (v šedé bundě), který vytvořil typ šéfa - závistivého burana. Vedle něj Igor Chmela.

Foto popis| Za mimořádný divácký ohlas seriál Četnické humoresky (1997) vděčí hlavně herci Tomáši Töpferovi, vedle něj Zdeněk Junák.

Foto popis| Policie Modrava odehrávající se na Šumavě byla loni jasně nejsledovanějším detektivním seriálem.

Foto popis| Seriál V. I. P. vraždy má být trumfem TV Prima. Vysílá se od 7. února každou neděli.

---

## Boje na východě Ukrajiny

6.2.2016 ČT 24 str. 04 12:00 Polední události

Jana MAREČKOVÁ, moderátorka  
-----

Zprávy z východní Ukrajiny potvrzují prudké zvýšení bojové aktivity vládních jednotek i separatistů. Pod palbou byl v noci na dnešek Doněck a okolní obce. Nasazeny byly údajně i některé zakázané zbraně. Vyplývá to z informací ukrajinského a ruského tisku. Ve vysílání teď vítám Karla Svobodu z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Dobrý den.

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**  
-----

Dobrý den.

Jana MAREČKOVÁ, moderátorka  
-----

Můžete říct, co je příčinou těch nových střetů? Jestli na nich může mít někdo zájem?

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**  
-----

Takhle, já se ještě přiznám, že ona, ona jedna věc je ta, že probíhal určitý informační šum, já už jsem slyšel včera i především, že se zintenzivnilo boje, když koukám na zprávy OBSE, nebo, nebo ty situační zprávy OBSE, tak ona tvrdí naopak, že je relativně klidnější ta situace. Nicméně můžu, můžu tedy mluvit o tom, že dejme tomu, dejme tomu se tam tedy toto děje. Ony ty, ona ta obvinění padají z obou stran prakticky periodicky, mohu-li si zaspekulovat, tak prostě pokud Zacharčenko mluví o tom, že oni jsou provokováni k nové ofenzívě, nebo k tomu, aby se bránili tedy těmto útokům, tak to může znamenat to, že opravdu něco připravují. Pokud, pokud Ukrajinci může to zase znamenat to, že oni pod dojmem toho, že Rusko je přece jenom zaměstnané svými problémy, tak by mohli mít ten, ten pocit, že by bylo dobré tedy, tedy tu situaci zlomit ve svůj prospěch. Nicméně, alespoň co OBSE zatím píše, tak, tak tam toto nevidím. My tady pracujeme prostě situaci informačního šumu a je velmi těžké se v tom orientovat.

Jana MAREČKOVÁ, moderátorka  
-----

Pane Svobodo tak díky alespoň za určité informace a pěkný den.

Karel SVOBODA, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**  
-----

Děkuji. Na slyšenou.

---

## Personální změna ve společnosti MEDEXO

7.2.2016 personalista.com str. 00

Jeho hlavním úkolem bude řízení společnosti a její další rozvoj na klíčových trzích jako je Česká republika, Slovensko a Polsko a strategie expanze na nové trhy. Adam Zaydlar svou kariéru zahájil v auditních odděleních společností PwC a Deloitte a před nástupem do MEDEXA působil pět let jako Business Development Manager v Asociaci certifikovaných účetních (ACCA).

brbr

Adam Zaydlar vystudoval magisterský obor se zaměřením na finance na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy a je členem Asociace certifikovaných účetních (ACCA).

brbr

„Mým cílem je posílení povědomí o značce SpinaliS, jakožto synonymu zdravého sezení na všech trzích, na kterých naše společnost působí. Pevně věřím, že nejlepším lékem na většinu zdravotních problémů je prevence,“ říká Adam Zaydlar, nový ředitel firmy Medexo, s.r.o..

brbr

Ve společnosti MEDEXO se zaměří na strategii expanze na nové trhy posílení pozice společnosti na českém trhu s cílem rozšíření povědomí o značce SpinaliS, jakožto synonymu pro zdravé sezení.

URL| <http://www.personalista.com/lide-a-podniky/personalni-zmena-ve-spolecnosti-medexo.html>

## **Merkelová může současný průšvih ustát. Analytik připomíná její až zázračné schopnosti**

**8.2.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Monitor**  
vef

Výzkumný pracovník Ústavu mezinárodních vztahů a **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Eberle se zabývá současnou německou zahraniční politikou. Ve svém komentáři pro server iDNES.cz se tak vyjádřil k budoucnosti německé kancléřky Angely Merkelové.

“Zatímco ještě před pár měsíci brala německá i česká média kandidaturu a vítězství Angely Merkelové v parlamentních volbách 2017 jako hotovou věc, dnes spekulují o jejím konci. Preference křesťanských demokratů v důsledku vstřícné politiky vůči uprchlíkům klesají, stejně jako obliba samotné Merkelové,“ píše úvodem a konstatuje, že i poslanci z kancléřiny vlastní strany sepisují protestní dopisy a předseda sesterské CSU Horst Seehofer dokonce hrozí ústavní žalobou.

“Je skutečně možné, že po více než deseti letech nastává konec jednoho velkého politického osudu, k čemuž by jistě významně pomohl neúspěch v trojici březnových zemských voleb. Existují zde ale také tři významné důvody, proč bychom Merkelovou neměli odepisovat předčasně,“ uvádí však Eberle.

Původní text ZDE.

První z nich je podle něj rozdílná interpretace průzkumů veřejného mínění. “CDU se dnes pohybuje zhruba na 35 %, což je sice citelně méně než při nečekaně dobrém výsledku z roku 2013 (41 %), ale přibližně na úrovni, která stačila na předchozí dvě vítězství v letech 2005 a 2009,“ poznamenává Eberle. Zároveň dodává, že Merkelová se stále drží na třetím místě v žebříčku popularity.

“Druhým důvodem k obezřetnosti je umění politického přežití, které Merkelová v minulosti mnohokrát prokázala. Obraz neotřesitelné &sbquo;železné kancléřky&lsquo; vznikl až v posledních několika málo letech. Merkelová naopak většinu své politické kariéry strávila v pozici, kdy na každou její chybu netrpělivě čekali strániční konkurenti, kteří dokázali Merkelovou často zahnat do kouta,“ popisuje Eberle. A třetím důvodem je podle něj vysoké riziko, do kterého by se CDU výměnou lídra pouštěla.

“Angela Merkelová bojuje o svou budoucnost, která je pro příští týdny a měsíce velmi nepředvídatelná. Svůj osud má ale stále ve vlastních rukou,“ uzavřel Eberle.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1401&clanek=420912>

---

## KDO KAM

8.2.2016 Hospodářské noviny str. 17 Lidé

Připravila: Kristina Kadlas Blümelová Tipy na firemní a společenské akce posílejte na: [personalie@economia.cz](mailto:personalie@economia.cz)

### BEČKA ŠÉFUJE ČESKÉMU S&T

Miroslav Bečka (38) Post výkonného ředitele české pobočky technologické společnosti S&T, která se zabývá dodávkami IT řešení, obsadil její dosavadní jednatel Miroslav Bečka. Jako ředitel je nově zodpovědný za celkové strategické řízení obchodu a dodávky služeb, a to včetně dohledu nad financemi, lidskými zdroji a controllingem. Vrcholové vedení S&T CZ dále doplní Václav Kraus ve funkci jednatele a finančního ředitele a Vojtěch Dvořák, který se stává jednatelem a technickým ředitelem společnosti. „Nové vedení se chce soustředit na další posílení pozice S&T CZ na českém trhu, zejména v segmentu středně velkých a velkých zákazníků, a na rozvoj v oblasti konzultačních služeb. I nadále bude investovat do zkvalitňování týmu svých specialistů,“ řekl o plánech firmy Bečka. S&T CZ je jedním z největších systémových integrátorů v České republice. Navrhuje, provozuje a dodává řešení IT infrastruktury, podnikové informační systémy a poskytuje služby a servis v oblasti informačních technologií. Firma je součástí nadnárodní skupiny S&T, zastoupené vedle domovského Rakouska a Česka v dalších 19 zemích včetně USA. S&T má přibližně 2100 zaměstnanců, v tuzemsku disponuje týmem 215 odborníků a má pobočky v osmi městech. K dlouhodobým klíčovým zákazníkům firmy patří například Škoda Auto, Komerční banka, Česká spořitelna, Citibank, RWE či PwC. Foto: S&T CZ

### Marketing a CRM v Allianz vede Seifert

Novým ředitelem marketingu a řízení vztahů se zákazníky (CRM) v Allianz pojišťovně se stal Michal Seifert. Do firmy přišel z České spořitelny, kde byl poslední tři roky generálním ředitelem a předsedou představenstva dceřiné společnosti ČS do domu. V bankovníctví se Seifert pohybuje už 17 let. Většinu této doby prožil právě v České spořitelně, kde zastával funkci manažera CRM a následně ředitele přímého marketingu. Zkušenosti sbíral také v marketingu GE.

Kancelář Weinhold Legal posílila Szabová Právní kancelář Weinhold Legal rozšiřuje svůj tým o advokátku Annu Szabovou, která předtím působila v kanceláři Hájek Zrzavecký. Vedle pracovního práva a sporové agendy se Szabová věnuje i oblasti korporátního práva, což je jeden z pilířů Weinhold Legal. Absolvovala Právní fakultu Univerzity Karlovy v Praze a je zapsána v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou. Společnost Weinhold Legal působí na českém trhu od roku 1996.

Firmu Medexo nově řídí Zaydlar Šéfem společnosti Medexo, výhradního distributora kancelářských zdravotních židlí Spinalis, se stal Adam Zaydlar. Jeho hlavním úkolem bude řízení firmy a její další rozvoj na klíčových trzích (Česko, Slovensko či Polsko) a expanze na trhy nové. Svou kariéru Zaydlar zahájil v auditních odděleních společností PwC a Deloitte. Před nástupem do Medexa působil pět let v Asociaci certifikovaných účetních. Vystudoval **Fakultu sociálních věd** UK.

Tůma přešel z Vodafonu do Sodexo Benefitů Štěpán Tůma se stal v lednu marketingovým ředitelem společnosti Sodexo Benefitů. Na starosti bude mít řízení portfolia a digitální transformace produktů, zejména pak elektronické stravenky Gastro Pass Card, jež Sodexo představilo v letošním roce. Tůma přichází do Sodexa ze společnosti Vodafone, kde působil jako marketingový ředitel pro firemní zákazníky. V marketingu se pohybuje více než 15 let, dříve pracoval mimo jiné v RWE a TMobilu.

Foto popis|

---

## „Protestovat mě donutil strach“

8.2.2016 Mladá fronta DNES str. 13 Praha

Martin Bajtler, Vojtěch Janda

Prahu zaplnili demonstranti na podporu uprchlíků i proti nim. Sjeli se sem lidé z celého Česka

PRAHA Důchodci, studenti, podnikatelé. Do centra hlavního města se o víkendu vydaly demonstrovat tisíce lidí napříč věkovým i sociálním spektrem. Někteří neváhali jet stovky kilometrů, aby se připojili k jedné z pěti akcí pro či proti imigraci a islámu. MF DNES hovořila se stoupenci obou táborů. Občas přiznávají, že kvůli svému postoji, ať jednomu či druhému, přišli o přátele.

Se symbolem přeškrtnuté mešity na bundě

Je sobota dopoledne. Lubomír nasedá spolu se svým kamarádem do auta. Z Klášterce nad Ohří se vydávají do sto kilometrů vzdálené Prahy kvůli demonstracím. Chtějí podpořit akce, které se stavějí negativně vůči uprchlíkům.

Nejprve oba muži míří na Loretánské náměstí, kde se sešli příznivci Národní demokracie. Okolo třetí hodiny odpoledne už zpovzdálí sledují řečnění představitelů Bloku proti islámu na Hradčanském náměstí. „Už jsme byli v Praze víckrát na různých protiislámských demonstracích. Jsme tu proto, že na těch malých městech se vůbec nic neděje,“ říká Lubomír, který pracuje v malé firmě vyrábějící průmyslové zboží. „Ale předtím jsem nikdy na podobné akce nechodil. Donutil mě až strach,“ vysvětluje svoji motivaci. Bundu si ozdobil nálepkou se symbolem přeškrtnuté mešity. Nejvíce se obává toho, že zemi zaplaví tisíce imigrantů. „Aby to nedopadlo jako třeba v Německu,“ naráží přitom na novoroční sexuální útoky.

Obavy má i Zdeněk Beránek z Rychnova nad Kněžnou, který přijel podpořit demonstraci hnutí Svoboda a přímá demokracie, jehož příznivci se sešli ve dvě hodiny odpoledne ve spodní části Václavského náměstí. „Přijel jsem s kamarádem a děti jsme vzali proto, aby viděly, co se tady děje,“ vysvětluje. Podle svých slov je na takovéto demonstraci poprvé. „Jen doufám, že se to nějak nezvrtne. Snad nepoužijou vodní děla,“ obává se.

Akce, které se o víkendu konaly v Praze, byly podle odborníků natolik významné, že mezi jejich účastníky byli lidé z celého Česka. „Všechny strany se snažily poměrně výrazně mobilizovat napříč republikou. Úspěšnější v tomto obvykle bývají odpůrci uprchlíků,“ uvádí Jan Charvát z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, který se extremismem dlouhodobě zabývá. Podle něj posílily i řady podporovatelů uprchlíků, což bylo vidět například poblíž Pohořelce, kde se sešlo několik set stoupenců tohoto tábora.

Ztráta přátel kvůli názoru

Jedním z nich byl i třidvacetiletý student chemie na pardubické univerzitě David Vávra. Ještě donedávna prý sympatizoval s odpůrci islámu, v sobotu však nad hlavou držel transparent ve tvaru sluníčka s anglickým nápisem „proud to be“ (Jsem hrdý na to být sluníčkář -pozn. red.). „Změna politického postoje mě stála i některá přátelství. Moji bývalí kamarádi teď stojí támhle,“ ukazuje rukou na chystající se protiuprchlickou demonstraci na Hradčanském náměstí, která je jen o několik set metrů dál.

O svém postoji k otázce uprchlíků se raději nebaví ani s rodinou. „Nejprve to nedělalo dobrotu, ale teď už vědí, že s tím, jak se angažuji, nic neudělají.“ Názor na uprchlickou krizi prý změnil postupně. „Bylo to po různých rozhovorech, kdy jsem dostával pádné argumenty,“ tvrdí.

Odpůrce protiimigrantských hnutí přišla podpořit i Eva se svým synem Tomášem. Eva je patrně jednou z těch, kteří museli vážít nejdelší cestu. Žije v Německu. „Využila jsem toho, že jsem jela do Prahy za synem,“ vysvětluje. Ve srovnání s Německem je podle ní situace v Česku, co se týče uprchlíků, daleko hysteričtější. „U nás potkáváte uprchlíky na ulici, a že by to bylo vyhocené jako tady, to si nemyslím,“ pokračuje. Sama prý vedle svého zaměstnání pomáhá jako dobrovolník učit běžence německy.

„Myslím si, že o uprchlících se tady lidé baví jako o počasí. Zanádvávají si bez toho, aby tomu rozuměli,“ dodává.

\*\*\*

Změna postoje k uprchlíkům mě stála i některá přátelství.

Fakta

Sobota plná transparentů

\* Sérii demonstrací proti imigraci i vládě zahájila ve 13 hodin akce Národní demokracie na Loretánském náměstí. O hodinu později se sešli na Václavském náměstí příznivci hnutí Svoboda a přímá demokracie. Blok proti islámu spolu s hnutím Úsvit zaplnil ve tři hodiny Hradčanské náměstí. Solidaritu s uprchlíky hlásaly akce na Malostranském náměstí a Pohořelci.

O autorovi| Martin Bajtler, Vojtěch Janda, redaktoři MF DNES

Foto autor| Foto: František Vlček, MAFRA

Foto autor| Foto: František Vlček, MAFRA

Foto autor| Foto: František Vlček, MAFRA

Foto popis| Proti imigraci Na Hradčanské náměstí přišli příznivci Bloku proti islámu. Na pódiu vystoupil i Martin Konvička.

Foto popis| Sluníčko David Vávra s transparentem.

Foto popis| Solidarita Odpůrci protiimigrantských demonstrací se sešli na Pohořelci. Loretánskou ulicí se pak vydali k Pražskému hradu.

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - Praha

---

## Společnost se dostala na šikmou plochu

9.2.2016 Právo str.07 Publicistika

Karolina Brožová

POLITOLOG A ODBORNÍK NA EXTREMISMUS JAN CHARVÁT Z **FAKULTY SOCIÁLNÍCH VĚD** UNIVERZITY KARLOVY:

\* V Praze došlo v sobotu k demonstracím, které vyvrcholily žhářským útokem na sociální centrum Klinika. Jsou to ještě demonstrace proti muslimským migrantům, nebo jen vyubílala otevřená nenávisť mezi občany navzájem?

Tak je to ale od začátku, i když si to mnoho lidí neuvědomuje. Agenda antiislamistických skupin nekončí na hranici islámu. Když to přeženu a použiji jako příklad Breivika (norský vrah zabil 77 lidí), tak on neútočil na muslimy, ale na ty, kteří z jeho pohledu pomáhají muslimům v cestě do Evropy. V islámu je řada věcí, které je správné a nutné kritizovat, ale nemusíme kvůli tomu sklouznout k antiislamismu, který se podobá antijudaismu a antisemitismu. Antiislamisté ztotožňují islám s islamismem, migraci s migrací z islámských zemí a ty, kteří umožňují migraci, s těmi, kteří jsou za to vše odpovědní. Za skutečné nepřátele označují politiky a „sluníčkáře“. Součástí antiislámské agendy je kritika politických stran a názorových oponentů. Boj s islámem označují za boj o přežití a tím legitimizují jakýkoliv zásah proti nim. V takovém boji však neplatí „dobro a zlo“, důležité je jen to, kdo vyhraje. Proto jsou v extrémním případě tito lidé schopní zabít i děti, jako právě Breivik.

\* Nepřilévají olej do ohně i ti, kteří v sobotu demonstrovali naopak na podporu uprchlíků? Není to taková spirála hysterie?

Musíte dát najevo, že nesouhlasíte s určitým přístupem. Ale otázka je samozřejmě jak. Demonstrace je patřičná. I když ukazuje, že existuje napětí ve společnosti. Možná by se některým lidem líbilo, aby to vypadalo, že se nic neděje. Ale ono se děje. I když asi míň, než si lidé myslí.

\* Podle ministerstva vnitra je v ČR kolem stovky nelegálních migrantů, ti jsou však zavřeni v detenčním zařízení. Tak proč ta hysterie?

I Pegida, která byla iniciátorem sobotních akcí v Německu, řekla, že jediné místo, kde se demonstrace povedla, byla Praha. Nejsou k tomu data ani výzkumy, ale myslím, že je to do jisté míry zástupný problém. Dospěla generace lidí, kteří vstupovali do života po roce 1989. Ten jim přinesl obrovské možnosti, které se však ne vždy naplnily. A frustrace z tohoto nenaplnění proniká ven. Vyrostla masa nespokojených lidí. A antiislamismus jim umožňuje postavit se na stranu těch „rytířů dobra“, kteří stojí proti středověkému islámu, co znásilňuje ženy. Což je mediální obraz islámu u nás.

\* Mohou za tyhle frustrace politici?

Krise politického systému je v celé Evropě. Lidé nedůvěřují politickým stranám, nechtějí chodit k volbám. Vznikají subjekty, které nemají politický charakter - u nás Věci veřejné, hnutí ANO a tak dále. Nemáme politiky, za kterými by lidé dokázali stát, nevěří jim. S tím se spojuje nevzdělanost. Lidé nejsou hloupější, ale mají méně znalostí, neumějí s nimi pracovat, neumějí mluvit. Vlastně jsou připraveni na to, že přijde nějaká forma diktatury.

\* Agresivita lidí roste, nezhoršuje to i internet a diskuse na sociálních sítích?

Internet to zhoršuje, lidé vstupují do internetových komunit a posilují se ve svých názorech a zároveň se agresivně vymezují vůči těm, kteří mají názor jiný. Označí je buď za bláznů, nebo zaplacené agenty, kteří chtějí ubližovat. Šíří se konspirační teorie. I teď k těm sobotním demonstracím ohledně toho, co se stalo na Malé Straně.

\* Myslíte tu teorii, že skupinu neonacistů v Praze dirigoval policejní důstojník v civilu?

Je to úplný nesmysl. Na tom videu nic takového ani není. A pak se podíváte, že to video má téměř půl miliónu zhlédnutí a jedenáct tisíc sdílení. Co to vypovídá o naší společnosti? To vypovídá o tom, že ti lidé nejsou vůbec schopní myslet. Jako vysokoškolský pedagog v tom vlastně vidím selhání systému, který bych měl hájit.

\* Může tyhle vášně ve společnosti vláda nějak mírnit?

Vláda má strašně malinké možnosti co dělat. Je to záležitost skupiny lidí, která se tu v ČR nikdy nevytvořila - přirozených elit, které jako Češi nemáme moc rádi. My máme rádi jen lídry - ať už Václava Havla, nebo Václava Klause nebo teď Miloše Zemana. Vysoké školy nepřevzaly roli, kterou měly. Nejsme místem, kam lidé mohou přijít, když si nejsou jistí. Jsem skeptický a bohužel mi to trochu připomíná třicátá léta. Je zvláštní sledovat, jak se společnost dostala na šikmou plochu a vy s tím nemůžete vůbec nic dělat.

\* Jak v této náladě vnímáte slova prezidenta, že nedemokratickou cestou, jak se zbavit politika, je kalašnikov?

Bez ohledu na to, jak to pan Ovčáček (mluvčí Zemana) vysvětluje, přispívají tyto výroky k hrubnutí společnosti. Prezident velmi dobře cítí, že toto lidé chtějí slyšet. Že agresivita lidí vystoupala tak vysoko, že jsou podobné výroky akceptovatelné a budou je hájit jako legrační bonmot. I mezi světovými válkami bylo patrné obrovské zhrubnutí společnosti. To však bylo ještě horší. Když nemáte co ztratit, tak kalašnikov není špatné řešení. Protože hůř už být nemůže, můžete jen vydělat. V takové situaci však naštěstí naprostá většina lidí není. Lidé, kteří jsou proti islámu, mají pocit, že jsou odpovědní, že bojují za naši budoucnost. Ale ve skutečnosti přinášejí obrovský nesoulad do společnosti, který není v její prospěch. Ale to oni nevidí. Lidé by si měli uvědomovat svou reálnou odpovědnost za to, co dělají. To by prospělo všem.

\*\*\*

Jako vysokoškolský pedagog vidím selhání systému, který bych měl hájit

Foto autor| Foto ČTK - Radek Petrášek

Foto popis| Jeden ze zadržených demonstrantů na Malé Straně.

---

## Smartphony a kolárky: konference o virtuálních prvcích v církevní komunikaci na FSV UK

10.2.2016 [marketing.cz](http://marketing.cz) str. 00 Komunikace, Konference  
Redakce

Minulý čtvrtek **Fakulta sociálních věd** hostila už třetím rokem konferenci týkající se církevní komunikace. Tentokrát se přednášející zaměřili na její virtuální prvky.

Tohle téma bylo velkou výzvou, protože církve v posledních letech jednoduše narazily na fakt, že musí začít využívat moderní komunikační nástroje a adaptovat se na moderní publikum. To potvrdil opravdu různorodý charakter příspěvků a přístupů k němu.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že téma konference zaujme spíše zainteresované publikum, na své si zde mohli přijít třeba i geekové, když v rámci prezentace Petera Cabana zazněly pojmy jako kyberbůh nebo hyperreálné náboženství, které souvisely s vlivem virtuální reality na religiozitu. Krok s dobou se snaží udržet Církev adventistů sedmého dne, jejíž zástupce Michal Hanzal prezentoval na konferenci jimi využívané komunikační kanály, mezi nimiž figurovala třeba nápaditá interaktivní microsite s odpověďmi na, s nadsázkou řečeno, životní FAQ, internetový zpravodaj nebo obsáhlý YouTube kanál HopeTV.

Mezi vůbec nejúspěšnější patřila polská prezentace aplikace Misericors, která je podle všeho uživatelsky úspěšným krokem církve vsvědčíc moderním technologiím a interaktivní komunikaci. Misericors slouží jako sociální síť pro zaznamenávání a sdílení dobrých skutků, které uživatel dělá.

Konferenci však provázel i kritický tón a diskuze nad vlivem virtuální reality na vývoj jedince. Ta zdůvodňovala zdrženlivý přístup církevních představitelů k moderním způsobům komunikace. Za to si křesťanství jako takové vysloužilo ostrou kritiku sochaře Štěpána Kotrby, který na konferenci přednesl v rámci svého příspěvku vlastní teorii toho, proč již církev nedosahuje takového vlivu jako v minulosti. A to protože se odmítá podílet na vytváření popkultury a její symboly už nelze vnímat jako univerzálně srozumitelné, právě na rozdíl od symbolů popkulturních:

„Každý mladý dnes ví, o co jde, když mu ukážete světelný meč, kdo vám ale vysvětlí, co znamená Madona s dítětem v náručí? Dřív církev najímala na vytváření této symboliky největší umělce své doby, dnes nemá ani na průměrné amatéry. Proč si Toscaniho najal Benetton a ne papež?“

Výběr z příspěvků, které na konferenci zazněly:

doc. Dr. Peter Caban, PhD se v práci na téma Kresťanská liturgia a pohľad na ňu vo virtuálnej realite věnoval zejména vlivům, které formují dnešní podobu religiozity. Zabýval se pojmem kyberprostoru a myšlenkou na jeho kyberboha, kopírováním a až religiozním vyznáváním proudů současné popkultury, které pojmenoval jako hyperreálné náboženství.

Alžbeta Dufferová z Trnavské univerzity ve svém příspěvku hledala odpověď na otázku, zda je přitažlivost, kterou virtuální realita disponuje, novou sociální zkušeností, či zda se jedná o další variaci na téma biblického prvního pokušení.

Ing. Michal Hanzal prezentoval případovou studii virtuální komunikace Církve Ježíše Krista

Svatých posledních dnů. Církev novými médii přikládá velkou váhu a ke kontaktu se svými příznivci používá velké množství kanálů, od videí na YouTube přes speciální microsite věnovanou základním náboženským otázkám po zpravodajský portál informující o novinkách z fungování církve. Zmínka o finanční podpoře steampunkového filmu Record Keeper, který vyhrál cenu na festivalu duchovních filmů v Londýně, demonstrovala velký zájem na tom oslovovat mladé lidi.

Ing. Iveta Hamarneh, Ph.D. z Vysoké školy obchodní se zabývala tím, zda může virtuální realita ohrozit náboženský cestovní ruch. V závěru své práce se dobrala k tomu, že to v blízké budoucnosti není pravděpodobné. Virtuální realita sice v některých oblastech lidské zvyky do značné míry mění, nicméně cestování a zejména to náboženské stále stojí velmi významně na fyzické přítomnosti na konkrétním místě, kterou se pomocí technologií zatím dostatečně simulovat nepovedlo.

Mgr. Katarína M. Vadíková, PhD. ,taktéž z univerzity v Trnavě, se zabývala morální způsobilostí člověka k vstupu do virtuální reality. Na základě poznatků německého personalistického filozofa Romana Guardiniho vyhodnotila, že využívání prvků virtuální reality je zdravé až pro plně vyvinutou osobnost, která nepodléhá iluzornímu světu tak snadno a dokáže jej od toho skutečného lépe oddělit.

Peter Mikula prezentoval spíše teologický příspěvek o vlivu virtuální reality na morální vývoj jedince, kdy rozebíral rozdílnost vlivů technologií a křesťanské věrouky.

Na závěr bychom chtěli dodat, že se konference konala pod záštitou Katedry marketingové komunikace a PR a stáli za ní Ing. Petra Koudelková, Ph.D., Zdeněk Cahlík a Aneta Martínková.  
Jak citovat tento článek?

MARTÍNKOVÁ, Aneta. Smartphony a kolárky: konference o virtuálních prvcích v církevní komunikaci na **FSV UK**. In: Markething [online], 2015. ISSN 1805 – 4991. Dostupné z <http://www.markething.cz/konference-o-virtualnich-prvcich-v-cirkevni-komunikaci-na-fsv-uk>  
Zdroj náhledového obrázku:

Autorka článku

URL| <http://www.markething.cz/konference-o-virtualnich-prvcich-v-cirkevni-komunikaci-na-fsv-uk>

---

## **Časopis domaloval hidžáb přítelkyni pobodaného muslima. Blondýna by téma špatně ilustrovala, hájí se** 10.2.2016 aktualne.cz str. 00 Domáci Domáci

Časopis se hájí tím, že žena s focením v šátku souhlasila, ale kvůli dohodě s policií se nakonec fotografování neuskutečnilo. Praha - Časopis Týden na své

Praha - Časopis Týden na své titulní straně otiskl fotku Evy Zahradníčkové, jejíhož muslimského přítele pobodali minulý týden neznámí útočníci. Na titulní fotografii se ale Zahradníčková objevila v hidžábu, který jí časopis elektronicky přidělal. Zahradníčková to na sociálních sítích kritizuje.

"Nemam nic proti šátku na hlavě, pokud jsem v mešitě anebo vyjadřuji podporu muslimkám, které se ho díky všeobjímající toleranci v naší společnosti bojí nosit. Tohle však považuji za závažnou manipulaci," napsala přítelkyně pobodaného muslima s tím, že jí o tom časopis předem neinformoval a fotografii nedal schválit.

Zástupce šéfredaktora Týdne Petr Kolář kritiku odmítl. Tvrdí, že Zahradníčková s fotografováním bez výhrad souhlasila. Později jí to však zakázala policie s ohledem na vyšetřování případu. "Vzhledem k tomu, že paní Zahradníčková před zákazem sama souhlasila s focením v hidžábu, a nedošlo k němu jen kvůli policejnímu zakazu, jí grafici hidžáb zkrátka dodělali. Nenapadlo nás, že by z toho mohla mít jakýkoli problém," vysvětlil Kolář.

Zahradníčková se však proti podobě, ve které fotografie vyšla, ostře ohrazuje. "Vnucují čtenářům, že každá žena, která má přítele muslima, musí chodit s hidžábem na hlavě. Navíc ta nešťastná černá barva, kterou má mnoho lidí spojenou s Islámským státem... Nikdy v životě bych si nedala na hlavu černý šátek už kvůli této spojitosti," řekla Aktuálně.cz.

Expert: Hrubá manipulace

Podle Koláře by se fotografie Zahradníčkové bez šátku k tématu nehodila. "Fotografie blondýny zrovna událost, jakou je pobodání jejího přítele-muslima, příliš neilustruje. Kromě toho - při vší úctě k paní Zahradníčkové - není vizuálně zrovna typem, který by z titulní strany časopis prodal," doplnil Kolář.

Sociolog médií Václav Štětka, který působí na **Fakultě sociální věd** Univerzity Karlovy, úpravu fotky považuje za neetickou a hrubou manipulaci. "Především proto, že není vizuálně jasné, jestli se jedná o koláž, nebo ne," vysvětluje Štětka. Podle něj je český čtenář už na koláže, které jsou jednoduše rozpoznatelné, z týdeníků zvyklý. Podle Štětky to ale v tomto případě jasné není a lidé budou přesvědčení, že se jedná o autentickou fotografii.



“Nezáleží, na čem byli domluveni, záleží na tom, zda tuto podobu schválila, nebo nikoli. Evidentně jí hidžáb domalovali bez jejího vědomí. A těžko můžeme uvažovat o něčem jiném, než že to udělali kvůli vizuální zajímavosti titulní strany,” dodal sociolog.

Útok na muslima, který v Česku žije už čtrnáct let, vyšetřuje policie od konce ledna. Pátrá v té souvislosti po dvou holohlavých mužích.

URL| <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/casopis-domaloval-ceske-muslimce-hidzab-blondyna-by-tema-spa/r~ca0276fecfe311e5aa720025900fea04/>

---

## **Už dělám jen to, co mě baví!**

**10.2.2016 Vlasta str. 10 Téma**

TEXT MARTINA HÁCHOVÁ

Příběhy lidí, kteří se nebáli změny

Někdy se člověk zmýlí. Jenže na to přijde, až když se zdá, že už je skoro pozdě něco měnit. Nikdy není pozdě! Jestli vás nebaví vaše práce a nejste v životě spokojeni, na nic nečekejte a naberte jiný směr. I kdyby to mělo být třeba až těsně před důchodem.

**PŘÍBĚH PRVNÍ**

Věra Hrubá

**LOUTKY MĚ CHYTLY AŽ PO PADESÁTCE**

**O TOM, ŽE VĚK NENÍ PŘEKÁŽKOU KE ZKOUŠENÍ NOVÝCH VĚCÍ, BY MOHLA VYPRÁVĚT VĚRA Z BROUMOVA. STROJAŘINU VYMĚNILA ZA ŘEZBÁŘSKÉ DLÁTO AŽ KVŮLI VNOUČATŮM.**

Na ten úplně první moment si vzpomínám moc dobře dodnes,” vypráví Věra. „Byla jsem na návštěvě u dcery, která se právě pokoušela vyrobit z moduritu loutku šíleného vědce, děti ji potřebovaly do nějaké hry. Jak jsem ji tak pozorovala, nevydržela jsem a převzala to sama. Ale za výchozí materiál jsem zvolila dřevo, to jsem milovala odjakživa. Vlastně to byla dobrá postava pro otestování mých dovedností, protože šílený vědec může vypadat naprosto šíleně a lze to vydávat za záměr,” vzpomíná Věra se smíchem na první loutku, kterou vyřezala.

Důchodkyně? No a co!

Bylo jí padesát a to se už ledaskdo na velké změny necítí. Ostatně ani Věra nepovésila strojařinu na hřebík hned druhý den. Řezbářství ale pomalu začalo zabírat stále větší a větší místo v jejím životě. Stejně jako materiál a pomůcky v domě.

„Loutky jsem dělala nejdřív jen pro vnučata. Ale přestože jich mám dost, jsem už sedminásobnou babičkou, jejich pokojíčky začaly být pohyblivými figurkami přeplněné, a tak jsem zkusila pár kousků prodat. Naplno jsem se ale do loutkářství vrhla až s odchodem do důchodu. Mezitím jsem si udělala řezbářský kurz a od té doby neustále něco dlabu, řežu, brousím, leštím. Můj trpělivý muž už občas ztrácí trpělivost v marné a bláhové naději, že bych mohla dělat něco užitečnějšího,” směje se Věra.

První loutky prošly těmi nejpřísnějšími zatěžkávacími zkouškami. V rukou batolat a předškoláků, takže její nynější výrobky jsou velmi odolné, případně lehce opravitelné. Barví je mořením, na detaily používá akrylové barvy. Konečnou úpravu provádí kvalitním voskem, který odpovídá normě pro bezpečnost hraček.

„K řezbářství mě přivedla láska ke dřevu. Ta vůně při práci je čarovná. Dřevo ovocných stromů mi hned připomene vůni a chuť sladkého ovoce. Materiál sháním porůznu, tu soused kácí švestku, jindy zase my seschlou jablůň, chodím si i pro odřezky ke známému do truhlárny. A tuhle jsem pod vánočním stromkem našla balík cizokrajných dřev, to byl skutečně dárek nad dárky.“

Papírky s nápady jsou po celém domě. Kdykolí jí něco bleskne hlavou, hned si to nakreslí. Teprve pak přemýšlí, jestli to vůbec půjde vyrobit.

## S loutkami čas tak neletí

„Doba je dnes uspěchaná, ale čas strávený s dětmi nad ožvlýnými panáčky ze dřeva plyne tak nějak pomaleji. A je nádherné a obohacující pronikat do světa dětské fantazie. Jsem moc ráda, že jsem se na tuhle cestu vydala, i když možná trochu později, než bývá zvykem. Jsem ve věku, kdy mám radost už i jen z toho, že se ráno probudím a zjistím, že zrovna dnes mě vesměs nic nebolí. Uvaříme si s manželem kafe, posnídáme a vyjdeme si na procházku do lesa se psem Bobem. Pak se probírám dřevíčky a vymyslím, který kousek by se k čemu hodil.“

Úplně nejradši však je, když dorazí vnučata. Věřiny děti se bohužel rozběhly do různých světových stran, nejbližší bydlí 200 kilometrů od ní, takže se nevidají tak často, jak by si přála.

Když vnučata dorazí, běhá s nimi bosky po zahradě jako zamlada při hře na schovávanou nebo na babu.

„Když pak večer všichni zase odjedou, zalezu si se sklenkou vína k dobré knížce a jsem šťastná, že jsem obklopená těmi, které mám ráda, a dělám, co mě baví.“

Poslední dobou ji nadchlo propojení kovu a dřeva, k narozeninám dostala řezbářský kurz zaměřený na šperk a tomu se teď věnuje nejvíc. A v budoucnu by prý určitě chtěla zkoušet řezbu reliéfu.

„Přestože se nepovažuji vyloženě za profesionála, necítím se být už ani amatérem,“ říká s jistou pýchou Věra. „Hlavní ale je, že dělám něco, co mě naplňuje, udržuje čistou mysl a umožňuje relaxovat. Vydělané peníze jsou bonus. Dává mi to svobodu vytvářet něco nového, přičemž mne limituje pouze má vlastní fantazie. Přímo nesnáším, když mi někdo něco linkuje, a řezbařina je něco, do čeho mi nikdo nemluví. A je to pro mne to právě ořechové. Mimochodem dřevo z ořešáku je nejlepší!“

## PŘÍBĚH DRUHÝ

Stanislava Mrázková

## Z VYSTRESOVANÉ MATKY POHODÁŘKOU NA PLÁŽI

**ZNÁTE TEN POCIT, KDY SE VÁM ZDÁ, ŽE UŽ NEMŮŽETE DÁL? PRÁCE, LÁSKA, BYDLENÍ – VŠECHNO ŠPATNĚ. BUĎ SE ZHROUTÍTE, ANEBO SE MUSÍ STÁT ZÁZRÁK. PODOBNĚ NA TOM BYLA I STANISLAVA. ALÉ ABY SE NESTALO TO PRVNÍ, NEČEKALA NA TO DRUHÉ, A RADĚJI SE SAMA POSTARALA O ZMĚNU.**

Před pár lety žila v paneláku na okraji zaprášeného sídliště v Havířově. V srdci měla velké sny o tom, že procestuje svět, navštíví Himálaj, prožije zimy na Bali, vyzkouší si život v cizích zemích. Realita byla ale jiná...

„Dvě malé děti, vlastní krachující stavební firma i manželství, ze kterého se vytratila láska a zůstali jen dva lidé žijící vedle sebe, kteří prohodí pár slov u večeře. V peněžence posledních pár korun. Bylo mi 26 let a měla jsem pocit, že jsem odsouzena k životu, který absolutně nemá smysl,“ vzpomíná Stáňa na neveselé období svého života. Podobné pocity prožívá občas nejedna z nás. Ona se ale rozhodla věci změnit. Velký impulz jí k tomu dal otec.

„Duben 2010. Je 9 ráno, plavu už asi dvacátý bazén a přemýšlím.

Přemýšlím nad tím, jak se můj život začal měnit od jednoho listopadového víkendu, kdy mi zavolal můj táta a vzal mě i s dětmi na víkend do luxusního hotelu na úpatí Beskyd a nabídl mi pomocnou ruku. Možnost postavit se zase na nohy a začít dělat to, co umím nejlépe, on-line marketing. Musela jsem ale opustit svou dosavadní práci ve stavební firmě a zařídít, aby se manžel nějakou dobu postaral o dceru, zatímco já vydělám peníze, které vytáhnou z mizérie naši rodinu,“ vzpomíná a píše na blogu Stanislava. K pomocné ruce přidal táta ještě knihu Tajemství Rhondy Byrne a Jak myslí milionáři od T. Harva Eker, které ji inspirovaly. „Měla jsem spoustu plánů, vize a obrovskou touhu začít žít konečně tak, jak jsem vždycky chtěla. Byla jsem rozhodnutá svůj život změnit,“ pokračuje žena. Je prý typ člověka, který měl kdysi potřebu mít vše pod kontrolou, ale život ji naučil důvěřovat procesu. Dnes ví, že změny jsou přirozenou součástí života a nemá smysl se jim bránit.

„S rozhodnutím změnit život se strhla naprostá lavina, nečekaný a rychlý rozpad manželství a období, kdy jsem měla pocit, že jsem v totální mlze a nevím, kudy kam. Byly chvíle, kdy jsem brečela a říkala si: K čemu tohle všechno je? Zničila jsem svým dětem rodinu. Zničila jsem život svému manželovi. A stejně tady stojím nešťastná a sama a absolutně netuším, proč se to všechno děje. Chtěla jsem začít žít život, ve kterém si budu plnit sny a budu šťastná, a místo toho hledám v troskách záchytný bod.“

## Tátova inspirace

Chytrých knih jsme četli všichni spousty. Většinou je odložíme a myslíme si své. Stáňa ovšem Ekerova kniha inspirovala natolik, že odjela do Londýna na jeho seminář. Tam poprvé slyšela slovo eBook. To je kniha v

elektronické podobě, skrze kterou sdílíte něco, co umíte či víte, pomáháte tím ostatním v oboru, v němž jste expert, a zároveň vyděláváte – prodejem této knihy.

„Harv popisoval velice barvitě způsob, jak lze na internetu takovou elektronickou knihu prodávat a vytvořit si tak malou továrnu na peníze, která vydělává dnem i nocí. Hned jsem věděla, že to je přesně ono. Prodávat přes internet a vydělávat a nemuset být vázaná na jedno místo, to je cesta, jak si začít plnit sny a postavit se na vlastní nohy. Akorát jsem absolutně netušila, jak to technicky udělám.“

Trvalo dva roky, než na to přišla.

První varianta, padesátistránkové elektronické knihy v angličtině o těhotenství nebyla to pravé ořechové. Ale byla to skvělá škola. Přišly další školení a zkušenosti typu pokus omyl. Stáňa ale věřila v on-line podnikání už dřív, i když měla léta klasickou stavební firmu a kancelář na jednom místě. Konečně se ale rozhodla vzít termín na volné noze doslova.

„Mezi lavinou, kterou strhlo rozhodnutí změnit život, spojené s rozpadem manželství, a mou cestou na pláž proběhl rok zamilovanosti do nového partnera a zároveň zmítání se v pocitech viny za rozpad rodiny. Rok, kdy jsem se musela naučit se o sebe postarat sama – nebo jsem si to alespoň myslela – což vedlo k tomu, že jsem žila takříkajíc z ruky do huby a k tomu ještě s pár desítkami tisíc dluhů, které mi na radosti nepřidávaly. Každopádně věci byly v pohybu, věděla jsem, že jsem na dobré cestě.“

Velké změny se ale nestanou ze dne na den. Od rozchodu s manželem uběhl rok a půl, mnoho věcí se změnilo k lepšímu, ale pořád to nebyl život, po kterém Stáňa toužila.

„Listopad 2011. Ten den odjížděla moje sestra na rok do Belgie. A já si říkala, co mi asi v životě uteklo a jaká je škoda, že já už takhle na rok asi těžko někam pojedu.“

Dvě děti ve střídavé péči, nejistá finanční situace, společenské normy, které říkají, že v mém věku se tohle už prostě nedělá! A pak ten hlas uvnitř, který se ozýval a říkal: Pokud si nesplníš tento sen, nesplníš si žádný další. Teď je tvůj čas. Buď něco uděláš, nebo zůstaneš navždy ve své krabici. Pár dnů to hlodalo... A pak v den, kdy jsme se jeli za sestrou podívat, jsem oznámila příteli Jirkovi, že v lednu pojedeme na půl roku do Španělska,“ pokračuje.

Zbláznila jsem se?

Zatímco přítel, specialista v on-line marketingu, pracující z domu a závislý jen na připojení k internetu, jí ihned nadšeně řekl, že je to skvělý nápad, zbytek rodiny a přátel už tak pozitivní reakce neměl. „Opravdu to máš dobře promyšlené? To byli ti umírněnější. Co to je za šilený nápad? To byli ti radikálnější. To jsi měla dělat, když ti bylo dvacet, a ne teď. A co chudáci děti? Budeš je smýkat přes půl Evropy jednou za měsíc kvůli střídavé péči? Navíc to bude strašně drahé! Zbláznila jsem se! Sbalila jsem kufry, děti, křečky a vyrazili jsme...“

Konečně svoboda!

Je to už nějaký pátek, co Stáňa našla konečně pravé téma, sepsala elektronickou knihu s návodem, jak ji napsat, a uspěla. Začala ji prodávat přes internet.

Od prvních nejistých krůčků se vypracovala a teď může pracovat odkudkoli na světě. Klidně může odjet třeba na celou zimu na Bali. A radí v on-line podnikání už i jiným.

„Zjistila jsem, že to, co mě opravdu naplňuje a baví, je podporovat lidi na cestách za jejich podnikáním, jejich sny. Tohle je aktuálně smysl mého života,“ říká Stáňa a dodává, že „podnikání z pláže“ neznamená, že se nutně musíte skutečně válet na písku či odjet do zahraničí. Můžete podnikat z pláže, ale taky z domova, z lesa, z hor. Podstatou je svoboda, možnost věnovat práci jen pár hodin a trávit čas smysluplně s lidmi, které máte rádi, a činnostmi, které vás těší.“

PŘÍBĚH TŘETÍ

Radek Koňárek

JAK SE NÁM ROZMNOŽILI ŠNECI

JAK SE Z POLICISTY STANE CHOVATEL ŠNEKŮ? „PROSTĚ JE KOUPÍTE DĚTEM JAKO DOMÁCÍ MAZLÍČKY.

A PAK UŽ SE JEN DIVÍTE,“ SMĚJE SE RADEK Z OLOMOUCE. „KDYŽ K TOMU PŘIČTETE AKČNÍ PARTNERKU, MUSÍ VÁM BÝT JASNÉ, ŽE NUDA TO NEBUDE!“ vystuduju, najdu si zaměstnání v oboru, budu pracovat a spokojeně žít. Tak si Radek představoval život kdysi.

Ještě po střední škole pořád ale neměl jasnou představu o své budoucí profesi. Začal studovat Přírodovědeckou fakultu, jenže po dvou letech zjistil, že to není ono. A právě někdy v té době v něm začala klíčit

i zvědavost a touha poznávat mnohem více oborů a profesí. Nikdy by ho ale nenapadlo, že skončí na šnečí farmě...

Začaly s tím děti

„Za všechno může pouhá náhoda.

Před čtyřmi lety jsme dětem pořídili terarijní šneky jako domácí mazlíčky. Ti se ale okamžitě začali množit geometrickou řadou a my přemýšleli, co s nimi. Partnerka při hledání řešení našla na internetu informace o šnečím kaviáru, velmi ceněné delikatese ze šneků afrických rodu *Helix aspersa maxima*. A tak jsme si ani ne za dva týdny jeli pro náš první chov,“ vzpomíná Radek na počátky svého dobrodružství s ulitami a jejich obyvateli. I tihle šneci se u Koňárků začali vesele množit, takže záhy přišel na řadu i první zimní chov a následně vlastní výroba šnečích produktů a nakonec i jejich prodej.

Nebylo to poprvé

„Vlastně to nebyl první zvrat v mém životě,“ vypráví Radek.

„Vystudoval jsem Policejní akademii a **Fakultu sociálních věd** UK a léta pracoval jako policejní vyšetřovatel. Svou práci jsem měl velmi rád, jenže po nějaké době jsem zkrátka dospěl do fáze vyhoření.

Hlavně díky své partnerce jsem ale nic zbytečně neprotahoval a rozhodl se pro rychlou a radikální změnu.“

Radek odešel z práce a začal pracovat jako OSVČ. Věnoval se projektovému managementu, což ho znovu nutilo poznávat a studovat nové věci. Radost z úspěchů střídalo bohužel dost často znechucení ze stereotypnosti a administrativní přebujelosti práce.

„Možná i to byl stimul, proč jsme se v okamžiku, kdy přišli na řadu šneci, zařekli, že to dokážeme, a vytrvali jsme,“ říká Radek.

S ohledem na závazky, rodinu i okolí nebyli schopni ani ochotni pustit se bezhlavě do něčeho nového a okamžitě opustit vše staré. Šli na to postupně, ale s odhodláním. Krušné chvílky se jim nevyhýbají ani dnes, po třech a půl letech, přesto zatím vždycky dospěli k závěru, že udělali dobře.

Hlemýždím tempem, ale přece!

„Když se na to dívám zpětně, bylo to hlavně rozhodnutí mé drahé polovičky zkusit vlastní chov, které všechno rozjelo. Nebýt jí, tak jsme si o šnečích dodnes jen četli a povídali.“

Druhým zásadním momentem prý bylo zbudování zpracovny.

Trvalo to zhruba dva roky, vydatně pomáhala rodina i kamarádi. Asi největší překážkou, na kterou při práci se šneky narazili, byl čas.

Nic nešlo tak rychle, jak si představovali. Zkrátka hlemýždí tempo!

„Musím přiznat, že mě nikdy v životě nenapadlo, že se budu zabývat něčím takovým. Ale je pravda, že já i partnerka neustále objevujeme a rádi poznáváme nové věci, které se snažíme i realizovat. Stejně tomu bylo i se šneky. Sice jsme si kolikrát říkali, jestli to má vůbec cenu, ale víme, že uspět může jen ten, kdo vytrvá. Dnes jsme rádi, že jsme to nevzdali. Největším uspokojením je pro nás přísun nových zákazníků a jejich pozitivní odezva.“

S chovem šneků změny v Radkově životě ale zdaleka nekončí.

Nedávno si zase o kousek rozšířil obzory v profesním i osobním životě – vyučil se kuchařem. Poznávat nové a stále se něčemu učit má zkrátka v krvi... \*

Foto popis| První loutky prošly zátěžovými testy v rukou Věřiných vnoučat

Foto popis| Jediné, co Věru v tvorbě limituje, je její vlastní fantazie. A ta je veliká. Ale někdy se inspiruje známými postavičkami.

Foto popis| Stáňa se nenechala odradit těžkostmi a díky tomu dnes může jet s dětmi třeba na celou zimu do tepla

Foto popis| Od akvária s domácími mazlíčky k velkochovu hlemýždů a výrobně delikates

Foto popis| Šnečí lahůdky z Radkovy farmy si už našly své zákazníky

---

## Lidé

11.2.2016 E15 str. 20 Kariéra & vzdělání

#### Jan Frederik Mehner

Heaton Byl jmenován výkonným ředitelem.

Ve funkci nahradil zakladatele společnosti Jaromíra Friče.

Jan Frederik Mehner má za sebou devítileté působení v německé farmaceutické společnosti Helm, kde zastával různé pozice od produktového manažera, vedoucího oddělení marketingu až po vedoucí funkci ve strategickém nákupním oddělení.

Jeho úkolem je pokračovat v rozvoji společnosti jak na zavedených trzích České republiky a Slovenska, tak na nových trzích Rumunska, Slovinska a Bulharska.

#### Andrej Lošonczi

M. B. A. Finance Ujal se postu obchodního ředitele. Dosud v obchodním oddělení zastával pozici manažera pro klíčové zákazníky. Do M. B. A. Finance nastoupil v listopadu 2013 jako obchodník. Předtím působil v manažerských postech ve společnosti Airest Czech Republic, Hutira Slovakia a MGM International. Zkušenosti z oblasti obchodu a řízení týmů získal také ve Velké Británii a Izraeli, kde pracoval po absolvování Oxford Brooks University. Vedení obchodu převzal od šéfa M. B. A. Finance Romana Bartušky, který vedl obchod souběžně s pozicí generálního ředitele. Roman Bartuška se díky předání obchodní agendy bude moci plně věnovat strategickému rozvoji firmy.

#### Miroslav Dubovský

DLA Piper Byl jmenován na pozici country managing partner pro Českou republiku. Do DLA Piper přišel z Weinhold Legal. Má za sebou více než dvacetiletou kariéru v mezinárodních advokátních kancelářích v Česku. Do roku 2014 zastával pozici managing partner pražské kanceláře Hogan Lovells a předtím působil v mezinárodních advokátních kancelářích Linklaters a Clifford Chance. Během profesní dráhy získal zkušenosti jako transakční právník specializující se na oblast fúzí a akvizic, private equity, restrukturalizace a finanční právo a poskytoval právní poradenství klientům při komplexních vnitrostátních i přeshraničních transakcích.

#### Petr Herman

HB Reavis Byl jmenován ředitelem pro Českou republiku.

Dosud působil na pozici business development director a v posledních šesti měsících byl pověřen řízením celé české pobočky. Jeho více než 20letá praxe zahrnuje práci pro Stival Holding, kde působil na pozici vedoucího právního oddělení, poté 13 let spolupracoval se společností Passerinvest Group, v níž zastával funkci obchodního ředitele, vedoucího právního oddělení a zároveň byl členem představenstva. Rok poté strávil budováním rodinné společnosti K. P. A. R. consulting, která se zaměřuje na akvizice, rekonstrukce a následný pronájem rezidenčních projektů. Je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně a postgraduálního studia na College of Europe v belgických Bruggách.

#### Ljuba Kotásková

McCann Prague Nastoupila na pozici ředitelky pro sociální média. Dosud vedla oddělení social media v Havas Prague a připravovala kampaně pro lokální klienty. Předtím působila mimo jiné v agenturách Zaraguza, Publicis a jako account director vedla obsahové oddělení v Socialbakers. Zkušenosti získala i na klientské straně v marketingovém oddělení společnosti Microsoft.

#### Michal Seifert

Allianz pojišťovna Stal se šéfem marketingu a řízení vztahu se zákazníky. Přišel z České spořitelny, kde byl poslední tři roky generálním ředitelem a předsedou představenstva dceřiné společnosti ČS do domu. V bankovníctví se pohybuje 17 let, většinu této doby působil v České spořitelně, kde zastával funkci manažera CRM a následně ředitele direct marketingu.

Zkušenosti sbíral také v marketingu GE. Vystudoval České vysoké učení technické v Praze a následně získal titul MBA na Rochester Institute of Technology.

#### Štěpán Tůma

Sodexo Benefits Stal se marketingovým ředitelem. Přišel ze společnosti Vodafone, kde působil jako marketingový ředitel pro firemní zákazníky. Na pozici střídá Klaudii Tóthovou. Dříve pracoval ve společnostech RWE a T-Mobile. V oblasti marketingu, zaměřeného zejména na firemní zákazníky, se pohybuje více než 15 let. Pátým rokem působí jako lektor na Vysoké škole ekonomie a managementu v Praze.

Martina Možná

Schindler CZ Nastoupila na místo personální ředitelky. Na starosti bude mít také bezpečnost zaměstnanců a etický kodex pro Českou republiku a Slovensko. Za více než patnáctiletou kariéru v oblasti řízení lidských zdrojů vyzkoušela jak poradenskou činnost, tak řízení personálního oddělení ve finančním sektoru a v oboru vzdělávání. Působila například ve společnostech AXA, PricewaterhouseCoopers Česká republika a International School of Prague. Je absolventkou Univerzity Karlovy, **Fakulty sociálních věd.**

\*\*\*

Změnilo se něco ve vaší společnosti? Pište nám na [lide@e15.cz](mailto:lide@e15.cz)

Foto popis|

---

## PRÓZA TOMÁŠ TLAPA: POVÍDKY

11.2.2016 Tvar str. 09 Próza

POEZIE „Rudolf Hrušínský je nejlepší ve filmech Hrdina má strach a Spalovač mrtvol.“ Ta přednáška byla opravdu nudná, shodla se Karolína s Terezou. Se sexem už měly obě jistou zkušenost, nicméně pořád pro ně byl něčím svátečním. Antikvariát na Národní třídě nabízí kromě příjemné atmosféry i docela dobré knížky. Skvělé místo na čekání při dešti. Začíst se do Holana nemusí být vždy utrpení, a dokonce i Mikulášek má pár dobrých veršů. Jen toho Seiferta bych vyhodila, říkala si v duchu Tereza. Karolína poezii nečetla. Ale na různých akcích po Praze zjistila, že docela dost lidí poezii píše. Psát poezii jí přišlo ještě absurdnější než jí číst. Spala zatím jen s jedním básníkem. Příjemně ji překvapilo, že s ní o poezii vůbec nemluvil, ani jí nic nečetl. Vlastně jí na něm vadil jen ten jeho trochu přiblblý úsměv. Byl nakonec docela normální. Lásku k poezii to v ní ale neprobudilo.

Možná nakonec nejde o to definovat, co to poezie je, ale o to naučit se řídit svou intuicí, srdcem klást písmenka na papír, stvořit verš, naznačit pointu, nechat místo pro tajemství. Výpisky v sešitě byly opravdu nepřehledné, nerozlišovaly citaci, parafrázi, nakonec nenabízely ani žádné poznatky. Nebylo to nic tak překvapivého, pokud uvážíme, že se mezi studenty rychle množily stížnosti na asistentův chaotický výklad. Tereza spala s Dominikem jen dvakrát. Tento semestr chodila na seminář k někomu jinému. Upoutal ji syllabus ke kurzu Poezie a postmoderna.

TICHO Všechno neštěstí světa má svůj původ v tom, že v určitých okamžicích lidé nemlčí. Pocit, že když mlčíme, uniká nám něco podstatného, je ostatně široce rozšířený. Stačí vstoupit do kterékoliv kavárny či hospody. V podobném duchu, někde mezi banalitou, nesrozumitelností a ironií, je veden rozhovor mezi Karlem a Josefem. Řeč se stáčí na literaturu. Podstatou Švejka je mlčení, stejně jako v Babičce je nejdůležitější Viktorka. Houellebecq kapitalismus nakonec spíš obhájí, místo aby ho zničil. Hrabalova poetika vůbec není spontánní. Kundera je skvělý v tom, jak využívá závorky. Pokud jde o Nabokova, mám nejraději jeho povídky.

Zastávka Vozovna Střešovice je umístěna poněkud nešikovně, obklopena silnicemi, pro přebíhající Janu to není nejpohodlnější. Vždy si čas od času posteskuje na obyčejnost svého jména. Co čekat od ženy s takovým jménem? Že bude bavit společnost, mluvit francouzsky a flirtovat s kdekým? Kéž by se jmenovala alespoň Lucie, napadlo ji mnohokrát. Nevěra jí poskytovala útěchu, že i s takovým jménem se dá žít. Pozorována zvenčí nepůsobila sice příliš suverénně (nešikovnost při vzájemném svlékání, zpoceně dlaně, ukvapenost při změně polohy, rozbitá sklenička), ovšem ani v nejmenším při tom nemyslela na to, jak se jmenuje. To se projevilo tichým zasténáním. Práce odpovídá jménu. Jana pracovala v pojišťovně. Potřeba nechat se pojistit je vlastně jen průměrným lidem. Ti ostatní vědí, že se nic pojistit nedá. Práce ji vlastně bavila. Dělal ji nyní již druhým rokem a jistá automatickost, které se někteří děsí, jí naopak působila drobnou, ale trvalou rozkoš. Co je špatného na tom vědět, jak co udělat? Jasně vymezená práce jí poskytovala oporu a spolu s nevěrou byla dalším záchytným bodem její existence. Jsem docela šťastná, pomyslela si.

Od té doby, co byl Karel odborným asistentem na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, se jeho kontakt s Kateřinou omezil na nutné minimum, udržované v chodu jen potřebou pravidelného pohlavního styku. Přistihl se, že neposlouchá, co mu Kateřina v kavárně říká. O hodinu později bylo už vše v pořádku. Jsem docela šťastný, pomyslel si.

ROMÁN Místnost nebyla velká. Stačilo pár rychlých kroků a byli jste na druhé straně. Výhled měl do ulice; většina jeho literárních pokusů se týkala ulic. Vyjetí papíru jejich prázdnotu a pak ho zahodit – tak trávil několik posledních let. Mezi lidmi to je těžké, jak uhýbat balvanům, lavině prázdnoty. Cigareta mu popálila ruku (v zamyšlení se předbíhal do nicoty, z níž vzešel, ale tělesnost ho vyvrvala z náruče blaženosti a dala se mu pocítit v podobě bolesti). Stěny byly bílé, záviděl umělcům, že umějí bez myšlení spontánně měnit svět. O hotový tvar mu přitom nešlo, psal pro ten zázračný akt, který je znehodnocen, jen co je vykonán. Velký román psal už dlouho, ale zbavovat se sám sebe, když trhal svoje slova, ho podivně uspokojovalo.

Byla sobota. Bylo třeba psát.

Foto autor| foto archiv autora

Foto popis| Tomáš Tlapa (1987), je učitelem českého jazyka a společenských věd na gymnáziu. Eseje publikoval v Literárně-kulturním časopisu H\_aluze. Žije v Praze.

## Alího Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům

13.2.2016 Českolipský deník str. 11 Události

KATEŘINA PERKNEROVÁ

Prorektor Vysoké školy CEVRO Institut a bývalý velvyslanec ČR v Izraeli Tomáš Pojar pro Deník : Praha – Tomáš Pojar se zabývá otázkami mezinárodní bezpečnosti a zahraničních vztahů celý život. Bakalářská léta na Karlově univerzitě zakončil prací Islám v Rusku. V Interdisciplinárním centru Herzliya v Tel Avivu se věnoval problematice terorismu, což dokazuje i jeho závěrečná studie Spolupráce Muslimských bratrů a Vahábitů. Pojarův pohled na současnou dění je podložen i zkušenostmi z působení na ministerstvu zahraničí a v roli velvyslance v Izraeli.

\* Veřejnost i politická scéna už několik dní žijí kauzou výměny dvou libanonských občanů za pěti unesených Čechů. Kolem průběhu té akce je spousta dohadů, úniků informací, kriminálního pozadí. Jak tu záležitost hodnotíte?

Nemám dostatek podrobností o tom případě, abych se mohl pustit do jeho zásadního hodnocení. Myslím, že Česká republika musí udělat vše, aby dostala své občany zpátky domů, avšak všechno má své hranice a rozměr nejen současný, ale i budoucí. Výměna je na jednu stranu pochopitelná, na druhou stranu může být vodítkem pro jiné podobné únosy a vydírání našeho státu.

\* Ačkoli všichni se zaklínají heslem, že s únosci se nevyjednává, většina států to dělá, když jde o životy jejich občanů. Američané například nedávno směnili s Tálíbanem svého vojáka za několik jeho bojovníků. Někoho proto možná překvapila velmi ostrá reakce americké ambasády na nevydání Alího Fajáda a Chálida Marábího do USA. Doslova uvedla: „Neexistuje žádné ospravedlnění toho, že tyto nebezpečné osoby byly propuštěny. Vážně tím utrpí spolupráce orgánů činných v trestním řízení našich dvou zemí a pouze to povzbudí zločinecké skupiny a teroristy po celém světě.“ Zklamali politici, diplomatické kruhy, bezpečnostní složky?

Vše nasvědčuje tomu, že komunikace se Spojenými státy mohla být lepší, než byla, mohla nastat dříve a probíhat na nejrůznějších úrovních, čímž se negativní reakce mohla utlumit. Česká vláda pravděpodobně ne zcela dobře a důvěryhodně vysvětlila, proč některé kroky činí. Možná v určité chvíli Spojené státy zaskočila, a proto reakce byla takto jasná a zřetelná. Druhá věc je, že nevíme, kde všude jsou ve vyhošťovacích vazbách lidé, na nichž mají USA zájem. To prohlášení mohlo cílit i na jiné země a jiné případy, aby se nestávalo, že se s únosy roztrhne pytel a nejrůznější zločinci a teroristé, kteří by měli být vydáváni státům, které o ně žádají, budou navraceni do svých zemí. Ve skutečnosti není rozdíl mezi libanonskou vládou a hnutím Hizballáh a z bezpečnostního hlediska je Hizballáh silnější než libanonská vláda, takže ti dva lidé byli vydáni zpět svým teroristům, Hizballáhu.

\* Rozporujete tím slova prezidenta Miloše Zemana, podle něhož je vše v pořádku, neboť jsme Alího Fajáda nevydali teroristům, ale „libanonským úřadům, jejichž je mimochodem možná zaměstnanec“?

Vydali jsme ho libanonským úřadům, ale tou největší bezpečnostní složkou, nejdůležitější armádou a nejsilnější zpravodajskou službou v Libanonu disponuje Hizballáh, nikoliv tamní vláda.

\* Může americké prohlášení souviset právě s tímto faktem?

Podle mě souvisí především se špatnou komunikací a jak už jsem řekl, možná i se vzkazem někomu jinému. Je pravda, že česko-americká relace je momentálně vyprázdněná, kontakty a vazby na Spojené státy mezi jednotlivými ministry, šéfy diplomacií, premiérem, ministrem obrany nejsou, neexistují samozřejmě ani na straně prezidenta, tím pádem se některé kroky hůře vysvětlují. Kdyby nějaké nosné prvky vzájemné relace existovaly, bylo by vše jednodušší a jsem přesvědčen, že to vyjádření by nebylo tak ostré. Zároveň je třeba říct, že každý telefon má dva konce, takže to není záležitost jen české, ale i americké strany. Přestože naplnit onu relaci je pro nás coby malou zemi asi důležitější než pro velmoc, jakou USA jsou, nejde o jednostrannou záležitost.

\* Promítla se do toho vyjádření i skutečnost, že prezidentem je Miloš Zeman, který americkému velvyslanci Andrew Schapirovi poté, co kritizoval zvažovanou Zemanovu účast na vojenské přehlídce v Moskvě, vzkázal, že dveře na Hrad jsou pro něj zavřené?

Myslím, že když Američané formulovali svoje prohlášení, nepromítly se do něj žádné další konkrétní aktivity, ale celkové českoamerické vztahy se v něm nepochybně odrazily. Není to o jednotlivých reakcích a protireakcích, ale o celkovém žalostném stavu naplněnosti česko-amerických vztahů.

\* Do jaké míry situaci, kterou popisujete jako žalostnou, může změnit nástup nové americké administrativy a příchod Hynka Kmoníčka na české velvyslanectví ve Washingtonu?

Může se to vyvíjet příznivějším směrem, ale bude pochopitelně velmi záležet na nové americké administrativě a jejím zájmu o Evropu včetně České republiky. Hynek Kmoníček je nepochybně zkušený diplomat, ale jeho mise se bude odvíjet od zájmu a aktivity naší vlády a americké administrativy. Nacházet témata, která by zajímala obě strany, není jednoduché, musíme je systematicky generovat a dlouhodobě podporovat. V tuto chvíli tah na branku z české strany rozhodně nevidím. Z té americké také ne.

\* Pravicová opozice svolala mimořádnou schůzi sněmovny ke kauze Alího Fajáda. Podle předsedy TOP 09 Miroslava Kalouska prý vláda ohrožuje bezpečnost našich občanů v zahraničí, z nichž učinila „lovnou zvěř“. Napadá i komunikaci ministrů s veřejností, kdy šéf obrany Stropnický potvrdil výměnný obchod, zatímco šéf diplomacie Zaorálek ho popřel. Na pováženou je také únik informace z předsednictva Bezpečnostní rady státu, že za dvě unesené dívky v Pákistánu ČR zaplatila 145 milionů korun. Není těch kiksů opravdu příliš mnoho?

Největší problém skutečně je, že tyto věci vycházejí na povrch. My neznáme details, nevíme, jestli se to událo přesně tak, jak popisují média, ale realita tomu pravděpodobně není příliš vzdálená. Dokonce bych řekl, že to, jak jsme tomu porozuměli z médií, je důležitější než realita sama. A to je skutečně varovné. Není alarmující, že se český stát snaží všemožně pomoci svým občanům, kteří se dostanou do nouze, zejména těm, jež tam sám vyšle. U nich by to mělo platit dvojnásobně. Zveřejňování detailů podobných akcí je ale pro zemi smrtelné, neboť je návodem pro budoucnost. Obecně nejsem zastáncem vášnivých debat na téma zahraniční a bezpečnostní politiky uvnitř českého parlamentu, protože z těchto sporů nemůže nikdo vyjít posílen. Nicméně vláda by měla být v první řadě schopna garantovat důvěrnost informací a bohužel ne vždycky to tak je.

\* Těmi úniky jsme vyslali nejen vzkaz různým teroristickým a zločineckým buňkám, že s ČR se dá docela dobře obchodovat, ale zároveň jsme asi oslabili chuť našich spojenců sdílet s českými zpravodajskými službami cenné informace, protože pochopili, že tady se nic pod pokličkou neudrží.

To záleží na práci konkrétních zpravodajských služeb a jejich schopnosti komunikovat o té situaci s jejich partnery. Hodně to souvisí s tím, do jaké míry byla pošramocena dosažená důvěra z minulých let. Nedokážu to komentovat, neboť neznám details. Něco jiného jsou ale politické debaty a spolupráce jednotlivých bezpečnostních institucí. Platí, že důvěru je strašně těžké nabýt a velmi jednoduché pozbyť. Česká republika jakožto malá země bez výměny informací na tomto poli přežít nemůže, jsme závislí na tom, zda nás spojenci vnímají jako důvěryhodného partnera. Doufám, že jsme v poslední době příliš neutrpěli.



\* Jste odborníkem na Blízký východ, byl jste velvyslancem v Izraeli, a tak se vás chci zeptat, zda souhlasíte s prezidentem Zemanem, podle něhož je uprchlická vlna řízenou invazí, za níž stojí Muslimské bratrstvo. Nebo se spíš kloníte k názoru, že jde o důsledek toho, co před pěti lety odstartovalo tzv. arabské jaro?

Ani jedno, ani druhé. Musíme se vyvarovat velkých konspiračních teorií, protože podobné situace většinou nemají jednoznačné hybatele a organizátory. Existují dílčí hybatele, jimi může být vyhánění obyvatelstva Islámským státem, to, že Turecko přestává zadržovat uprchlíky na svém území, i ruské angažmá v Sýrii, neboť mnoho Syřanů utíká před režimem Bašára Asada a ruským bombardováním. Faktem je, že režim Bašára Asada má na svědomí násobně více uprchlíků a mrtvých než samotný Islámský stát. Nicméně situace na Blízkém východě se zhoršuje celá desetiletí, tento stav nezačal americkou invazí v Iráku nebo předtím Husajnovou do Kuvajtu. Nezačalo to ani arabským jarem. Tamější státy jsou dlouhodobě nefunkční, ekonomicky neudržitelné, obyvatelstvo tam dlouhodobě trpí pod diktátory, teroristy nebo na bojištích. A jak se ukázalo, to, co se jevílo jako stabilní režimy, se za určité konstelace zhroutilo během několika dní. Nikoliv z důvodu, že by to někdo řídil, ale proto, že to prasklo, což nikdo nedokáže přesně předvídat. Probíhá tam řada procesů, které se propadly do místních občanských válek, takže stav chaosu rozhodně nekončí, možná jsme teprve na začátku.

\* Jakou roli v tom hraje náboženský konflikt mezi sunnity a šíity?

Zcela zásadní. Náboženství obecně hraje na Blízkém východě klíčovou roli ve fungování jednotlivých společností. Dokonce i tzv. sekulární diktátoři velmi využívali a zneužívali náboženství pro své vládnutí. Saddám Husajn se v posledních letech své éry uchyloval k náboženské rétorice a udržoval tím svůj tzv. sekulární revoluční režim. V krizových dobách má náboženství na Blízkém východě ještě větší význam, neboť jde o jeden z mála pilířů, o který se lidé a propaganda mohou nějakým způsobem opřít. Sunnitsko-šíitský konflikt je živý po staletí a není náhoda, že naprostá většina válek v této oblasti nyní probíhá po sunnitsko-šíitské linii. Jsou samozřejmě výjimky jako Libye, kde žádní šíité nejsou. V Iráku, Sýrii, Jemenu či Libanonu je to ale nesporné.

\* Mohla by tato náboženská propast rozpoutat válku dvou lokálních mocností, jakými jsou Saúdská Arábie a Írán?

Tyto země se do sebe pouštějí už nyní, a to v nepřímých válkách, na bojištích zemí, které jsem zmínil. Nemyslím však, že by to přerostlo v přímý střet Saúdské Arábie a Íránu, jejich spor bude i nadále spíše probíhat na lokálních bojištích.

\* Nelze z vašich slov dovodit, že současný příliv migrantů do Evropy je fatální záležitost, jež se nedá bez použití zbraní zastavit?

Naše bezpečnost je stále větší měrou postavena na Severoatlantické alianci než na Evropské unii. Otázka je, jak silný ten pilíř spolupráce bude, což záleží hlavně na USA, ale i na tom, kolik peněz budeme my sami dávat na vlastní obranu. Pokračování rozhovoru na následující straně Tomáš Pojar: Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům

Dokončení rozhovoru z předchozí strany

\* Podle vás je migrační vlna záležitost armádního řešení, ba dokonce věci NATO?

Hovořil jsem o celkové bezpečnosti, nikoli o uprchlících. Bezpečnostní situace se zhoršuje, sledujeme válku na Ukrajině, vidíme stále agresivnější Rusko, optimisticky nevypadá vývoj na Blízkém východě. Vlastní tvrdá armádní bezpečnost bude i nadále spočívat na NATO. Co se týká ochrany hranic a bezpečnosti uvnitř schengenského prostoru, tak to daleko víc záleží na policejních složkách a spolupráci uvnitř EU. Jde o to, jestli budeme schopni nastavit mechanismy tak, abychom zmírnili uprchlickou vlnu, aby docházelo k výměně informací, abychom dokázali vyhošťovat lidi, které tu nechceme, zpět do jejich zemí, abychom uměli tvrdě vyjednávat s Tureckem, co a jak může dělat, aniž by nám diktovalo podmínky. EU si musí uvědomit reálné hrozby a začít řešit situaci i namixováním jednotlivých silových řešení. Tomu se evropské elity zatím vzpěčují, ale pokud se chtějí ubránit, musejí to začít brát vážně.

\* Budou tomu ale evropští lídři – a jimi nemyslím Donalda Tuska nebo Jean-Clauda Junckera, ale Angelu Merkelovou, Françoise Hollanda či Davida Camerona – nakloněni? Postaví se k tomu čelem, nebo v létě jen bezmocně zkonstatujeme, že přišel další milion běženců?

Možná v červenci zjistíme, že tu je další milion uprchlíků, ale nás by mělo zajímat, jestli jich za pět let nebude milionů deset. V rámci EU jsme nepochybně schopni absorbovat jeden milion lidí, ale rozhodně ne desítky milionů. Když sledujeme debatu v Německu a porovnáváme současnost s obdobím před půl rokem, dovolím si být mírným optimistou. Pochopili tam, že to není udržitelné a že se přijímací mechanismus musí změnit. Probíhá konečně také debata o výši jejich sociálních dávek, což je jeden z největších magnetů, který migranty láká do EU a přímo do Německa. Dokonce i ta plačící švédská vicepremiérka řekla, že musíme být realističtější než dosud, a to je cesta správným směrem. Jestli to skutečně povede k nastavení politiky vedoucí ke zmírnění migrační vlny a poskytování azylu jen v odůvodněných případech, ke stíhání všech radikálních islamistů a jejich vyhošťování za hranice Schengenu, si nejsem jistý, ale určitou naději tu vidím.

\* Jak se díváte na podnět, aby se EU domluvila s některou severoafrickou zemí a zde zřídila zadržovací tábory, takzvané hotspoty?

Samozřejmě to cesta je. Španělsko už v minulosti něco takového udělalo v Maroku a zafungovalo to. Je to zcela legitimní v okamžiku, kdy naši sousedé selžou při ochraně hranic či ve chvíli, kdy někdo uprchlíkům zcela otevře dveře dokořán nebo dokonce své území ani nekontroluje a nechává pašerákům volný prostor pro kriminální činnost. Pak máme nejen právo, ale i povinnost zasáhnout.

\* Zvládá Sobotkova vláda situaci kolem migrace?

V České republice existuje trvalý konsenzus, který spočívá v konzervativní migrační politice za posledních 25 let, bez ohledu, zda byla u moci pravice, nebo levice. Jsem tomu rád, protože jde o střízlivý pohled. Neznačená to, že bychom tady cizince a uprchlíky nepřijímali. Počet cizinců v ČR je srovnatelný s průměrem EU, nijak z něj nevybočujeme. Tato vláda navazuje na dlouhodobou střední a realistickou politiku, takže v tomto ohledu jí nemám co vyčíst. Jestli se ptáte, zda stačí vyslat do Maďarska či Slovinska pár policistů, tak určitě ne. Do své bezpečnosti bychom měli investovat více, abychom mohli posílat více vojáků, policistů a techniky. Měli bychom být připraveni na to, že budeme muset hájit vlastní hranice, že schengenský prostor nemusí být věčný a měli bychom být schopni přispívat k obraně vnější hranice EU. Směr, který česká vláda držela, byl správný, otázka je, zda intenzita jejich aktivit neměla být větší.

\* Ptala jsem se na vaše hodnocení vlády proto, že se poslední dobou ona a konkrétně její premiér Bohuslav Sobotka stávají terčem nevybíravých útoků, výzev k odstranění násilnou cestou a podobně. Agresivní výkřiky na jeho adresu zněly i minulou sobotu na demonstracích v Praze, kam se sjeli příznivci různých nacionalistických a radikálních proudů. Čím si vysvětlujete, že zrovna v České republice mají tyto skupiny poměrně značnou oporu?

Nedokážu posoudit, jak moc velká ta opora je. Podle mě příliš ne, i když platí, že malá skupina radikálů může společnost rozhýbat. Já jsem zastánce uplatňování velmi tvrdé ruky vůči fašistickým a podobným tendencím. Policie by měla neúprosně zakročit nejen při konkrétních akcích, ale jednotlivé české nácky dlouhodobě sledovat, být na ně připravena. To je opravdové nebezpečí, jak u nás, tak v Německu a dalších zemích. Ve chvíli, kdy nebudeme potírat vlastní nedemokratické radikální síly, doplatíme na to.

\*\*\*

„Je pravda, že česko-americká relace je momentálně vyprázdněná, kontakty a vazby na Spojené státy mezi jednotlivými ministry, šéfy diplomacií, premiérem, ministrem obrany nejsou, neexistují samozřejmě ani na straně prezidenta, tím pádem se hůře některé kroky vysvětlují.“ TOMÁŠ POJAR m Narodil se 28. prosince 1973 v Praze. m Absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK a protiteroristická studia v Izraeli. m Po listopadu 1989 pracoval v neziskové organizaci Člověk v tísni, byl sedm let jejím výkonným ředitelem, poté působil na ministerstvu zahraničních věcí, v letech 2006 – 2010 byl prvním náměstkem pro otázky Evropské unie, bezpečnostní politiky a bilaterálních vztahů s evropskými zeměmi. V následujících čtyřech letech působil jako velvyslanec ČR v Izraeli. m Od roku 2014 je prorektorem pro zahraniční vztahy Vysoké školy Cevro Institut a působí jako bezpečnostní konzultant. m Je ženatý, má tři děti. Jeho otec byl první československý polistopadový velvyslanec v Izraeli.

Foto autor| Foto: Deník/ Martin Divíšek

Foto popis| AMATÉRISMUS. Zveřejňování detailů tajných operací je podle Tomáše Pojara smrtelné, neboť je návodem pro budoucnost.

## **Prorektor CEVRO Institutu Tomáš Pojar: Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům**

**13.2.2016 denik.cz str. 00 Z domova**

Praha – Tomáš Pojar se zabývá otázkami mezinárodní bezpečnosti a zahraničních vztahů celý život. Bakalářská léta na Karlově univerzitě zakončil prací Islám v Rusku. V Interdisciplinárním centru Herzliya v Tel Avivu se věnoval problematice terorismu, což dokazuje i jeho závěrečná studie Spolupráce Muslimských bratrů a Vahábitů. Pojarův pohled na současné dění je podložen i zkušenostmi z působení na ministerstvu zahraničí a v roli velvyslance v Izraeli.

"

Veřejnost i politická scéna už několik dní žijí kauzou výměny dvou libanonských občanů za pěti unesených Čechů. Kolem průběhu té akce je spousta dohadů, úniků informací, kriminálního pozadí. Jak tu záležitost hodnotíte?

Nemám dostatek podrobností o tom případě, abych se mohl pustit do jeho zásadního hodnocení. Myslím, že Česká republika musí udělat vše, aby dostala své občany zpátky domů, avšak všechno má své hranice a rozměr nejen současný, ale i budoucí. Výměna je na jednu stranu pochopitelná, na druhou stranu může být vodítkem pro jiné podobné únosy a vydírání našeho státu.

Ačkoli všichni se zaklínají heslem, že s únosci se nevyjednává, většina států to dělá, když jde o životy jejich občanů. Američané například nedávno směnili s Tálbánem svého vojáka za několik jeho bojovníků. Někoho proto možná překvapila velmi ostrá reakce americké ambasády na nevydání Alího Fajáda a Chálida Marábího do USA. Doslova uvedla: „Neexistuje žádné ospravedlnění toho, že tyto nebezpečné osoby byly propuštěny. Vážně tím utrpí spolupráce orgánů činných v trestním řízení našich dvou zemí a pouze to povzbudí zločinecké skupiny a teroristy po celém světě.“ Zklamali politici, diplomatické kruhy, bezpečnostní složky?

Vše nasvědčuje tomu, že komunikace se Spojenými státy mohla být lepší, než byla, mohla nastat dříve a probíhat na nejrůznějších úrovních, čímž se negativní reakce mohla utlumit. Česká vláda pravděpodobně ne zcela dobře a důvěryhodně vysvětlila, proč některé kroky činí. Možná v určité chvíli Spojené státy zaskočila, a proto reakce byla takto jasná a zřetelná. Druhá věc je, že nevíme, kde všude jsou ve vyhošťovacích vazbách lidé, na nichž mají USA zájem. To prohlášení mohlo cílit i na jiné země a jiné případy, aby se nestávalo, že se s únosy roztrhne pytel a nejrůznější zločinci a teroristé, kteří by měli být vydáváni státům, které o ně žádají, budou navraceni do svých zemí. Ve skutečnosti není rozdíl mezi libanonskou vládou a hnutím Hizballáh a z bezpečnostního hlediska je Hizballáh silnější než libanonská vláda, takže ti dva lidé byli vydáni zpět svým teroristům, Hizballáhu.

Rozporujete tím slova prezidenta Miloše Zemana, podle něhož je vše v pořádku, neboť jsme Alího Fajáda nevydali teroristům, ale „libanonským úřadům, jejichž je mimochodem možná zaměstnanec“?

Vydali jsme ho libanonským úřadům, ale tou největší bezpečnostní složkou, nejdůležitější armádou a nejsilnější zpravodajskou službou v Libanonu disponuje Hizballáh, nikoliv tamní vláda.

Může americké prohlášení souviset právě s tímto faktem?

Podle mě souvisí především se špatnou komunikací a jak už jsem řekl, možná i se vzkazem někomu jinému. Je pravda, že česko-americká relace je momentálně vyprázdňena, kontakty a vazby na Spojené státy mezi jednotlivými ministry, šéfy diplomacií, premiérem, ministrem obrany nejsou, neexistují samozřejmě ani na straně prezidenta, tím pádem se některé kroky hůře vysvětlují. Kdyby nějaké nosné prvky vzájemné relace existovaly, bylo by vše jednodušší a jsem přesvědčen, že to vyjádření by nebylo tak ostré. Zároveň je třeba říct, že každý telefon má dva konce, takže to není záležitost jen české, ale i americké strany. Přestože naplnit onu relaci je pro nás coby malou zemi asi důležitější než pro velmoc, jakou USA jsou, nejde o jednostrannou záležitost.

Promítla se do toho vyjádření ?i skutečnost, že prezidentem je Miloš Zeman, který americkému velvyslanci Andrew Schapirovi poté, co kritizoval zvažovanou Zemanovu účast na vojenské přehlídce v Moskvě, vzkázal, že dveře na Hrad jsou pro něj zavřené?

Myslím, že když Američané formulovali svoje prohlášení, nepromítly se do něj žádné další konkrétní aktivity, ale celkové česko-americké vztahy se v něm nepochybně odrazily. Není to o jednotlivých reakcích a protireakcích, ale o celkovém žalostném stavu naplněnosti česko-amerických vztahů.

Do jaké míry situaci, kterou popisujete jako žalostnou, může změnit nástup nové americké administrativy a příchod Hynka Kmoníčka na české velvyslanectví ve Washingtonu?

Může se to vyvíjet příznivějším směrem, ale bude pochopitelně velmi záležet na nové americké administrativě a jejím zájmu o Evropu včetně České republiky. Hynek Kmoníček je nepochybně zkušený diplomat, ale jeho mise se bude odvíjet od zájmu a aktivity naší vlády a americké administrativy. Nacházet témata, která by zajímala obě strany, není jednoduché, musíme je systematicky generovat a dlouhodobě podporovat. V tuto chvíli tah na branku z české strany rozhodně nevidím. ?Z té americké také ne.

Pravicová opozice svolala mimořádnou schůzi sněmovny ke kauze Alího Fajáda. Podle předsedy TOP 09 Miroslava Kalouska prý vláda ohrožuje bezpečnost našich občanů v zahraničí, z nichž učinila „lovnou zvěř“. Napadá i komunikaci ministrů s veřejností, kdy šéf obrany Stropnický potvrdil výměnný obchod, zatímco šéf diplomacie Zorařálek ho popřel. Na pováženou je také únik informace z předsednictva Bezpečnostní rady státu, že za dvě unesené dívky v Pákistánu ČR zaplatila 145 milionů korun. Není těch kiksů opravdu příliš mnoho?

Největší problém skutečně je, že tyto věci vycházejí na povrch. My neznáme detaily, nevíme, jestli se to událo přesně tak, jak popisují média, ale realita tomu pravděpodobně není příliš vzdálená. Dokonce bych řekl, že to, jak jsme tomu porozuměli z médií, je důležitější než realita sama. A to je skutečně varovné. Není alarmující, že se český stát snaží všemožně pomoci svým občanům, kteří se dostanou do nouze, zejména těm, jež tam sám vyšle. ?U nich by to mělo platit dvojnásobně. Zveřejňování detailů podobných akcí je ale pro zemi smrtelné, neboť je návodem pro budoucnost. Obecně nejsem zastáncem vášnivých debat na téma zahraniční a bezpečnostní politiky uvnitř českého parlamentu, protože z těchto sporů nemůže nikdo vyjít posílen. Nicméně vláda by měla být ?v první řadě schopna garantovat důvěrnost informací a bohužel ne vždycky to tak je.

Těmi úniky jsme vyslali nejen vzkaz různým teroristickým a zločineckým buňkám, že s ČR se dá docela dobře obchodovat, ale zároveň jsme asi oslabili chuť našich spojenců sdílet s českými zpravodajskými službami cenné informace, protože pochopili, že tady se nic pod pokličkou neudrží.

To záleží na práci konkrétních zpravodajských služeb a jejich schopnosti komunikovat o té situaci s jejich partnery. Hodně to souvisí s tím, do jaké míry byla pošramocena dosažená důvěra z minulých let. Nedokážu to komentovat, neboť neznám detaily. Něco jiného jsou ale politické debaty a spolupráce jednotlivých bezpečnostních institucí. Platí, že důvěru je strašně těžké nabýt a velmi jednoduché pozbyť. Česká republika jakožto malá země bez výměny informací na tomto poli přežít nemůže, jsme závislí na tom, zda nás spojenci vnímají jako důvěryhodného partnera. Doufám, že jsme v poslední době příliš neutrpěli.

Jste odborníkem na Blízký východ, byl jste velvyslancem ?v Izraeli, a tak se vás chci zeptat, zda souhlasíte s prezidentem Zemanem, podle něhož je uprchlická vlna řízenou invazí, za níž stojí Islámské bratrstvo. Nebo se spíš kloníte ?k názoru, že jde o důsledek toho, co před pěti lety odstartovalo tzv. arabské jaro?

Ani jedno, ani druhé. Musíme se vyvarovat velkých konspiračních teorií, protože podobné situace většinou nemají jednoznačné hybatele a organizátory. Existují dílčí hybatelé, jimi může být vyhánění obyvatelstva Islámským státem, to, že Turecko přestává zadržovat uprchlíky na svém území, i ruské angažmá v Sýrii, neboť mnoho Syřanů utíká před režimem Bašára Asada a ruským bombardováním. Faktem je, že režim Bašára Asada má na svědomí násobně více uprchlíků a mrtvých než samotný Islámský stát. Nicméně situace na Blízkém východě se zhoršuje celá desetiletí, tento stav nezačal americkou invazí v Iráku nebo předtím Husajnovou do Kuvajtu. Nezačalo to ani arabským jarem. Tamější státy jsou dlouhodobě nefunkční, ekonomicky neudržitelné, obyvatelstvo tam dlouhodobě trpí pod diktátory, teroristy nebo na bojištích. A jak se ukázalo, to, co se jevílo jako stabilní režimy, se za určité konstelace zhroutilo během několika dní. Nikoliv z důvodu, že by to někdo řídil, ale proto, že to prasklo, což nikdo nedokáže přesně předvídat. Probíhá tam řada procesů, které se propadly do místních občanských válek, takže stav chaosu rozhodně nekončí, možná jsme teprve na začátku.

Jakou roli v tom hraje náboženský konflikt mezi sunnity a šíity?

Zcela zásadní. Náboženství obecně hraje na Blízkém východě klíčovou roli ve fungování jednotlivých společností. Dokonce i tzv. sekulární diktátoři velmi využívali a zneužívali náboženství pro své vládnutí. Saddám Husajn se ?v posledních letech své éry uchyloval k náboženské rétorice a udržoval tím svůj tzv. sekulární

revoluční režim. V krizových dobách má náboženství na Blízkém východě ještě větší význam, neboť jde o jeden z mála pilířů, o který se lidé a propaganda mohou nějakým způsobem opřít. Sunnitsko-šíitský konflikt je živý po staletí a není náhoda, že naprostá většina válek v této oblasti nyní probíhá po sunnitsko-šíitské linii. Jsou samozřejmě výjimky jako Libye, kde žádní šíité nejsou. V Iráku, Sýrii, Jemenu či Libanonu je to ale nesporné.

Mohla by tato náboženská propast rozpoutat válku dvou lokálních mocností, jakými jsou Saúdská Arábie a Írán? Tyto země se do sebe pouštějí už nyní, a to v nepřímých válkách, na bojištích zemí, které jsem zmínil. Nemyslím však, že by to přerostlo v přímý střet Saúdské Arábie a Íránu, jejich spor bude i nadále spíše probíhat na lokálních bojištích.

Nelze z vašich slov dovodit, že současný příliv migrantů do Evropy je fatální záležitost, jež se nedá bez použití zbraní zastavit?

Naše bezpečnost je stále větší měrou postavena na Severoatlantické alianci než na Evropské unii. Otázka je, jak silný ten pilíř spolupráce bude, což záleží hlavně na USA, ale i na tom, kolik peněz budeme my sami dávat na vlastní obranu.

Podle vás je migrační vlna záležitost armádního řešení, ba dokonce věcí NATO?

Hovořil jsem o celkové bezpečnosti, nikoli o uprchlících. Bezpečnostní situace se zhoršuje, sledujeme válku na Ukrajině, vidíme stále agresivnější Rusko, optimisticky nevypadá vývoj na Blízkém východě. Vlastní tvrdá armádní bezpečnost bude i nadále spočívat na NATO. Co se týká ochrany hranic a bezpečnosti uvnitř schengenského prostoru, tak to daleko víc záleží na policejních složkách a spolupráci uvnitř EU. Jde o to, jestli budeme schopni nastavit mechanismy tak, abychom zmírnili uprchlickou vlnu, aby docházelo k výměně informací, abychom dokázali vyhošťovat lidi, které tu nechceme, zpět do jejich zemí, abychom uměli tvrdě vyjednávat s Tureckem, co a jak může dělat, aniž by nám diktovalo podmínky. EU si musí uvědomit reálné hrozby a začít řešit situaci i namixováním jednotlivých silových řešení. Tomu se evropské elity zatím vzpěčují, ale pokud se chtějí ubránit, musejí to začít brát vážně.

Budou tomu ale evropští lídři – a jimi nemyslím Donalda Tuska nebo Jean-Clauda Junckera, ale Angelu Merkelovou, Françoise Hollandu či Davida Camerona – nakloněni? Postaví se k tomu čelem, nebo v létě jen bezmocně zkonstatujeme, že přišel další milion běženců?

Možná v červenci zjistíme, že tu je další milion uprchlíků, ale nás by mělo zajímat, jestli jich za pět let nebude milionů deset. V rámci EU jsme nepochybně schopni absorbovat jeden milion lidí, ale rozhodně ne desítky milionů. Když sledujeme debatu v Německu a porovnáváme současnost s obdobím před půl rokem, dovolím si být mírným optimistou. Pochopili tam, že to není udržitelné a že se přijímací mechanismus musí změnit. Probíhá konečně také debata o výši jejich sociálních dávek, což je jeden z největších magnetů, který migranty láká do EU a přímo do Německa. Dokonce i ta plačící švédská vicepremiérka řekla, že musíme být realističtější než dosud, a to je cesta správným směrem. Jestli to skutečně povede k nastavení politiky vedoucí ke zmírnění migrační vlny a poskytování azylu jen v odůvodněných případech, ke stíhání všech radikálních islamistů a jejich vyhošťování za hranice Schengenu, si nejsem jistý, ale určitou naději tu vidím.

Jak se díváte na podnět, aby se EU domluvila s některou severoafrickou zemí a zde zřídila zadržovací tábory, takzvané hotspoty?

Samozřejmě to cesta je. Španělsko už v minulosti něco takového udělalo v Maroku a zafungovalo to. Je to zcela legitimní v okamžiku, kdy naši sousedé selžou při ochraně hranic či ve chvíli, kdy někdo uprchlíkům zcela otevře dveře dokořán nebo dokonce své území ani nekontroluje a nechává pašerákům volný prostor pro kriminální činnost. Pak máme nejen právo, ale i povinnost zasáhnout.

Zvládá Sobotkova vláda situaci kolem migrace?

V České republice existuje trvalý konsenzus, který spočívá v konzervativní migrační politice za posledních 25 let, bez ohledu, zda byla u moci pravice, nebo levice. Jsem tomu rád, protože jde o střízlivý pohled. Neznamená to, že bychom tady cizince a uprchlíky nepřijímali. Počet cizinců v ČR je srovnatelný s průměrem EU, nijak z něj nevybočujeme. Tato vláda navazuje na dlouhodobou střídou a realistickou politiku, takže v tomto ohledu jí nemám co vyčíst. Jestli se ptáte, zda stačí vyslat do Maďarska či Slovinska pár policistů, tak určitě ne. Do své bezpečnosti bychom měli investovat více, abychom mohli posílat více vojáků, policistů a techniky. Měli bychom být připraveni na to, že budeme muset hájit vlastní hranice, že schengenský prostor nemusí být věčný a měli bychom být schopni přispívat k obraně vnější hranice EU. Směr, který česká vláda držela, byl správný, otázka je, zda intenzita jejich aktivit neměla být větší.

Ptala jsem se na vaše hodnocení vlády proto, že se poslední dobou ona a konkrétně její premiér Bohuslav Sobotka stávají terčem nevybíravých útoků, výzev k odstranění násilnou cestou a podobně. Agresivní výkřiky na jeho adresu zněly i minulou sobotu na demonstracích v Praze, kam se sjeli příznivci různých nacionalistických a radikálních proudů. Čím si vysvětlujete, že zrovna v České republice mají tyto skupiny poměrně značnou oporu? Nedokážu posoudit, jak moc velká ta opora je. Podle mě příliš ne, i když platí, že malá skupina radikálů může společnost rozhybat. Já jsem zastávce uplatňování velmi tvrdé ruky vůči fašistickým a podobným tendencím. Policie by měla neúprosně zakročit nejen při konkrétních akcích, ale jednotlivé české nácky dlouhodobě sledovat, být na ně připravena. To je opravdové nebezpečí, jak u nás, tak v Německu a dalších zemích. Ve chvíli, kdy nebudeme potírat vlastní nedemokratické radikální síly, doplatíme na to.

TOMÁŠ POJAR

- \* Narodil se 28. prosince 1973 v Praze.
- \* Absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK a protiteroristická studia v Izraeli.
- \* Po listopadu 1989 pracoval v neziskové organizaci Člověk v tísni, byl sedm let jejím výkonným ředitelem, poté působil na ministerstvu zahraničních věcí, v letech 2006 – 2010 byl prvním náměstkem pro otázky Evropské unie, bezpečnostní politiky a bilaterálních vztahů s evropskými zeměmi. V následujících čtyřech letech působil jako velvyslanec ČR v Izraeli.
- \* Od roku 2014 je prorektorem pro zahraniční vztahy Vysoké školy Cevro Institut a působí jako bezpečnostní konzultant.
- \* Je ženatý, má tři děti. Jeho otec byl první československý polistopadový velvyslanec v Izraeli."

URL| [http://www.denik.cz/z\\_domova/prorektor-cevro-institu-tomas-pojar-fajada-jsme-vydali-zpet-jeho-teroristum-20160212.html](http://www.denik.cz/z_domova/prorektor-cevro-institu-tomas-pojar-fajada-jsme-vydali-zpet-jeho-teroristum-20160212.html)

## Fojar: Alího Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům

13.2.2016 Vyškovský deník str. 11 Události

(kp)

Prorektor Vysoké školy CEVRO Institut a bývalý velvyslanec ČR v Izraeli Tomáš Pojar pro Deník :

Praha – Tomáš Pojar se zabývá otázkami mezinárodní bezpečnosti a zahraničních vztahů celý život. Bakalářská léta na Karlově univerzitě zakončil prací Islám v Rusku. V Interdisciplinárním centru Herzliya v Tel Avivu se věnoval problematice terorismu, což dokazuje i jeho závěrečná studie Spolupráce Muslimských bratrů a Vahábitů. Pojarův pohled na současné dění je podložen i zkušenostmi z působení na ministerstvu zahraničí a v roli velvyslance v Izraeli.

\* Veřejnost i politická scéna už několik dní žijí kauzou výměny dvou libanonských občanů za pěti unesených Čechů. Kolem průběhu té akce je spousta dohadů, úniků informací, kriminálního pozadí. Jak tu záležitost hodnotíte?

Nemám dostatek podrobností o tom případě, abych se mohl pustit do jeho zásadního hodnocení. Myslím, že Česká republika musí udělat vše, aby dostala své občany zpátky domů, avšak všechno má své hranice a rozměr nejen současný, ale i budoucí. Výměna je na jednu stranu pochopitelná, na druhou stranu může být vodítkem pro jiné podobné únosy a vydírání našeho státu.

\* Ačkoli všichni se zaklínají heslem, že s únosci se nevyjednává, většina států to dělá, když jde o životy jejich občanů. Američané například nedávno směnili s Tálibánem svého vojáka za několik jeho bojovníků. Někoho proto možná překvapila velmi ostrá reakce americké ambasády na nevydání Alího Fajáda a Chálida Marábího do USA. Doslova uvedla: „Neexistuje žádné ospravedlnění toho, že tyto nebezpečné osoby byly propuštěny. Vážně tím utrpí spolupráce orgánů činných v trestním řízení našich dvou zemí a pouze to povzbudí zločinecké skupiny a teroristy po celém světě.“ Zklamali politici, diplomatické kruhy, bezpečnostní složky?

Vše nasvědčuje tomu, že komunikace se Spojenými státy mohla být lepší, než byla, mohla nastat dříve a probíhat na nejrůznějších úrovních, čímž se negativní reakce mohla utlumit. Česká vláda pravděpodobně ne zcela dobře a důvěryhodně vysvětlila, proč některé kroky činí. Možná v určité chvíli Spojené státy zaskočila, a proto reakce byla takto jasná a zřetelná. Druhá věc je, že nevíme, kde všude jsou ve vyhošťovacích vazbách lidé, na nichž mají USA zájem. To prohlášení mohlo cílit i na jiné země a jiné případy, aby se nestávalo, že se s únosy roztrhne pytel a nejrůznější zločinci a teroristé, kteří by měli být vydáváni státům, které o ně žádají, budou navraceni do svých zemí. Ve skutečnosti není rozdíl mezi libanonskou vládou a hnutím Hizballáh a z bezpečnostního hlediska je Hizballáh silnější než libanonská vláda, takže ti dva lidé byli vydáni zpět svým teroristům, Hizballáhu.

\* Rozporujete tím slova prezidenta Miloše Zemana, podle něhož je vše v pořádku, neboť jsme Alího Fajáda nevydali teroristům, ale „libanonským úřadům, jejichž je mimochodem možná zaměstnanec“?

Vydali jsme ho libanonským úřadům, ale tou největší bezpečnostní složkou, nejdůležitější armádou a nejsilnější zpravodajskou službou v Libanonu disponuje Hizballáh, nikoliv tamní vláda.

\* Může americké prohlášení souviset právě s tímto faktem?

Podle mě souvisí především se špatnou komunikací a jak už jsem řekl, možná i se vzkazem někomu jinému. Je pravda, že česko-americká relace je momentálně vyprázdňená, kontakty a vazby na Spojené státy mezi jednotlivými ministry, šéfy diplomacií, premiérem, ministrem obrany nejsou, neexistují samozřejmě ani na straně prezidenta, tím pádem se některé kroky hůře vysvětlují. Kdyby nějaké nosné prvky vzájemné relace existovaly, bylo by vše jednodušší a jsem přesvědčen, že to vyjádření by nebylo tak ostré. Zároveň je třeba říct, že každý telefon má dva konce, takže to není záležitost jen české, ale i americké strany. Přestože naplnit onu relaci je pro nás coby malou zemi asi důležitější než pro velmoc, jakou USA jsou, nejde o jednostrannou záležitost.

\* Promítla se do toho vyjádření i skutečnost, že prezidentem je Miloš Zeman, který americkému velvyslanci Andrew Schapirovi poté, co kritizoval zvažovanou Zemanovu účast na vojenské přehlídce v Moskvě, vzkázal, že dveře na Hrad jsou pro něj zavřené?

Myslím, že když Američané formulovali svoje prohlášení, nepromítly se do něj žádné další konkrétní aktivity, ale celkové českoamerické vztahy se v něm nepochybně odrazily. Není to o jednotlivých reakcích a protireakcích, ale o celkovém žalostném stavu naplněnosti česko-amerických vztahů.

\* Do jaké míry situaci, kterou popisujete jako žalostnou, může změnit nástup nové americké administrativy a příchod Hynka Kmoníčka na české velvyslanectví ve Washingtonu?

Může se to vyvíjet příznivějším směrem, ale bude pochopitelně velmi záležet na nové americké administrativě a jejím zájmu o Evropu včetně České republiky. Hynek Kmoníček je nepochybně zkušený diplomat, ale jeho mise se bude odvíjet od zájmu a aktivity naší vlády a americké administrativy. Nacházet témata, která by zajímala obě strany, není jednoduché, musíme je systematicky generovat a dlouhodobě podporovat. V tuto chvíli tah na branku z české strany rozhodně nevidím. Z té americké také ne.

\* Pravicová opozice svolala mimořádnou schůzi sněmovny ke kauze Alího Fajáda. Podle předsedy TOP 09 Miroslava Kalouska prý vláda ohrožuje bezpečnost našich občanů v zahraničí, z nichž učinila „lovnou zvěř“. Napadá i komunikaci ministrů s veřejností, kdy šéf obrany Stropnický potvrdil výměnný obchod, zatímco šéf diplomacie Zaorálek ho popřel. Na pováženou je také únik informace z předsednictva Bezpečnostní rady státu, že za dvě unesené dívky v Pákistánu ČR zaplatila 145 milionů korun. Není těch kiksů opravdu příliš mnoho?

Největší problém skutečně je, že tyto věci vycházejí na povrch. My neznáme detaily, nevíme, jestli se to událo přesně tak, jak popisují média, ale realita tomu pravděpodobně není příliš vzdálená. Dokonce bych řekl, že to, jak jsme tomu porozuměli z médií, je důležitější než realita sama. A to je skutečně varovné. Není alarmující, že se český stát snaží všemožně pomoci svým občanům, kteří se dostanou do nouze, zejména těm, jež tam sám vyšle. U nich by to mělo platit dvojnásobně. Zveřejňování detailů podobných akcí je ale pro zemi smrtelné, neboť je návodem pro budoucnost. Obecně nejsem zastáncem vášnivých debat na téma zahraniční a bezpečnostní politiky uvnitř českého parlamentu, protože z těchto sporů nemůže nikdo vyjít posílen. Nicméně vláda by měla být v první řadě schopna garantovat důvěrnost informací a bohužel ne vždycky to tak je.

\* Těmi úniky jsme vyslali nejen vzkaz různým teroristickým a zločineckým buňkám, že s ČR se dá docela dobře obchodovat, ale zároveň jsme asi oslabili chuť našich spojenců sdílet s českými zpravodajskými službami cenné informace, protože pochopili, že tady se nic pod pokličkou neudrží.

To záleží na práci konkrétních zpravodajských služeb a jejich schopnosti komunikovat o té situaci s jejich partnery. Hodně to souvisí s tím, do jaké míry byla pošramocena dosažená důvěra z minulých let. Nedokážu to komentovat, neboť neznám detaily. Něco jiného jsou ale politické debaty a spolupráce jednotlivých bezpečnostních institucí. Platí, že důvěru je strašně těžké nabýt a velmi jednoduché pozbyť. Česká republika jakožto malá země bez výměny informací na tomto poli přežít nemůže, jsme závislí na tom, zda nás spojenci vnímají jako důvěryhodného partnera. Doufám, že jsme v poslední době příliš neutrpěli.

\* Jste odborníkem na Blízký východ, byl jste velvyslancem v Izraeli, a tak se vás chci zeptat, zda souhlasíte s prezidentem Zemanem, podle něhož je uprchlická vlna řízenou invazí, za níž stojí Muslimské bratrstvo. Nebo se spíš kloníte k názoru, že jde o důsledek toho, co před pěti lety odstartovalo tzv. arabské jaro?

Ani jedno, ani druhé. Musíme se vyvarovat velkých konspiračních teorií, protože podobné situace většinou nemají jednoznačné hybatele a organizátory. Existují dílčí hybatelé, jimi může být vyhánění obyvatelstva Islámským státem, to, že Turecko přestává zadržovat uprchlíky na svém území, i ruské angažmá v Sýrii, neboť mnoho Sýřanů utíká před režimem Bašára Asada a ruským bombardováním. Faktem je, že režim Bašára Asada má na svědomí násobně více uprchlíků a mrtvých než samotný Islámský stát. Nicméně situace na Blízkém východě se zhoršuje celá desetiletí, tento stav nezačal americkou invazí v Iráku nebo předtím Husajnovou do Kuvajtu. Nezačalo to ani arabským jarem. Tamější státy jsou dlouhodobě nefunkční, ekonomicky neudržitelné, obyvatelstvo tam dlouhodobě trpí pod diktátory, teroristy nebo na bojištích. A jak se ukázalo, to, co se jevílo jako stabilní režimy, se za určité konstelace zhroutilo během několika dní. Nikoliv z důvodu, že by to někdo řídil, ale proto, že to prasklo, což nikdo nedokáže přesně předvídat. Probíhá tam řada procesů, které se propadly do místních občanských válek, takže stav chaosu rozhodně nekončí, možná jsme teprve na začátku.

\* Jakou roli v tom hraje náboženský konflikt mezi sunnity a šíity?

Zcela zásadní. Náboženství obecně hraje na Blízkém východě klíčovou roli ve fungování jednotlivých společností. Dokonce i tzv. sekulární diktátoři velmi využívali a zneužívali náboženství pro své vládnutí. Saddám Husajn se v posledních letech své éry uchýlil k náboženské rétorice a udržoval tím svůj tzv. sekulární revoluční režim. V krizových dobách má náboženství na Blízkém východě ještě větší význam, neboť jde o jeden z mála pilířů, o který se lidé a propaganda mohou nějakým způsobem opřít. Sunnitsko-šíitský konflikt je živý po staletí a není náhoda, že naprostá většina válek v této oblasti nyní probíhá po sunnitsko-šíitské linii. Jsou samozřejmě výjimky jako Libye, kde žádní šíité nejsou. V Iráku, Sýrii, Jemenu či Libanonu je to ale nesporné.

\* Mohla by tato náboženská propast rozpoutat válku dvou lokálních mocností, jakými jsou Saúdská Arábie a Írán?

Tyto země se do sebe pouštějí už nyní, a to v nepřímých válkách, na bojištích zemí, které jsem zmínil. Nemyslím však, že by to přerostlo v přímý střet Saúdské Arábie a Íránu, jejich spor bude i nadále spíše probíhat na lokálních bojištích.

\* Nelze z vašich slov dovodit, že současný příliv migrantů do Evropy je fatální záležitost, jež se nedá bez použití zbraní zastavit?

Naše bezpečnost je stále větší měrou postavena na Severoatlantické alianci než na Evropské unii. Otázka je, jak silný ten pilíř spolupráce bude, což záleží hlavně na USA, ale i na tom, kolik peněz budeme my sami dávat na vlastní obranu.

Pokračování rozhovoru na následující straně

Pojar: Fajáda jsme vydali zpět jeho teroristům  
Dokončení rozhovoru z předchozí strany

\* Podle vás je migrační vlna záležitost armádního řešení, ba dokonce věcí NATO?



Hovořil jsem o celkové bezpečnosti, nikoli o uprchlících. Bezpečnostní situace se zhoršuje, sledujeme válku na Ukrajině, vidíme stále agresivnější Rusko, optimisticky nevypadá vývoj na Blízkém východě. Vlastní tvrdá armádní bezpečnost bude i nadále spočívat na NATO. Co se týká ochrany hranic a bezpečnosti uvnitř schengenského prostoru, tak to daleko víc záleží na policejních složkách a spolupráci uvnitř EU. Jde o to, jestli budeme schopni nastavit mechanismy tak, abychom zmírnili uprchlickou vlnu, aby docházelo k výměně informací, abychom dokázali vyhošťovat lidi, které tu nechceme, zpět do jejich zemí, abychom uměli tvrdě vyjednávat s Tureckem, co a jak může dělat, aniž by nám diktovalo podmínky. EU si musí uvědomit reálné hrozby a začít řešit situaci i namixováním jednotlivých silových řešení. Tomu se evropské elity zatím vzpěčují, ale pokud se chtějí ubránit, musejí to začít brát vážně.

\* Budou tomu ale evropští lídři – a jimi nemyslím Donalda Tuska nebo Jean-Clauda Junckera, ale Angelu Merkelovou, Françoise Hollandu či Davida Camerona – nakloněni? Postaví se k tomu čelem, nebo v létě jen bezmocně zkonstatujeme, že přišel další milion běženců?

Možná v červenci zjistíme, že tu je další milion uprchlíků, ale nás by mělo zajímat, jestli jich za pět let nebude milionů deset. V rámci EU jsme nepochybně schopni absorbovat jeden milion lidí, ale rozhodně ne desítky milionů. Když sledujeme debatu v Německu a porovnáme současnost s obdobím před půl rokem, dovolím si být mírným optimistou. Pochopili tam, že to není udržitelné a že se přijímací mechanismus musí změnit. Probíhá konečně také debata o výši jejich sociálních dávek, což je jeden z největších magnetů, který migranty láká do EU a přímo do Německa. Dokonce i ta plačící švédská vicepremiérka řekla, že musíme být realističtější než dosud, a to je cesta správným směrem. Jestli to skutečně povede k nastavení politiky vedoucí ke zmírnění migrační vlny a poskytování azylu jen v odůvodněných případech, ke stáhnutí všech radikálních islamistů a jejich vyhošťování za hranice Schengenu, si nejsem jistý, ale určitou naději tu vidím.

\* Jak se díváte na podnět, aby se EU domluvila s některou severoafrickou zemí a zde zřídila zadržovací tábory, takzvané hotspoty?

Samozřejmě to cesta je. Španělsko už v minulosti něco takového udělalo v Maroku a zafungovalo to. Je to zcela legitimní v okamžiku, kdy naši sousedé selžou při ochraně hranic či ve chvíli, kdy někdo uprchlíkům zcela otevře dveře dokořán nebo dokonce své území ani nekontroluje a nechává pašerákům volný prostor pro kriminální činnost. Pak máme nejen právo, ale i povinnost zasáhnout.

\* Zvládá Sobotkova vláda situaci kolem migrace?

V České republice existuje trvalý konsenzus, který spočívá v konzervativní migrační politice za posledních 25 let, bez ohledu, zda byla u moci pravice, nebo levice. Jsem tomu rád, protože jde o střízlivý pohled. Neznamená to, že bychom tady cizince a uprchlíky nepřijímali. Počet cizinců v ČR je srovnatelný s průměrem EU, nijak z něj nevybočujeme. Tato vláda navazuje na dlouhodobou střední a realistickou politiku, takže v tomto ohledu jí nemám co vyčíst. Jestli se ptáte, zda stačí vyslat do Maďarska či Slovinska pár policistů, tak určitě ne. Do své bezpečnosti bychom měli investovat více, abychom mohli posílat více vojáků, policistů a techniky. Měli bychom být připraveni na to, že budeme muset hájit vlastní hranice, že schengenský prostor nemusí být věčný a měli bychom být schopni přispívat k obraně vnější hranice EU. Směr, který česká vláda držela, byl správný, otázka je, zda intenzita jejích aktivit neměla být větší.

\* Ptala jsem se na vaše hodnocení vlády proto, že se poslední dobou ona a konkrétně její premiér Bohuslav Sobotka stávají terčem nevybíravých útoků, výzev k odstranění násilnou cestou a podobně. Agresivní výkřiky na jeho adresu zněly i minulou sobotu na demonstracích v Praze, kam se sjeli příznivci různých nacionalistických a radikálních proudů. Čím si vysvětlujete, že zrovna v České republice mají tyto skupiny poměrně značnou oporu?

Nedokážu posoudit, jak moc velká ta opora je. Podle mě příliš ne, i když platí, že malá skupina radikálů může společnost rozhýbat. Já jsem zastánce uplatňování velmi tvrdé ruky vůči fašistickým a podobným tendencím. Policie by měla neúprosně zakročit nejen při konkrétních akcích, ale jednotlivé české nácky dlouhodobě sledovat, být na ně připravena. To je opravdové nebezpečí, jak u nás, tak v Německu a dalších zemích. Ve chvíli, kdy nebudeme potírat vlastní nedemokratické radikální síly, doplatíme na to.

\*\*\*

„Je pravda, že česko-americká relace je momentálně vyprázdněná, kontakty a vazby na Spojené státy mezi jednotlivými ministry, šéfy diplomacií, premiérem, ministrem obrany nejsou, neexistují samozřejmě ani na straně prezidenta, tím pádem se hůře některé kroky vysvětlují.“ TOMÁŠ POJAR

m Narodil se 28. prosince 1973 v Praze. m Absolvoval **Fakultu sociálních věd** UK a protiteroristická studia v Izraeli. m Po listopadu 1989 pracoval v neziskové organizaci Člověk v tísni, byl sedm let jejím výkonným ředitelem, poté působil na ministerstvu zahraničních věcí, v letech 2006 – 2010 byl prvním náměstkem pro otázky Evropské unie, bezpečnostní politiky a bilaterálních vztahů s evropskými zeměmi. V následujících čtyřech letech působil jako velvyslanec ČR v Izraeli. m Od roku 2014 je prorektorem pro zahraniční vztahy Vysoké školy Cevro Institut a působí jako bezpečnostní konzultant. m Je ženatý, má tři děti. Jeho otec byl první československý polistopadový velvyslanec v Izraeli.

Foto autor| Foto: Deník/ Martin Divíšek

Foto popis| AMATÉRISMUS. Zveřejňování detailů tajných operací je podle Tomáše Pojara smrtelné, neboť je návodem pro budoucnost.

Region| Jižní Morava

**Stejná zpráva vyšla také v dalších 25 titulech.**

---

## **Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů okradl a to doslova, pracující rodiče**

13.2.2016 euportal.cz str. 00 Studie

Ivo Patta

o peníze potřebné na krytí nákladů výchovy dětí v rodině a začal válku proti dětem

Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů okradl a to doslova, pracující rodiče o peníze potřebné na krytí nákladů výchovy dětí v rodině. Mohu jen konstatovat, že ekonomové i u nás započali dne 1. 1. 1993 válku proti dítěti.

### 14. část Světlo na konci tunelu I.

#### Světlo na konci tunelu I.

V druhé části seriálu „Dítě na okraji společnosti“ jsem odkryl nedostatečné znalosti ekonomů v oblasti problematiky dětí a rodiny. Ve čtvrté části jsem uvedl, že základní problém ekonomů je, že se ekonomie zcela odtrhla od rodiny a tím i od dítěte. Ekonomové se na vysoké škole ekonomické nenaučí nic o ekonomice rodin. Ekonomové nemají žádné vědomosti o skutečných peněžních tocích v průběžně financovaných systémech sociálního státu. Uvedl jsem v této souvislosti dva pádné důkazy v druhé části seriálu nazvaném „Ekonomové a dítě“. První důkaz: materiál NERV k důchodové reformě, signovaný našimi předními ekonomy, doporučil řešení na základě falešné zásluhovosti. Druhý důkaz: Václav Klaus prosazením nových daňových zákonů okradl a to doslova, pracující rodiče o peníze potřebné na krytí nákladů výchovy dětí v rodině. Mohu jen konstatovat, že ekonomové i u nás započali dne 1. 1. 1993 válku proti dítěti.

Co k tomu dodat? Stačí se podívat na původ slova ekonomie. Slovo pochází z řeckého oikonomia: oikos – dům, nomos – zákon. Slovo oikonomia znamenalo původně vedení domácnosti! Ekonomie tak připomíná marnotratného syna ze známého biblického příběhu. Syna, který utekl z rodného domu. Syna, který musí najít cestu zpět. Cestu do rodného domu, ze kterého ekonomie vzešla. Cestu k prameni života.

Sám jsem při studiu problematiky průběžně financovaných systémů sociálního státu neustále narážel na ignoranci ekonomů co do možnosti aplikace ekonomie na problematiku rodiny a dítěte. Ve své práci jsem, vzhledem k naprostému nedostatku jiných možností jak trefně označit postavení dítěte v tzv. sociálně rozvinutém státu, použil pojem spotřební zboží (Patta 2009). K tak drastickému označení

postavení dítěte mne dovedl zejména fakt, že dítě je v tzv. sociálně rozvinuté společnosti chápáno jako věc. Dokonce věc zbytná, bez které se lze v životě snadno obejít. Dítě je zde pouhým objektem sociální péče. Děti, jak jsem napsal v úvodním článku seriálu, ke spokojenému stáří nejsou zapotřebí. Takovéto myšlení, společností obecně přijaté, má přímý dopad na demografickou depresi, nebo otevřeně řečeno, na genocidu národa.

Mnohokrát jsem si, právě v souvislosti s neuspokojivým postavením dítěte ve společnosti, kladl otázku: Jak je něco takového možné? Současně jsem se také snažil zodpovědět logicky následující otázku: Kde je onen hluchý prostor společenského poznání?

Kdo hledá dlouho a usilovně, najde. U mne to hledání „terra incognita“ trvalo plných pět let. Možná, že by to trvalo i déle, nebýt nabídky k publikování v RC monitoru. Právě rekapitulace poznatků, kterou jsem musel udělat při psaní seriálu „Dítě na okraji společnosti“, mi pomohla najít onen hluchý prostor ekonomie. Prostor vymezený z jedné strany sociology, kteří dítě vůbec nevidí a z druhé strany ekonomy, kteří nemají dítě ve svém portfoliu. Ten hluchý prostor v poznání se jmenuje sociální ekonomie.

To, co sociální ekonomii odlišuje od hlavního proudu ekonomie, je její zájem o otázky, které nejsou jinými ekonomickými směry řešeny pro přílišnou složitost a přesah mimo oblast ekonomie (Stephens 1981). Já k tomu mohu dodat, že sociální ekonomie musí převzít od ekonomie hlavního proudu všechny agendy počínaje legislativou zdaněním fyzických osob až po pilíře sociálního státu, důchodového a sociálního a nikoliv na posledním místě také financování zdravotnictví. Příčiny i důsledky diletantských zásahů ekonomů do sociální oblasti života společnosti jsou shrnuty v přednášce „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“.

#### Krátký exkurz do historie.

Pojem sociální ekonomie poprvé použil hrabě du Buat-Nançay v díle „*Eléments de la politique ou recherche sur les vrais principes de l'économie sociale*“, 1773 (Prvky politiky a výzkumu skutečných principů sociální ekonomiky). Historicky následovala tzv. světská normativní větev a v ní celá řada badatelů (Heinrich Dietzel, Adolph Wagner, Friedrich Wieser, Gustav Cassel, Alvin S. Johnson), kteří ve svých dílech použili pojem sociální ekonomie. Ve všech případech jde jen o otázku názvu. Obsah jejich díla, i když takto nazvaného, sociální ekonomii neodpovídá.

Existuje také náboženská normativní větev. Ta se snaží o spojení ekonomie s křesťanskou morálkou. Zde můžeme nalézt jak kleriky, tak laiky. Prvními zástupci náboženské normativní větve jsou Francouzi Charles de Coux a Alban de Villeneuve-Bargemont, na něž navazují, Auguste Ott a Pierre-Guillaume-Frédéric Le Play a Španěl Ramon Dionisio La Sagra. Za základní zdrojové texty náboženské větve sociální ekonomie můžeme označit encykliky papežů Lva XIII – *Rerum novarum* (1891), a Pia XI - *Quadragesimo Anno* (1931).

Na počátku 80. letech 20. století viděl jistý potenciál sociální ekonomie, jak způsobit revoluci

v ekonomické vědě, R. J. Stephens. Ani on, ani sociální ekonomie však nebyla k tomuto kroku připravena.

Výsledek veškerých snah o pokrok v sociální ekonomii v posledních více než 200 letech lze shrnout do pouhých dvou vět, cituji: „současnou sociální ekonomii nelze zařadit jako samostatný směr ekonomického myšlení. Nicméně sociální ekonomie představuje odlišný přístup k ekonomii, ač v současné době nemá vlastní ucelený teoretický systém“ (J. Dušková 2007).

Jako základní příčinu dosavadních neúspěšných snah o rozvoj disciplíny si dovolím označit zejména tu skutečnost, že sociální ekonomie se dosud zabývala jen sociální ekonomikou, tj. konkrétními subjekty. Navíc subjekty situovanými na periferii společnosti. Lze to doložit na práci W. M. Duggera a z našich badatelů O. Čepelky. Výrazným rysem Duggerovy definice sociální ekonomie je omezení na problémy znevýhodněných osob. Podobně práce O. Čepelky se soustřeďuje na výrazně menšinový segment

společnosti. V daném případě segment sociálně ohrožené skupiny obyvatelstva. Před selektivním přístupem, konkrétně před jeho praktickými dopady na obecné myšlení jsem varoval v přednášce „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“ v r. 2009. Takto pojímané zkoumání jevů na pomezí sociologie a ekonomie je živnou půdou myšlenkových pochodů vytlačujících ekonomicky aktivní rodiny s dětmi na okraj společnosti.

Na podporu svého tvrzení cituji z přednášky: Přerozdělování nebo uznání? Přerozdělování je spojováno s moralitou. Uznání je dáváno do souvislosti se spravedlností a mravností.

Politika přerozdělování má důsledky v oblasti uznání. Naše současná myšlenková schémata dávají do protikladu pojmy typu:

výchova dětí x vydělávání peněz, nebo: sociální pomoc matkám x placení daní.

Jako praktický příklad citát z dopisu: „Také je třeba brát v úvahu, že veškerou případnou státní podporu platí daňoví poplatníci. Takže vlastně sousedé v domě povinně přispívají na výživu dětí svého souseda, když vlastní dítě třeba mít nemohou, nebo ho dávno vychovali“ (L. Ják 2007).

Uvedené příklady, včetně citátu z dopisu jasně říkají: Politika přerozdělování vede ke zneuznání. Proč? Protože každý si v této souvislosti okamžitě vybaví sociálně neintegrované skupiny obyvatelstva!

Ve skutečnosti se společenské zneuznání dotýká pracujících rodičů s dětmi!

Na této věci je bolestná zejména skutečnost, že se jedná o zneuznání falešné. S odvoláním na fakta presentovaná v citované přednášce mohou tvrdit, že pracující rodiče dětí odvedou do státní pokladny řádově desetkrát více na daních a tzv. „pojištění“, než od státu na výchovu dítěte dostanou. Proto společenské zneuznání pracujících rodičů zde není dáno pragmatickými důvody.

Z uvedeného příkladu lze dovodit, že cesta k poznání základních principů sociální ekonomie nevede přes sociálně vyloučené a ohrožené skupiny obyvatelstva. Jedná se zde dokonce o pohled, který přímo znemožňuje poznání obecných principů a následně skutečných problémů a rizik, kterým aktuálně musí čelit tzv. sociálně vypsělá společnost.

Sociální ekonomie jako plnohodnotný ekonomický směr stojí mimo ekonomii a sociologii (Pettman 1977). Já k tomu mohu jen dodat, že sociální ekonomie musí vycházet z lidsky uchopitelné společenské reality. Proto je v první řadě třeba omezit počet oborů, ze kterých sociální ekonomie čerpá potřebné znalosti. Sociální ekonomie nemůže využívat „mnoho vědeckých disciplín“ (Pettman 1977), protože praxí ověřené přísloví nám říká jednoznačně: „Mnoho psů, myslivcova smrt“. Proto striktně omezím počet oborů, ze kterých je schopna čerpat sociální ekonomie, na čtyři: ekonomie, sociologie, demografie a psychologie.

Musím také odmítnout exaktně jen těžko uchopitelné hodnoty morální a to i v případě, že naprostá většina z nás se snaží určité morální hodnoty vyznávat a uplatňovat je ve svém životě. Jak jsem již napsal v desáté části seriálu, cituji: ... „člověk je tvor společenský. Každý z nás ale musí také jíst, pít, odívat se, opatřit si obydlí, do něj teplo a světlo“.

Následně uvádím jako důkaz svých tvrzení ve sporu s moralisty demografickou statistiku z let 1993 -96, tj. z doby, kdy česká společnost zareagovala na V. Klausem prosazené nové daňové zákony:

Tabulka: Počet živě narozených dětí v kalendářních letech.

Rok

1993

1994

1995

1996

Novorozenci

121 025

106 579

96 097

90 446

Poznámka k tabulce: Jednání občanů je dnes podrobováno diktátu státu v daleko větší míře, než jsme si ochotni připustit.

Sociální z latinského socialis, znamená společenský. Proto, a dále z důvodů výše uvedených, musí sociální ekonomie systematicky zkoumat celou společnost. Prosazování určitých, více-méně náhodně vybraných skupin obyvatelstva na úkor celé společnosti nelze již nadále tolerovat. Proč? Protože

důsledky jsou více než tragické. V tzv. sociálně vyspělých, ve skutečnosti demograficky a proto i ekonomicky bankrotujících státech jsme se ocitli na rozhraní společenského vývoje. Vývoje, za jehož hranicí již nebude cesty zpět z fatálních důsledků, které jsem vzpomenu v osmé části seriálu (Thurow 2003), cituji: ... „s vizí revoluce starých proti mladým, vydávání peněz na důchody a zdravotní péči a nikoliv na školy, silnice, výzkum (stačí vzpomenout v této souvislosti současnou polemiku probíhající mezi ministry zdravotnictví a financí vlády premiéra Bohuslava Sobotky).

Co je potřeba udělat? Nastartovat společenské změny, které budou respektovat skutečnou mezigenerační solidaritu, tj. především investice pracujících rodičů do budoucnosti. Investice do výchovy dětí. Právě to je základním a neodkladným úkolem sociální ekonomie.

Ivo Patta

V Měchenicích 10. dubna 2014.

15. část Světlo na konci tunelu II.

Světlo na konci tunelu II.

Tentokrát začnu zdánlivě provokativní otázkou: může švec pracovat jako chirurg? Jistě může, pokud se jedná o MUDr. Ševce. Já mám ale na mysli ševce jako řemeslníka. Kvalifikovaného ševce, který umí pracovat s kůží a jehlou, což je nepochybně součástí práce chirurga! Pokud se nad tím usmíváte jako nad vtipem a současně říkáte, že zvládnout práci s kůží a jehlou nestačí ani náhodou k tomu, aby švec mohl dělat chirurgický zákrok na pacientovi, máte i nemáte pravdu. Máte pravdu v tom, že švec nemůže dělat práci chirurga. Nemáte pravdu v tom, že se jedná o situaci absurdní, něco co se nikdy nemůže stát.

Děje se tak dnes a denně, i když v jiném oboru lidské činnosti. Ekonomové umí zacházet jen s penězi, nikoliv s lidmi. Přitom jsme ekonomům dovolili pracovat na korpusu společnosti a to bez jakýchkoliv omezení. Výsledky jejich, nebojím se říci, zhoubné činnosti, jsem popsal v předcházejících dílech seriálu „Dítě na okraji společnosti“.

K hodnocení dopadů činnosti ekonomů si vypůjčím čerstvý výrok našeho předního politika a současně nejznámějšího ekonomů – prognostika. Ten popsal současnou situaci větou: ... „slovo úspěch téměř vymizelo z našeho slovníku a bylo nahrazeno slovem katastrofa“.

Jak by měl člověk čelit katastrofám? Recept je jednoduchý a zná jej každý z nás. V první řadě je třeba najít příčinu katastrofy a následně zjistit, jak situaci zvládnout. Nakonec je třeba usilovně pracovat až do úplného odstranění následků katastrofy. Přesně to dělám od roku 2002, tj. posledních dvanáct let.

Jak to začalo.

Vždy jsem bral věci tak, jak je život přede mne postavil. Prostě jsem se nezatěžoval takovými otázkami jako např. pokles životní úrovně vlastní rodiny po roce 1993 a to přesto, že jsem vydělával více peněz, než kdykoliv předtím. Alespoň podle toho, co jsem si mohl přečíst na výplatní pásce. Ano, byl jsem stejný jako kdokoliv z mých vrstevníků. O věcech obecných jsem nepřemýšlel, a proto jsem také neměl chuť něco měnit. Zlom v mém životě nastal ve věku 54 let.

V roce 2002 jsem začal navštěvovat přednášky pořádané Centrem pro sociální a ekonomické strategie (CESES) na **Fakultě sociálních věd** UK. Jednoho pošmourného podzimního dne jsem si v Modré posluchárně vyslechl přednášku o demografické depresi a financování důchodů. Na závěr přednášky v diskusi vystoupila paní ve věku 50+ a prohlásila: „Doufám, že budu mít dobrý důchod, když jsem celý život pracovala“. V dalším svém velmi emotivním projevu také sdělila, že neměla děti. Přednášející jí odpověděl jednou jedinou větou, cituji: „Důchodový systém je financován průběžně“.

Možná, že to té paní nic neříkalo. Pro mne se ale pošmourný podzimní den stal dnem plným jasu, chcete-li dnem osvětlení. Odcházejíc z přednášky, stále jsem si dokola opakoval: Ta paní nemá pravdu. Pokud je důchodový systém financován průběžně, tak té paní nemá kdo platit na její důchod, protože nevychovala žádné děti. Děti, které by jí financovali ze svého odvodu sociálního pojištění její starobní důchod. Také mne napadla myšlenka, že v životě lidském je všechno jinak a jako obvykle, naprostá většina lidí o tom nemá ani tušení. Každý, resp. téměř všichni si myslí, že odvodem sociálního pojištění si ukládají peníze na svůj důchod. Každý, nebo téměř každý, se v této věci mýlí. Takhle to není možné nechat!

Ptáte se, co následovalo? Při práci, která musela uživit rodinu se čtyřmi dětmi, ještě studium demografie a s pomocí pana Aleše Berana studium mikroekonomie rodin a následně makroekonomie. V roce 2005 jsem poslal k připomínkám vedoucímu CESES, panu profesoru M. Potůčkovi a současně publikoval na webových stránkách [www.virtually.cz](http://www.virtually.cz) „První prorůstovou a propopulační důchodovou reformu“. Odborný verdikt pana profesora, který jsem obdržel 7. listopadu 2005, zněl, cituji: „Vážený kolego, děkuji za zasláný podklad. Zásadně souhlasím s principem dát do souvislosti rodinnou politiku a pojištění ve stáří. Vašemu návrhu ale podle mého soudu schází motivační ukotvení: lidé, kteří se pro něco rozhodují, potřebují mít jistotu, že zvolené řešení přinese alespoň určité očekávané pozitivní efekty již v blízké budoucnosti. Takže: pojďme přemýšlet, jak to vše dát dohromady! Srdečně M. Potůček“.

Pro mne uvedený e-mail znamenal potvrzení, že se ve svých úvahách ubírám správným směrem. Současně také předznamenal další práci na onom zmiňovaném „motivačním ukotvení“. To reprezentovalo studium dalších dvou oborů, ekonomie a psychologie. Pustil jsem se zuřivě do díla a do roka formuloval "Komplexní řešení demografického problému v České republice". To vyšlo v obecné verzi pod názvem „Komplexní řešení demografického problému“ v časopisu Demografie č.2/2007, s. 117 – 120, revue pro výzkum populačního vývoje, vydávané Českým statistickým úřadem.

Slovo „zuřivě“ není přehnané. Vystihuje přesně duševní stav, kdy mozek přemýšlí o zvoleném problému neustále a nad ránem nebo třeba i v sauně se objevují zajímavá řešení. Řešení, která člověk takto postižený následně zvažuje a rozpracovává. Svě by k tomu mohla říci moje manželka a děti.

Publikací článku „Komplexní řešení demografického problému“ to samozřejmě neskončilo. Jak jsem již předeslal: je třeba usilovně pracovat až do úplného odstranění následků katastrofy. Následovaly proto dvě přednášky, shodou okolností obě v roce 2009.

První z přednášek „Ekonomika rodin a její makroekonomické dopady“ jsem přednesl na XXXIX. konferenci České demografické společnosti v Praze 27. 5. 2009. Přednáška ukázala na skutečnou finanční situaci rodin pracujících rodičů s dětmi. Následně, na datech Českého statistického úřadu, doložila akutní ohrožení ekonomicky aktivních rodin s dětmi příjmovou chudobou a porovnála ji se situací v Německu. Dále zhodnotila kriticky postavení dítěte ve společnosti a uvedla důkaz, že dítě je pravá investice. S přihlédnutím k záporné populační bilanci, přednáška sumarizovala chybějící investice do výchovy dětí a propočítala makroekonomické důsledky nedostatku lidského kapitálu v následující generaci. Na závěr uvedla příčiny současných problémů a naznačila správná řešení.

Druhá přednáška „Implicitní dluh důchodového systému a způsoby jeho eliminace“, přednesená na II. konferenci Reprodukce lidského kapitálu, VŠE Praha 14 – 15. 12. 2009, navázala na přednášku první. Definovala implicitní (skrytý), dluh důchodového systému a provedla jeho hrubý výpočet, včetně změn v závislosti na věku odchodu do důchodu. Následně nastínila čtyři možné strategie odstranění implicitního dluhu důchodového systému. První strategie charakterizovala klady a zápory prodloužení věku odchodu do důchodu, tj. státní administrativou hojně používaný způsob snižování skrytého dluhu důchodového systému. Druhá strategie, spoření na důchod, zkoumala postupy a následky penzijními fondy tehdy prosazované důchodové reformy pro jednotlivé zúčastněné subjekty. Třetí strategie stanovila základní požadavky na sociálně spravedlivou důchodovou reformu a definovala skutečnou zásluhovost v průběžně financovaném důchodovém systému. Poslední ze strategií navrhovala nedělat nic. To nic je trvale prosazovaná strategie jedné z parlamentních stran našeho politického spektra. Je to strategie člověka, který padá z mrakodrapu a ještě sekundu před dopadem na chodník si říká: „Je to dobré“.

Důvod, proč jsem tak podrobně popsal obsah dvou přednášek z r. 2009, se nachází v předcházejícím dílu seriálu. Uvedenými přednáškami jsem, aniž jsem si toho byl tehdy vědom, vystoupil na konferencích jako sociální ekonom. Byly to celosvětově první obsahově plnohodnotné přednášky z oboru sociální ekonomie. Paradoxem je, že na rozdíl od sociálně-ekonomicky bezobsažných přednášek předcházejících dvou století, nebyly mnou takto presentovány. Mohu jen suše konstatovat, že právě prostřednictvím těchto přednášek jsem vstoupil zadním, neoznačeným vchodem do budovy, která bude nést u hlavního vchodu nápis Fakulta sociálně-ekonomická. Mělo by se tak stát co nejdříve. Je to v zájmu České republiky, všech států EU a také Japonska a Jižní Koreje. V zájmu všech zemí, ve kterých je nízká až extrémně nízká porodnost a stávající model sociálního státu je rozebírán právě pod záminkou demografické deprese neoliberalními ekonomy. Ekonomy, kteří vyřazují zaměstnanecké i státní sociální pojistky z provozu a tím postupně desolidarizují obyvatelstvo zemí, které byly až dosud presentovány jako vzor občanské solidarity (Keller 2014).

Jak jsem již v předcházejících částech seriálu „Dítě na okraji společnosti“ popisoval, demografická deprese a s ní úzce související ekonomická recese jsou produktem veskrze lidským. Jsou produktem jednooborových specialistů, které paní Táňa Fischerová trefně nazvala fachidioty. Není proč se nad tímto slovem rozčilovat, sám jsem byl fachidiotem, tj. jednooborovým specialistou až do svých 54 let věku. Je to zcela běžná věc daná tím, že vysoké školy jednooborové specialisty produkují. To by samo o sobě nebylo tragedií. Stává se z toho ale tragédie ve chvíli, kdy úzce specializovaní odborníci jednoho z oborů přesvědčí všechny kolem sebe, že jejich vědomosti stačí na řízení celé společnosti. Výsledkem, dokonce nevyhnutelným výsledkem, jsou právě škody popsané v předcházejících částech seriálu.

Nápravu stávajícího vývoje může přinést jen kvalitativní změna. Změna, po které mnozí již dlouho volají, rozvoj mezioborových studií. Záleží jen na nás, zda typicky mezioborové disciplíny jakou je sociální ekonomie, bude dána šance na převzetí rozhodujících agend. Agend s přímým vlivem na rozvoj sociálního státu. Jen rozvoj sociální ekonomie dává šanci splnit to, co sociologové desítky let jen slibují a ekonomové svými bezohlednými experimenty na lidech obecně a na rodinách s dětmi zvláště činí ke škodě naší i škodě našich dětí.



Ivo Patta

V Měchenicích dne 21. dubna 2014

URL| <http://euportal.parlamentnilisty.cz/Articles/14973-vaclav-klaus-prosazenim-novych-danovych-zakonu-okradl-a-to-doslova-pracujici-rodice-o-penize-potrebne-na-kryti-nakladu-vychovy-deti-v-rodine-a-zacal-vaiku-proti-detem.aspx>

---

## **Rozhodně nenudím**

**15.2.2016 Tv Plus str. 04**

Jiří Landa

Po roční pauze se na obrazovky vrátil pořad Pošta pro tebe a spolu s ním i moderátorka ESTER JANEČKOVÁ.

Vlastně se jedná o velmi výjimečný úkaz, kdy se televize rozhodla obnovit již stažený pořad, a to dokonce se stejnou moderátorkou! První otázka tedy byla nasnadě.

\* Byla jste překvapená, když vám zavolali, že se Pošta pro tebe vrací?

Byla, i když jsem v to po popravdě trochu d doufala. Dost se o možném návratu tu t Pošty pro tebe mluvilo, jenže vy z televize byly neustále hodně neurčitě. Takže jsem z konečného rozhodnutí měla opravdu velkou radost a to nejen za sebe, ale i za celý štáb.

\* Jak probíhalo první natáčení?

Tím, že jsme Poštu dělali devět a půl roku, ona roční pauza nás všechny občerstvila a na natáčení jsme se o to víc těšili. Všichni jsme do prvních dílů dali spoustu energie a myslím, že ta naše svěžest bude na příbězích znát. Doufám, že se divákům bude „nová“ Pošta líbit stejně jako dřív.

\* Prozradte, který z nových příběhů vás hodně oslovil?

Těžko vybírat. Tak jen namátkou: Ve studiu je jsme měli například vůbec nejmladší účastníci, nici, které bylo teprve devět let. Nejdříve jsem z toho byla trochu rozpačitá, ale ta dívka byla naprosto úžasná. Děkovala napr svým rodičům, a že bylo zač děkovat, rodičů vat, protože protože si její rodina prožila opravdu hodně dramatické věci. Pak jsme tam měli těžce nemocného pána s roztroušenou nou sklerózou, který chtěl pot potkat svoji první lásku. By Byla to pro něj, myslím, kr krásná možnost aspoň n na chvíli zapomenout n na hodně těžké chvíle, které právě prožívá. Byl obdivuhodný.

\* Čemu jste se věnovala během roční pauzy z Pošty pro tebe?

Stále, zhruba sedmkrát do měsíce, moderuji pořad Sama doma, intenzivně ziv jsem připravovala rozjezd internetové poradny S barvou ven, kterou ny jsem spoluzaložila a jejíž jsem patronkou. Jedná se o poradnu pro dospívající gaye a lesby mající potíže s coming outem. Do toho byla i spousta charitativních projektů a hodně jsem se věnovala dceři Sáře. Rozhodně jsem se tedy nenudila. (usmívá se)

\* Vaší dceři Sáře je už pět let. Prozradte nám, jaká vlastně je?

Velmi holčičí. Zrovna dneska má taneční besídku, hrozně ráda totiž tančuje a zpívá. Také je dost upovídaná, ale říká, že za to nemůže, protože to má po mně. Je s ní velká zábava, i když je celkem tvrdohlavá. Vždycky přesně ví, co chce. No a ne vždy se to shoduje s mými představami...

\* Jak funguje vztah mezi pětiletou Sárou a jejími staršími bratry?

Kluci s ní hodně rádí a blbnou. Rozhodně nejsou uvědomělí vychovatelé, ale na druhou stranu u ní mají určitý respekt a od jejího narození se o ni dokázali spolehlivě postarat, vykoupat ji, přebalit i nakrmit. Mají se moc rádi. A občas nám ji večer pohlídají, což je pro každé rodiče, jak mi jistě dáte za pravdu, neocenitelné plus.

\* Čím chce vaše Sára momentálně být?

Dlouho si přála být baletkou nebo tanečnicí, ale když jsme se nedávno dívali na komedii Jak vytrhnout velrybě stoličku, kde Jana Preissová jako maminka Tomáše Holého musela chodit skoro každý večer do divadla a nechávala ho doma samotného, své rozhodnutí přehodnotila. Prý by nechtěla děti nechávat doma samotné. Takže prý bude raději jen učitelkou tance. Je hrozně uvědomělá. (usmívá se)

\* A co synové?

Oba jsou na gymnáziu. Devatenáctiletý Krištof bude letos maturovat, hlásí se na **Fakultu sociálních věd** na obor teritoriální studia. Uvidíme, jak dopadne. Odmalička se zajímal o historii, už jako předškolák sledoval zprávy a četl noviny, takže mě jeho výběr nijak nepřekvapil. A mladší Cyril zatím uvažuje o medicíně, ale ten má na rozhodnutí ještě dva roky čas.

\* O vašem manželovi je známé, že je náruživým cyklistou. Propadla jste jeho zálibě také?

Když jsme spolu začali chodit, také to na mě zkoušel. Jako první vymyslel cyklistický výlet z Moravy do Prahy, přičemž já byla tehdy zvyklá jet tak nanejvýš na koupaliště. Za dva dny jsme urazili asi dvě stě třicet kilometrů! Kolo jsem pak nenáviděla několik dlouhých let. To se tenkrát Zdeňkovi úplně nepovedlo, nicméně, jak vidíte, náš vztah to přežil. Teď už mám cyklistiku zase ráda, ovšem jen rekreační. Nejvíc mě ovšem baví, když s kamarádkami každý květen vyrazíme na dámskou jízdu, kterou si pořádně užijeme, protože většinou neujedeme víc než třicet kilometrů za den. Ty dlouhé trasy Morava-Praha, které manžel s oblibou pravidelně jezdí, já vynechávám. (směje se) \*

POŠTA PRO TEBEST 20:05 ČT1 OTÁZKA NAVÍC Šla byste do Pošty pro o tebe, kdyby u vašich dveří zazvonil pošťák nil pošbych Ondra? Určitě, byla bych totiž hodně zvědavá, kdo o mě tam zve. A vlastně i proto, že vím, jak to vypadá, když ž pozvaný do studia nepřijde. Navíc si nemyslím, že e bych měla ve skřini ni nějakého kostlivce, takže kže se nebojím.

Foto autor| Foto: Monika Navrátilová, Profi media.cz a ČT / David Raub

Foto popis| Po boku moderátorky se opět objevuje Martin Kavan coby pošťák Ondra.

## Američané volí pankáčsky

15.2.2016 Týden str. 68 Svět

David Jareš

Občané Spojených států začali vybírat nástupce Baracka Obamy v Bílém domě. Voliči chtějí změnu, říká KRYŠTOF KOZÁK, šéf katedry amerických studií na **Fakultě sociálních věd** UK.

\* V úterý v primárkách v New Hampshire uspěli Donald Trump a Bernie Sanders. Dá se z toho usuzovat, že mají šanci v boji o Bílý dům?

Je to první výstřel. Bernie Sanders uspěl ve státě, který je mu blízký, voliči mu tam jsou také nakloněni. New Hampshire obývají jeho potenciální voliči. Bílí. Vzdělaní. Rozhodující bude, jak dopadne v jižních a západních státech. U demokratů to rozhodnuté není, Sanders se sice udržel v boji, ale má malou podporu ve straně, méně peněz, méně kontaktů, slabší volební tým. Favoritem je podle mého Hillary Clintonová, ale jasné to není.

\* A u republikánů?

Na republikánské straně už vůbec není jasné, jak to dopadne. Trumpův úspěch v New Hampshire jim cestu k výběru kandidáta zkomplikoval.

\* Proč je pro ně Trump takový problém?

Není straník, nemá vlastně ve straně své lidi. V kuloárech se říká, že spousta republikánů by radši demokratku Clintonovou než Trumpa, protože se s ní dá dohodnout. Z Trumpa – ale i z Cruze – má strana obavy. Takže je nyní vysílaje vzájemný boj, stále není jasné, jestli by pro stranu byl nejpřijatelnější Marco Rubio, Jeb Bush nebo John Kasich. Dohromady mají dost hlasů, ale zatím se vyčerpávají bojem mezi sebou, kdo bude stranickým šampionem, místo aby bojovali proti Trumpovi a populistům. Jsou to takové subprimárky a Trumpovi to hraje do karet, protože se umírnění poškozují navzájem. Dovolili mu opanovat pole, nešli po něm a vysílají se vzájemným soupeřením.

\* Čím to je, že najednou uspěli Trump a Sanders, když od debaty Nixona s Kennedym u veřejnosti nejvíce bodují hezčí vyžehlení televizní fešáci? Najednou jsou tu populista a rozcuchaný stařík.

Vysvětlují si to touhou po změně. Vypadají prostě jinak. A i když má Trump prapodivný účes, je jiný než ti zaměnitelní bezchybní politici. Stejně skvělé obleky, zuby, vlasy... Vizuální standard. Sanders je rozcuchaný a v manšestrovém saku souzní s voliči, kteří chtějí změnu. Vůbec velká část demokratických voličů chce změnu. Obama toho hodně nasliboval, ale moc toho nesplnil; nebo alespoň tak to na voliče působí.

\* Zatím byly primárky v lowě a New Hampshire, v malých státech s pár miliony obyvatel. Jak to, že zdejší hlasování má takovou sílu?

Jsou první. Úspěch v těchto dvou státech může kandidáty mediálně nakopnout, uchytit v povědomí voličů. Vyhrájí, píše se o nich v hlavních zprávách, dostanou peníze, dobrovolníky. Propadnout není dobrá zpráva. Je fakt, že tomuto systému se vyčítá jistá nedemokratičnost, protože určitě ovlivňuje volby více, než by státům jejich velikosti asi odpovídalo. Protiargument je, že kandidáti musí voliče přesvědčit ve velmi osobní kampani.

\* Nebylo by lepší mít primárky v jeden den v celých USA?

Problém je v tom, že by se kandidáti soustředili pouze na velké a důležité státy. Místo osobní kampaně, možnosti ukázat schopnost komunikovat tváří v tvář, by kampaň byla zaměřena na hlavní státy, hlavní témata.

\* Veřejnost se v USA začíná zabývat volbami až od začátku primárek, kdy zájem prudce roste. Změní se pak názory lidí tím, že kandidáty více vnímají?

Určitě bude hrát jistou roli, že se zapojují další skupiny, i ty méně politicky aktivní a vyhraněné. Lidi baví představa změny, a volí proto v primárkách nejdřívějšího kandidáta na protest. To se začne měnit, když jim dojde, že je to skutečně volba prezidenta.

\* A v jaké chvíli se voliči přestanou rozhodovat „pankáčsky“ pro změnu a začnou se chovat odpovědněji?

Dost jich bude dál volit „pankáčsky“, ale těžko říct. Nezapomeňme, že probíhá kampaň, která je živá, a nálada se mění a vyvíjí. Možná se voliči začnou chovat odpovědně až v listopadu, kdy jim dojde, že by Trump mohl být opravdu americkým prezidentem. Někteří se probudí dřív, záleží na tom, jak se pročistí pole kandidátů, a uvidí se, kdo má opravdu šanci se do Bílého domu dostat.

\* Trumpa nese vlna nespokojenosti s politikou, jsou to však spolehliví voliči?

Těžko říct, je tam dost lidí, kteří jsou pankáči, jak říkáte, ale také výrazné množství těch, kteří to berou vážně. U Trumpa si nejsem jistý, že skupina jeho sympatizantů bude loajální až do konce. Jeho populismus je na prezidenta poněkud hrubšího zrna. Například jeho návrh zakázat vstup muslimům do USA. Možná si ještě neuvědomuje, že nemůže jen tak urazit miliardu lidí. Na druhou stranu se ukazuje, že je velmi schopný, všichni se pořád utěšují, včetně komentátorů, že už musí pryč, ale pořád nic. Sanders má dost podporovatelů, kteří mu věří, upřímně si přejí změnu a budou ho volit.

\* Budou nakonec proti sobě v listopadu bojovat Sanders s Trumpem?

Nesázal bych na to.

\* V primárkách se vlastně volí teprve delegáti na nominační sjezd, který vybere stranického kandidáta na prezidenta. Stává se, že by se delegáti rozhodli jinak, než jaký mandát jim dali voliči?

Bylo by to velmi nestandardní, stává se to jen velmi zřídka. Samozřejmě se pak delegáti odstoupivších kandidátů rozdělí mezi zbývající.

\* Lidé v listopadu dávají hlasy nikoli kandidátovi na prezidenta, ale opět volitelům, kteří hlavu státu v prosinci formálně zvolí. Čistě hypoteticky – mohlo by se stát, že by vyhrál Trump, ale volitelé se pak shodli, že je příliš šléný, a zvolili by někoho jiného?

To se nestane, volitelé jsou zasloužilí politici, a je to čestná funkce, takže nehrozí, že by volili někoho jiného. (Pouze devětkrát v historii USA se stalo, že jednotlivý volitel nerespektoval mandát a hlasoval jinak, výsledek to však neovlivnilo, pozn. red.)

\*\*\*

Jak se vybírá prezident USA

\* Strany vybírají kandidáta na prezidenta v primárkách nebo volebních shromážděních od zimy do časného léta v jednotlivých státech (s výjimkou, kdy prezident obhájí křeslo a je jako kandidát své strany jasný).

\* Stát od státu se pravidla liší, někdy se mohou primárek zúčastnit pouze registrovaní voliči své strany, v jiných si mohou stranu zvolit (i registrovaný demokrat může na primárky republikánů, ale ty „své“ musí vynechat), někde jsou otevřené i nezávislým voličům.

\* V primárkách se volí delegáti na letní nominační sjezd, který vybere kandidáta na prezidenta za konkrétní stranu. Demokraté budou mít letos na sjezdu 4764 delegátů, republikáni 2472.

\* Do nominačního sjezdu kandidáti bojují mezi sebou, jakmile se zvolí jeden z nich, strana se za ním semkne a snaží se ho podporovat jako celek a zapomenout na spory.

\* První úterý po prvním pondělí v listopadu se konají volby prezidenta. Voliči se rozhodují mezi listinami se jmény kandidátů na prezidenta a viceprezidenta.

\* Samotnou hlavu státu v prosinci volí volitelé na shromážděních v jednotlivých státech. Jejich počet závisí na počtu členů Kongresu za daný stát, tedy od tří až po několik desítek.

\* Volitelé za daný stát vždy volí kandidáta, který v něm vyhrál s jakkoli těsným výsledkem. Kromě Maine, kde dva hlasy dostane vítěz a jeden druhý v pořadí.

\* V lednu se ve Washingtonu otevrou urny z jednotlivých států a, pokud žádný kandidát nemá většinu, volí prezidenta Sněmovna reprezentantů systémem jeden stát – jeden hlas. Prezident byl sněmovnou volen dvakrát: v roce 1800 Thomas Jefferson a v roce 1824 John Quincy Adams.

Foto autor| Foto: 1 Profimedia, 2 ČTK / AP Tomy Lyn

Foto popis| DONALD JEDE. V republikánských primárkách v New Hampshire přesvědčivě vyhrál Donald Trump, kterého v Bílém domě paradoxně vlastní strana nechce.

Foto popis| TOUHA PO ZMĚNĚ. „Vypadají prostě jinak,“ vysvětluje amerikanista Kryštof Kozák úspěch Bernieho Sanderse a Donalda Trumpa.

Foto popis| NADĚJE DEMOKRATŮ. Bernie Sanders v New Hampshire porazil Hillary Clintonovou. Nominaci zatím nemá jistou nikdo z nich.

---

**spoencem je ulice**  
15.2.2016 Euro str. 38 Report  
Hana Bořiková

Zachraň strom, posílíš mír, s tím si fakt nevystačíme, říká čerstvý předseda Strany zelených Matěj Stropnický

O Matěji Stropnickém jsme v článku o neschopnosti pražských politiků postavit novou koalici napsali, že je sebestředný levičák, kterému jde jen o sebe prezentaci.

Zareagoval e-mailem, že nás zkusí přesvědčit, že to tak není. Nálepkování nemá rád, notabene když prý ho ani neznáme.

Po měsíci jsme se sešli a vznikl z toho nakonec rozhovor. Stropnický se mezitím stal předsedou Strany zelených, takže kromě pražské politiky – a z té se nechystá po svém zvolení do čela strany ani náhodou stáhnout – bude zasahovat víc i do té celostátní.

\* Co se vám na tom hodnocení nejvíc nelíbí?

Levicový v zásadě jsem. Teď jsem ale i předsedou Strany zelených, která není úplně jednoznačně jen levicová. Nejvíc mi vadí ta sebe prezentace. Léta pracuji zadarmo nebo za velmi nízké ohodnocení. Především proto, že jsem v té práci viděl smysl. Sebe prezentace je veřejné debata, do které člověk, který má nějaké názory, vstupuje. Poznává svět a pak ho mění. Nejde mi o samoúčelné budování značky.

\* Přečetla jsem si váš Manifest interurbanismu. Na stránkách novin prezentujete své názory z pozice aktivisty a dokazujete lidem z Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (IPR), že jsou sluhy developerů. To už jste byl ale radní...

Nahlížel jsem na to tak, že je důležité, aby město umělo formulovat, co si představuje, co kritizuje a z jaké teoretické základny vychází. Není to osobní spor.

\* Všichni developeri parazitují na městě a nikdy nepostavili nic dobrého, píšete dál...

Někde mohla být kritika příliš paušální, ale já jsem chtěl vysvětlit, v čem vidím jinak to, jak by se měl dělat územní plán. První půlrok jsem se s architekty z IPR bavil interně, ale nikam to nevedlo. Řekl jsem si, že musím sednout a zkusit zformulovat svůj názor a prosadit svůj pohled na svět. Myslím si, že na to mám právo, protože jsem na rozdíl od nich zvolený. Kdo to naposledy udělal? Primátor Kasl. Myslíte si, že (exprimátor – pozn. red.) Hudeček dal IPR nějaké zadání? Město se nemůže spoléhat na jeden názor. Plán je málo regulativní a na tom trvám. V manifestu jsem prezentoval jakýsi lidový urbanismus. Politik musí mít vizi.

\* Já tam našla spíš kritiku... Je vizí boj?

Developer se jako každá ekonomická moc snaží soustředit na zisky a náklady přenést na veřejný sektor, proto jsou takové deficity veřejných rozpočtů.

\* Má se s developery vůbec bojovat? Zní to líbivě, lid na to slyší, ale proč jim nedat jasná pravidla, po kterých ostatně sami volají, a nedostat z nich co nejvíc?

Město si musí znovu vytvořit pozici, aby s nimi coby s ekonomickou silou v území jednalo jako rovný s rovným. Vždyť pravidla jsou. Oni ale chtějí mírná pravidla.

\* Každý rok jsou ta pravidla jiná a developerům přitom trvá osm let, než prosadí projekt.

Říkal jsem developerům opakovaně: Problém je, že navrhujete tak velké stavby, které ubírají na hodnotách okolí. Pokud budete myslet také na ostatní, pak vám ty stavby budou procházet rychleji. To žádný stavební zákon, který omezí procesní práva účastníků, nezlepší, a paní ministryně pro místní rozvoj Šlechtová to nechápe. Jen bude větší odpor a větší frustrace.

\* Že vám primátorka sebrala Pražské stavební předpisy i své následné odvolání jste prezentoval jako vítězství zlých developerů. To je ale hodně zjednodušené...

To souviselo spíš se změnami územního plánu. Developeri si v minulosti nakoupili pole a chtěli, aby z nich město udělalo stavební parcely, a to jsem odmítl.

\* To je zase zjednodušení. Za ten rok, co jste vládl, se neschválila ani jedna změna územního plánu. A všechny rozhodně nebyly zločinné.

To není pravda, schválila se jich řada. Řada se jich ale také zamítla. Prostě jsme rozhodli a byli jsme zcela důslední... A k tomu zjednodušení. Mojí povinností je celý proces definovat a zjednodušit tak, aby lidé pochopili, že hájím veřejný zájem. Nám se podařilo vysvětlit Pražské stavební předpisy i čtenářům Blesku.

\* Na IPR vám prý nabízeli pozitivní témata, vy jste ale říkal: To nechci, to emoce nevyvolá, chci revoluci.

To není pravda. Já jsem se naopak aktivně účastnil například plánování rekonstrukcí ulic v rámci participace veřejnosti nebo se mi podařilo prosadit příměstský park na soutoku Berounky a Vltavy. Největší spory jsem měl s Kanceláří Metropolitního plánu.

\* Vy jste samý konflikt. Vždyť kvůli vám padla i rada města... Touha vás odvolat byla silnější než zdravý rozum.

Pražská politika má tendenci se dohodnout v pozadí. ČSSD na to byla zvyklá a s paní Kleslovou v tom chtěla pokračovat. My jsme v Trojkoalici došli k závěru, že když budeme chtít něco prosadit, budeme to muset říkat veřejně a získat pro to veřejnost. Mým spojencem byla vždycky ulice. Chtěl jsem vysvětlit, že budeme plnit sliby i proti vůli koaličních partnerů. ČSSD slibovala, že bude bojovat proti developerům, a nedělala to.

\* Zase ten boj...

Veřejná moc musí být protiváha soukromé ekonomické moci. Developeri jsou agresivní a je potřeba je krotit. Copak si někdo vů Mým bec může myslet, že se něco změní, protože to někdo myslí dobře? To je sluníčkářský přístup. To je směšné. O to, jak to dopadne, se vede zápas.

\* I když celé vládnutí koalice na městě skončilo neslavně, vy jste na tom jediný vydělal. Dokázal jste za ten rok vzbudit zájem, emoce a stal jste se díky tomu předsedou zelených...

Asi jsem měl pracovat v PR agentuře... Jsem novinář, vymýšlel jsem titulky. Jsem zvyklý uvažovat ve zkratce, ale třeba za tím manifestem jsou desítky, stovky hodin práce. Ten text je třeba zkrátit do vysvětlení. A musí být za tím vidět to úsilí, ten boj, jak vy říkáte. To je politická práce, ne sebe prezentace.

\* Myslím, že manipulujete – nebo opomíjíte – nějaká fakta... V článku o plánované hale Amazonu v Horních Počernicích píšete třeba o záboru orné půdy, ale Amazon měl vzniknout v logistickém parku, kde už je pravomocně povolená výstavba. Navíc píšete, že by se k té firmě hodil nápis Arbeit macht frei. Není to trochu moc?

To byl pocit, který jsem měl, když jsem tam byl na návštěvě. I ti stálí brigádníci tam vydrží půl roku. Tím, že sem vládá vábí takovou firmu, přijdou jiní lidé o kvalitní práci. Baval jsem se o tom s nakladateli. A ty vládá ničí, když sem vábí takový nadnárodní nekreativní koncern.

\* Takže nevábit nikoho...

Ale jo, ale čekal bych, že se CzechInvest poradí s městem, jaká odvětví oslovit, a ne že nám sem budou nutit něco jako Amazon. Něco, co obnáší 180 kamionů denně, přitom nemáme okruh.

\* Kdy jste se rozhodl kandidovat na předsedu zelených?

V posledním roce jsem poprvé cítil podporu strany za celou dobu, co tam jsem. Propolitika ti tomu, co jsem dělal na městě, nezazněl jediný kritický hlas. A odvolání mi umožnilo, abych kandidoval. Rozhodl jsem se už někdy před Vánoce...

\* Víte, že se vám po Praze říká meloun? Navenek zelený, uvnitř rudý...

To se asi nabízí. Mají-li být zelení kritiky globalizace, musejí kritizovat nezkrocenou sílu nadnárodního podnikání a to je v některých kruzích vnímáno jako příliš levicové.

\* Vy sám říkáte, že zelení si s ekologií nevystačí. Připadá mi, že vy spíše inklinujete k sociálním otázkám...

Ekologické problémy mají ekonomické příčiny a sociální důsledky. Takhle musejí začít zelení na věci nahlížet. Zachraň strom, posílíš mír, s tím si fakt nevystačíme.

\* Takže budete bojovat proti korporacím?

Proti predátorům na trhu ve prospěch těch, kteří se chovají slušně a jsou menší či střední.

\* Takže všichni velcí jsou neslušní?

Až na úplné výjimky se všichni řídí logikou: musíme se stát ještě většími a pohlit ty menší. Tohle je jejich bytostný zájem, v tomto ohledu jsou si všichni podobní.

\* Jak jim to chcete znepříjemnit?

Je potřeba jim především započítat všechny náklady jejich podnikání. Vyrábějí tam, kde je to nejlevnější, kde se neplatí daně, kde nemají lidé žádná pracovní práva... Typicky třeba v Číně. A pak se to převáží. Mělo by se přestat vyplácet vozit rajčata a trička přes celý svět. Jsme tranzitní země a vyježděné koleje na dálnicích platíme z veřejných peněz.

\* Nebudeme mít tedy v zimě rajčata?

Dobrá kontrolní otázka... Je logické, že na trhu není všechno 365 dní v roce, 24 hodin denně. Tohle není normální stav. Nejde o to, že se zakáže dovoz, ale všichni musejí nést veškeré náklady svého podnikání v zimě i v létě. Že se nestydí někdo vydávat za volný trh situaci, když stát dotuje nadnárodní firmy.

\* Ale koleje vyjíždějí i naše firmy...

Stát musí zajistit, aby se přepravovalo po železnici. Měl by zajistit výstavbu překladišť... A může je i provozovat soukromník. Stát ale musí vědět, co chce. Pokud tu unikají stovky miliard, když firmy daní tam, kde je to nejvýhodnější, a zisk se nereinvestuje tady, pokud je minimální mzda v Německu sedminásobkem té naší... Kde to jsme?

\* Vycházejí z jiné základny a na zvyšování minimální mzdy žehrají především naši podnikatelé...

Ale proč? Protože jsou nekonkurenceschopní, jelikož ty nadnárodní koncerny jsou vlastně dotované. Malí nemají na to, aby optimalizovali po celém světě.

\* Jste spíš zlatá mládež, nebo salonní komunista?

Já už nevím, co na to mám říkat. Pracuji od 18 let. Zlatá mládež má od svých rodičů zlatou bankovní kartu, vůz, potácí se z dovolené na dovolenou, z mejdanu na mejdan. To já fakt posledních 13 let nedělám. Napsal jsem asi 300 článků... Z čeho plyne ta otázka? Kvůli rodině? To si mě někdo plete s Agátou?

\* Nikdy jste díky rodině nezažil chudobu... Víte, o čem mluvíte?

Je povinnost těch, kteří vystudovali veřejné vysoké školy za peníze daňových poplatníků, aby nehájili zájmy své vrstvy, ale aby to vrátili těm, kdo neměli možnost studovat ty proklínané humanitní obory... Máme hájit jejich zájmy, protože to umíme lépe podat.

\* Kde se inspirujete, kam posunout zelené? K Německu?

Neřekl bych, že je to přenositelné. Moc dopodrobna nesleduji, co dělají zelení jinde.

\* Nerozdělíte svou levicovostí zelené? Část z nich je určitě spíše středová. A ani vaše podpora nebyla jednoznačná...

Jsem si vědom, že můj názor na celou řadu věcí nemusí být převažující a u některých symbolických věcí – například v debatě o atlantismu nebo spojenectví s NATO – bude spíše menšinový. Ale po těch 13

letech, co ve straně jsem, nechci jako předseda skončit po dvou letech. Chci ji vést od úspěchu k úspěchu. A na to potřebuji podporu, takže si budu dávat hodně pozor na to, co říkám. Mám ovšem zároveň ambici tu stranu přetvořit v úspěšnou stranu.

\* Už máte vymyšlené nějaké volební téma?

Pravděpodobně to bude hlavně způsob výpočtu ceny elektřiny. To, s čím přišlo ministerstvo průmyslu a Energetický regulační úřad, že se bude cena pro domácnosti vypočítávat ne podle spotřeby, ale podle maximálního příkonu jističe, je pro nás jako dělané. Ti, kdo se snažili šetřit, budou hrozně znevýhodněni. Stát se snaží na jejich úkor pomoci svému gigantu a všem těm distributorským vydřiduchům.

\* Komu chcete sebrat voliče?

Všem. Vládě za to, že nekoná a je ve střetu zájmů, pravici, že se zdiskreditovala, komunistům i Pirátům, protože nenabízejí řešení. Ty druhé považuji ale za zajímavé spojení. Rozumějí virtuálnímu světu, my zase tomu reálnému... A pravda je, že ten virtuální získává někdy převahu.

\* Máte nějaký politický vzor?

Asi Jaroslava Šabatu. Byl ve vězení, a když vyšel ven, myslel si to samé, jako když tam přišel.

Pokud tu unikají stovky miliard, když firmy daní tam, kde je to nejvýhodnější, a zisk se nereinvestuje tady, pokud je minimální mzda v Německu sedminásobkem té naší... Kde to jsme? Matěj Stropnický (32) • a současným S otcem, bývalým diplomatem ministrem obrany za ANO Martinem Stropnickým, pobýval v 90. letech v Římě a v Lisabonu. • Maturoval na Francouzském lyceu v Praze, poté studoval žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK. • Pracoval jako redaktor v Literárních novinách, hrál v několika filmech. • Od roku 2006 je zastupitelem na Praze 3, kde založil hnutí Tady není developerovo, s nímž bojoval především proti zástavbě žižkovského nádraží. • V letech 2012 až 2014 byl místostarostou Prahy 3. • Za Stranu zelených kandidoval v roce 2006 neúspěšně v parlamentních volbách, od roku 2012 do ledna 2014 byl třetím místopředsedou strany. • V komunálních volbách zvítězil v Praze 3 s hnutím Žižkov (nejen) sobě, na kandidátce Trojkoalice do Zastupitelstva hlavního města Prahy získal preferenčními hlasy z 11. místa na čtvrté. • V koalici primátorky Adriany Krnáčové (ANO) byl náměstkem pro územní rozvoj. • Loni v říjnu byl odvolán spolu s dalšími třemi radními během tzv. pražské zabijačky, kde se navzájem povraždili sami členové koalice. • V lednu byl zvolen předsedou Strany zelených. Mají-li být zelení kritiky globalizace, musejí kritizovat nezkrácenou sílu nadnárodního podnikání a to je v některých kruzích vnímáno jako příliš levicové.

O autorovi | Hana Boříková, borikova@mf.cz

Foto autor | FOTO • Hynek Glos

Foto autor | FOTO • Hynek Glos

Foto popis | meloun se čtyřlístkem. „Že mi říkají meloun? To se asi nabízí. Ale mají-li být zelení kritiky globalizace, musejí kritizovat nezkrácenou sílu nadnárodního podnikání a to je v některých kruzích vnímáno jako příliš levicové,“ říká nový šéf zelených Matěj Stropnický.

---

## Kluk s Lupou

15.2.2016 Reportér str. 76 České počiny

Adéla Vopěnková

Marek Antoš, IT podnikatel a právník

Ten nejllepší způsob, jak vydělat na internetu peníze, je pokoušet se na něm vytvářet vlastní obsah, prohlásil kdysi Ivo Lukačovič, zakladatel Seznam.cz. Marek Antoš se však přesně touto cestou vydal - a uspěl. Dnes je vydavatelem různých on-line deníků a jeho firma organizuje Křišťálovou lupu, nejprestižnější anketu, která oceňuje projekty českého internetu. K tomu vystudoval dvě vysoké školy a přednáší na pražských právech.

Je superinteligentní. Ve třinácti letech si v kůlně postavil malý jaderný reaktor. V šestnácti získal první titul Ph. D. Řeč je o Sheldonu Cooperovi, mladém vědci z legendárního seriálu Teorie velkého třesku. A právě fiktivního



Sheldona Coopera mohl před lety trochu připomínat dnešní IT podnikatel Marek Antoš; aspoň co si vzpomínám z doby, kdy jsme spolu chodili do školy.

Marek byl vždy mimořádně chytrý kluk. Trpěl potřebou všechno vědět. A vždy byl taky o dost napřed: už na základní škole ho máma nechala přeskočit ročník, aby se náhodou na elitní jazykové škole nenudil. Marek Antoš sice dnes říká, že to bylo trochu jinak - napřed prý nebyl on, ale maminka; k přijímačkám na víceleté gymnázium ho totiž omylem přihlásila o rok dřív. Podstatné však je, že malý Marek zkoušky udělal bez problémů. „Jim pak asi bylo hloupý poslat mě pryč, když jsem tam už byl jednou řádně zapsaný,“ říká.

Kdyby se někdo jednou pokusil seřadit byznysmeny do žebříčku ne podle majetku, ale podle jejich IQ, vůbec bych se nedivila, kdyby Marek Antoš skončil v první desítce. Zakladatel firmy Internet Info, která provozuje několik uznávaných serverů a už deset let spoluorganizuje prestižní anketu českého internetu Křišťálová lupa, patří i přes svůj poměrně nízký věk - nedávno mu bylo šestatřicet - mezi služebně nejstarší tuzemské IT podnikatele. Lupa.cz, internetový deník, za kterým stojí, přináší zprávy o dění na českém internetu už osmnáct let, starší, přesto stále fungující, je v podobné kategorii snad jen Neviditelný pes Ondřeje Neffa. Marek Antoš se však zatím na rozdíl od jiných IT podnikatelů první vlny nestáhl do světa svých koníčků ani vážně neuvažuje o prodeji firmy, která se stále organicky rozrůstá. S Internet Info má pořád plány. Antoš se chová - řečeno slovy Josefa Kotrby, vedoucího partnera poradenské firmy Deloitte ČR - jako typický „výklenkář“, tedy podnikatel, který sází na speciality, na rozdíl od velké části jiných firem, které cílí na masy. A nutno dodat, že mu tahle sázka v oblasti internetových médií vychází.

### Hacknutá školní síť

Kdyby v Markově dětství existovalo oslovení ajťák, nejspíše by mu tak říkali, což ovšem neznamená, že byl šprt.

Vadil mu školní tělocvik. (Teprve později zjistil, že pohyb vlastně není „tak hrozná věc“, a začal lyžovat, plavat, běhat či jezdit na kole.)

A pak tu byl ještě ten incident s nabouráním se do školní počítačové sítě.

Stal se, když Marek Antoš opouštěl známé víceleté pražské gymnázium PORG; v tercii z něj přestupoval na státní gymnázium ve Zborovské. „Příčin bylo víc, ale pokud si to zpětně správně pamatuji, hlavní z nich bylo rok od roku se zvyšující školné, které v té době pro naši rodinu představovalo docela velkou zátěž,“ vzpomíná.

V polovině června, když už věděl, že ho na druhé gymnázium přijali, dostal -jak říká - „dobrý nápad“.

### Hackerský nápad.

„Hlavní motivací bylo vyzkoušet si, jestli bych to (nabourat školní počítačovou síť) dovedl, a ukázalo se, že ano. Způsob provedení byl dost triviální a s mírnými úpravami by fungoval i dnes, takže nebudu nikoho navádět. Naštěstí jsem nebyl tak hloupý, že bych třeba pozměnil připravená vysvědčení nebo něco smazal. Stačil mi pocit, že se mi to povedlo,“ vzpomíná.

Historika však nekončí; Marek Antoš se se svým kouskem neskryval a vyprávěl ho dalším studentům, takže se zpráva donesla ke správci sítě a zástupci ředitele v jedné osobě. „Ztropil scénu, nechal mne po škole, a dokonce mne zamknul do třídy, kam mi nosil různá přiznání, co jsem dělal, a nutil mne je podepisovat.“ Na základě doznání ho pak formálně 30. června, na konci školního roku vyloučili.

Antoš dnes říká, že nejde o něco, za co by se musel zvláště červenat ani čím by se pyšnil - byla to „klukovina“. Na další škole už se správou sítě „raději trochu pomáhal, což bylo užitečnější pro obě strany“.

Když o mnoho let později dostal Marek Antoš pozvání na hodinu v PORG, hackerský příběh se svolením vyučující, jeho někdejší spolužačky, vyprávěl studentům. Cíle dosáhl - ledy ve třídě roztály a komunikace se stala jednodušší. „Znovu už mne ale nepozvali, tak nevím,“ usmívá se Antoš.

### Teenager a akademici

Vzpomínám si, jak jsem zhruba čtrnáctiletého Marka náhodou potkala v Praze v první půli devadesátých let. Zrovna vycházel z metra, v ruce držel jakési desky a na sobě měl oblek. Jestli byl typicky fialový, jaké se v té době nosily, si nevzpomínám; co si však pamatuji, bylo, že oděn do toho saka teprve na prahu dospívání působil docela legračně. „Odkud jdeš, Marku?“ utahuji si z něho, „snad ne z Akademie věd?“ On mi na to tak trochu otráveně odpověděl: „No jo, zrovna jsem jim tam byl dát přednášku o internetu.“

Dnes to může znít zvláště, ale ještě v roce 1994 věděla v Česku o síti sítí jen hrstka zasvěcenců. I když (oficiálně a slavnostně) proběhlo první připojení k internetu v roce 1992, přístup k němu měla jen malá skupinka vědců a akademiků. Většina smrtelníků se mohla na internet v Česku dostat až v roce 1995, kdy začal Telecom nabízet připojení k veřejné datové síti. Marek měl to štěstí, že se k internetu dostal ještě předtím. Ačkoli sám doma neměl ani počítač, příležitost dostal díky kamarádovi ze školy. „Jeho tatínek byl profesorem matematiky na matfyzu a měl Mac (počítač Apple)... A tak jsem se k nim pozval na návštěvu,“ popisuje Antoš,

jak tehdy objevil „zcela novou dimenzi“. Jak ale podotýká, nebyl to Apple, co ho nadchlo, ale internet, který tehdy u kamaráda uviděl poprvé.

S internetem se pak pravidelně setkával díky gymnáziu, kam chodil. „Měli jsme družbu s fakultou jaderného inženýrství, kam jsme mohli chodit pozorovat jaderný reaktor. Ten byl zajímavý, jenže mě tam mnohem víc zajímal internet,“ říká.

Nic nepochopil

V počátcích internetu ještě neexistoval Google ani Seznam a hitem byly BBS (tzv. Bulletin Board Systems, elektronické nástěnky připomínající chat, úložiště i e-mail v jednom, do něhož může uživatel přispívat). Marek Antoš si prý vystačil bohatě s mailem. „Přišlo mi to kouzelné. Rozesílal jsem nazdařbůh mailů všem možným lidem. Tedy těm málo, kteří ho měli a jejichž adresy jsem někde vydoloval,“ vzpomíná a dodává, že se současně také zapsal na amatérský kroužek programování. Zřejmě v rámci akce „rozepisování mailů nazdařbůh“ pak poslal i reakci na recenzi šéfredaktora časopisu BAJT Ladislava Zajíčka. Ten ho bezprostředně poté pozval do redakce, ať si to vysvětlí. „A cos mu to vlastně napsal, Marku?“ ptám se. „No něco v tom smyslu, že vůbec nic nepochopil...“

Patnáctiletý gymnazista tedy napochodoval do redakce BAJT a Zajíček alias Elzet, jak se tehdejší guru českých IT novinářů akronymem podepisoval, mu nabídl práci. Tak se Marek stal recenzentem a redaktorem. Postupně pracoval v PC World, v BAJT a v Softwarových novinách. Potíž byla v tom, že šlo o práci na plný úvazek, což poněkud kolidovalo s docházkou do školy, kde mu brzy začaly naskakovat desítky zameškaných hodin. Ty šly prý do jisté doby omlouvat díky chápavému profesorovi, který nad ním držel ochrannou ruku, nicméně bylo nad slunce jasné, že to takhle nepůjde donekonečna.

Všechno paradoxně prasklo kvůli Markově mamince, která syna sháněla ve škole. „Nenapadlo ji nic lepšího než zavolat do ředitelny a požádat je, jestli by mě zavolali k telefonu. Jenže já nebyl ve škole,“ popisuje, jak ke komisionálním zkouškám z několika předmětů přibyla ještě trojka z chování a podmíněčné vyloučení. Nakonec to dopadlo dobře, protože Marek stihl o prázdninách 1996 vydat knihu. Šlo o jednu z prvních knih, které se u nás zabývaly tématem internetu. To ale před ním neříkejte - Antoš je příliš skromný chlapík a má otravnou zálibu, že rád uvádí mýty, které o něm kolují, na pravou míru: „Ale ne, tak to nebylo,“ říká, když vyzvídám podrobnosti o knize Připojte se k internetu. „Začal jsem to psát, protože tu nic nebylo, ale než to vyšlo, předběhla mě jiná.“ V každém případě dostal za knihu oficiální školní pochvalu, což pro něho fakticky znamenalo, že ho profesori pustí k maturitě.

Musíte mě pozvat

Ještě před maturitou se Marek Antoš stačil stát pravidelným návštěvníkem v hospodě U Bubeníčků v Myslíkově ulici v Praze - příhodně se nacházela za zadním vchodem katedry počítačů Fakulty elektrotechnické ČVUT. Co tam chodil popíjet, když mu nebylo ani osmnáct, není zajímavé, důležité je, že právě tahle hospoda byla v devadesátých letech místem, kde se pravidelně setkávali internetoví podnikatelé té doby. Ví se, že kromě jiných tam docházel třeba Libor Malý, který stál za portálem jobs.cz a firmou LMC, Jakub Ditrich z Globe Internet nebo Ivo Lukačovič z tehdy teprve začínajícího Seznamu. A jak Marek Antoš vzpomíná, jednou tam Lukačovič dorazil a prohlásil: „Chlapi, dneska mě budete muset pozvat, vyfakturoval jsem už všechnu reklamu do konce roku a žádné další peníze už nepřijdou.“ Tehdy to bylo podle Marka mezi prvními podnikateli na internetu úplně normální. „Dlouho to nebylo o žádných závrtných výdělcích, byla to spíš taková legrace než skutečné podnikání,“ vzpomíná na dobu, kdy vymýšlel svůj první server Lupa.cz.

K jeho názvu prý s kolegy došli náhodou. „Původně jsem vážně uvažoval, že by se to mohlo jmenovat Spojenec, ale s tím mě Adam Hauner, který navrhoval první design Lupy, rovnou vyhodil. Tak jsme prošli domény, které jsme měli v té době registrované, a přišli na Lupa.“

Důvod, proč se pustil do byznysu, je přitom docela banální: „Chtěl jsem jít na vysokou, ale nevěděl jsem, na kterou, vlastně jsem vůbec neměl ponětí, co budu dělat. Bavily mě počítače, ale říkal jsem si, že chci zkusit ještě něco jiného. Jediné, co jsem určitě věděl, bylo to, že při vysoké už nebudu mít čas psát na plný úvazek dál. Takže jsem došel k tomu, že potřebuju vlastní platformu.“ Kromě toho začal studovat práva, politologii na **fakultě sociálních věd** a ekonomii na pražské VŠE. Dvě prvně jmenované školy nakonec také dostudoval.

Internetový byznys tak není jediná věc, kterou dnes žije. Antoš, který se internetem profesionálně zabývá od svých čtrnácti let, si postupně k podnikání přibral také ústavní právo. Kromě titulu JUDr. má před jménem ještě PhDr., za jménem tituly Ph. D. a LL. M. (udělovaný za postgraduální studium).

Internet ho živí, akademie baví. Antoš, který v roce 2001 získal ocenění internetového podnikatele roku, svěřil kdysi kvůli stáži ve Švédsku část řízení firmy svým kolegům - a dnes tak sedí na dvou židlích. Potkat ho

můžete na vyhlášení Křišťálové lupy, ale také na pražských právech, kde přednáší. „Já hrozně nerad zavírám dveře,“ říká s tím, že neviděl a nevidí důvod, proč nedělat obojí. Zasedá ostatně i v dozorčí radě Nadace Právnické fakulty Univerzity Karlovy podporující činnost této školy.

Kombinovat více činností

Když jsem se loni koncem roku začala připravovat na tento článek a Marka jsem si googlovala, upřímně mě pobavilo, co mi vyhledávač nabízel. Jste na omylu, pokud byste tipovali, že lidé se zajímají převážně o jeho názory na volební systémy, které jsou jeho zamilovaným vysokoškolským tématem a o kterých dovede vykládat (a psát) hodiny. Nebo že si ho snad druzí nejvíc googlují kvůli Internet Info, které doposud z 88 procent ovládá. První nápověda, kterou tehdy Google při zadání jeho jména nabízel, bylo spojení „Marek Antoš přítelkyně“...

Pravda, v lednu se vyhledávač uklidnil a Antoš je pro něj „pan Lupa.cz“. Možná je to tím, že se oženil. „Pan Lupa. cz“ má dnes podíly v několika společnostech, Internetu Info s obratem kolem padesáti milionů patří kromě Lupy také řada dalších serverů a odborných internetových titulů: například měsíc. cz, podnikatel.cz, slunečnice.cz. Jejich měsíční návštěvnost dohromady je asi 1,4 milionu reálných uživatelů, inzerce už dnes tvoří jen padesát procent příjmů, další přicházejí například z pořádání konferencí, seminářů či školení. Část těchto vedlejších činností se před pár lety dokonce tak rozrostla, že Internet Info založil dceřinou společnost Dobrý web: tato konzultační agentura pro přípravu a zlepšování webů a internetový marketing má dnes obrat 35 milionů.

Marek Antoš plánuje, že se Internet Info rozroste o nové weby. „Nevím, co by to muselo být za důvod nebo nabídku, abych se toho vzdal. Ve firmě mám schopné lidi, takže v pohodě stíhám obojí,“ přemýšlí s tím, že vývoj internetového mediálního byznysu v blízké budoucnosti vidí optimisticky. I když žádnou velkou revoluci nečeká. „Jo, teď se může zdát, že se čtenáři víc a víc přesouvají z printu do on-linu, nemyslím si ale, že by to něco moc měnilo. Pořád platí, že je těžké přesvědčit lidi, aby za obsah na internetu adekvátně platili. Právě proto je dobré kombinovat víc činností,“ říká.

Co si myslí o investicích miliardářů do médií přinášejících riziko, že budou ovlivňovat veřejné mínění, případně s ním manipulovat? Podle Antoše nejde o nic, co by se časem nemělo srovnat. Daleko víc ho znepokojuje nastavení pravidel podnikání a problematika svobody slova na internetu. Konkrétně fakt, že vlády mají čím dál větší tendenci zasahovat do prostředí internetu. „Řeknu jeden příklad za všechny - regulace hazardu. Pokud se to povede prosadit, může vzniknout ohromný precedens pro filtrování internetových obsahů.“ Připouští, že regulace je trendem v Evropské unii, nicméně v jiných zemích o blokaci webů rozhodují soudy, ne ministerstva - což je návrh, který předložili čeští vládní úředníci.

Dalším problémem, který v internetovém věku podle Antoše nabývá na intenzitě, je dilema mezi právem na informace a právem na soukromí. „Stejně jako se někteří snaží být vidět za každou cenu, existují i ti, kteří usilují o neviditelnost nebo, chcete-li, low profile. Pak jsme u otázky, zda má existovat něco jako právo být zapomenut,“ říká Antoš a uvádí kauzu, kdy evropský soud řešil případ Google versus Španělsko. V něm šlo o to, zda má člověk právo žádat po Googlu smazání odkazů, které s ním souvisí - a které už nejsou relevantní, protože se okolnosti změnily. Konkrétním předmětem sporu byla žádost španělského občana o vymazání odkazu na zprávu, podle níž má dluhy na sociálním zabezpečení, on přitom ony dluhy uhradil. Soud nakonec rozhodl, že Google musí takový odkaz zničit. „To mi přišlo jako dobré řešení. Proč? To je jasné, přece není až tak neobvyklé, že člověk narazí na svoje fotky z oslavy, které nejsou zrovna reprezentativní. A fakt, že je na internet pověsil někdo jiný, to nedělá snazší,“ uvádí příklad s tím, že by záležitosti z minulosti neměly diskvalifikovat jedince do budoucnosti. „Koneckonců, i záznamy v trestním rejstříku se časem mažou, tak proč by to jinde mělo fungovat jinak.“

Podle Antoše totiž internet není a neměl by být chápán jako speciální prostředí, co se týče svobody slova. „Nemyslím si, že by pro něj měla platit jiná pravidla než v reálném světě. Věci, které firmám a jednotlivcům neprojdou v off-line, by neměly být možné ani v on-line prostředí,“ říká Marek Antoš, novinář, podnikatel a právník v jedné osobě.

\*\*\*

ZA KNIHU DOSTAL ŠKOLNÍ POCHVALU, COŽ FAKTICKY ZNAMENALO, ŽE HO PUSTÍ K MATURITĚ. PŘESVĚDČIT LIDI, ABY ZA OBSAH NA INTERNETU PLATILI, JE POŘÁD TĚŽKÉ.

O autorovi| Adéla Vopěnková, Autorka je novinářka, pracovala v magazínu Forbes a v Hospodářských novinách.

Foto autor| / foto Johana Pošová

## Politická krize na Ukrajině

16.2.2016 ČT 24 str. 07 22:00 Události, komentáře

Daniel TAKÁČ, moderátor

Ukrajinská vláda má za sebou hodně dramatický den. Přestála výzvy k odstoupení premiéra a jmenování kabinetu technokratů, když při hlasování o nedůvěře scházelo nakonec 32 hlasů. Ještě předtím ale sněmovna vyjádřila v jiném hlasování s prací vlády nespokojenost. Premiér Jaceňuk a jeho tým tak ve funkcích pokračují na dobu neurčitou.

Josef PAZDERKA, redaktor

Přezdívali jim vláda sebevrahů. Historicky nejmladší kabinet, který měl Ukrajinu protáhnout největšími reformami od rozpadu Sovětského svazu. Vláda premiéra Jaceňuka vznikla před 14 měsíci, teď jsou její preference mizivé.

Arsenij JACEŇUK, ukrajinský premiér

Nepřijal jsem tuto funkci kvůli vlastnímu politickému ratingu, ale kvůli tomu, abych prováděl reformy, které zvýší rating naší země.

Josef PAZDERKA, redaktor

Jaceňukova vláda prosadila řadu důležitých reforem, zastavila dramatický propad ekonomiky, v razantnějším boji s korupcí ale selhává. Naštvanost lidí i koaličních poslanců naopak roste. Loni v prosinci se jeden z nich pokusil premiéra fyzicky odnést. Skončilo to tradiční rvačkou v parlamentu. Nespokojenost poslanců vyvrcholila na úterním zasedání parlamentu.

Jurij LUCENKO, šéf parlamentní frakce Bloku Petra Porošenka

Frakce Bloku Petra Porošenka se rozhodla vyslovit nedůvěru práci současného ukrajinského kabinetu.

Josef PAZDERKA, redaktor

Zásadnější změny požaduje i řada západních zemí. Na jejich úvěrech i masivní finanční pomoci je ukrajinská vláda pořád životně závislá. Jenže řada signálů z Kyjeva mluví o opaku. Vlivný ministr ekonomiky po své nedávné rezignaci ukázal prstem přímo na premiéra a prezidenta Porošenka. Podle něj jim dál vyhovují některé korupční praktiky.

Alvaras ABROMAVICIUS, bývalý ukrajinský ministr ekonomiky

Je to krize důvěry a hodnot. Potřebujeme přivést úplně nové lidi s novým myšlením.

Josef PAZDERKA, redaktor

Osud Jaceňukovy vlády pořád není jasný i po večerním hlasování, které prozatím ustála. V emotivní situaci mezitím rezignoval generální prokurátor Viktor Šokin. Podle prozápadních poslanců byl jednou z hlavních brzd protikorupčních reforem na Ukrajině. Josef Pazderka, Česká televize, Kyjev a Varšava.

Daniel TAKÁČ, moderátor

No a jak už řečeno, v prvním hlasování ukrajinští poslanci řekli, že jsou nespokojeni s prací vlády Arsenije Jaceňuka, ve druhém hlasování ovšem nedůvěru této vládě nevyjádřili. Stanislav Mackovík, poslanec KSČM, dobrý večer.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

A Jan Šír z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, dobrý večer.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Dobrý večer.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane Šíre, čím to, že Jaceňukova vláda ztrácí podporu?

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak těch důvodů je samozřejmě víc. První důvod je něco, co bych si dovolil nazvat politickou kulturou, prostě na Ukrajině politické elity jsou propojeny s velkým byznysem, velký byznys je propojen s médií, zároveň mu patří politické strany, to znamená elity, respektive jejich velká část je stále zvyklá řídit stát jako korporaci, která jim přináší nějaké osobní dividendy, než aby to pojímaly čistě jako službu veřejnosti. Druhý důvod velký je samozřejmě ten, že ta krize, ve které se Ukrajina nachází, je komplexní, ty úkoly, před kterými vláda stojí, jsou nad její síly a obávám se, že jsou v mnoha ohledech i nad síly jakékoliv jiné teoreticky myslitelné představitelné vlády. A třetí faktor, který se do toho stále promítá, je ta ruská agrese s tím, že tady prostě část území Ukrajiny je okupována sousední zemí, což je situace, která nepřispívá k tomu, aby to manažerské, ta manažerská pozornost mohla být směřována k řešení těch domácích problémů, kterých má Ukrajina víc než dost.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Dobrá, proč tedy nepadl Jaceňuk i se svojí vládou? Jestliže jsou tady tyhle problémy, tak proč přežil? Sice o málo, 32 hlasů, ale přežil.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Já si myslím, že toto není tolik ani otázkou toho, co bude dál s Jaceňukem. Jde o to, že neexistuje náhradní lepší řešení, protože to, že Jaceňuk ztrácí podporu, že i v tom parlamentu proti němu se vznáší odpor, je do velké míry výrazem krize vládní koalice a je zcela zjevné, že v případě, že se vládní koalice nepodaří na nějakém jiném řešení shodnout, připadají v úvahu nové předčasné volby, na kterých velice pravděpodobně nikdo z té vládní koalice nemůže nic získat a je samozřejmě otázka, co by to, co by to provedlo, co by to udělalo s ukrajinskou společností a s ukrajinským státem provést čtvrté volby za dva roky za této situace, kterou jsem tady se pokusil nastínit.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane poslanče, popisujete stejně příčiny krize na Ukrajině?

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

No tak ty příčiny krize, lidem bylo něco slíbeno už na Majdanu. Jednou z těch věcí bylo, že poměrně rychle Evropská unie umožní Ukrajině pohyb, bezvízový styk směrem do Evropské unie, k tomu nedošlo. Já když jsem byl ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

Na základě splnění nějakých podmínek, které Ukrajina neplní.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

Na základě splnění nějakých podmínek, ale ta vláda ukrajinská už nějakou dobu vládne. Já když jsem byl na Ukrajině přímo v Kyjevě loni v březnu, tak přímo z oficiálních ukrajinských zdrojů znělo, že za prvé ta, ty vládní

reformy mají podporu jen 40 % Ukrajinců a za druhé, že ten bezvízový styk, který se tam vyjednával, tak z pohledu Evropské unie nebude hned tak možný právě pro vysokou míru korupce. A za ty roky, kdy vlastně tato vláda v čele s Jaceňukem a s prezidentem Porošenkem vládne, tak v rámci té, toho boje s korupce, s korupcí se vlastně nic nezměnilo a naopak si myslím, že ta oligarchizace politiky se pouze prohloubila, takže každý se tam snaží na tom vydělat.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Je tady neplnění slibů Evropské unie?

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

Tak jak se to vezme. Zjevně vidíme na to, že vládní koalice, kabinet ministrů ztrácí momentum a není schopen prosadit to, co si sám předsevzal, mimo jiné co bylo vtěleno do programového prohlášení vlády, od čeho do velké míry závisí i pokračování té zahraniční podpory. Zejména narážím na uvolňování dalších tranší té finanční pomoci, úvěrů ze strany Mezinárodního měnového fondu, na kterých momentálně Ukrajina je do velké míry závislá.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Pane poslanče, vy jste zmínil vaši návštěvu v Kyjevě, vy jste na Ukrajině byl vícekrát, není to rozhodně tak dlouho, veřejně se o tom teď mluví, proč jste tam vlastně jeli a proč nerespektujete stanoviska, jakožto poslanec Parlamentu České republiky stanoviska státu, který reprezentuje Českou republiku? Ministerstvo zahraničí varovalo před tím, aby se tímto způsobem na Ukrajinu a na východní část Ukrajiny jezdilo.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

Ministerstvo nemůže diktovat občanům České republiky a už vůbec ne poslancům, kam mají nebo nemají jezdit. Celá řada našich poslanců byla na Ukrajině, když tam vznikala Majdan a v důsledku toho, co se tam odehrálo, tam potom umírali lidé, to znamená jakýsi diktát jakéhokoliv ministerstva pro poslance, pokud má vykonávat svoji funkci poctivě, je nepřijatelný. Navíc celá ta ...

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, nejde o diktát, jde o to, že tady je varování, které říká, je něco zakázáno v rámci zahraniční politiky, kterou tenhle stát drží, k Ukrajině se nějakým způsobem staví a v rámci těchto pravidel je něco zakázáno a vy jakožto reprezentant státu to nerespektujete.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

No dovedete si představit, že žijeme v Evropské unii, kde je něco zakázáno? To je velmi nestandardní postup v rámci Evropské unie.

Daniel TAKÁČ, moderátor

Neexistují zákony a pravidla, které něco zakazují?

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

Já si myslím, že Evropská unie prosazuje volný pohyb osob, volný pohyb zboží, Ukrajina se chce přifařit k Evropské unii a první, co vadí, tak vadí pohyb poslanců na Ukrajinu.

Daniel TAKÁČ, moderátor

No, za nějakých pravidel, za nějakých pravidel. Ta pravidla jsou stanovena a ta tedy nedržíte. A na to se ptám, proč to nedržíte?

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

-----  
No já vám znova musím říct, že ta pravidla jsou stanovena nějak pofidérně a zase jednostranně. V celé té sféře hodnocení událostí na Ukrajině se používá dvojitý metr a rozhodně teda nevím o tom, že by Evropská unie zakazovala poslancům cestovat na Ukrajinu nebo na Krym. Samozřejmě Ukrajině se to nelíbí, protože ta má nějaké geopolitické zájmy, které rozehrála na popud někoho zvenčí a já vůbec nevidím za chybu, když se člověk podívá do míst, kde se odehrává tak něco složitějšího, jako je občanská válka, která bohužel díky pravicovým politikům v České republice a mnoha médiím v České republice a v Evropské unii je prezentována úplně jinak, než to vypadá ve skutečnosti. To znamená, já si myslím, že čím více ...

Daniel TAKÁČ, moderátor  
-----

A kdybyste měl tu skutečnost tedy shrnout do dvou vět, tak je tady jaká?

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/  
-----

To je rozhodně malinko jinak nebo velmi výrazně jiná, než je prezentována dominantně u nás, jak tedy mainstreamovými médii, tak některými pravicovými politiky. Já prostě nesdílím ty názory, které sdílí například Karel Schwarzenberg nebo TOP 09 v rámci zahraniční politiky a bohužel i současné vedení ministerstva zahraničí dělá spíš takovou vazalskou politiku, nikoliv politiku suverénního státu. A proto nevidím jediný důvod, proč by poslanci měli respektovat, respektive podřizovat se nějakému diktátu, kam smí a kam nesmí jezdit, protože mají rozhodovat i o mezinárodních smlouvách. A jestliže ty informace se u nás cenzurují, tak prostě ...

Daniel TAKÁČ, moderátor  
-----

Já jsem se jen ptal, proč to nerespektujete, ano.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/  
-----

... mezbyvá nic jiného, než se na to podívat /nesrozumitelné - souzvuk hlasů/.

Daniel TAKÁČ, moderátor  
-----

Ruské vojáky jste tam viděl? To je jeden ze sporů, jestli tam jsou, nebo nejsou, tak váš pohled na to.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/  
-----

Ruské vojáky jsme tam rozhodně neviděli, viděli jsme tam ale lidi, kteří byli postiženi přímo tou válkou. Starý pán 60letý, který přišel o 12letého vnuka, a ten prostě řek, že na tohle se dívat nebude a vzal do ruky zbraň, že je připraven to své území bránit. Takových lidí jsou tam desítky, stovky a myslím si, že ten jejich kredit k tomu odhodlání postavit se té ukrajinské armádě je úplně jiný, než má vlastně ukrajinská armáda, která navíc je doplňována asi 40 bataliony a každý tam bojuje bůhví za co.

Daniel TAKÁČ, moderátor  
-----

Pane Šíre, tohle je globální pohled na, na situaci na východní Ukrajině?

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**  
-----

Já myslím ...

Daniel TAKÁČ, moderátor  
-----

Nějaké konkrétní jednotlivé zkušenosti, které něco vyjadřují, nebo nevyjadřují ohledně celku.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**  
-----

Myslím si, že ne a myslím si, že je právě škoda, že tam kolega poslanec jel tím způsobem, jakým jel, včetně té cesty, kterou zvolil, to znamená těmi kanály, které nejsou v souladu se zákonem, protože kdyby se na to pokusil

podívat prizmatem práva platného mimo jiného ukrajinského, tak si myslím, že by některé věci mohl vnímat i v jiných konturách. Tím v žádném případě nezpochybňuji to, že tam dochází k ohromné humanitární tragédii, krizi, která s sebou nese bohužel i oběti na životech, které už dneska se pouze mezi civilním obyvatelstvem sčítají kolem nějakých 10 tisíc.

Daniel TAKÁČ, moderátor

-----  
Pánové, oběma díky za účast v Událostech, komentářích, na shledanou.

Stanislav MACKOVÍK, člen sněmovního výboru pro obranu /KSČM/

-----  
Na shledanou.

Jan ŠÍR, Institut mezinárodních studií, **FSV UK**

-----  
Děkuji.

---

## EU jako globální velmoc – reálný cíl nebo mission impossible?

17.2.2016 businessinfo.cz str. 00 Kalendář akcí

Dne 18. února 2016 se v Praze uskuteční seminář v rámci Národního konventu o Evropské unii. Akce se koná od 17:00 do 18:30.

Témata:

Jakou strategii EU potřebuje, aby se stala silným globálním hráčem?

Jaké jsou priority ČR při budování efektivní Společné zahraniční a bezpečnostní politiky EU?

Jak by si měly EU a NATO rozdělit role při zajišťování mezinárodní bezpečnosti?

Vystupující:

Ivan Gabal, předseda Podvýboru pro obrannou a bezpečnostní politiku a strategické koncepce PSP ČR

Jiří Schneider, výkonný ředitel, Aspen Institute Prague, bývalý 1. náměstek ministra zahraničních věcí

Tomáš Karásek, vedoucí Katedry bezpečnostních studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v

Praze

Zájemci o účast se mohou přihlásit na e-mailu [eurocentrum.praha@euroskop.cz](mailto:eurocentrum.praha@euroskop.cz).

Pozvánka (212 kB)

URL| <http://www.businessinfo.cz/cs/online-nastroje/kalendar-akci/praha-seminar-eu-velmoc-180216-31084.html>

---

## Bezpečnostní rada jednala o trestu pro zahraniční bojovníky i viru zika

17.2.2016 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Domov

ČTK

Bezpečnostní rada státu se zabývala možnostmi postihu lidí, kteří by se dali do služeb armády takzvaného Islámského státu nebo jiné teroristické organizace. Tématem debaty byla i bezpečnostní opatření na mezinárodních letištích. Členové rady projednali taky například aktuální situaci šíření nákazy virem zika, jenž zasáhl Latinskou Ameriku a první případy jsou už i v Evropě.



„Riziko přenosu tohoto viru v České republice v současné době nehrozí,“ uvedl Úřad vlády v tiskové zprávě po zasedání rady. Ministr zdravotnictví Svatopluk Němeček (ČSSD) její členy informoval o tom, jak je Česko ohledně nemoci připraveno. Testy na nákazu by podle dřívějších informací prováděly laboratoře Státního zdravotního ústavu v Praze, Ostravě a Ústí nad Labem. Vzhledem k tomu, že nákaza se nepřenáší mezi lidmi, by nebylo nutné při podezření na ni aktivovat systém pro zvládání vysoce nakažlivých nemocí.

Problémem zahraničních bojovníků, kteří odcházejí bojovat například za Islámský stát a po svém návratu mohou představovat bezpečnostní riziko, se rada zabývala navzdory tomu, že se zatím Česka podle dostupných informací netýká. Vláda už loni uvedla, že takové radikály lze stíhat podle současných zákonů. Reagovala tak na návrh opozičního Úsvitu a několika poslanců vládního hnutí ANO, který by do trestního zákoníku výslovně zavedl možnost stíhání těchto lidí.

Čechy, kteří by bojovali za různé organizace, lze stíhat pro podezření z teroristického útoku nebo pro podezření z jiného trestného činu hlavně z kategorie činů proti životu a zdraví, stálo v materiálu pro ministry. Za teroristický útok lze uložit až výjimečný trest, tedy i doživotní vězení.

Členové Bezpečnostní rady státu projednali také rozbor hrozeb pro Česko a aktuální stav případu Viktoriagrube. Týká se nafty, kterou má Česko ve skladech zkrachovalé společnosti v Bavorsku uloženu. Správa státních hmotných rezerv loni v prosinci podala trestní oznámení na neznámého pachatele.

Rada dále udělila Cenu Jaroslava Jandy za významný přínos v bezpečnostní politice Česka za letošní rok Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, a to „za aktivní činnost v oblasti bezpečnostní politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, zejména v oblasti osvěty, vzdělávací a vědecké činnosti,“ stojí v tiskové zprávě.

Dnešní schůze Bezpečnostní rady státu byla první po aféře kolem možného úniku utajovaných informací ohledně Čechů, kteří byli zadržováni v Libanonu, a o výši výkupného za dvě ženy unesené v Pákistánu. Úřad vlády nesdělil, zda se její členové záležitosti zabývali, nebo ne.

URL| [http://www.lidovky.cz/bezpecnostni-rada-jednala-o-trestu-pro-zahranicni-bojovniky-i-viru-zika-1ah-/zpravy-domov.aspx?c=A160217\\_201625\\_In\\_domov\\_sij](http://www.lidovky.cz/bezpecnostni-rada-jednala-o-trestu-pro-zahranicni-bojovniky-i-viru-zika-1ah-/zpravy-domov.aspx?c=A160217_201625_In_domov_sij)

---

## **Radikály můžeme postihovat bez nutnosti změny zákona, tvrdí bezpečnostní rada státu**

17.2.2016 [aktualne.cz](http://aktualne.cz) str. 00 Domáci  
ČTK

Za teroristický útok lze uložit až výjimečný trest, tedy i doživotní vězení. Praha - Bezpečnostní rada státu se zabývala možnostmi postihu lidí, kteří by se

Praha - Bezpečnostní rada státu se zabývala možnostmi postihu lidí, kteří by se dali do služeb armády takzvaného Islámského státu nebo jiné teroristické organizace.

Tématem debaty byla i bezpečnostní opatření na mezinárodních letištích. Členové rady projednali taky například aktuální situaci šíření nákazy virem zika, jenž zasáhl Latinskou Ameriku a první případy jsou už i v Evropě.

"Riziko přenosu tohoto viru v České republice v současné době nehrozí," uvedl Úřad vlády v tiskové zprávě po zasedání rady. Ministr zdravotnictví Svatopluk Němeček (ČSSD) její členy informoval o tom, jak je Česko ohledně nemoci připraveno.

Testy na nákazu by podle dřívějších informací prováděly laboratoře Státního zdravotního ústavu v Praze, Ostravě a Ústí nad Labem. Vzhledem k tomu, že nákaza se nepřenáší mezi lidmi, by nebylo nutné při podezření na ni aktivovat systém pro zvládání vysoce nakažlivých nemocí.

## Radikály můžeme stíhat

Problémem zahraničních bojovníků, kteří odcházejí bojovat například za Islámský stát a po svém návratu mohou představovat bezpečnostní riziko, se rada zabývala navzdory tomu, že se zatím Česka podle dostupných informací netýká.

Vláda už loni uvedla, že takové radikály lze stíhat podle současných zákonů. Reagovala tak na návrh opozičního Úsvitu a několika poslanců vládního hnutí ANO, který by do trestního zákoníku výslovně zavedl možnost stíhání těchto lidí.

Čechy, kteří by bojovali za různé organizace, lze stíhat pro podezření z teroristického útoku nebo pro podezření z jiného trestného činu hlavně z kategorie činů proti životu a zdraví, stálo v materiálu pro ministry. Za teroristický útok lze uložit až výjimečný trest, tedy i doživotní vězení.

Členové Bezpečnostní rady státu projednali také rozbor hrozeb pro Česko a aktuální stav případu Viktoriagruppe. Týká se nafty, kterou má Česko ve skladech zkrachovalé společnosti v Bavorsku uloženu. Správa státních hmotných rezerv loni v prosinci podala trestní oznámení na neznámého pachatele.

Rada dále udělila Cenu Jaroslava Jandy za významný přínos v bezpečnostní politice Česka za letošní rok Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, a to "za aktivní činnost v oblasti bezpečnostní politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, zejména v oblasti osvěty, vzdělávací a vědecké činnosti," stojí v tiskové zprávě.

Dnešní schůze Bezpečnostní rady státu byla první po aféře kolem možného úniku utajovaných informací ohledně Čechů, kteří byli zadržováni v Libanonu, a o výši výkupného za dvě ženy unesené v Pákistánu. Úřad vlády nesdělil, zda se její členové záležitostem zabývali, nebo ne.

URL| <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/bezpecnostni-rada-jednala-o-postizich-zahranicnich-bojovniku/r-082f2300d5a711e5aa720025900fea04/>

---

## Bezpečnostní rada státu projednala opatření ke zvýšení bezpečnosti na mezinárodních letištích v České republice

17.2.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Tiskové zprávy  
Tisková zpráva

Bezpečnostní rada státu se na svém jednání ve středu 17. února 2016 zabývala návrhem opatření ke zvýšení bezpečnosti na mezinárodních letištích v České republice, zhodnocením možností trestního postihu činnosti zahraničních bojovníků a také analýzou hrozeb pro ČR.

Členové BRS projednali Návrh opatření ke zvýšení bezpečnosti na mezinárodních letištích v České republice. Materiál je výsledkem analýzy, kterou provedly příslušné úřady s ohledem na vývoj bezpečnostních hrozeb v poslední době. Navrhovaná opatření jsou zaměřena zejména na možnosti zefektivnění systému bezpečnosti na mezinárodních letištích v České republice.

Bezpečnostní rada státu projednala materiál Zhodnocení možností trestního postihu činnosti zahraničních bojovníků, předložený ministrem spravedlnosti. Cílem projednání bylo posoudit možnosti trestního postihu občanů České republiky nebo cizích státních příslušníků pobývajících na jejím území, kteří se zapojí přímo nebo nepřímo do bojových akcí na cizím bojišti v nestátních bojových jednotkách a stanovit další postup, jak tuto problematiku řešit.

Dále měla Bezpečnostní rada státu na programu materiál Analýza hrozeb pro Českou republiku. Analýza vychází z úkolu z Koncepce ochrany obyvatelstva do roku 2020 s výhledem do roku 2030 a identifikuje rozličné typy nebezpečí na celostátní úrovni, z nichž 22 bylo označeno jako nebezpečí s nepřijatelným rizikem, jimž je nutné věnovat na jednotlivých stupních veřejné správy prioritní pozornost. Jedná se jak o situace, s

jejichž řešením má ČR reálné zkušenosti, tak o situace, které v našich podmínkách dosud nenastaly, ale je přesto nutné s ohledem na úroveň rizika přijímat opatření vedoucí k jejich eliminaci a zpracovat nové typové plány.

Ministr zdravotnictví seznámil členy Bezpečnostní rady státu s aktuální situací šíření nákazy virem Zika, jenž zasáhl Latinskou Ameriku a první dovezené případy jsou již i v Evropě. Ministr zdravotnictví konstatoval, že riziko přenosu tohoto viru v České republice v současné době nehrozí, a zároveň informoval o stavu připravenosti České republiky na tuto nákazu.

Bezpečnostní rada státu se také zabývala Návrhem řešení problematiky zkapacitnění dopravního úseku I/27 Most - Litvínov a uložila ministroví dopravy upravit projekční návrh pro zkapacitnění I/27 ve formě čtyřpruhové komunikace tak, aby odpovídal dnes platným normám a požadavkům na bezpečnost silničního provozu.

Bezpečnostní rada státu projednala Návrh na udělení Ceny Jaroslava Jandy za významný přínos v oblasti bezpečnostní politiky České republiky pro rok 2016 a rozhodla udělit pro rok 2016 Cenu v hlavní kategorii Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze za aktivní činnost v oblasti bezpečnostní politiky v rámci České republiky i na mezinárodní úrovni, zejména v oblasti osvěty, vzdělávací a vědecké činnosti.

Bezpečnostní rada státu rovněž projednala Informace o závěrech výročních zasedání mezinárodních kontrolních režimů nešíření zbraní hromadného ničení, konvenčních zbraní a položek dvojího použití v roce 2015. Materiál je předkládán pravidelně každoročně a stručně a přehledně charakterizuje problematiku činnosti mezinárodních kontrolních režimů za rok 2015 a podíl české strany na těchto jednáních. Materiál svým obsahem potvrzuje zahraničněpolitický a bezpečnostní význam mezinárodních kontrolních režimů a jeho účelem je posílit stávající rámec vnitrostátní implementace mezinárodních závazků v této oblasti.

Bezpečnostní rada státu se zabývala také aktuální situací v záležitosti řešení smluvního vztahu Správy státních hmotných rezerv se společností VIKTORIA GRUPPE AG. Tomuto bodu jednání byl přítomen ministr spravedlnosti a vrchní státní zástupkyně v Praze.

Na schůzi Bezpečnostní rady státu byly dále předloženy pro informaci materiály Informace o konání mezinárodní konference "Mosty k požární ochraně kulturních památek", Zpráva o činnosti Výboru pro obranné plánování za rok 2015, Zpráva o činnosti Výboru pro koordinaci zahraniční bezpečnostní politiky za rok 2015.

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1423&clanek=422315>

## O krásných ženách

17.2.2016 Vlasta str. 53  
EVA KADLČÁKOVÁ

Mám kamarádku Gabču.

Je nádherná. Dozajista mi nevěříte, vždyť takové konstatování nemůže být objektivní, ale já vám doporučuju, abyste mi důvěřovali, poněvadž: a) celá Praha jí leží u nohou; a za b) když heterosexuální žena prohlásí o jiné ženě, že je nádherná, tak už na tom sakra něco bude!

Protože ženy si sobě – velmi pochopitelně – krásu nepřejí. Holky si ji – a znovu víc než pochopitelně – mezi sebou závidí. Šedivá většina si myslí, že zářící menšina se díky své nadpozemské kráse má dole na zemi líp, je šťastnější a obletovanější. Ale to zase prr!

Překrásná menšina je muži víc opěvovaná než obletovaná. Píší o ní sice knihy, točí filmy a skládají písně plné obdivu, ve skutečnosti ale mimořádně krásná žena zůstává sedět, když ostatní jdou tančit, a muže ve své milostné sbírce spočítá maximálně na prstech rukou, zatímco postelí nějaké ošklikvy jich prošly stovky. Kráska je víceméně pořád sama. Tráví smutné večery ve společnosti svých psů a štve se po celé dny, aby se bez pomoci postarala o rodinu.

Vznešené laně se totiž stávají kořisti lovců.

Oblouznit tu nádheru, ochutnat a opustit, to je krédo floutků, kteří si na ně troufnou.

Obyčejní kluci, kteří by je dokázali milovat, na rukou nosit a zabezpečit, se většinou o krásku ani nepokusí.

Ptala jsem se proč. Mají tak málo sebevědomí? Obyčejný muž mě překvapil odpovědí: „Ale vůbec ne, dyť by mi kolem ní furt někdo brousil! Mám já tohle zapotřebí?“ Nemá.

b l pojme za manželku obyčejnou ženu.

To ona ve skutečnosti boduje. Celoživotně.

Vzpomeňte si na nějakou prototypickou o chlapy nikdy neměla nouzi. A já se znovu ptám: proč? Copak na vzhledu nakonec nezáleží?

Odpověď obyčejného muže mi znovu z otevírá oči. Říká mi: „Mysli. Nemůže si vybírat. o Tak bere všechno. Má spousty chlápků, b protože jim prostě dá!“ A... kurňa. Mám kamarádku Gabču. Je nádherná.

A našla si obyčejného kluka. Miluje ho moc a ze všech sil doufá, že tentokrát si splní svůj velký sen o lásce. Že bude mít konečně po svém boku muže, který s ní bude dýchat v jednom rytmu, který při ní bude stát a který jí pomůže s těžkými pytli žrádla pro psy. A on má na dosah neobyčejný půvab, kterému jinak leží u nohou celá Praha...

... A on se cuká! On se prokristapána nemůže rozhodnout! Do prkýnka dubového – už taky nevím, jak bych ty vulgarismy obešla – vezmi, hochu, trochu rozumu i citu do hrsti.

A netrap už tu holku. I nadpozemská krása touží po obyčejných věcech, vždyť si jich za celý život užila tak málo. Nebuď blázen!

Ber!

A nebuď ten, kdo ji znovu zraní.

Mám kamarádku Gabču. Je nádherná. A už toho má dost. \*

Eva Kadlčáková • Absolventka žurnalistiky na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. • Působila v rozhlasových a televizních médiích a v reklamě. • Dnes pracuje v Českém rozhlase. Její fejetony můžete slyšet o víkendech v pořadu Kolotoč na Dvojce anebo na stanici Český rozhlas České Budějovice.

Foto popis|

---

## Češi neumějí řešit diskriminaci

17.2.2016 A2 str. 21 Rozhovor  
naďa straková

S Lindou Sokačovou o chudobě žen a pracujících padesátnicích

Míra nezaměstnanosti je v Česku nízká, velká část zaměstnaných ale nedokáže se svým příjmem vyjít. Ředitelky obecně prospěšné společnosti Alternativa 50+ jsme se ptali, zda jsou Češi skutečně chudí a proč tolerují nejrůznější podoby diskriminace na trhu práce.

\* Jak velkým problémem je v Česku chudoba?

Traduje se, že Česká republika má nízkou míru chudoby i ohrožení chudobou. Když to ale srovnáme třeba s Rakouskem nebo Německem, kde mají hranici chudoby formálně nastavenou mnohem výše, není to tak slavné. České příjmy jsou navíc o dost nižší. V Rakousku tak sice formálně může být více lidí, kteří jsou zasaženi chudobou, ale pořád na tom mohou být daleko lépe než u nás, protože jejich příjmy jsou i vzhledem k nákladům na úplně jiné úrovni. Místní nízká míra chudoby je tak záležitostí spíše statistickou než faktickou. Když jsme se bavili s rakouskými partnery například o českém rodičovském příspěvku a přepočítali jsme to na eura, nemohli uvěřit tomu, jak je nízký. Když se podíváte na ceny potravin v Česku a Rakousku, jsou si dost podobné. Když srovnáte ceny bytů v Praze a ve Vídni, ani tam nejsou takové rozdíly. Přitom například pokud si ve Vídni kupujete byt, úroková sazba je mnohem nižší než u nás.

\* Jaké jsou hlavní příčiny chudoby v Česku?

Kromě nízkých mezd je to neochota bojovat se sociálním vyloučením, snižovat nerovnosti ve společnosti. Odráží se to pak i v jiných oblastech – z výše mzdy se odvozuje výše důchodu. Jak asi důchod vypočítaný z nízké mzdy potom může vypadat? Pokud voláme po vyšších důchodech a lepším postavení seniorů a seniorek, nejprve musí být zvýšeny mzdy.

\* Dokázala byste defí novat, kdo je na trhu práce nejmíc diskriminován?

Podobný typ otázek nemám ráda, protože vždycky najdete důvod, proč na tom nějaká skupina může být hůř nebo lépe. Lze ale obecně říct, že čím horší sociální status, tím je postavení na trhu práce horší. Žena ze střední třídy s vyšším vzděláním má horší postavení než muž v obdobné situaci, ale má větší šance než ženy s nižším vzděláním. Pokud bude mít stejné vzdělání, ale bude to migrantka nebo Romka, pak bude její postavení horší.

\* Jsou na tom ženy hůř než muži?

Obecně vzato ano. Skladba mezd je nižší. Teď se můžeme přít o to, čím to je. Zda je to důsledek diskriminace, nebo, jak argumentují jiní, důsledek toho, že ženy pracují na jiných, hůř placených pozicích. Faktem ale zůstává, že se pohybují v nižších příjmových skupinách, a pracovní místa obsazovaná ženami jsou i vnímána jako méně důležitá a méně prestižní. Z toho pak vyplývá výše sociálního zabezpečení, nemocenské, mateřské a důchodu. Pokud celý život vyděláváte méně než muži, dostanete samozřejmě nižší důchod. Dále u nás stále platí, že ženy jsou primárně zodpovědné za péči. Z řady ekonomických srovnání, například OECD, vychází, že nejhůř jsou na tom rodiče samozivitelé, přičemž devadesát procent jich jsou u nás ženy. Velká část jejich nákladů padne na základní životní potřeby jako bydlení a potraviny a nedostává se jim na další věci, což samozřejmě dále prohlubuje chudobu. Pokud si vaše dítě nemůže dopřát kroužky nebo mimoškolní aktivity, snižuje to pravděpodobnost jeho úspěšnosti v dalším životě.

\* Je si vláda dostatečně vědoma skutečnosti, že je chudoba feminizována?

Téma genderových platových rozdílů je poprvé v historii řešeno na vládní úrovni. Značně se mu věnuje ombudsmanka Anna Šabatová. Vznikly nové odbory na ministerstvu práce a sociálních věcí. Téma se zahrnuje do státních politik. Pracuje se na nové koncepci rodinné politiky. Vládní strategie pro rovnost žen a mužů v České republice na léta 2014 až 2020 se také zaměřuje na ženy, které jsou nejmíce ohrožené chudobou, tedy samozivitelky, seniorky, ženy bez domova, a představuje jasně stanovené priority, takže ať ministerstva, a tudíž i vláda, chtějí nebo nechtějí, musí se tomuto tématu věnovat. Ve vyrovnávání platových rozdílů žen a mužů jsme ale teprve na začátku. Uvidíme, jaké budou výsledky a zda se situace pohne kupředu. Velkou roli mohou hrát odbory, jako je tomu například ve Velké Británii. Odbory totiž vědí, jak vypadá platové složení ve firmách, a mohou podporovat zaměstnance, kteří se tím chtějí zabývat. Ovšem ani pro neziskové genderové organizace bohužel zatím nebyla chudoba žen klíčovým tématem. Je to dáno politickou a hodnotovou orientací. Prioritními tématy neziskovek jsou zastoupení v politice, postavení žen v řídicích pozicích obecně a sladování rodinného a pracovního života.

\* Jak tedy bojovat s chudobou v Česku?

Ideálně by sociální systém měl být zaměřen na prevenci a neměl by reagovat až ve chvíli, kdy spadnete do chudoby. Měl by podporovat lidi, kteří se nacházejí blízko její hranice, a to je v Česku skutečně velká část populace právě kvůli nízkým mzdám. Chce ale takový preventivní systém česká veřejnost? Vezměte si příspěvek na dítě – dnes je určen lidem, kteří už se v nouzi ocitli. Dříve to byla plošná dávka a osobně se domnívám, že ty fungují lépe. Česká veřejnost je ochotna smířit se s pomocí těm, kteří jsou v nouzi. Když pak ale pomáháte i ostatním, pomoc je zdánlivě plynavější, a to lidem vadí.

\* Česká veřejnost se domnívá, že sociální dávky se často zneužívají. Odkud se tato představa bere?

Toto vnímání je založeno na stereotypech. U nás je pobírání sociálních dávek vnímáno ne zrovna pozitivně. Třeba v Dánsku příspěvek na dítě dostáváte nikoli proto, že jste vydělal tolik a tolik, ale protože se právě nacházíte v určité situaci. I u nás ale platí, že pokud splníte nějakou podmínku, na sociální dávku máte nárok – jak to pak může být zneužíváno? A pokud dá někdo přednost dávkám před nízkou mzdou, jde pouze o racionální rozhodnutí, ne o zneužívání. Otázka je, jak velká je ve skutečnosti skupina obyvatel, která se takto rozhoduje. Z řady výzkumů totiž vychází jedna skutečnost – a to že pro Čechy je práce hodně důležitá a jsou často ochotni pracovat i za nižší ohodnocení a za velmi špatných pracovních podmínek.

\* Do jaké míry u nás dochází k věkové diskriminaci?

To je velký problém. Jako každá věková skupina je i skupina lidí po padesátce značně heterogenní – najdete v ní člověka bez vzdělání i top manažera. Když člověk po padesátce ztratí práci nebo se mu v práci zhoršují pracovní podmínky, spadá najednou do jakési jednolitě skupiny ohrožených padesátiletých, k níž se váže spousta stereotypů. I v roce 2016 si například zaměstnavatelé myslí, že tito lidé neumějí pracovat s počítači. Zapomínají na to, že oni už velkou část svého produktivního věku s počítači zacházeli. Podmínky ve společnosti se ve srovnání s rokem 1989 značně změnily, ale vnímání věku a stárí je ve společnosti skoro stejné. Řeknete „padesát plus“ a lidem automaticky naskakuje „důchodce“, „babička“, „dědeček“. Na druhé straně v různých výzkumech vychází najevo, že Češi považují věkovou diskriminaci za jeden z největších problémů dneška. A do toho se pak míchá převládající názor, že zaměstnavatel má přece právo si vybrat, koho chce.

\* Ale přesto: existují už nějaké protestní hlasy?

Úřad pro veřejnou ochránkyni práv už řešil stížnosti, které se týkají věkové diskriminace. Obecně se ale v Česku málo ví, jak případy diskriminace řešit. Za celou dobu existence antidiskriminačního zákona podle ombudsmanky proběhlo pouze 59 soudních sporů, které lze identifikovat jako antidiskriminační.

Autorka pracuje pro NKC – gender a věda SOÚ AV ČR.

Linda Sokačová (nar. 1978) působí jako ředitelka organizace Alternativa 50+, která se zabývá potlačováním ageismu na trhu práce. Vystudovala sociologii na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde se věnovala genderovým koncepcím, sociálním hnutím, sociologické teorii a výzkumu. Odborně se zaměřuje na rodinnou politiku, diskriminaci ve společnosti a rovné příležitosti. V letech 2000 až 2011 pracovala v neziskové organizaci Gender Studies (od roku 2007 jako ředitelka).

Foto popis| Linda Sokačová. Foto Honza Šípek

---

## Společnost není tak rozdělená, jak chce Zeman či Konvička

17.2.2016 E15 str. 16 Rozhovor se sociologem Danielem Prokopem

Jan Vávra

n Migrační krize je komplexní téma a ani postoj obyvatel Česka k možným řešením není černobílý, říká sociolog Daniel Prokop z agentury Median. „Neexistuje tu štěpení ze dvou pólů společnosti, polarizace se ale projevuje na způsobu argumentace. Mnoho skupin komunikuje tak, že jen neguje a útočí proti opozičnímu táboru,“ dodává Prokop. Nálepka jako pražská kavárna má podle něho v éře rozpadu ideologií pragmatický účel, její obsah se navíc od roku 2006, kdy jej použila ODS, postupně proměnil.

\* Podle analytika sociálních sítí Josefa Šlerky je zavádějící psát o polarizaci české společnosti na zemanovce a pražskou kavárnu. Souhlasíte?

Tu polarizaci, myslím, nelze chápat tak, že existují nějaké dvě nesmiřitelné skupiny lidí, které spolu nesouhlasí. Když se budu držet tématu migrace, je zajímavý náš průzkum pro ČT z loňského října. Zkoumal postoje lidí k 13 typům různých přístupů k jejímu zvládnutí (přijímat válečné uprchlíky, vracet neúspěšně žadatele o azyl, hlídat evropské hranice, řešit ohniska konfliktů a další). Největší skupinou lidí nejsou ani radikální odpůrci přijímání uprchlíků, ani nějací „vítací“. Je to asi 40 procent lidí, kteří chtějí ochranná řešení a kontrolu migrace, ale nevyklučují přijetí části uprchlíků nebo udělování azylů lidem, kteří si je zaslouží. Problém je, když chceme vyvozovat závěry z primitivní škály otázek. Zformulujete otázku: Souhlasíte s přijímáním uprchlíků? Ano/ne, většina lidí, kteří míru solidarity nějak podmiňují kontrolou migrace, se přikloní k ne. Tím se logicky dostanete k tomu, že společnost je polarizovaná. Neexistuje štěpení ze dvou pólů společnosti, polarizace se ale projevuje na způsobu argumentace. Mnoho skupin komunikuje tak, že jen neguje a útočí proti opozičnímu táboru. Vypovídající byly projevy Martina Konvičky, Tomia Okamury a Petra Hampla na únorových demonstracích v Praze. Je fascinující, jak málo se zabývají islámem a migrací. Jejich největší část se týká boje s vnitřním nepřítelem – se zrádnými politiky, elitami, médii, kolaboranty a pomahači uprchlíků či v lepším případě s EU. Právě tahle rétorika je tím polarizujícím prvkem ve společnosti.

\* Mají s ní šanci uspět ve volbách?

Úsvit – Národní koalice má v průzkumech 2–4,5 procenta, Okamurova Svoboda a přímá demokracie podobně. Zajímavé je, že tyto strany nebyly schopny posílit po teroru v Paříži ani po silvestrovských událostech v Kolíně nad Rýnem. Tím nechci tvrdit, že nemají šanci uspět třeba v krajských volbách, obzvláště když další vývoj migrační krize je těžko předvídatelný. Nyní jsou ale v pozici, kdy je riziko, na které upozorňují, zatím v potenciální rovině. A to na získání voličů nestačí, daleko větší roli hraje třeba reálná socioekonomická situace. O tom se přesvědčil i slovenský Smer, který se hodně zaměřil na téma migrace a teď klesá kvůli zdravotnictví, školství a korupci. Když se navíc podíváme na řešení, která tyto subjekty nabízejí, moc se neliší od striktnějších mainstreamových stran.

A na kritiku barbarství v islámských teokraciích taky nemají monopol – to déle a účinněji kritizují Amnesty International či Human Rights Watch. Nic jiného než polarizovat společnost vůči elitám jim tedy nakonec nezbývá. V Česku ovšem toto antielitářství mnohokrát zafungovalo.

\* Uspěl s ním i Andrej Babiš, byť šlo o antielitářství trochu jiného ražení.

Ano, stejný diskurz často používají i ekonomické elity. Příkladem je v Česku zmíněný Andrej Babiš, v USA například milionáři jako bratři Kochové, kteří stojí za hnutím Tea Party, Rupert Murdoch či nyní Donald Trump. Je otázka, zda tím převedením společenského konfliktu na kulturní válku nezakrývají skutečné nerovnosti ve společnosti. Postavení lidí, kteří se cítí zneuznaní nebo dělají nenaplnující a mizerně placenou práci, hodně souvisí s tím, kolik zisku ekonomiky si uzurpují lidé jako Kochové, Murdoch a Babiš.

\* Symbolický společenský konflikt tedy přizívají i nálepky jako sluníčkáři, pražská kavárna či dříve kulturní fronta?

Každý člověk má pozici v sociálním poli tvořeném jeho socioekonomickým statusem, kulturním kapitálem, počtem kontaktů a podobně. Ta úzce souvisí s okolím daného člověka, v němž se často pohybují podobní lidé a některé názory jsou častější než jiné. I díky tomu životní styl a politické názory mohou souviset. Ale nemusí. Pražská kavárna je blízká pojmu latte liberals, kterým se v Americe označují velkoměstští liberálové údajně odtržení od problémů zbytku země.

\* Jsou si tyto dvě nálepky podobné, i když má v USA slovo liberál mnohem levicovější konotace než v Evropě?

Latte liberál není sympatizant trhu bez přívlastků, ale spíše je kulturně liberální a v Americe velmi často levicový, jak říkáte. V Česku a postkomunistickém světě ale kulturní liberalismus souvisel minimálně ještě do nedávných let často se středopravou politickou orientací, naopak levicový volič byl spíše konzervativní, což odpovídá étosu KSČM a tradičnější části ČSSD. To se ale může časem změnit a myslím, že u části mladých lidí se to už dokonce mění.

\* Proč nálepky typu pražské kavárny mohou vůbec v části společnosti rezonovat?

Zjednodušují uvažování o složitých jevech, to je jejich hlavní politický účel. Některé příběhy, díky nimž byla pochopitelná politika 20. století, trochu ztrácejí relevanci. Strany už nezastupují skupiny voličů, jako to bývalo u sociální demokracie a dělníků. Pohádka o volném trhu, v němž zbohatnou všichni, v posledních dekádách často nefunguje. Bohatí v USA zbohatli a chudší zůstali na svém. A budovat sociální stát proti globální ekonomice také není lehké. Svět navíc čelí novým krizím. V kaleidoskopu postojů, který z toho vzniká, je pro politika složité popsat, kde vlastně stojí. Jednodušší je vymezit se proti skupině ve společnosti, se kterou nesouhlasím. Byť je často trochu fiktivní. Dalším smyslem takové argumentace je vyvolat zdání jednoty mezi příznivci – shodneme se na tom, s kým nesouhlasíme. Přitom odpůrci „pražské kavárny“ mají jinak na mnoho věcí odlišné názory. Jak na uprchlíky, tak třeba na kulturní hodnoty, ekonomiku a sociální nerovnosti.

\* Nemění se už i samotný obsah pojmu pražská kavárna, který poprvé zmínila ODS v roce 2006 v souvislosti se vzestupem Strany zelených?

V době krize antielitářský diskurz hodně posílilo bagatelizování ekonomických problémů chudších lidí. Před migrační krizí byl kavárník člověk s údajnými iluzemi o soužití s Romy. Pak voliči Karla Schwarzenberga, ačkoli ani to nebyla nijak jasná skupina. Mezi vysokoškolsky vzdělanými a vysokopříjmovými lidmi více než třetina volila Zemana. A už rok po prezidentských volbách by se ty tábory podle výzkumů částečně promíchaly.

\* Část politických aktérů mluví o obraně hodnot liberální demokracie. Nepřispívá to paradoxně také ke štěpení společnosti, když se političtí aktéři nezaštiťují demokracií, ale jen jejím užším vymezením?

Chápu to jako varování před formální demokracií, kde sice existují svobodné volby, ale neplatí v ní, že některé zásady stojí výše než prostý názor většiny. V liberální demokracii vycházejí rovná práva menšin, mužů a žen, nezávislost některých institucí, univerzální volební právo, svoboda slova a vyznání z ústavy. Nejdou jen tak omezit. To totiž demokracie rychle zruší samu sebe. Je možná chyba, že obhájci liberální demokracie detailně nepopisují, co tím vlastně myslí, a budí tak dojem, že prosazují něco specifického. To ale obecně souvisí s veřejnou debatou v Česku o těchto věcech. Když slyším třeba Petra Robejška a další říkat, že se máme vzpamatovat a začít hájit evropské hodnoty, hrozně rád bych slyšel, co přesně ty evropské hodnoty jsou. Pro někoho solidarita nebo sociální rovnost, pro dalšího ekonomická svoboda, pro třetího právě ochota pomáhat potřebným, na kterou v rámci ochrany evropských hodnot máme zapomenout.

\* Do jaké míry lze spojovat pobodání muslima v Praze nebo útok na centrum Klinika s rétorikou iniciativy kolem Martina Konvičky? Dá se předpokládat, že všichni ti útočníci zastávali extremistické postoje dávno před vypuknutím migrační krize?

Obětí násilných pravicových extremistů je vždycky ten, kdo je na okraji a není uznáván většinovou společností. Čili to hodně souvisí se zmíněným šikováním proti údajným kolaborantům, na což lidé jako Konvička, Okamura či Hampl politicky spoléhají. Tím si pak útočníci mohou své činy obhajovat. Mohou si myslet, že jednájí v zájmu větší části společnosti. Neměli bychom ale říkat, že je česká společnost abnormálně xenofobní. V mezinárodních průzkumech dopadáme hůře, protože tu žije málo cizinců, lidé trpí ekonomickými nejistotami, nedůvěřují institucím a jejich schopnosti řešit problémy spojené s imigrací a veřejná debata jsou povrchní. Není to ale nějaká národní povaha. Navíc třeba v Eurobarometru jsme dopadli špatně kvůli chybnému překladu otázky, zda by lidem vadilo pracovat s muslimem, černochem či Romem. Jeden okraj škály zněl, že s tím je člověk „completely comfortable“. To znamená, že mu to nevadí. V českém výzkumu byl ale překlad „bylo by mi to velmi příjemné“. To je samozřejmě nesmyslné. Tento významový posun pak zásadně ovlivnil výsledek průzkumu.

\*\*\*

Neměli bychom říkat, že je česká společnost abnormálně xenofobní.

Daniel Prokop (31) Pracuje jako ředitel sociálního a politického výzkumu ve společnosti MEDIAN a působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Publikuje také v kulturní příloze Salon deníku Právo, podílel se na obsahu knihy 47 odstínů české společnosti, která vyšla koncem loňského roku.

Největší skupinou lidí nejsou ani radikální odpůrci přijímání uprchlíků, ani nějací „vítači“. Je to asi 40 procent lidí, kteří chtějí ochranná řešení a kontrolu migrace, ale nevylučují přijetí části uprchlíků nebo udělování azylů lidem, kteří si je zaslouží.

Foto autor| Foto E15 Michael Tomeš 2x

---

## Daniel Prokop: Společnost není tak rozdělená, jak chce Zeman či Konvička

17.2.2016 e15.cz str. 00 Rozhovory  
Jan Vávra

Migrační krize je komplexní téma a ani postoj obyvatelů Česka k možným řešením není černobílý, říká sociolog Daniel Prokop z agentury Median. „Neexistuje tu štěpení ze dvou pólů společnosti, polarizace se ale projevuje na způsobu argumentace. Mnoho skupin komunikuje tak, že jen neguje a útočí proti opozičnímu táboru,“ dodává Prokop. Nálepka jako pražská kavárna má podle něj v éře rozpadu ideologií pragmatický účel, její obsah se navíc od roku 2006, kdy jej použila ODS, postupně proměnil.



Podle analytika sociálních sítí Josefa Šlerky je zavádějící psát o polarizaci české společnosti na zemanovce a pražskou kavárnu; podle něj můžeme zjednodušeně mluvit o bloku konzervativců, liberálů, socialistů a technokratů. Souhlasíte s těmito závěry?

Tu polarizaci myslím nelze chápat tak, že existují nějaké dvě nesmiřitelné skupiny lidí, které spolu nesouhlasí. Když se budu držet tématu migrace, tak zajímavý je náš průzkum pro ČT z loňského října. Zkoumal postoje lidí k 13 typům různých přístupů k jejímu zvládnutí (přijímat válečné uprchlíky, vracet neúspěšné žadatele o azyl, hlídat evropské hranice, řešit ohniska konfliktů a další).

Největší skupina lidí nejsou ani radikální odpůrci přijímání uprchlíků ani nějací „vítači“. Je to asi 40 procent lidí, kteří chtějí ochranná řešení a kontrolu migrace, ale nevylučují přijetí části uprchlíků nebo udělování azylů lidem, kteří si je zaslouží. Takové kombinace postojů jsou relativně časté.

Problém je, když chceme vyvozovat závěry z primitivní škály dotazů. Zformujete-li otázku: Souhlasíte s přijímáním uprchlíků? Ano/ne, tak se většina lidí, kteří míru solidarity nějak podmiňují kontrolou migrace, přikloní k ne. Tím, že redukuje rozsáhlý problém na otázku, kde si může člověk vybrat dva póly, tak se logicky dostanete k tomu, že společnost je polarizovaná.

Když slyším třeba Petra Robejška a další říkat, že bychom se měli vzpamatovat a začít hájit evropské hodnoty, tak bych hrozně rád slyšel, co přesně ty evropské hodnoty jsou

Neexistuje tedy štěpení ze dvou pólů společnosti, polarizace se ale projevuje na způsobu argumentace. Mnoho skupin komunikuje tak, že jen neguje a útočí proti opozičnímu táboru.

Vypovídající byly v tomto ohledu projevy Martina Konvička, Tomia Okamury a Petra Hampla na nedávných demonstracích v Praze. Je fascinující, jak málo se zabývají islámem a migrací. Největší část všech projevů se týká boje s vnitřním nepřítelem – se zrádnými politiky, elitami, médii, kolaboranty a pomahači uprchlíků, či v lepším případě s EU.

Právě tahle rétorika je myslím ten polarizující prvek ve společnosti. I lidé, jejichž názory nejsou tak daleko a u piva by se zčásti shodli, se díky ní považují za úhlavní nepřátele.

Mají s touto rétorikou lidé jako Konvička či Okamura šanci uspět ve volbách?

Úsvit – Národní koalice má v průzkumech dvě až 4,5 procenta, Okamurova Svoboda a přímá demokracie podobně. Zajímavé je to, že ty strany dohromady 5-7 procent, která si dělí. Relativně málo lidí o nich uvažuje a nebyly schopny posílit po teroru v Paříži ani těch silvestrovských událostech v Kolíně nad Rýnem. Tím nechci tvrdit, že tato uskupení nemají šanci uspět třeba v krajských volbách, obzvláště když další vývoj migrační krize je těžko předvídatelný.

Nyní jsou ale v pozici, kdy je riziko, na které upozorňují zatím v potenciální rovině. A to samo o sobě na získání voličů nestačí, daleko větší roli hraje třeba reálná socioekonomická situace. O tom se přesvědčil i slovenský SMER, který se hodně zaměřil na téma migrace a teď jeho podpora klesá díky zdravotnictví, školství a korupci.

Když se navíc podíváme na řešení, která tyto subjekty nabízejí, tak se moc neliší od striktnějších mainstreamových stran. A na kritiku barbarství v islámských teokraciích taky nemají monopol – to déle a účinněji kritizují Amnesty International či Human Rights Watch. Nic jiného, než polarizovat společnost vůči elitám, jim nakonec tedy nezbyvá. V Česku ovšem toto antielitářství mnohokrát zafungovalo.

Uspěl s ním i Andrej Babiš, byť šlo o antielitářství trochu jiného ražení.

Ano, stejný diskurz často používají i ekonomické elity. Příkladem je v Česku zmíněný Andrej Babiš, v USA například milionáři jako bratři Kochové, kteří stojí za hnutím Tea Party, Rupert Murdoch či nyní Donald Trump. Je otázka, zda tím převedením společenského konfliktu na kulturní válku nezakrývají skutečné nerovnosti ve společnosti. Postavení lidí, kteří se cítí zneuznaní nebo dělají nenaplňující a mizerně placenou práci, hodně souvisí s tím, kolik zisku ekonomiky si uzurpují lidé jako Kochové, Murdoch a Babiš.

Symbolický společenský konflikt mají tedy přizívat i nálepky jako sluníčkáři, pražská kavárna či dříve kulturní fronta?

Každý člověk má pozici v sociálním poli tvořeném jeho socioekonomickým statusem, kulturním kapitálem, počtem kontaktů a podobně. Ta úzce souvisí s okolím daného člověka, v němž se často pohybují podobní lidé a některé názory jsou častější než jiné. I díky tomu životní styl a politické názory mohou souviset. Ale nemusí.

Pražská kavárna není nic nového. Je blízká pojmu latte liberals, kterým se v Americe označují velkoměstští liberálové údajně odtržení od problémů zbytku země.

Jsou si tyto dvě nálepky podobné, i když má v USA slovo liberál mnohem levicovější konotace než v Evropě?

„Latte liberál“ není sympatizant trhu bez přívlastků, ale spíše je kulturně liberální a v Americe velmi často levicový, jak říkáte. V Česku a postkomunistickém světě ale ten kulturní liberalismus souvisel minimálně ještě do nedávných let často se středopravou politickou orientací, naopak levicový volič byl spíše konzervativní, což odpovídá étosu KSČM a tradičnější části ČSSD. To se ale může časem změnit a myslím, že u části mladých lidí se to už dokonce mění.

Proč takové nálepky typu pražské kavárny vůbec mohou částí společnost rezonovat?

Zjednodušují uvažování o složitých jevech, to je jejich hlavní politický účel. Některé příběhy, díky nimž byla pochopitelná politika 20. století, trochu ztrácejí relevanci.

Strany už nezastupují skupiny voličů, jako to bývalo u sociální demokracie a dělníků a pohádka o volném trhu, v němž zbohatnou všichni, v posledních dekádách často nefunguje. Bohatí v USA zbohatli a chudší zůstali na svém. A budovat sociální stát proti globální ekonomice taky není lehké. Svět navíc čelí novým krizím. V kaleidoskopu postojů, který z toho vzniká, je pro politika složité popsat to, kde vlastně stojí. Jednodušší je vymezit se proti skupině ve společnosti, se kterou nesouhlasím. Byť je často trochu fiktivní.

Dalším smyslem takové argumentace je vyvolat zdání jednoty mezi příznivci – shodneme se na tom, s kým nesouhlasíme. Přitom odpůrci „pražské kavárny“ mají jinak na mnoho věcí odlišné názory. Jak ohledně uprchlíků, tak třeba ohledně kulturních hodnot, ekonomiky a sociálních nerovností apod.

Nemění se už i samotný obsah pojmu pražská kavárna, který poprvé zmínila ODS v roce 2006 v souvislosti se vzestupem Strany zelených?

V době krize antielitářský diskurz hodně posílilo bagatelizování ekonomických problémů chudších lidí. Před migrační krizí byl „kavárník“ člověk s údajnými iluzemi soužití s Romy.

Pak voliči Karla Schwarzenberga, ačkoli ani to reálně nebyla nějak jasná skupina. Mezi VŠ vzdělanými a vysokopříjmovými lidmi více než třetina volila Zemana. A už rok po prezidentských volbách by se ty tábory podle výzkumů částečně promíchaly. Řada lidí změnila názor.

Část politických aktérů se zaštiťuje obranou hodnot liberální demokracie. Zmínili jsme, že „liberální“ může označovat různé postoje. Nepřispívá paradoxně tato rétorika také ke štěpení společnosti, když se političtí aktéři nezaštiťují demokracií, ale jen jejím užším vymezením?

Chápu to jako varování před formální demokracií, kde sice existují svobodné volby, ale neplatí v ní, že některé zásady stojí výše než prostý názor většiny. V liberální demokracii vychází rovná práva menšin, mužů a žen, nezávislost některých institucí, univerzální volební právo, svoboda slova a vyznání z ústavy. Nejdou jen tak omezit. To totiž demokracie rychle zruší sama sebe. Je možná chyba, že obhájci liberální demokracie detailně nepopisují, co tím vlastně myslí a je dojem, že si prosazují něco specifického.

To ale obecně souvisí s veřejnou debatou v České republice o těchto věcech. Když slyším třeba Petra Robejška a další říkat, že bychom se měli vzpamatovat a začít hájit evropské hodnoty, tak bych hrozně rád slyšel, co přesně ty evropské hodnoty jsou. Pro někoho solidarita nebo sociální rovnost, pro dalšího ekonomická svoboda, pro třetího právě ochota pomáhat potřebným, na kterou v rámci ochrany evropských hodnot máme zapomenout.

Do jaké míry lze spojovat pobodání muslima v Praze nebo útok na autonomní centrum Klinika s rétorikou iniciativy kolem Martina Konvičky? Lze předpokládat, že všichni ti útočníci měli extremistické sklony dávno před vypuknutím migrační krize?

Obětí násilných pravicových extremistů je vždycky ten, kdo je na okraji a není uznáván většinovou společností. Čili to hodně souvisí s rámcováním veřejné debaty, respektive se zmíněným šikováním proti údajným kolaborantům, na což lidé jako Konvička, Okamura či Hampl politicky spoléhají. Tím si pak útočníci mohou své činy obhajovat. Mohou si myslet, že jednají v zájmu větší části společnosti.

Neměli bychom ale říkat, že je česká společnost abnormálně xenofobní. My v mezinárodních průzkumech dopadáme hůře, protože tu žije málo cizinců, lidé trpí ekonomickými nejistotami, nedůvěřují institucím a jejich schopnostem řešit problémy spojené s imigrací a veřejná debata je povrchní. Není to ale nějaká národní povaha.

Navíc třeba v Eurobarometru jsme dopadli špatně díky chybnému překladu otázky na to, zda by lidem vadilo pracovat s muslimem, černochem či Romem. Jeden okraj té škály zněl, že s tím je člověk „completely comfortable“. To znamená, že mu to nevadí, je s tím v pohodě. V českém výzkumu byl překlad „bylo by mi to velmi příjemné.“ To je samozřejmě nesmyslné, protože proč by mi měl být neznámý člověk velmi příjemný jen na základě etnicity? Tento významový posun pak zásadně ovlivnil výsledek průzkumu.

Bavili jsme se o „nálepkách“ a značné nahodilosti a proměnlivosti jejich obsahu. Jak vnímáte pankáčskou stylizaci tehdy 75letého šlechtice? Narážím na prezidentskou kampaň Karla Schwarzenberga.

Patřím mezi ty, kterým ta kampaň připadala jako kýč, který navíc fungoval jen v prvním kole. Protože při velké polarizaci a účasti v kole druhém neměl Karel Schwarzenberg, který byl přijatelný pro 35 procent populace, šanci vyhrát. To ale neznamená, že Schwarzenberg byl horší kandidát než Miloš Zeman.

Přišlo mi absurdní tvrzení Václava Bělohradského a části levicových intelektuálů, že Zeman svou malostí lépe odpovídá českému národu. Jako bychom kvůli nějakému mýtu neměli právo hledat kandidáta, který je lepší než průměr společnosti a museli v tom mýtu malosti vytrvat.

Argumentace národní povahou mi vždycky přijde podezřelá, byť se v českých zemích o ní debatuje už od dob Tomáše Štítného ze Štítného. Ale mně to často poněkud zavádí podrazem. Na národní povahu přijde většinou, když nechci argumentovat. Chudému se řekne, že je typicky česky stěžovačný apod.

Chápal bych to tak, že Zeman mohl působit autentičtěji. Jako by nedělal ze sebe někoho, kým není.

Tomu rozumím, přesto ten způsob argumentace nepovažuji za vhodný. Současný prezident má již zmíněnou antielitářskou rétoriku. Jejím příznakem ale bývá, že slouží samotným elitám, které se chtějí vzájemně odlišit. Zeman je ze sociologického pohledu elita politická i vzdělanostní a vymezení se vůči pražské kavárně mu podle průzkumů pomáhá vzbuzovat dojem, že rozumí problémům obyčejných lidí.

Když se ale kouknete do jeho agendy, tak kdy se vůbec vyjádřil proti nerovnosti nebo exekucím? Nikdy. Část jeho kampaně ostatně financovali exekutoři. Reálné socioekonomické problémy té chudší poloviny národa zkrátka neřeší.

Daniel Prokop (31)

Pracuje jako ředitel sociálního a politického výzkumu ve společnosti MEDIAN a působí na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Publikuje také v kulturní příloze Salon deníku Právo, podílel se na obsahu knihy 47 odstínů české společnosti, která vyšla koncem loňského roku.

Čtěte také:

Pelikán: Policie během demonstrací selhala, musí padat hlavy

Sobotka kritizuje Zemana: Jen zvyšuje napětí, takové politiky nepotřebujeme

URL| <http://nazory.euro.e15.cz/rozhovory/daniel-prokop-spolecnost-neni-tak-rozdelena-jak-chce-zeman-ci-konvicka-1271243>

---

## **Redakce iDNES.cz vede odborný seminář na Univerzitě Karlově v Praze**

**18.2.2016 feedit.cz str. 00 Tisková zpráva**

FeedIT.cz

Seminář připravila mediální skupina MAFRA společně s **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy pro studenty magisterského studia oboru žurnalistika. Redakce portálu iDNES.cz bude s fakultou spolupracovat v rámci letního semestru. Kurz on-line žurnalistiky vedou lektori z řad novinářů zpravodajského portálu iDNES.cz. Odborný seminář je v rámci studia novinkou. (TZ) Celý příspěvek &rarr;

Seminář připravila mediální skupina MAFRA společně s **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy pro studenty magisterského studia oboru žurnalistika. Redakce portálu iDNES.cz bude s fakultou spolupracovat v rámci letního semestru. Kurz on-line žurnalistiky vedou lektori z řad novinářů zpravodajského portálu iDNES.cz. Odborný seminář je v rámci studia novinkou. (TZ)

Na úvodní hodině přivítala studenty šéfredaktorka iDNES.cz Naděžda Petrová.

„Spolupráce s fakultou nás těší a jsme rádi, že můžeme našim mladým kolegům předat zkušenosti z redakce,“ říká Petrová a dodává: „Bude to zároveň cenná zkušenost i pro nás, těšíme se na diskusi se studenty, jejich nápady a názory. A věříme, že někteří třeba časem posílí i naši redakci.“

Portál iDNES.cz je také prvním médiem, které organizuje na fakultě seminář pro studenty žurnalistiky.

„Snažíme se našim studentům zejména v bakaláři poskytovat co nejvíc praktických zkušeností prostřednictvím spolupráce s různými redakcemi a jsem moc ráda, že se iDNES.cz zapojil tímto zajímavým předmětem, kterým chceme studentům zpestřit víc teoretický magisterský obor,“ říká ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová.

Tematicky zaměřené semináře povedou zkušení novináři a vedoucí redaktori. Kurz on-line žurnalistiky by měl mladé žurnalisty připravit na specifickou práci v redakcích on-line médií, proto je čeká třeba hodina zaměřená na zahraniční on-line reportáže, zkusí si natočit vlastní videoreportáž nebo se naučí, jak rychle ověřovat zprávy a odhalovat hoaxy. Jednotlivé semináře povede například zástupce šéfredaktorky iDNES.cz Tomáš Ventura, šéf domácího zpravodajství Jan Vaca či filmová kritička a vedoucí kulturní redakce Mirka Spáčilová.

URL| <http://www.feedit.cz/wordpress/2016/02/18/redakce-idnes-cz-vede-odborny-seminar-na-univerzite-karlove-v-praze/>

---

## **EU jako globální velmoc – reálný cíl nebo mission impossible?**

**18.2.2016 businessinfo.cz str. 00 Kalendář akcí**

Dne 18. února 2016 se v Praze uskuteční seminář v rámci Národního konventu o Evropské unii. Akce se koná od 17:00 do 18:30.

Témata:

Jakou strategii EU potřebuje, aby se stala silným globálním hráčem?  
Jaké jsou priority ČR při budování efektivní Společné zahraniční a bezpečnostní politiky EU?  
Jak by si měly EU a NATO rozdělit role při zajišťování mezinárodní bezpečnosti?

Vystupující:

Ivan Gabal, předseda Podvýboru pro obrannou a bezpečnostní politiku a strategické koncepce PSP ČR  
Jiří Schneider, výkonný ředitel, Aspen Institute Prague, bývalý 1. náměstek ministra zahraničních věcí  
Tomáš Karásek, vedoucí Katedry bezpečnostních studií, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v

Praze

Zájemci o účast se mohou přihlásit na e-mailu [eurocentrum.praha@euroskop.cz](mailto:eurocentrum.praha@euroskop.cz).

Pozvánka (212 kB)

URL| <http://www.businessinfo.cz/cs/online-nastroje/kalendar-akci/praha-seminar-eu-velmoc-180216-31084.html>

---

## **Redakce iDNES.cz vede seminář na Univerzitě Karlově**

18.2.2016 MaM.cz str. 00 [mam.ihned.cz](http://mam.ihned.cz)

Martin Štěrba

Mediální skupina Mafra připravila společně s **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy pro studenty magisterského studia oboru žurnalistika seminář. Kurz on-line žurnalistiky povedou lektori z řad novinářů zpravodajského portálu iDNES.cz, na úvodní hodině přivítala studenty jeho šéfredaktorka Naděžda Petrová.

"Snažíme se našim studentům zejména v bakaláři poskytovat co nejvíc praktických zkušeností prostřednictvím spolupráce s různými redakcemi a jsem moc ráda, že se iDNES.cz zapojil tímto zajímavým předmětem, kterým chceme studentům zpestřit víc teoretický magisterský obor," říká ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová.

"Spolupráce s fakultou nás těší a jsme rádi, že můžeme našim mladým kolegům předat zkušenosti z redakce," říká Petrová a dodává: "Bude to zároveň cenná zkušenost i pro nás, těšíme se na diskusi se studenty, jejich nápady a názory. A věříme, že někteří třeba časem posílí i naši redakci." Portál iDNES.cz je prvním médiem, které na fakultě seminář pro studenty žurnalistiky organizuje.

Tematicky zaměřené semináře povedou zkušení novináři a vedoucí redaktori. Kurz on-line žurnalistiky mladé žurnalisty připraví na specifickou práci v redakcích on-line médií, studenty proto čeká třeba hodina zaměřená na zahraniční on-line reportáže, natáčení videoreportáže, nebo ověřování zpráv a odhalování hoaxů. Kurzy povedou třeba zástupce šéfredaktorky iDnes.cz Tomáš Ventura, šéf domácího zpravodajství Jan Vaca či filmová kritička a vedoucí kulturní redakce Mirka Spáčilová.

URL| <http://mam.ihned.cz/media/c1-65170600-redakce-idnes-cz-vede-seminar-na-univerzite-karlove>

---

## **Novináři iDNES.cz v roli lektorů. Studenty učí on-line žurnalistiku**

18.2.2016 [zpravy.idnes.cz](http://zpravy.idnes.cz) str. 00 Zprávy / Domácí

[iDNES.cz](http://idnes.cz)

Začátek letního semestru na Univerzitě Karlově letos přinesl novinku pro studenty novinařiny. Poprvé se mohli přihlásit na Kurz on-line žurnalistiky, který odstartoval ve čtvrtek a vedou ho novináři iDNES.cz. Seminář připravila redakce společně s **Fakultou sociálních věd** pro studenty magisterského studia oboru Žurnalistika.

Na úvodní hodině přivítala studenty šéfredaktorka serveru Naděžda Petrová. „Spolupráce s fakultou nás těší a jsme rádi, že můžeme našim mladým kolegům předat zkušenosti z redakce,“ řekla na úvod. „Bude to zároveň cenná zkušenost i pro nás, těšíme se na diskusi se studenty, jejich nápady a názory,“ dodala.

Server iDNES.cz je prvním médiem, které organizuje na fakultě seminář pro studenty žurnalistiky. Zapojení mladých novinářů do praxe si chválí i ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová. „Snažíme se našim studentům zejména v bakaláři poskytovat co nejvíc praktických zkušeností prostřednictvím spolupráce s různými redakcemi. A jsem moc ráda, že se iDNES.cz zapojil tímto zajímavým předmětem, kterým chceme studentům zpestřit víc teoretický magisterský obor,“ říká Tejkalová. Jak na filmové recenze poradí Mirka Spáčilová

Studenty čekají tematicky zaměřené semináře, které povedou zkušení novináři a vedoucí redaktoři. Kurz on-line žurnalistiky by měl mladé žurnalisty připravit na specifickou práci v redakcích online médií. Čeká je proto třeba hodina zaměřená na zahraniční on-line reportáže, zkusí natočit vlastní videoreportáž nebo se naučí, jak rychle ověřovat zprávy a odhalovat hoaxy. Michaela Černá (Twitter) @MichaelaCerna 18.února 2016 v 16:08, příspěvek archivován: 18.února 2016 v 16:33

V redakci @iDNEScz právě začal první seminář pro studenty @FSV\_UK. Naši redaktoři povedou Kurz on-line žurnalistiky pic.twitter.com/gS3LXP8mkP 3 lidé to sdílejí odpovědět retweet oblíben

Jednotlivé semináře povede například zástupce šéfredaktorky iDNES.cz Tomáš Ventura, šéf domácího zpravodajství Jan Vaca či filmová kritička a vedoucí kulturní redakce Mirka Spáčilová.

Zpravodajský server iDNES.cz slaví letos osmnácté narozeniny. V rámci oslav se zaměřuje také na vzdělávání mladých novinářů. V lednu uspořádal pro studenty středních škol den v redakci a jejich práce zveřejnil na speciální stránce „osmnáctiletého“ iDNES.cz.

URL| [http://zpravy.idnes.cz/server-idnes-cz-vede-seminar-pro-studenty-zurnalistiky-p2j-domaci.aspx?c=A160216\\_171714\\_domaci\\_mcn](http://zpravy.idnes.cz/server-idnes-cz-vede-seminar-pro-studenty-zurnalistiky-p2j-domaci.aspx?c=A160216_171714_domaci_mcn)

---

## Turecko mělo být stěžejním hostem summitu Evropské unie v Bruselu

18.2.2016 ČRo Plus str. 01 17:10 Den podle...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

A za něj děkuji. A hned vám řeknu, které z těch zpráv, které jste právě slyšeli, rozebereme podrobně. Turecko obviňuje z teroristického útoku v Ankaře Kurdy, připravuje si půdu pro intervenci v Sýrii. Evropa spoléhá na Turecko, že bude hlavním štítem proti proudu uprchlíků. Může a chce jím být? Zastavíme se samozřejmě na klíčovém summitu Evropské unie, které jedná jak o migrační krizi, tak o požadavcích, které mají zabránit úprku Británie z Evropské unie. I kdyby se Evropská unie s Británií domluvila, uspokojí to v referendu britské voliče? Pak už opravdu, ale opravdu bez souvislosti se summitem budeme mluvit o tom, co mají společného dnešní lidé s neandertálci. Představte si, že děti. No, a jak Norové spojují architekturu s krajinou? I o tom bude řeč. Dobrý poslech.

Turecko mělo být stěžejním hostem summitu Evropské unie v Bruselu. Zvláště té části, týkající se migrační krize. Ale židle vyhrazené pro jeho nejvyšší politiky zůstanou pro dnešek prázdné. A to kvůli krvavému středečnímu atentátu, kterému padlo za oběť dvacet osm lidí a na šedesát jich bylo zraněno. Automobil napěchovaný trhavinami vybuchl poblíž sídla Generální štábu armády, parlamentu a vládních budov. Pár hodin poté měl tamní premiér Ahmet Davutoglu jasno, kdo za tím útokem stojí.

Ahmet DAVUTOGLU, turecké premiér  
-----

Ve světle informací, které se nám podařilo získat, můžeme celkem jasně určit, že útok provedli členové teroristické organizace, která působí uvnitř Turecka. A to s pomocí příslušníka kurdské JPG, který do Turecka překročil hranice ze Sýrie. Sebevražedný útočník pocházel ze severosyrské Amudy, takže spojení s JPG je jasné.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Tolik Davutoglu, tedy turecký premiér. Ve studiu vítám redakčního odborníka na zahraničí Milana Slezáka.  
Dobrý den.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor

-----  
Ó, dobrý den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Turečtí představitelé, jak jsme slyšeli, uvádějí, že ten útok spáchal Syřan napojený, napojený na tamní kurdské milice IPG. Přinesla vládní místa jednoznačné důkazy pro tohle tvrzení?

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor

-----  
Já bych to trochu poopravil. Že vládní místa tvrdí, že mají jednoznačné důkazy. Ty důkazy nikdo neviděl. Ale nikdo nezávislý. Ale Turci tvrdí, teď mluvím o vládě samozřejmě a o justici, že mají otisky prstů toho atentátníka, kterého jasně identifikují s tím mužem, o kterém mluvím. To znamená syrským Kurdem, který právě je spojen s těmi milicemi PJG, o nichž si něco řekneme. Ale v zásadě teď můžeme říci, že jsou to ty ozbrojené síly syrských Kurdů, které tak úspěšně odrážely útoky Islámského státu na město Kobani. No, a Turci tvrdí, že ten muž přešel hranice, že se maskoval za uprchlíka, no, a pak že zaútočil na turecké vojáky.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
No, zdá se vám tahle varianta pravděpodobná? Třeba dá se něco vysoudit ze způsobu, jakým ti atentátníci udeřili? Je to obvyklý modus operandi, který používají bojovníci z IPG? Jestli něco takového existuje.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor

-----  
Ti bojovníci, které zmiňujete, z JPG pracují samozřejmě trochu jinými metodami. Ti se neuchylují k teroristickým metodám, alespoň pokud je mi známo. To by se dalo přičítat bojovníkům z Kurdské strany pracujících, která působí v Turecku, což jsou milice, která má také ozbrojené složky, ty milice. A ty milice údajně velice úzce spolupracují, a to netvrdí jenom Turci, to tvrdí také západní odborníci, právě s těmi syrskými milicemi. To je pravda. Ale to ještě neznamená, že ti syrští Kurdové nutně používají ty teroristické metody. A ten způsob provedení atentátu, to je něco, co může ukazovat na kohokoli po celém světě, protože nástražné pumy v automobilech, které explodují v tom momentu, kdy se to tomu, kdo útočí, hodí, to se používá třeba v Afghánistánu, nebo i kdekoli jinde.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
Mě právě trochu zarazila ta rychlost, s jakou prostě přišli turečtí představitelé s tím jasným vysvětlením, s tím, že ukázali na nějakého viníka. Protože když to vidím, když se něco stane třeba v Evropě, tak to trvá dlouho.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor

-----  
Ta by měla samozřejmě ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
A všichni říkají, to je podezřelý, ukazuje to na toho a toho, ale vyčkejme.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor

-----  
Ta by měla samozřejmě každého kritického pozorovatele varovat, i když tím netvrdím, že Turci nemají pravdu. Já to zatím nevím. Ale je to opravdu velice podivné. A ještě k tomu přistupuje jedna věc, že Turci pět dní před tím atentátem ostřelovali území, kterého se zmocnili právě syrští Kurdové na severu Iráku.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

-----  
No, turecký prezident Erdogan doufá, že vyšetřování toho všeho dál probíhá. Takže potvrdí těsné spojení mezi PID, JPG a PKK, vy už jste to tady na to narazil. Ale můžete blíže tyhle zkratky vysvětlit?

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Tak, já začnu úplně jinde. Já začnu v Iráku. Na tom bych chtěl demonstrovat, že není Kurd jako Kurd, protože v severním Iráku, jak známo, mají Kurdové svoji autonomii. Ta úzce spolupracuje s Ankarou, to znamená ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

To jsou ti dobří Kurdové z hlediska Ankary.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

/Smích/. Ano, z hlediska Ankary. Ale také z hlediska Spojených států, protože tam ta spolupráce je velmi dobrá. To bych jenom chtěl odpovědět posluchačům, nebo zejména jednomu posluchačovi, který mě upozorňoval na to, že Američané, když se jim to hodí, tak jsou pro ně Kurdové dobří, a když se jim to nehodí, tak jsou pro ně špatní.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Pro Turecko to platí také.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Pro Turecko to samozřejmě platí také. A, ale opravdu iráčtí Kurdové jsou něco trochu jiného, než ti turečtí a syrští. I když nevylučuji a jsem o tom přesvědčen, že dlouhodobým cílem všech Kurdů ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Se spojit.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

... a žijí, přesně tak, do jednoho státu ...

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

No, a ti druzí, tedy ti syrští, skutečně spolupracují s těmi tureckými?

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Říká se to. Já o tom nemám skálopevné důkazy. Ale jsou si blízci, blízko i politicky. Je tam ještě jedna věc, ti syrští Kurdové mají tu svou politickou stranu, také kromě toho, že mají ty ozbrojené milice. A to je právě ta PJD, kterou jste zmínil. Takže snad už teď víme všechno. Akorát bych dodal, že boj, válka turecké armády s tureckými Kurdy trvá třicet let, a že si vyžádala desítky tisíc životů. A že obě strany, nejenom tedy příslušníci Kurdské strany pracujících, se při ní dopustili masakrů a zločinů na civilním obyvatelstvu.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Tak, když vás tak poslouchám, tak jsem si vzpomněl na Josefa Škvoreckého, který říkal, tak teď už máte, milí diváci, nebo posluchači, všechny indicie k tomu, abyste mohli určit, kdo za to může, kdo stojí třeba za nějakou vraždou. Nejsem si tak jistý, že to v tomhle případě platí.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Být v kůži posluchače, už bych to dávno zapomněl.



Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

/Smích/. Tak, uvidíme, až se jednou dostaneme do kůže posluchače, jak se nám budou podobné debaty posлуchat. Tak, to byl zahraničně politický analytik Českého rozhlasu Milan Slezák. Díky, Milane.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Děkuji za pozvání.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Na slyšenou.

Milan SLEZÁK, zahraničně politický komentátor  
-----

Hezký den.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

A krátce před vysláním byl naším hostem po telefonu odborník na Turecko Emil Sulejmanov z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. A první otázka na něj zněla, nakolik může mít ten útok širší dopad na postup Turecka uvnitř země i v Sýrii?

Emil SULEJMANOV, odborník na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy  
-----

V současné době je situace taková, že syrští Kurdové začali, jak se zdá, spolupracovat s Ruskem. A s Asadovou armádou v jejich útocích na Aleppo a okolní města a obce. Můžeme spekulovat o rozsahu této spolupráce, ale faktem je, že Turci, i kdyby se jim to před několika lety nebo měsíci hodilo, vstupovat do severní Sýrie, aby si upevnili své postavení v této strategické oblasti, tak momentálně se to jim nehodí, protože by riskovali konflikt právě s Ruskem.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Takže IPG, tedy zástupci IPG, kteří jsou obviňováni z toho, že mají na tom útoku v Ankaře podíl, tak ti tvrdí, že Turecko si připravuje půdu pro intervenci do Sýrie. Čili v tomhle případě to asi moc pravděpodobné není.

Emil SULEJMANOV, odborník na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy  
-----

Tady je velká otázka, jestli si Turci připravují tímto útokem, jestli, jak tvrdí někteří Kurdové, si to Turci zorganizovali tento útok v Ankaře sami, nebo jestli vlastně tento útok organizovali Kurdové s tím, že chtějí dostat Turky do léčky, do ruské léčky. Nevíme o tom přesně. Ale já si myslím, vzhledem k těmto okolnostem současným se Turkům nehodí racionálně jít do severní Sýrie v této chvíli. Právě proto, že oni mají velký konflikt, významný konflikt právě s Putinem, který tam má stále mohutnější vojenské, vojenskou přítomnost. Takže z tohoto hlediska se to Turkům nehodí. Ale otázka je, jestli po této facce, jak se o tom hovoří v Ankaře, Turci budou ochotni vlastně nic nepodniknout. Jestli turecká veřejnost tohle přijme, nebo bude vyvíjet nátlak na Erdogana, s tím, aby něco činil. Jsou to všechno otázky. Takže nemůžeme samozřejmě stoprocentně vědět, co se děje. Ale z racionálního hlediska se Turkům v tuto chvíli do Sýrie nehodí. Události posledních několika týdnů nasvědčují tomu, že kdyby Turci opravdu chtěli, tak by do Sýrie intervenovali.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor  
-----

Tak, já se ještě podívám na roli Turecka v migrační krizi. Evropská unie a zvláště kancléřka Merkelová sázejí na to, že Ankara bude spolupracovat v zadržování uprchlíků na svém území. A myslíte si, že Turecko v tomhle směru opravdu vyjde Evropě vstříc? Ono to tak zatím úplně nevypadalo.

Emil SULEJMANOV, odborník na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy  
-----

No, je to velmi výnosný obchod s uprchlíky. V Turecku fungují tisíce pašeráků, kteří mají dost dobré kontakty na místní policii a na místní vládu, takže podle názoru mnoha tureckých odborníků je třeba nějakým způsobem zaměstnat tureckou armádu k tomu, aby střežila egejské pobřeží. A to se nemůže stát přes noc. K tomu je třeba investic, k tomu je třeba vlastně učinit různé rozhodnutí. To je jedna ze sta vlastně ta technokratická, technologická rovina. Druhou věcí je, že Turecku tak či onak hodí, vzhledem k tomu, že se na tureckém území nachází víc než dva a půl milionu syrských uprchlíků, aby část z této masy postupně ze země odcházela. Takže možná tam hraje roli i ochota vlastně Turků nějakým způsobem vlastně tolerovat výjezd syrských uprchlíků z tureckého území. Ale nejsme si momentálně jisti, jsou odlišné názory ohledně toho, co turecká policie v této věci činí, v tom boji proti pašerákům. Někdo říká, že činí dost, někdo říká, že je to pořád ještě dost nevýrazné ty turecké snahy o kontrolu egejského pobřeží. A někdo říká, že vlastně se to Turecku tak či onak hodí. Otázka je, jakým způsobem se k tomu postaví Evropská unie, jestli prostě pochopí, že pokud nebudou ráznější, než byly doposud, a uprchlická otázka střežení egejského pobřeží pro Turky až tak úplně velký problém momentálně není. Takže pokud ta Evropská unie se k němu postaví rázněji, pokud bude vyžadovat po Turcích nějakých významnějších kroků, tak možná se ten přístup Turků změní. Ale tady by nemělo dojít k nějakému střetu s Ruskem, který by vlastně posunul ten region úplně jiným směrem.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

No, ale má vůbec Evropská unie kromě toho, co nabízí jako výhody pro Turecko, má v ruce i nějaký bič, něco, čím by mohla Turecku pohrozit, aby s tím úsilím proti pašerákům lidí a zadržováním běženců na svém území opravdu pohnulo?

Emil SULEJMANOV, odborník na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Tak Turci tak či onak asi pochopili, že vízová povinnost, která pro turecké občany, které, kteří by chtěli vstoupit na území Evropské unie, existuje, nebude vlastně zrušena, takže v případě, kdyby tato vízová povinnost byla zrušena předtím, kdy mohlo dojít vlastně ke změně v této záležitosti. Ale toto tak není. Takže momentálně jediný "bič", která, kterou Evropská unie vůči Turkům má, je příslib peněz. Takže Turci nedostanou miliardy eur, což bude pro ně sice nepřijemné, ale nikterak tragické.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Čili dá se předpokládat, že skutečně se v tomhle směru nic nezmění? A to, na co spoléhá kancléřka Merkelová, tak že naplněno nebude?

Emil SULEJMANOV, odborník na Turecko, **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy

Nejsem si jistý. My jsme se bavili o hypotetických scénářích. Já si myslím, že pokud by Turecko nic razantnějšího v tomto směru neučinilo, tak Evropská unie nemá sama o sobě nějaké nástroje k potrestání Turecka. S výjimkou možná situace, že kdyby se Turecko ocitlo na pokraji války s Ruskem, případně třeba intervence do Sýrie, tak možná by členy, členské země Evropské unie, které jsou součástí zároveň Severoatlantické aliance, by byly méně ochotné Turecko v tomto střetu podpořit. Ale tady už zabývá, vlastně předbíháme události. A já si myslím, že i kdyby k tomu střetu došlo, tak možná ta uprchlická otázka zase tak zásadní pro rozhodnutí evropských státníků nebude.

Tomáš PAVLÍČEK, moderátor

Řekl nám Emil Sulejmanov z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

---

## Školy sázejí na korejštinu i migraci

18.2.2016 Ekonom str. 18 Vzdělávání

Eva Hníková

Univerzity v Česku zavádějí nové obory. Inspirují se při tom v cizině a vycházejí i z požadavků firem.

Pracovní trh v následujících dvaceti letech výrazně ovlivní moderní technologie. Podle kanadské společnosti CST se žadáným povoláním stanou konstruktéři robotů, telechirurgové, odborníci na správu digitálních archivů nebo recyklaci odpadků.

Na očekávanou proměnu trhu práce i na konkrétní požadavky firem už nyní reagují české vysoké školy a zavádějí nové obory studia. Zájemci o vysokoškolský titul si tak mohou vybrat třeba energetiku pro 21. století, bioinformatiku nebo multimédia spojená s ekonomikou.

Právě v těchto dnech se uchazeči o vysokoškolské studium rozhodují, kam poslat přihlášky, jelikož většina univerzit je přijímá jen do konce února. Rada lidí má jasno, že chce jít například na tradiční ekonomii či na práva. I tak se vyplatí porovnat různé univerzity. Kromě dostupnosti a pověsti školy by se člověk měl zajímat o budoucí uplatnění. Jako vodítko může posloužit porovnání nezaměstnanosti absolventů, které vytvořilo Středisko vzdělávací politiky Univerzity Karlovy.

Téměř stoprocentní jistotu práce nabízí studium medicíny, zvolená škola téměř nehraje roli. Velmi dobře se uplatňují i absolventi práv. V dalších oborech už hodně záleží na tom, jakou konkrétní fakultu člověk vystuduje. V případě ekonomie se třeba vyplatí zvolit pražskou VŠE (viz tabulka Srovnání nezaměstnanosti...).

### Sázka na nanotechnologie

Ze strany podniků neustále zaznívá, že na pracovním trhu chybí kvalifikovaní technici. „Na trhu není dost absolventů oborů jako robotika, automatizace nebo elektroprojekce,“ říká personální manažerka firmy ABB Česká republika Jana Vašíčková. Společnosti Siemens, Škoda Auto a další postrádají konstruktéry a vývojáře. Ti spolu s programátory chybí i České spořitelně. „Získat kvalifikované IT odborníky pro práci v bankovníctví je náročné,“ potvrzuje Alena Nováková z Expobank.

Přesto neplatí, že všichni čerství technici najdou práci. „Dobře si vedou absolventi strojních, informačních, elektrotechnických fakult,“ říká Martin Zelenka ze Střediska vzdělávací politiky Pedagogické fakulty UK. Problémy podle něj naopak mají studenti oborů, které byly nebo jsou v útlumu – tedy architektury, stavebnických a hornických fakult. Roli může hrát opět i kvalita školy a míra, v jaké spolupracuje s praxí. „Celkově na tom ale absolventi technických fakult nejsou špatně. Jejich průměrná míra nezaměstnanosti je třetí nejnižší,“ podotýká Zelenka.

Nezaměstnanost absolventů je podstatně ovlivněna i celkovým vývojem pracovního trhu. Až do roku 2008 se situace absolventů všech vysokých škol zlepšovala. „Po nástupu ekonomické krize došlo k nejvýraznějšímu zhoršení uplatnění absolventů u technických, zemědělských, ekonomických a přírodovědných fakult,“ říká Martin Zelenka. Následně se situace začala obracet k lepšímu. Nyní je průměrná míra nezaměstnanosti na nejnižších hodnotách od roku 2008, což je dobrá zpráva pro absolventy.

Ale zájemci o studium by měli zkusit odhadnout svou uplatnitelnost i za 10 nebo 20 let. Jednou z možností je vsadit na jistotu. Jen těžko lze například předpokládat, že se v budoucnu obejdeme bez lékařů či právníků.

Vyplatí se sledovat také moderní trendy. Na ně ostatně reagují i některé české univerzity. Třeba už jen dvě procenta procesorů najdeme ve stolních počítačích, tabletech nebo noteboocích, zbytek je vestavěn třeba v domácích spotřebičích, kamerách, přehrávačích, ale i v platebních terminálech a kartách. Proto Fakulta informačních technologií ČVUT přišla s oborem návrh a programování vestavných systémů.

Školy ale podle Josefa Šedlbauera z Technické univerzity v Liberci nemohou čekat, až firmy začnou poptávat určité kvalifikace. „Naší úlohou je být trochu napřed a rozvíjet i směry, na kterých bude průmysl stát v příštích letech,“ myslí si profesor Šedlbauer. Něco takového se Technické univerzitě podařilo, když v roce 2009 zavedla obor nanotechnologie. V té době se nanomateriálům v Česku věnovalo asi 25 firem, nyní se jejich počet vyšplhal zhruba na 150. A Česko navíc patří v této oblasti ke světovým lídrům. „Využili jsme toho, že se na univerzitě perspektivním výzkumem nanomateriálů a nanotechnologií už tehdy zabývalo několik týmů,“ vzpomíná Šedlbauer. Na jednom místě měli kvalitní lidi, přístroje a ještě škola přilákala ke spolupráci v novém oboru odborníky z Akademie věd.

### Míchání oborů

Stále populárnější je propojování různých oblastí. Pražská VŠE před časem otevřela obor multimédia v ekonomické praxi, kde se tradiční ekonomika kombinuje s grafikou, zpracováním fotografií, výrobou videí či webdesignem. „Rozšíření výuky v oblasti multimédií požadovali sami studenti. Následně jsme si ověřili, že profil absolventa vyplňuje ‚bílé místo‘ na pracovním trhu,“ říká Stanislav Horný, který stál na VŠE u zrodu nového oboru. V cizině podle jeho zjištění nemá obor obdobu. „Studenti oceňují hlavně prakticky orientovanou výuku a osobní přístup,“ podotýká Horný. A to se zřejmě vyplácí – počet zájemců šestkrát převyšuje množství přijatých.

Sociální a biologické vědy zase propojuje obor globální migrační a rozvojová studia, který loni zavedla Přírodovědecká fakulta UK. Reagovala částečně i na aktuální dění, kdy se do Evropy valí masy uprchlíků a roste poptávka po odbornících na integraci migrantů. Kromě toho škola láká potenciální studenty také na nový obor bioinformatika. „V biologii existuje spousta dat, která je potřeba analyzovat,“ říká Marian Novotný z Přírodovědecké fakulty UK. Proto se dohodli s techničtěji zaměřeným „matfyzem“ a od loňska nabízejí obor kombinující biologii s informatikou. Na výuce spolupracuje také technologická firma IBM nebo farmaceutická společnost MSD, která v Praze nedávno otevřela vývojové centrum. „Absolventi se uplatní ve výzkumu, ve farmaceutických firmách, ale i v zemědělství při úpravách rostlin,“ popisuje Novotný. Mohou však pracovat také jako programátoři.

Univerzity často naslouchají i poptávce podniků. Třeba na Vysoké škole báňské – Technické univerzitě Ostrava vzniká většina nových oborů na základě požadavků z praxe. Od září škola nabídne například energetiku pro 21. století. „Tento obor se zrodil ve spolupráci s firmami jako Veolia Energie,“ vysvětluje rektor univerzity Ivo Vondrák. Podobně pražské ČVUT reagovalo na poptávku společnosti ČEZ a zavedlo obor stavby pro energetiku. „Firma si chce zajistit dostatek expertů pro případnou dostavbu Temelína a pro údržbu stávajících staveb,“ vysvětluje Jiří Máca z Fakulty stavební ČVUT.

Poptávka podniků po zaměstnancích však ovlivňuje nabídku studijních oborů i v dalších oblastech. VŠB-TU Ostrava začala v souvislosti s příchodem korejské automobilky Hyundai do průmyslové zóny v Nošovicích studentům nabízet obor materiály a technologie pro automobilový průmysl. A podobně se zachovala Filozofická fakulta Palackého univerzity v Olomouci. Jelikož Jižní Korea v Česku v poslední době masivně investuje a přišly sem společnosti Hyundai, Nexen Tire nebo Doosan, nabízí od loňska obor korejštiny pro hospodářskou praxi.

„Reagovali jsme na poptávku firem po korejsky mluvících zaměstnancích,“ říká Ivona Barešová, vedoucí katedry asijských studií Univerzity Palackého. Na nedostatek zájemců o studium korejštiny si škola nestěžuje. Počet přihlášených čtyřnásobně převyšoval počet přijatých.

Pro nadcházející školní rok chystá Univerzita Palackého další novinku – obor indonéská studia se zaměřením na cestovní ruch. „Nejde o přímou reakci na poptávku firem, všímáme si ale trendů na univerzitách v cizině i rostoucího zájmu českých turistů a podnikatelů o jihovýchodní Asii,“ podotýká Barešová.

Při srovnání s cizinou Česku některé vysokoškolské kvalifikace chybí.

„Na rozdíl od Německa nemáme obor automotive specializovaný na softwarové programy nutné pro provoz vozů,“ říká Zdeněk Hanzálek z Fakulty elektrotechnické ČVUT. Zdejší ekonomika je přítomná na automobilovém průmyslu závislá, vedle automobilek jako Škoda Auto, TPCA tady působí i řada výrobců komponent. České vysoké učení technické už před deseti lety zvažovalo, že obor automotive začne uchazečům o studium nabízet. Nakonec ale škola zůstala u širěji zaměřeného oboru kybernetika.

Nyní chce Fakulta strojní ČVUT zavést alespoň nový obor konstrukce a výroba součástí z plastů a kompozitů.

„Zájem o absolventy mají výrobci letadel a automobilů,“ říká proděkan fakulty strojní Jan Řezníček.

Je dobře, že univerzity nabídku oborů průběžně rozšiřují, ale rozhodně by neměly bezhlavě podléhat diktátu zaměstnavatelů. „Podmínky na pracovním trhu se někdy mění rychle. Mohlo by se stát, že školy budou neustále obměňovat obory,“ říká Tomáš Ervín Dombrovský, analytik společnosti LMC. Navíc pokud člověk vystuduje úzce zaměřený obor a situace na trhu práce se změní, může mít s hledáním uplatnění velké problémy.

Vhodnější než neustále vymýšlet nové obory je podle Dombrovského úzká spolupráce firem a studentů v posledních ročnících. Osvědčují se třeba stáže v podnicích, které mohou vyústit v trvalé zaměstnání. Nabízí je Škoda Auto, Vodafone a řada dalších firem.

Srovnání nezaměstnanosti absolventů podle typu fakulty

Data z dubna 2014, jedná se o míru nezaměstnanosti absolventů z doby půl roku až dva roky po dokončení školy.

#### nezaměstnanost

Ekonomické	
Fakulta informatiky a statistiky (VŠE)	0,9 %
Fakulta regionálního rozvoje a mezinárodních studií (MENDELU)	1,2 %
Národohospodářská fakulta (VŠE)	1,4 %
Fakulta financí a účetnictví (VŠE)	1,4 %
Provozně ekonomická fakulta (ČZU)	1,4 %
Fakulta mezinárodních vztahů (VŠE)	1,6 %

Fakulta podnikohospodářská (VŠE)	2,2 %
Fakulta ekonomická (ZČU)	2,3 %
Fakulta managementu Jindřichův Hradec (VŠE)	2,5 %
Ekonomicko-správní fakulta (MU)	3,2 %
Ekonomická fakulta (TUL)	3,3 %
Fakulta ekonomicko-správní (UPA)	3,5 %
Fakulta informatiky a managementu (UHK)	4,1 %
Fakulta sociálně ekonomická (UJEP)	4,1 %
Fakulta managementu a ekonomiky (UTB)	4,3 %
Fakulta aplikované informatiky (UTB)	4,3 %
Fakulta podnikatelská (VUT)	4,5 %
Ekonomická fakulta (JU)	5,0 %
Fakulta multimediálních komunikací (UTB)	6,7 %
Ekonomická fakulta (VŠBTU)	7,0 %
Provozně ekonomická fakulta (MENDELU)	7,5 %
Obchodně podnikatelská fakulta v Karviné (SU)	7,6 %
Právnícké	
Právnícká fakulta (UK)	0,7 %
Fakulta právnícká (ZČU)	1,0 %
Právnícká fakulta (MU)	1,7 %
Právnícká fakulta (UP)	3,1 %
Filozofické, teologické a sociální	
Fakulta humanitních studií (UK)	0,5 %
Katolická teologická fakulta (UK)	0,8 %
Filozofická fakulta (UK)	1,3 %
Teologická fakulta (JU)	1,5 %
<b>Fakulta sociálních věd (UK)</b>	1,5 %
Evangelická teologická fakulta (UK)	1,7 %
Fakulta veřejných politik (SU)	1,8 %
Fakulta humanitních studií (UTB)	1,8 %
Husitská teologická fakulta (UK)	2,2 %
Cyrlometodějská teologická fakulta (UP)	3,0 %
Fakulta sociálních studií (MU)	3,5 %
Filozofická fakulta (UP)	3,6 %
Fakulta sociálních studií (OU)	4,5 %
Filozofická fakulta (MU)	5,3 %
Filozofická fakulta (UJEP)	5,7 %
Fakulta filozofická (ZČU)	6,0 %
Filozofická fakulta (OU)	7,2 %
Filozoficko-přírodovědecká fakulta (SU)	9,4 %
Filozofická fakulta (UHK)	9,7 %
Fakulta filozofická (UPA)	10,1 %
Filozofická fakulta (JU)	16,7 %
Lékařské, zdravotnické a farmaceutické	
Fakulta zdravotnických studií (UJEP)	0,0 %
2. lékařská fakulta (UK)	0,4 %
Lékařská fakulta v Hradci Králové (UK)	0,5 %
3. lékařská fakulta (UK)	0,5 %
Farmaceutická fakulta (VFUB)	0,6 %
Lékařská fakulta v Plzni (UK)	0,8 %
Farmaceutická fakulta v Hradci Králové (UK)	0,8 %
Fakulta zdravotnických studií (UPA)	1,2 %

Fakulta zdravotnických studií (ZČU)	1,2 %
Fakulta zdravotnických věd (UP)	1,2 %
1. lékařská fakulta (UK)	1,3 %
Lékařská fakulta (OU)	1,3 %
Lékařská fakulta (MU)	1,3 %
Lékařská fakulta (UP)	1,4 %
Zdravotně sociální fakulta (JU)	2,0 %
Pedagogické	
Pedagogická fakulta (UK)	1,1 %
Fakulta tělesné výchovy a sportu (UK)	1,9 %
Fakulta přírodovědně-humanitní a pedagogická (TUL)	2,6 %
Pedagogická fakulta (MU)	2,6 %
Pedagogická fakulta (OU)	3,1 %
Pedagogická fakulta (UJEP)	3,1 %
Pedagogická fakulta (UHK)	3,6 %
Pedagogická fakulta (JU)	3,7 %
Pedagogická fakulta (UP)	3,8 %
Fakulta pedagogická (ZČU)	3,9 %
Fakulta tělesné kultury (UP)	4,6 %
Fakulta sportovních studií (MU)	10,2 %

#### nezaměstnanost

Přírodovědné	
Matematicko-fyzikální fakulta (UK)	1,0 %
Fakulta aplikovaných věd (ZČU)	2,0 %
Přírodovědecká fakulta (JU)	2,4 %
Fakulta životního prostředí (UJEP)	3,4 %
Přírodovědecká fakulta (UK)	3,4 %
Přírodovědecká fakulta (UJEP)	5,2 %
Přírodovědecká fakulta (UP)	6,2 %
Přírodovědecká fakulta (UHK)	7,5 %
Přírodovědecká fakulta (MU)	8,9 %
Přírodovědecká fakulta (OU)	11,7 %
Technické	
Fakulta strojní (ČVUT)	0,4 %
Fakulta strojní (ZČU)	0,5 %
Technická fakulta (ČZU)	0,5 %
Fakulta informačních technologií (ČVUT)	0,9 %
Fakulta elektrotechnická (ČVUT)	1,1 %
Fakulta chemicko-inženýrská (VŠCHT)	1,3 %
Fakulta strojního inženýrství (VUT)	1,5 %
Fakulta stavební (ČVUT)	1,7 %
Fakulta informačních technologií (VUT)	1,8 %
Fakulta technologie ochrany prostředí (VŠCHT)	1,8 %
Fakulta potravní a biochem. technologie (VŠCHT)	1,8 %
Fakulta strojní (TUL)	2,0 %
Fakulta biomedicínského inženýrství (ČVUT)	2,1 %
Fakulta dopravní (ČVUT)	2,2 %
Fakulta chemické technologie (VŠCHT)	2,5 %
Fakulta elektrotechnická (ZČU)	2,8 %
Fakulta elektrotechniky a informatiky (VŠBTU)	2,8 %
Dopravní fakulta Jana Pernera (UPA)	2,8 %
Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská (ČVUT)	2,9 %
Fakulta informatiky (MU)	2,9 %
Fakulta elektrotech. a komunikač. tech. (VUT)	2,9 %
Fakulta stavební (VŠBTU)	3,0 %

Fakulta strojní (VŠBTU)	3,2 %
Fakulta výrobních technologií a managementu (UJEP)	3,6 %
Fakulta metalurgie a mat. inženýrství (VŠBTU)	4,1 %
Fakulta elektrotechniky a informatiky (UPA)	4,2 %
Fakulta stavební (VUT)	4,5 %
Fakulta bezpečnostního inženýrství (VŠBTU)	4,9 %
Fakulta technologická (UTB)	4,9 %
Fakulta mechatroniky (TUL)	4,9 %
Fakulta chemická (VUT)	7,0 %
Fakulta umění a architektury (TUL)	7,0 %
Fakulta textilní (TUL)	7,2 %

#### nezaměstnanost

Hornicko-geologická fakulta (VŠBTU)	7,5 %
Fakulta architektury (ČVUT)	7,6 %
Fakulta chemicko-technologická (UPA)	8,4 %
Fakulta logistiky a krizového řízení (UTB)	9,4 %
Fakulta architektury (VUT)	15,3 %
Zemědělské	
Zahradnická fakulta (MENDELU)	1,2 %
Fakulta agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů (ČZU)	2,8 %
Fakulta lesnická a dřevařská (ČZU)	4,0 %
Fakulta veterinárního lékařství (VFUB)	4,3 %
Fakulta životního prostředí (ČZU)	4,9 %
Fakulta veter. hygieny a ekologie (VFUB)	7,2 %
Lesnická a dřevařská fakulta (MENDELU)	7,3 %
Zemědělská fakulta (JU)	7,7 %
Agronomická fakulta (MENDELU)	12,2 %
Fakulta rybářství a ochrany vod (JU)	12,5 %
Umělecké	
Fakulta restaurování (UPA)	0,0 %
Hudební fakulta (AMU)	0,7 %
Divadelní fakulta (AMU)	1,0 %
Filmová a televizní fakulta (AMU)	1,9 %
Fakulta umění a designu (UJEP)	4,6 %
Hudební fakulta (JAMU)	4,8 %
Divadelní fakulta (JAMU)	5,6 %
Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze	7,4 %
Fakulta umění (OU)	10,1 %
Akademie výtvarných umění v Praze	12,5 %
Fakulta výtvarných umění (VUT)	17,9 %
Soukromé vysoké školy	
Škoda Auto Vysoká škola	0,0 %
Vysoká škola ekonomie a managementu	0,0 %
University of New York in Prague	0,0 %
Academia Rerum Civilium	0,0 %
Anglo-americká vysoká škola	0,0 %
Unicorn College	0,0 %
Vysoká škola realitní – Institut Franka Dysona	
Vysoká škola regionálního rozvoje Praha	1,0 %
Vysoká škola zdravotnická	1,2 %
Pražská VŠ psychosociálních studií	1,3 %
Univerzita Jana Amose Komenského	1,6 %
Soukromá VŠ ekonomických studií	1,7 %
Bankovní institut	1,8 %

Vysoká škola hotelová v Praze	2,2 %
CEVRO Institut	2,3 %
Filmová akademie v Písku	2,4 %
Vysoká škola finanční a správní	2,4 %
BIBS Vysoká škola	2,5 %
Metropolitní univerzita Praha	2,5 %
Rašínova vysoká škola	3,0 %
VŠ manažerské informatiky a ekonomiky	3,0 %
Vysoká škola Karlovy Vary	3,2 %
Soukromá vysoká škola ekonomická Znojmo	4,0 %
Vysoká škola podnikání	4,0 %
VŠ mezinárodních a veřejných vztahů	4,1 %
VŠ tělesné výchovy a sportu Palestra	4,3 %
VŠ evropských a regionálních studií	4,4 %
Vysoká škola obchodní v Praze	5,1 %
Akademie Sting	6,0 %
Moravská vysoká škola Olomouc	6,0 %
Vysoká škola sociálně správní Havířov	6,0 %
Evropský polytechnický institut	6,4 %
VŠ cest. ruchu, hotelnictví a lázeňství	6,7 %
Vysoká škola logistiky	6,8 %
Newton College	8,0 %
Vysoká škola Karla Engliš v Brně	8,4 %
Západomoravská vysoká škola Třebíč	9,9 %
Vysoká škola obchodní a hotelová	10,4 %
Lit. akademie (Soukr. VŠ J. Škvoreckého)	10,7 %
Akcent College	12,5 %

AMU – Akademie múzických umění UJEP – Univerzita Jana Evangelisty Purkyně  
 AVU – Akademie výtvarných umění UK – Univerzita Karlova  
 ČZU – Česká zemědělská univerzita UP – Univerzita Palackého  
 ČVUT – České vysoké učení technické UPA – Univerzita Pardubice  
 JAMU – Janáčkova akademie múzických umění UTB – Univerzita Tomáše Bati  
 JU – Jihočeská univerzita VFUB – Veterinární a farmaceutická univerzita  
 MU – Masarykova univerzita VŠBTU – Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava  
 MENDELU – Mendelova univerzita v Brně VŠE – Vysoká škola ekonomická  
 OU – Ostravská univerzita VŠCHT – Vysoká škola chemicko-technologická  
 SU – Slezská univerzita VŠUP – Vysoká škola uměleckoprůmyslová  
 TUL – Technická univerzita VUT – Vysoké učení technické  
 UHK – Univerzita Hradec Králové ZČU – Západočeská univerzita v Plzni  
 Zdroj: Středisko vzdělávací politiky Univerzity Karlovy

Jistotu práce poskytuje studium medicíny, dobře se uplatňují i absolventi práv.

Foto autor| Foto: Martin Svozílek

Foto popis| Příchod automobilek Hyundai nebo TPCA do Česka inspiroval univerzity k rozšíření nabídky korejštiny. Budoucí manažeři z českých škol se tak s prezidentem kolínské automobilky TPCA Kentou Koidem domluví.

## ČESKO POD PANTOFLEM

18.2.2016 Reflex str. 58 Fenomén  
TEXT PAVLA HORÁKOVÁ

HISTORIE A SOUČASNOST ČESKÉHO PŘEZOUVÁNÍ „Nováku, ty zase nemáš přezůvky?“ – „U nás se zouváme až v předsíni.“ – Případně: „Nezouvejte se, prosím!“ Každý, kdo vyrostl v téhle zemi, slyšel tyhle věty bezpočtukrát. POUŽÍVÁNÍ ZVLÁŠTNÍCH BOT NA DOMA A NA VEN je pro nás Čechy věc natolik samozřejmá



a nezpochybnovaná, že při setkání s jinými zvyklostmi zažíváme pocity zmatku a zděšení. Některé z nás to poznamená na celý život.

**TŘEBA MĚ.** Dodnes to mám před očima. Obývací pokoj v domě jak z viktoriánského románu. Na zemi koberec s vysokým vlasem, za oknem anglický dešťík. Moje hostitelka, kultivovaná dáma, mi nalije čaj a uvelebí se v křesle. Na podrážce luxusní kožené lodičky má přilepenou hroudu hlíny. Nevzrušeně ji odloupne a hodí do krbu. Nad hnědou stopou na koberci mávne rukou: „Oh, well, zítra přijde uklízečka.“ Taková byla v roce 1990 moje iniciace do neuvěřitelného, skandálního světa, kde se NEZOUVÁ.

Bačkory jsem při výměnném pobytu v Británii ani nevytáhla z kufru; nepotřebovala jsem je ani ve škole!

Kulturní šok se opakoval o rok později v srbském Bělehradě.

Přezůvky, které jsem si v první školní den svědomitě přinesla, zůstaly v batůžku. Spolužačky ve svých dívčích pokojíčkách hamtaly po peršanech v martenskách, a když jsem se nad tím podívovala, o „papučích“ se vyjadřovaly s despektem jako o „tureckém zvyku“. Později jsem se dozvěděla, že postoj k přezouvání se v bývalé Jugoslávii proměnil teprve nedlouho předtím. Jak dnes vzpomíná do Česka často cestující televizní producent Aleksandar Furtula, ještě v 70. letech minulého století bylo v jeho rodné Bosně přezouvání běžné. Snoubila se v něm rakouskouherská měšťanská tradice s islámským příkazem úzkostlivé čistoty v domácnosti. Se silícím vlivem západní kultury se však Srbové na přezouvání vykašlali a koncem 80. let už bylo NEPŘEZOUVÁNÍ normou.

Proto, když Furtula přijel v 90. letech na studia do Prahy, zažil přesně opačný šok než já ve stejné době v Anglii a Srbsku. „Na vysokoškolských kolejích se museli přezouvat všichni, Češi i zahraniční studenti!“ vzpomíná dodnes s neskrývaným vzrušením v hlase.

Ovšem skutečný otřes mladík ze země, kde se tolik dbalo na zevnějšek a styl, zažil ve zkouškovém období, když se i vážený examinátor na **fakultě sociálních věd** dostavil v obleku a v pantoflích.

Podobné výjevy vyrážely dech i britskému zpravodaji rozhlasové stanice BBC Robu Cameronovi, který žije v Praze od 90. let.

„Pohled na úředníky, a to včetně náměstků ministrů, jak v kancelářích řapou v otevřených pantoflích, případně v bílých ponožkách, mi přišel absolutně bizarní. Ani stopy po stylu či dekoru!“

Zvyk přezouvat se je Čechům vštěpován už od peřinky, na rozdíl třeba od Austrálie, kde české maminky první den jeslí či školky přinesou dětem bačkůrky a pyžamka a pak na sebe s učitelkou navzájem nechápavě civí. Podobně se díví cizinci a jejich děti, když po nich české školní instituce přezouvání striktně vyžadují.

Za zásadní nešvar je odborníky na etiku považován český zvyk zouvat návštěvy. Historička Miroslava Štýbrová, jež má na starost sbírku historické obuvi v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně, dodává: „V období mezi dvěma světovými válkami bylo nemyslitelné přivítat hosty v bačkorách a neformálním domácím oblečení. Hostitelé za první republiky přijímali hosty zpravidla ve společenské obuvi a nutit hosta, aby se zul, nepřicházelo v úvahu.“

První rozkvět zažily české bačkory s Baťovou velkovýrobou, další pak po druhé světové válce, když ženy začaly hromadně pracovat, neměly tolik času na úklid a nebyly k mání pomocnice v domácnosti. To spolu s výstavbou malometrážních panelákových bytů znamenalo podle Miroslavy Štýbrové skutečný papučový ráj, včetně prudkého rozvoje rukodělné tvorby přezůvek.

Za nejhorší reziduum z něj pak Miroslava Štýbrová považuje dodnes vzkvétající institut „bačkor pro hosty“, jež před námi měly na nohou desítky, možná stovky neznámých lidí. Musím se přiznat, že sama si na návštěvy raději nosím vlastní přezutí, abych se nemusela soukat do zpravidla o několik čísel menších papučí s pochybnou anamnézou. Jako pokrok vnímám, že erární pantofle před nedávnem zmizely z gynekologické ordinace u nás v Praze na středisku.

## PŘEZŮVKY ŠTĚSTÍ

Je to jasná věc. Byť máme podobné klimatické podmínky jako evropské země, kde se jednoduše NEPŘEZOUVÁ, a mít paní na úklid už není taková vzácnost, trend směrem k nezouvání se u nás nerozšířil.

Naopak se zdá, že přezouvání posiluje.

Třeba takoví řemeslníci se dnes už zouvají bez vyzvání. Revizní technik, jenž mi chodí kontrolovat karmu, si s sebou nosí běloskvoucí značkové tenisky.

Bačkory, trepky, slipy, přezůvky, pantofle, řapky, papuče – už samo bohatství synonym svědčí o tom, jak je tato realie pro náš národ důležitá. To, jak na ní lpíme, může pozorovatelům zvenčí připadat až jako fetiš.

Konzervativně orientovaná česká hospodyňka stále vyznává kult čistoty nebo, přesněji řečeno, uklízení a domácí obuv zase poukazuje k hodnotě, kterou můžeme nazvat „česká pohoda“. Pocit rodinného štěstí a

pohody symbolizovala domácí obuv i v dochovaných historických výtvarných dílech, jak podotýká historička Miroslava Štýbrová. Přezouvání zkrátka patří ke zdejšímu domácímu štěstí.

A v čem že tedy vlastně doma chodíme? V bleskovém orientačním průzkumu na Twitteru mi odpovědělo 371 respondentů. Z nich 43 % uvedlo, že se doma přezouvají do pantoflí nebo bačkor, pět procent chodí v jiném typu přezůvek, dvě procenta přiznala, že se doma nepřezouvají (že by cizinci?), a překvapivě celých 50 % uvedlo, že chodí v ponožkách nebo bosí. CIZINEC KONTRA NAŠINEC

Ale nejsme zase tak nemožní.

Tedy: nejsme v estétě zavrhaném zouvání návštěv úplně sami.

Před vstupem do bytu hosty zují Japonci; ti na přezouvání v interiérech dbají velice úzkostlivě.

„V penziónech či domácích hotelech vyfasuje návštěvník gumové pantofle. Ovšem když chce použít toaletu, musí si tyto pantofle zout a vyměnit je za ‚hajzlíkové‘, které se nacházejí přímo na toaletách.

Vlzt na záchody v ‚běžných‘ trepkách je společensky neúnosné,“ vzpomíná na léta strávená v Japonsku bývalá pracovnice českého velvyslanectví Petra Křištofová.

V Japonsku a v Koreji také existuje architektonické unikum, schůdeček. „Za dveřmi domova i v restauracích, kde se sedá na zemi, se v předsíni nachází speciální, nízký schod, jehož jediným smyslem je jasně upozornit hosta, kde končí prostor pro pohyb v botách a kde začíná prostor pro existenci bez bot,“ popisuje Čech Michal Procházka, který žije několik let v Jižní Koreji. Tradiční hospodyně by pak měla během návštěvy nenápadně vejít do předsíni a srovnané boty se špičkami směřujícími do bytu obrátit, aby se host při odchodu mohl rovnou obout do bot obrácených k odchodu.

Zouvání je povinností v muslimských domácnostech, ovšem je třeba mít se na pozoru. Na zkušenost z Íránu vzpomíná bývalá humanitární pracovnice Veronika Divišová: „Ukazovat druhým chodidla je urážlivé. Na návštěvách se často sedí na zemi a usadit se tak, aby chodidla netrčela, je v evropském oděvu složitě. A ještě jedna zvláštnost: u koupelny nebo záchodu jsou navíc další gumové pantofle, protože koupelna mívá mokrou nebo špinavou podlahu.“

Odlišné přezouvací zvyklosti bývají někdy příčinou nedorozumění.

Zatímco Češi vnímají jako bezohlednost, když se jim do bytu hrne někdo obutý, na Britských ostrovech je naopak považováno za nezdvořilé, když si u někoho doma na zápraží začnete v dobré víře odkládat obuv. Místo vděku se dočkáte leda zaraženého výrazu a nepochopení. Sami domácí jsou zvyklí v přízemí svých domů chodit v botách a přezout se pro vlastní pohodlí až v patře, kde jsou ložnice a koupelna. Podobně je tomu třeba v Nizozemsku a ve Spojených státech.

Obdobné historky zná z komunity českých a slovenských manželek i Kateřina Vondrová Russell, jež strávila polovinu života v Austrálii. Tamní Češky nelibě nesou, když jim návštěvy běhají po domku v botách, a mají neutuchající snahu přezouvat své muže do trepek a převlékat je doma do tepláků.

Nejsou na to statistiky, ale ve svém okolí jsem zaznamenala, že při každodenním styku rozdílných kultur mají původně vyhraněné postoje tendenci se sblížovat. Češi, již strávili nějaký čas v NEZOUVAJÍCÍCH SE zemích, jsou v otázce přezouvání zpravidla uvolněnější i po návratu do vlasti.

Naopak leckterí cizinci, kteří žijí dlouhodobě u nás, objevili praktickou stránku přezůvek a nedají na ně dopustit. V pantoflích chodí šťastně například moje americká sousedka provdaná za Čecha a Brit Rob Cameron se dnes automaticky zouvá – k matčinu údivu –, i když přijede na návštěvu k rodičům do Anglie. „Běhám po domě v ponožkách a otec zatím za sebou trusí bláto a listí.“ Hosty ve svém pražském domově k zouvání nenutí, ale pryč to všichni tak jako tak dělají. Jsou na to zvyklí. Už od malička.

„OPĚT NEMÁ PŘEZŮVKY.  
HROZÍ TŘÍDNÍ DŮTKA!“

Školní přezouvání, poprvé zavedené školním řádem v roce 1937, se stalo do té míry součástí národní kultury, že se dokonce tematizuje i v české kinematografii. Typické scény se objevují ve slavných snímcích z 80. let, ve Šteindlerově *Vrať se do hrobu* a Troškově *Botě* jménem Melichar, kde je na přezouvání vystavěna ústřední zápletka.

Naši vycepanost skopnout boty hned u vchodu do jakékoli uzavřené místnosti dokládá i historka mého kamaráda z Vysočiny. Když přijel s přáteli do Prahy a šli se najíst do restaurace, sedmiletý syn se okamžitě za dveřmi podniku zul.

Ano, sešlapané patičky manšestrových bačkor, jimiž se ven prořezává tvrdá pryžová výtuž, nebo palec klubající se skrz špičku máme stále v živé paměti. Stejně jako látkový pytlík na přezůvky, který byl povinnou součástí školní výstroje v Husákově éře. Na dlouhé šňůrce se dal dobře roztáčet a šlo s ním tlouct spolužáky. Občas ale zůstal i se zapocenými bačkůrkami zapomenut doma. Provinilec se pak musel ve škole celý den klouzat ve fouseklích.

Na prvním stupni základní školy jsme ještě způsobně chodili v tom, co nám maminky v září daly, ale s nastupující pubertou se výběr přezůvek stával otázkou prestiže. Pamětníci se obecně shodují, že bylo ponižující chodit v trapných dětských bačkorách s gumkou, co pruží na nártu, ovšem horší bylo přezůvky nemít vůbec a muset celý den trávit v ponožkách. Ve školách, kde se o velkých přestávkách povinně korzovalo, to byla zvlášť bolestivá potupa. Od páté třídy už vyspělejší žáci hleděli povinné přezutí řešit kreativně a nařízení vynalézavě obcházeli v duchu chytré horákyně.

## PŘEZUTÍ NEPŘEZUTÍ

Na středních školách v předrevoluční době přezouvání nabylo rozměru protestu proti systému. Mimochodem na to, zda lze tehdejší povinné přezouvání ve veřejném prostoru chápat jako příklad uplatňování totalitní moci, se ptá i jeden z úkolů výukového projektu Dějepis pro 21. století z dílny Ústavu pro studium totalitních režimů.

Posudte sami: nedodržování přezouvacích předpisů se trestalo třídními důtkami, případně sníženými známkami z chování. V roce 1988 byla na gymnáziu v pražské Hellichově ulici jedna ze studentek dokonce za „nevhodnou školní obuv“ vyloučena z třídního zájezdu Belgie – jistě to nebyl výjimečný případ.

Na školách, jež povinné přezouvání zachovávají, se jeho dodržování přísně vymáhá i dnes. Dozory hlídají ráno u šaten, do tříd vchází školník a návštěvy dostávají návleky. Nedávni absolventi jednoho královéhradeckého soukromého ústavu vzpomínají dokonce na pokuty, jež museli platit, když ředitel při kontrole ve třídách vyhmátl nepřezutého hříšníka.

Dnes mezi mladším školním žactvem soupeří zdravá obuv a crocsy s kožíškem či bez.

Od kvinty výš i dnes zkoušejí odvážnější jedinci rebelské nepřezouvání, a ti krotší si vystačí s teniskami značky Vans. Oblíbené jsou i pletené bačkory s norským vzorem či jiné zimní papuče. Samo sebou značkové.

Jenže školní přezůvky největších borců 70. a 80. let rozhodně značkové nebyly. O to originálnější musely být, často vyspravené izolepou a sešivačkou; čím víc izolepy, tím větší frajer.

Sportovní obuv tehdy povolena nebyla, ovšem dívky si s oblibou huntovaly nohy v baletních piškotech, většinou zakázaných ze zdravotních a bezpečnostních důvodů. Nesmělo se chodit ani ve spartakiádních cvičkách, ale když se jim ustříhla guma a obarvily se barvou Duha, případně barvou na vajíčka, nikdo nemohl nic namítnout. Vypadaly jako plátěné baleríny a slušely všem dívkám. Cvičky bylo též možno počmárat fixkou, nejlépe logy metalových kapel, stejně jako „činy“ neboli conversky pro chudé; čím roztrhanější a počmáranější, tím lepší. Činy splňovaly podmínku světlé podrážky, takže někdy stačilo vytáhnout tkaničky z tenisek a tvrdit, že jsou to přezůvky.

Na středních školách bylo jedním z nejměkčích způsobů protestu chodit v něčem zvlášť ošklivém, například v kostkovaných bačkorách na přezku. Jak uvedl jeden pamětník: „Pantofl e – potupa a nenávisť. Kostkované filcové přezkáče – respekt a styl.“

## DOMINO A PAPUČKY

Jedna věc je jistá.

Venkovní boty dodnes po příchodu domů shazujeme všichni. Ale proč dobrá polovina z nás chodí doma bosa?

Prostě jsme si k přezůvkám vytvořili odpor. Koneckonců záporný náboj cítíme i v jazyce: kdo z nás by chtěl „být bačkora“ nebo „pod pantofl em“?

Nevím, jak by na mě zapůsobil pohled na mého vyvoleného v prvorepublikových „elegantních kožených sliprech“, ale vím, co s romantikou udělá, když mě můj idol pozve k sobě na večeři, přivítá mě v odrotených korkáčích (případně žabkách s ponožkami) a nabídne mi unisexové láptě z lkey.

Bačkory zkrátka touze nepřejí. Pověstné „domino a papučky“ ve filmu Kristian z roku 1939 namísto domácí pohody symbolizují nudnou rutinu a absenci vášně.

Ta mezi Oldřichem Novým a Natadu šou Gollovou znovu vzplane až tehdy, když manželka papuče spálí.

Ač to nerada přiznávám, zdravotní pantofl e sama považuji za nejpohodlnější obuv – jen mě v nich nesmí nikdo vidět. Natož muž. Což je samozřejmě v dlouhodobém vztahu problém – lpěním na image jsem si málem zničila nohy v baletních piškotech.

Optimální řešení, neboť jsem Homo sapiens, co se doma PŘEZOUVÁ a asi už navždy bude, hledám od rané dospělosti. Domácí botu, která by byla vzdušná, měkká, pevná, klenutá, hodila se ke kalhotám i k sukni a byla zároveň – považte – sexy. Tyto přísné podmínky vylučují veškeré otevřené pantofl e, rádobyroztomilé bačkory se zvířecími obličejí, boty typu Uggs i pletené tlusté ponožky s protiskluzovou podrážkou.

Zkouším, střídám, experimentuji. A stále tápu.

Možná je to bláhová představa, ale oněch 50 % bosonohých plus pár nespokojenců, jako jsem já, mi připadají jako papučová díra na současném českém trhu, a být švec, vytkla bych si za cíl všechny pěkně obout. Takže kdyby se náhodou někdo chystal založit bačkorový start-up nebo sháněl crowdfunding na kolekci přezůvek, jež budou splňovat smrtonosnou trojkombinaci „pohodlné, zdravé a atraktivní“, budu stát s peněženkou v ruce první ve frontě.

Leda že bych se mezitím zmožila natolik, že bych si doma mohla vykračovat v kožených lodičkách na míru, úklid svěřila posluhovačce a občas se jen kochala pohledem na to, jak bláto z podrážek v krbu krásně hoří.

Foto autor| ILUSTRACE MAREK DOUŠA

---

## Česko pod pantoflem

18.2.2016 reflex.cz str. 00 Hlavní články

„Nováku, ty zase nemáš přezůvky?“ – „U nás se zouváme až v předsíni.“ – Případně: „Nezouvejte se, prosím!“ Každý, kdo vyrostl v téhle zemi, slyšel tyhle věty bezpočtukrát. POUŽÍVÁNÍ ZVLÁŠTNÍCH BOT NA DOMA A NA VEN je pro nás Čechy věc natolik samozřejmá a nezpochybňovaná, že při setkání s jinými zvyklostmi zažíváme pocity zmatku a zděšení. Některé z nás to poznamená na celý život.

Třeba mě. Dodnes to mám před očima. Obývací pokoj v domě jak z viktoriánského románu. Na zemi koberec s vysokým vlasem, za oknem anglický deštík. Moje hostitelka, kultivovaná dáma, mi nalije čaj a uvelebí se v křesle. Na podrážce luxusní kožené lodičky má přilepenou hroudu hlíny. Nevzrušeně ji odloupne a hodí do krbu. Nad hnědou stopou na koberci mávne rukou: „Oh, well, zítra přijde uklízečka.“

Taková byla v roce 1990 moje iniciace do neuvěřitelného, skandálního světa, kde se NEZOUVÁ. Bačkory jsem při výměnném pobytu v Británii ani nevytáhla z kufru; nepotřebovala jsem je ani ve škole!

Kulturní šok se opakoval o rok později v srbském Bělehradě. Přezůvky, které jsem si v první školní den svědomitě přinesla, zůstaly v batůžku. Spolužačky ve svých dívčích pokojíčkách hamtaly po peršanech v martenskách, a když jsem se nad tím podívovala, o „papučích“ se vyjadřovaly s despektem jako o „tureckém zvyku“.

Později jsem se dozvěděla, že postoj k přezouvání se v bývalé Jugoslávii proměnil teprve nedlouho předtím. Jak dnes vzpomíná do Česka často cestující televizní producent Aleksandar Furtula, ještě v 70. letech minulého století bylo v jeho rodné Bosně přezouvání běžné. Snoubila se v něm rakousko-uherská měšťanská tradice s islámským příkazem úzkostlivé čistoty v domácnosti. Se silicím vlivem západní kultury se však Srbové na přezouvání vykašlali a koncem 80. let už bylo NEPŘEZOUVÁNÍ normou.

Proto, když Furtula přijel v 90. letech na studia do Prahy, zažil přesně opačný šok než já ve stejné době v Anglii a Srbsku. „Na vysokoškolských kolejích se museli přezouvat všichni, Češi i zahraniční studenti!“ vzpomíná dodnes s neskryvaným vzrušením v hlase. Ovšem skutečný otřes mladík ze země, kde se tolik dbalo na zevnějšek a styl, zažil ve zkouškovém období, když se i vážený examinátor na **fakultě sociálních věd** dostavil v obleku a v pantoflích.

Podobné výjevy vyřázely dech i britskému zpravodaji rozhlasové stanice BBC Robu Cameronovi, který žije v Praze od 90. let. „Pohled na úředníky, a to včetně náměstků ministrů, jak v kancelářích řapou v otevřených pantoflích, případně v bílých ponožkách, mi přišel absolutně bizarní. Ani stopy po stylu či dekoru!“

Zvyk přezouvat se je Čechům vštěpován už od peřinky, na rozdíl třeba od Austrálie, kde české maminky první den jeslí či školky přinesou dětem bačkůrky a pyžamka a pak na sebe s učitelkou navzájem nechápavě civí. Podobně se diví cizinci a jejich děti, když po nich české školní instituce přezouvání striktně vyžadují.

Za zásadní nešvar je odborníky na etiku považován český zvyk zouvat návštěvy. Historička Miroslava Štýbrová, jež má na starost sbírku historické obuvi v Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně, dodává: „V období mezi dvěma

světovými válkami bylo nemyslitelné přivítat hosty v bačkorách a neformálním domácím oblečení. Hostitelé za první republiky přijímali hosty zpravidla ve společenské obuvi a nutit hosta, aby se zul, nepřicházelo v úvahu.“

První rozkvět zažily české bačkory s Baťovou velkovýrobou, další pak po druhé světové válce, když ženy začaly hromadně pracovat, neměly tolik času na úklid a nebyly k máni pomocnice v domácnosti. To spolu s výstavbou malometrážních panelákových bytů znamenalo podle Miroslavy Štýbrové skutečný papučový ráj, včetně prudkého rozvoje rukodělné tvorby přezůvek.

Za nejhorší reziduum z něj pak Miroslava Štýbrová považuje dodnes vzkvétající institut „bačkor pro hosty“, jež před námi měly na nohou desítky, možná stovky neznámých lidí. Musím se přiznat, že sama si na návštěvy raději nosím vlastní přezutí, abych se nemusela soukat do zpravidla o několik čísel menších papučí s pochybnou anamnézou. Jako pokrok vnímám, že erární pantofle před nedávnem zmizely z gynekologické ordinace u nás v Praze na středisku.

### Přezůvky štěstí

Je to jasná věc. Byť máme podobné klimatické podmínky jako evropské země, kde se jednoduše **NEPŘEZOUVÁ**, a mít paní na úklid už není taková vzácnost, trend směrem k nezouvání se u nás nerozšířil.

Naopak se zdá, že přezouvání posiluje.

Třeba takoví řemeslníci se dnes už zouvají bez vyzvání. Revizní technik, jenž mi chodí kontrolovat karmu, si s sebou nosí běloskvoucí značkové tenisky.

Bačkory, trepky, slipry, přezůvky, pantofle, ťapky, papuče – už samo bohatství synonym svědčí o tom, jak je tato realie pro náš národ důležitá. To, jak na ní lpíme, může pozorovatelům zvenčí leckdy připadat až jako fetiš.

Konzervativně orientovaná česká hospodyňka stále vyznává kult čistoty nebo, přesněji řečeno, uklízení a domácí obuv zase poukazuje k hodnotě, kterou můžeme nazvat „česká pohoda“. Pocit rodinného štěstí a pohody symbolizovala domácí obuv i v dochovaných historických výtvarných dílech, jak podotýká historička Miroslava Štýbrová. Přezouvání zkrátka patří ke zdejšímu domácímu štěstí.

A v čem že tedy vlastně doma chodíme? V bleskovém orientačním průzkumu na Twitteru mi odpovědělo 371 respondentů. Z nich 43% uvedlo, že se doma přezouvají do pantoflí nebo bačkor, pět procent chodí v jiném typu přezůvek, dvě procenta přiznala, že se doma nepřezouvají (že by cizinci?), a překvapivě celých 50% uvedlo, že chodí v ponožkách nebo bosí.

### Cizinec kontra našinec

Ale nejsme zase tak nemožní. Tedy: nejsme v estéty zavrhaném zouvání návštěv úplně sami.

Před vstupem do bytu hosty zují Japonci; ti na přezouvání v interiérech dbají velice úzkostlivě. „V penziónech či domácích hotelech vyfasuje návštěvník gumové pantofle. Ovšem když chce použít toaletu, musí si tyto pantofle zout a vyměnit je za ‚hajzlíkové‘, které se nacházejí přímo na toaletách. Vlézt na záchody v ‚běžných‘ trepkách je společensky neúnosné,“ vzpomíná na léta strávená v Japonsku bývalá pracovnice českého velvyslanectví Petra Křištofová.

V Japonsku a v Koreji také existuje architektonické unikum, schůdeček. „Za dveřmi domova i v restauracích, kde se sedá na zemi, se v předsíni nachází speciální, nízký schod, jehož jediným smyslem je jasně upozornit hosta, kde končí prostor pro pohyb v botách a kde začíná prostor pro existenci bez bot,“ popisuje Čech Michal Procházka, který žije několik let v Jižní Koreji. Tradiční hospodyně by pak měla během návštěvy nenápadně vejít do předsíni a srovnané boty se špičkami směřujícími do bytu obrátit, aby se host při odchodu mohl rovnou obout do bot obrácených k -odchodu.

Zouvání je povinností v muslimských domácnostech, ovšem je třeba mít se na pozoru. Na zkušenost z Íránu vzpomíná bývalá humanitární pracovnice Veronika Divišová: „Ukazovat druhým chodidla je urážlivé. Na návštěvách se často sedí na zemi a usadit se tak, aby chodidla netrčela, je v evropském oděvu složitě. A ještě

jedna zvláštnost: u koupelny nebo záchodu jsou navíc další gumové pantofle, protože koupelna mívá mokrou nebo špinavou podlahu.“

Odlíšné přezouvací zvyklosti bývají někdy příčinou nedorozumění.

Zatímco Češi vnímají jako bezohlednost, když se jim do bytu hrne někdo obutý, na Britských ostrovech je naopak považováno za nezdvohilé, když si u někoho doma na zápraží začnete v dobré víře odkládat obuv. Místo vděku se dočkáte leda zaraženého výrazu a nepochopení. Sami domácí jsou zvyklí v přízemí svých domů chodit v botách a přezout se pro vlastní pohodlí až v patře, kde jsou ložnice a koupelna. Podobně je tomu třeba v Nizozemsku a ve Spojených státech.

Obdobné historky zná z komunity českých a slovenských manželek i Kateřina Vondrová Russell, jež strávila polovinu života v Austrálii. Tamní Češky nelibě nesou, když jim návštěvy běhají po domku v botách, a mají neutuchající snahu přezouvat své muže do trepek a převlékat je doma do tepláků.

Nejsou na to statistiky, ale ve svém okolí jsem zaznamenala, že při každodenním styku rozdílných kultur mají původně vyhraněné postoje tendenci se sblížovat. Češi, již strávili nějaký čas v NEZOUVAJÍCÍCH SE zemích, jsou v otázce přezouvání zpravidla uvolněnější i po návratu do vlasti.

Naopak leckteří cizinci, kteří žijí dlouhodobě u nás, objevili praktickou stránku přezůvek a nedají na ně dopustit. V pantoflích chodí šťastně například moje americká souseďka provdaná za Čecha a Brit Rob Cameron se dnes automaticky zouvá – k matčinu údivu –, i když přijede na návštěvu k rodičům do Anglie. „Běhám po domě v ponožkách a otec zatím za sebou trousí bláto a listí.“ Hosty ve svém pražském domově k zouvání nenutí, ale prý to všichni tak jako tak dělají. Jsou na to zvyklí. Už od malička.

„Opět nemá přezůvky. Hrozí třídní důtka!“

Školní přezouvání, poprvé zavedené školním řádem v roce 1937, se stalo do té míry součástí národní kultury, že se dokonce tematizuje i v české kinematografii. Typické scény se objevují ve slavných snímcích z 80. let, ve Šteindlerově *Vrať se do hrobu* a Troškové *Botě* jménem Melichar, kde je na přezouvání vystavěna ústřední zápletka.

Naši vycepovanost skopnout boty hned u vchodu do jakékoli uzavřené místnosti dokládá i historka mého kamaráda z Vysočiny. Když přijel s přáteli do Prahy a šli se najíst do restaurace, sedmiletý syn se okamžitě za dveřmi podniku zul.

Ano, sešlapané patičky manšestrových bačkor, jimiž se ven prořezává tvrdá pryžová výztuž, nebo palec klubající se skrz špičku máme stále v živé paměti. Stejně jako látkový pytlík na přezůvky, který byl povinnou součástí školní výstroje v Husákové éře. Na dlouhé šňůrce se dal dobře roztáčet a šlo s ním tlouct spolužáky. Občas ale zůstal i se zapocenými bačkůrkami zapomenut doma. Provinilec se pak musel ve škole celý den klouzat ve fuseklích.

Na prvním stupni základní školy jsme ještě způsobně chodili v tom, co nám maminky v září daly, ale s nastupující pubertou se výběr přezůvek stával otázkou prestiže. Pamětníci se obecně shodují, že bylo ponižující chodit v trapných dětských bačkorách s gumkou, co pruží na nártu, ovšem horší bylo přezůvky nemít vůbec a muset celý den trávit v ponožkách. Ve školách, kde se o velkých přestávkách povinně korzovalo, to byla zvlášť bolestivá potupa. Od páté třídy už vyspělejší žáci hleděli povinné přezutí řešit kreativně a nařízení vynalézavě obcházel v duchu chytré horákyně.

Přezutí nepřezutí

Na středních školách v předrevoluční době přezouvání nabylo rozměru protestu proti systému. Mimochodem na to, zda lze tehdejší povinné přezouvání ve veřejném prostoru chápat jako příklad uplatňování totalitní moci, se ptá i jeden z úkolů výukového projektu *Dějepis pro 21. století* z dílny Ústavu pro studium totalitních režimů.

Posudte sami: nedodržování přezouvacích předpisů se trestalo třídními důtkami, případně sníženými známkami z chování. V roce 1988 byla na gymnáziu v pražské Hellichově ulici jedna ze studentek dokonce za „nevhodnou školní obuv“ vyloučena z třídního zájezdu do Belgie – jistě to nebyl výjimečný případ.

Na školách, jež povinné přezouvání zachovávají, se jeho dodržování přísně vymáhá i dnes. Dozory hlídají ráno u šaten, do tříd vchází školník a návštěvy dostávají návleky. Nedávni absolventi jednoho královéhradeckého soukromého ústavu vzpomínají dokonce na pokuty, jež museli platit, když ředitel při kontrole ve třídách vyhmátl nepřezutého hříšníka.

Dnes mezi mladším školním žactvem soupeří zdravá obuv a crocsy s kožíškem či bez. Od kvinty výš i dnes zkoušejí odvážnější jedinci rebelské nepřezouvání, a ti krotší si vystačí s teniskami značky Vans. Oblíbené jsou i pletené bačkory s norským vzorem či jiné zimní papuče. Samo sebou značkové.

Jenže školní přezůvky největších borců 70. a 80. let rozhodně značkové nebyly. O to originálnější musely být, často vyspravené izolepou a sešivačkou; čím víc izolepy, tím větší frajer.

Sportovní obuv tehdy povolena nebyla, ovšem dívky si s oblibou huntovaly nohy v baletních piškotech, většinou zakázaných ze zdravotních a bezpečnostních důvodů. Nesmělo se chodit ani ve spartakiádních cvičkách, ale když se jim ustříhla guma a obarvily se barvou Duha, případně barvou na vajíčka, nikdo nemohl nic namítat. Vypadaly jako plátěné baleríny a slušely všem dívkám. Cvičky bylo též možno počmárat fixkou, nejlépe logy metalových kapel, stejně jako „číny“ neboli conversky pro chudé; čím roztrhanější a počmáranější, tím lepší. Číny splňovaly podmínku světlé podrážky, takže někdy stačilo vytáhnout tkaničky z tenisek a tvrdit, že jsou to přezůvky.

Na středních školách bylo jedním z nejměkčích způsobů protestu chodit v něčem zvlášť ošklivém, například v kostkovaných bačkorách na přezku. Jak uvedl jeden pamětník: „Pantofle – potupa a nenávisť. Kostkované filcové přezkáče – respekt a styl.“

Domino a papučky

Jedna věc je jistá.

Venkovní boty dodnes po příchodu domů shazujeme všichni. Ale proč dobrá polovina z nás chodí doma bosa?

Prostě jsme si k přezůvkám vytvořili odpor. Koneckonců záporný náboj cítíme i v jazyce: kdo z nás by chtěl „být bačkora“ nebo „pod pantoflem“?

Nevím, jak by na mě zapůsobil pohled na mého vyvoleného v prvorepublikových „elegantních kožených sliprech“, ale vím, co s romantikou udělá, když mě můj idol pozve k sobě na večeři, přivítá mě v odrolených korkáčích (případně žabkách s ponožkami) a nabídne mi unisexové láptě z lkey.

Bačkory zkrátka touze nepřejí.

Pověstné „domino a papučky“ ve filmu Kristian z roku 1939 namísto domácí pohody symbolizují nudnou rutinu a absenci vášně.

Ta mezi Oldřichem Novým a Natašou Gollovou znovu vzplane až tehdy, když manželka papuče spálí.

Ač to nerada přiznávám, zdravotní pantofle sama považuji za nejpohodlnější obuv – jen mě v nich nesmí nikdo vidět. Natož muž. Což je samozřejmě v dlouhodobém vztahu problém – lpěním na image jsem si málem zničila nohy v baletních piškotech.

Optimální řešení, neboť jsem Homo sapiens, co se doma PŘEZOUVÁ a asi už navždy bude, hledám od rané dospělosti. Domácí botu, která by byla vzdušná, měkká, pevná, klenutá, hodila se ke kalhotám i k sukni a byla zároveň – považte – sexy. Tyto přísné podmínky vylučují veškeré otevřené pantofle, rádobyroztomilé bačkory se zvířecími obličejí, boty typu Uggs i pletené tlusté ponožky s protiskluzovou podrážkou. Zkouším, střídám, experimentuji. A stále tápu.

Možná je to bláhová představa, ale oněch 50% bosonohých plus pár nespokojenců, jako jsem já, mi připadají jako papučová díra na současném českém trhu, a být švec, vytkla bych si za cíl všechny pěkně obout. Takže kdyby se náhodou někdo chystal založit bačkorový start-up nebo sháněl crowdfunding na kolekci přezůvek, jež

budou splňovat smrtonosnou trojkombinaci „pohodlné, zdravé a atraktivní“, budu stát s peněženkou v ruce první ve frontě.

Leda že bych se mezitím zmožila natolik, že bych si doma mohla vykračovat v kožených lodičkách na míru, úklid svěřila posluhovačce a občas se jen kochala pohledem na to, jak bláto z podrážek v krbu krásně hoří.

URL| <http://www.reflex.cz/clanek/69422/cesko-pod-pantoflem>

---

## **Redakce iDNES.cz vede odborný seminář na Univerzitě Karlově v Praze**

19.2.2016 mediahub.cz str. 00 Mediahub, Média

Seminář připravila mediální skupina MAFRA společně s **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy pro studenty magisterského studia oboru žurnalistika. Redakce portálu iDNES.cz bude s fakultou spolupracovat v rámci letního semestru. Kurz on-line žurnalistiky vedou lektori z řad novinářů zpravodajského portálu iDNES.cz. Odborný seminář je v rámci studia novinkou.

“Spolupráce s fakultou nás těší a jsme rádi, že můžeme našim mladým kolegům předat zkušenosti z redakce,” říká šéfredaktorka iDNES.cz Naděžda Petrová a dodává: “Bude to zároveň cenná zkušenost i pro nás, těšíme se na diskusi se studenty, jejich nápady a názory. A věříme, že někteří třeba časem posílí i naši redakci.”

Portál iDNES.cz je také prvním médiem, které organizuje na fakultě seminář pro studenty žurnalistiky.

“Snažíme se našim studentům zejména v bakaláři poskytovat co nejvíc praktických zkušeností prostřednictvím spolupráce s různými redakcemi a jsem moc ráda, že se iDNES.cz zapojil tímto zajímavým předmětem, kterým chceme studentům zpestřit víc teoretický magisterský obor,” říká v tiskové zprávě společnosti MAFRA ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová.

Tematicky zaměřené semináře povedou zkušení novináři a vedoucí redaktori. Kurz on-line žurnalistiky by měl mladé žurnalisty připravit na specifickou práci v redakcích on-line médií, proto je čeká třeba hodina zaměřená na zahraniční on-line reportáže, zkusí si natočit vlastní videoreportáž nebo se naučí, jak rychle ověřovat zprávy a odhalovat hoaxy. Jednotlivé semináře povede například zástupce šéfredaktorky iDNES.cz Tomáš Ventura, šéf domácího zpravodajství Jan Vaca či filmová kritička a vedoucí kulturní redakce Mirka Spáčilová.

URL| <http://mediahub.cz/media-35808/redakce-idnescz-vede-odborny-seminar-na-univerzite-karlove-v-praze-1055781>

---

## **ŠTAFETA V ČESKÉM ROZHLASE**

19.2.2016 Strategie str. 54 Média

Igor Záruba

ČESKÝ ROZHLAS POVEDE DO ROKU 2022 RENÉ ZAVORAL, RADNÍ VEŘEJNOPRÁVNÍHO RÁDIA HO V LEDNU ZVOLILI GENERÁLNÍM ŘEDITELEM. VE FINÁLE PORAZIL TOMÁŠE SKŘIVÁNKA, NĚKDEJŠÍHO ŘEDITELE DIVIZE EKONOMICKÉHO TISKU EURO E15 VE VYDAVATELSTVÍ MLADÁ FRONTA.

Tolik prostá skutečnost, která vyplynula z dvoukolového klání, v němž postoupilo do finále pět pánů. Kromě výše zmíněných to byli Jakub Končelík (děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy), Tomáš Němeček



(bývalý šéfredaktor Respektu a nyní právník bohnické léčebny) a Michael Kralert (bývalý finanční ředitel České televize a nyní manažer IT v České spořitelně).

## OTŘESENÁ RADA

Co z toho plyne? Několik věcí najednou. Devítičlenná rada, původním proklamacím navzdory, dala přednost člověku zevnitř - můžeme mluvit o kontinuitě, stejně jako o nechuti ke změnám. Rozhodujících sedm hlasů pro devětatřicetiletého Zavorala, nejbližšího spolupracovníka exšéfa instituce Petera Duhana a statutárně dosavadního náměstka pro program se zodpovědností za strategický rozvoj rádia, to dokládá dosti výmluvně. Tím spíše, že dotyčný pracuje na Vinohradech od roku 2001, s krátkou přestávkou v letech 2005 až 2006, kdy pobýval v korporátní komunikaci v Komerční bance. Čtrnáct let v jedné firmě je dostatečně dlouhá doba na to, aby si člověk udělal dobré vztahy jak uvnitř, tak navenek. Zavoral to zvládl, a to včetně rady, jejíž hlasy (jak jinak) rozhodly.

Nahrály mu tlaky z nitra budovy. Aby také ne, když stálo tolik úsilí vybudovat centrum zpravodajství, které sice nabralo spoustu ne právě levných lidí, ale jehož práce zaostává za očekáváním (nová celoplošná stanice Plus by mohla povídat). Naopak Radiožurnál, který si uměl a umí vydupat postavení první stanice mezi ostatními, si může mnout ruce - duo Zavoral a ředitel centra Tomáš Pancíř jsou zárukou, že se na tomto stavu nic měnit nebude.

Dá se jistě spekulovat i o tom, jakou roli sehrála aféra s hacknutými soukromými e-maily premiéra Sobotky, v nichž figurovalo jméno šéfa rozhlasových radních Petra Šafaříka. Ten se nejdříve nechal slyšet, že jemu přisuzované e-maily nejsou jeho, načež oznámil, že z rady odejde. Stalo se tak v den volby. Nakolik to otřásl jeho kolegy, kteří si možná uvědomili, že by jejich angažmá v tomto grémium, s nímž prý souvisely některé zajímavé prebendy, také nemuselo být věčné, vědí jen oni.

S určitostí platí, že původní politické dohody ohledně volby nového bosse zůstaly v den „D“ -obrazně řečeno - cárem papíru.

## NOVÝ MODEL

Ne všichni jsou pochopitelně se Zavoralovým povýšením spokojeni. Legitimitu verdiktu, k němuž bylo potřeba dvoutřetinových šesti hlasů, ovšem zpochybnit nelze. Podnik s rozpočtem přes 2,2 miliardy korun, s jistotou koncesionářských poplatků a více než 1500 zaměstnanci jede dál. Nic jiného mu ani nezbyvá, protože musí a role veřejnoprávní služby je stejně závazná jako široká. Pod Zavoralem má působit sedm (pod)ředitelů, kteří mají nahradit dosavadní model 1 GŘ + 3 náměstci + 12 odborných ředitelů + další regionální šéfové. Kdo na tyto židle zasedne, se neví - dá se předpokládat, že „bude vybráno“ z okruhu věrných.

Mluvit o tom, zda Český rozhlas promarnil výběrem Zavorala šanci, není ale na místě. Bylo by to neslušné, stejně jako předčasné.

## RADIOŽURNÁL, KTERÝ SI UMĚL A UMÍ VYDUPAT POSTAVENÍ PRVNÍ STANICE MEZI OSTATNÍMI, SI MŮŽE PO VOLBĚ MNOUT RUCE.

O autorovi| Igor Záruba, zaruba@mf.cz

Foto autor| čtk

Foto popis|

---

## Slabý článek slabého řetězu

19.2.2016 Dotyk str. 00 Hydepark

Thomas Kulidakis

Je paradoxem dějin, když uplatňování přísné politiky šetření výměnou za další půjčku na splácení půjček připadá na vládu, kterou k moci vynesl odpor proti takovému způsobu řešení ekonomické krize. Jak už vyplývá z úvodních řádků, řeč nemůže být o nikom jiném než o řecké straně Syriza.

Politolog žijící v České republice. Zaměřuje se na situaci v Řecku a sociální otázky týkající se Evropské unie.

Politolog žijící v České republice. Zaměřuje se na situaci v Řecku a sociální otázky týkající se Evropské unie.

Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze. Studium si pak prohluboval na vysokých školách v Řecku.

Pracoval na Generálním sekretariátu Evropské unie. Nyní žije opět v Praze, publikuje a spolupracuje s Univerzitou Karlovou.

Rok od svého nástupu k moci Syriza oslavila neslavně. Nezaměstnanost se stále drží na třiceti procentech. Dluh se i kvůli dalšímu memorandu šplhá k hodnotě dvě stě procent a ekonomika je dále dušena vysokými daněmi. Vládní straně dále klesá podpora, a to i přesto, že byla zvolena loni na podzim podruhé. Důvodem byla neexistence jiné alternativy, protože ostatní strany již svou šanci měly v minulosti.

Podle posledních průzkumů veřejného mínění, byť ty je potřeba vždy brát mírně s rezervou, by Syrizu porazila opoziční Nová demokracie. Její parlamentní většina o tři křesla se může kdykoliv stát minulostí. V řadách vládních poslanců je i po vyloučení levicového křídla strany dost těch, kteří považují pokračování neúspěšné politiky šetření za každou cenu za postup, který se přičítá jejich svědomí.

Zima ve znamení generálních stávek

Aby toho nebylo málo, týden od výročí 25. ledna, kdy strana nynějšího premiéra Alexise Tsiprase poprvé vyhrála volby, došlo ke generální stávce. V pořadí již třetí od listopadu minulého roku. Je to daň za její dodržování memoranda, o kterém okamžitě po jeho podpisu prohlásily všechny zúčastněné strany, že v něj nevěří. K nedůvěře je také důvod. Předchozí roky utahování opasků nepřinesly Řekům žádnou naději na zlepšení jejich životní úrovně. Ani na cestu z krize.

Řekové vyšli demonstrovat do ulic proti návrhu penzijní reformy. Linie sporu je tentokrát především o způsobu jak ušetřit. Zatímco mezinárodní věřitelé požadují nominální snížení důchodů, Tsiprasova vláda chce finance nalézt dalším zvýšením daní. Ty mají směřovat především na střední třídu, která podobně jako ve většině zemí financuje systém svými penězi. Tentokrát se k protestům připojili také novináři, právníci, překladatelé a další odborní pracovníci podnikající především na svůj vlastní účet.

Řecký důchodce za krizi nemůže

Ani jeden z výše zmíněných způsobů není vhodný. Další zvýšení daní jen více zardousí ekonomiku a povzbudí snahu vyhýbat se placení odvodů do státní pokladny. K seškrtání důchodů došlo v minulosti již několikrát. Jejich poslední snížení minulý rok odmítla řecká obdoba ústavního soudu. Podle něj jí vláda porušila sociální práva důchodců na důstojný život.

Reforma je ale potřebná. Nejen proto, že se k ní Tsiprasova vláda zavázala podpisem třetího memoranda. Je však nutné ji odložit na dobu ekonomického růstu. Ten je však nemyslitelný bez odpuštění části dluhu a mohutných investic ze strany Evropské unie. A především bez vyřešení strukturálního problému eurozóny. Není možné mít jednu měnu bez funkčního systému přerozdělování přebytku a patřičných politických mechanismů.

V současné situaci na jednotné měně některé státy vydělávají. Za příklad je možné vzít Německo. Jeho silná ekonomika by měla takový dopad na silnou marku, že by se jeho výrobky staly de facto neprodejné v zahraničí. Jiné státy, jako například Itálie či Řecko, prodělávají. Nemohou devalvovat svou měnu, případně se těšit z výdělku z prodeje průmyslovějších zemí.

Dosavadní systém transferů financí prostřednictvím strukturálních fondů se jeví jako nedostatečný. Nebyl ani k tomuto úkolu určen. Tento strukturální problém eurozóny, společně s nedostatkem solidarity a politické odvahy, je podstatou ekonomických potíží, nikoliv řecký důchodce.

Jediná možnost je odpustit dluhy

Řecká vláda sice na důchody vydává 12 procent HDP, což ji řadí na špici mezi zeměmi EU a OECD, důvodem je ale hlavně to, že vlivem krize se zmenšil objem finančních prostředků, zatímco počet důchodců se nemění.

S nárůstem nezaměstnanosti také ubyl počet těch, kteří do průběžného systému přispívají. Došlo k situaci, kdy podle údajů OECD dostane běžný Řek pouhých 54,1 procenta svého předešlého čistého příjmu. Pro srovnání: na Slovensku je to 81 procent, v České republice 64. Žádná strana jednání by tedy neměla připustit další politickou destabilizaci a opakování dramatu koloběhu jednání minulého roku. Věřitelé, kteří přinutili Tsiprase v létě kapitulovat, by měli prokázat velkorysost vítězů.

K velkorysosti při hodnocení plnění závazků, které se Tsiprasova vláda skutečně snaží dodržovat, je však motivuje i dlouhodobé hledisko. Syriza si s opakováním svého motta „Otevíráme cestu k naději“ již dlouho nevystačí. Bez hmatatelných výsledků je na obzoru další politická krize. A hmatatelné výsledky se i podle Mezinárodního měnového fondu, který má opět vstoupit do hry, bez odpisu dluhu nedostaví.

Uvědomují si to i vlády eurozóny, které dříve nemyslitelný krok připouštějí. O tom, že je odpis dluhu potřeba, již nepochybuje skutečně nikdo. Destabilizace Řecka je nebezpečná nejen pro spuštění dalšího kola krize v eurozóně. Je také nežádoucí z hlediska imigrantů, jejichž velká část směřuje do Evropy právě přes helénskou republiku. Ta na registraci a zajištění základních potřeb a stravy pro migranty vydala minulý rok přes 1,5 miliardy eur.

Nedostatek solidarity

Další postup při řešení ekonomické krize v eurozóně, která slovy předsedy Evropské komise Junckera „nezmizela, je stále přítomná“, je důležitý i pro řešení dalších problémů Evropské unie.

Chování především severních států eurozóny nejen k Řecku, ale také Itálii a Francii, zavedlo nebezpečný precedens. Ukázalo, že když je jeden z členů v nesnázích, nemůže očekávat solidární pomoc od druhých. To se vrací jako bumerang při nedostatku solidarity mezi státy v otázce migrace.

Řecko se stalo slabým článkem slabého řetězu, který trpí nedostatkem státníků. Ti se od obyčejných politiků liší tím, že vizi dokážou vysvětlit a prosadit, pokud ji považují za správnou. Prostě uvažují dále než za jedno volební období.

Řecké vládní straně dále klesá podpora, a to i přesto, že byla zvolena loni na podzim podruhé.

Věřitelé, kteří přinutili Tsiprase v létě kapitulovat, by měli prokázat velkorysost vítězů.

Destabilizace Řecka je nebezpečná nejen pro spuštění dalšího kola krize v eurozóně. Je také nežádoucí z hlediska imigrantů.

---

## **Matějka (Svobodní): S takovým životopisem za peníze daňových poplatníků nelze očekávat férové hodnocení ani omylem**

20.2.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Politici voličům  
PV

Místopředseda Svobodných na sociální síti komentuje názor "expertky na evropskou integraci" Marie Bydžovské, že kýžené dohody státníci na čtvrtčním summitu jistě dosáhnou, jelikož odchod Britů z Unie by totiž poškodil všechny.

Když chcete prázdnému obsahu, který je poplatný tomu, kdo ho platí, dodat punc serióznosti a síly, stačí nazvat "expertem" i mladou absolventku evropských studií na **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy, která jako "odbornice" na problematiku EU krátce působila v Senátu a nyní je redaktorkou portálu Euroskop.

S takovým krátkým životopisem za peníze daňových poplatníků, bez praktických zkušeností ze života, natož snad z byznysu, pak nelze očekávat férové vyhodnocení odchodu Velké Británie z EU ani omylem.

Představa, že by snad mohla existovat svobodná a dobrovolná spolupráce národních států bez kurately Bruselu (to by bylo nezaměstnaných "expertů" na pracáku), některé tak děsí, že ji při svých "expertních" názorech raději ani nepřipustí.

František Matějka,

místopředseda Svobodných

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1410&clanek=422643>

---

## **Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní**

20.2.2016 Pražský deník str. 02 Z metropole  
VÁCLAVA BURDOVÁ

Odbornice z Národního kontaktního centra Gender a věda Blanka Nyklová:

Praha– Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odborníci z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

\* V úterý jste na Klinice zahajovala sérii přednášek s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

\* Jaké jsou další?

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí. Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

\* Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

\* Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi – často existují jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

\* Takže se některá témata přehlíží?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

\* Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykazání. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

\* Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasný společný cíl. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

\* Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zostra úplně jiné instituce.

\* Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?

To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminismu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminismu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

\* Lidé si je možná pamatují...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminismu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

\* Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

\* Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

\* Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

\* Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určité zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

\* Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládli matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvím o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

\* Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezabavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

\* Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

\* V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

\* Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Zním případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogicko-výzkumná pracovnice. Znalá plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

\*\*\*

„Pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně.“

Blanka Nyklová

j narodila se v roce 1980 v Praze j vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény j v současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru – Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky

Foto autor| Foto: Deník/Václava Burdová  
Foto popis| ODBORNICE na rovnost pohlaví Blanka Nyklová.  
Region| Střední Čechy

## **iDnes.cz vede kurz online žurnalistiky na FSV UK**

21.2.2016 mediaguru.cz str. 00 Aktuality

Martina Vojtěchovská

Redakce iDnes.cz vede odborný seminář na Univerzitě Karlově v Praze. Seminář připravila mediální skupina Mafra společně s **Fakultou sociálních věd** Univerzity Karlovy pro studenty magisterského studia oboru žurnalistika. Redakce portálu iDnes.cz bude s fakultou spolupracovat v rámci letního semestru. Kurz on-line žurnalistiky vedou lektori z řad novinářů zpravodajského portálu iDnes.cz. Odborný seminář je v rámci studia novinkou.

„Snažíme se našim studentům zejména v bakaláři poskytovat co nejvíc praktických zkušeností prostřednictvím spolupráce s různými redakcemi a jsem moc ráda, že se iDnes.cz zapojil tímto zajímavým předmětem, kterým chceme studentům zpestřit víc teoretický magisterský obor,“ říká ředitelka Institutu komunikačních studií a žurnalistiky Alice Němcová Tejkalová.

Kurz on-line žurnalistiky by měl mladé žurnalisty připravit na specifickou práci v redakcích on-line médií, proto je čeká třeba hodina zaměřená na zahraniční on-line reportáže, zkusí si natočit vlastní videoreportáž nebo se naučí, jak rychle ověřovat zprávy a odhalovat hoaxy. Jednotlivé semináře povede například zástupce šéfredaktorky iDnes.cz Tomáš Ventura, šéf domácího zpravodajství Jan Vaca či filmová kritička a vedoucí kulturní redakce Mirka Spáčilová.

Šéfredaktorka iDnes.cz na kurzu pro studenty **FSV UK**.

-mav-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2016/02/idnes-cz-vede-kurz-online-zurnalistiky-na-fsv-uk/>

---

## **Odbornice: Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat i muži**

21.2.2016 denik.cz str. 00 Z domova

Praha /ROZHOVOR/ - Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odborníci z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

"

V úterý jste na Klinice zahajovala sérii přednášek s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

Jaké jsou další?

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí.

Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

Rovnost vs. zákony

Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi často existují jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

Takže se některá témata přehlíží?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykázaní. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

Domácí násilí

Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasný společný cíl. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zostra úplně jiné instituce.

Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?



To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminizmu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminizmu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

Lidé si je možná pamatují...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminizmu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

Feminita a maskulinita

Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určité zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládl matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvím o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezbavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Zním případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogicko-výzkumná pracovnice. Zнала plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

Blanka Nyklová Narodila se v roce 1980 v Praze. Vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény.

V současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky.

Čtete také: Rozdíl v platech mezi muži a ženami je 21 procent"

URL| [http://www.denik.cz/z\\_domova/odbornice-predstava-ze-mame-diky-zakonom-rovnost-pohlavi-je-naivni-20160221-6k9f.html](http://www.denik.cz/z_domova/odbornice-predstava-ze-mame-diky-zakonom-rovnost-pohlavi-je-naivni-20160221-6k9f.html)

---

## Odbornice: Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je naivní

21.2.2016 prazsky.denik.cz str. 00 Moje Praha

Praha /ROZHOVOR/ - Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odborníci z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

"

V úterý jste na Klinice zahajovala sérii přednášek s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

Jaké jsou další?

Plné znění zpráv

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí. Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi často existují jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

Takže se některá témata přehlídí?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykazání. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasný společný cíl. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u

žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zostra úplně jiné instituce.

Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?

To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminismu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminismu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

Lidé si je možná pamatují...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminismu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určité zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládl matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvím o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezbavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k

závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Znam případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogicko-výzkumná pracovnice. Zнала plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

Blanka Nyklová Narodila se v roce 1980 v Praze. Vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény.

V současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky.

Čtěte také: Rozdíl v platech mezi muži a ženami je 21 procent"

URL| [http://prazsky.denik.cz/zpravy\\_region/odbornice-predstava-ze-mame-diky-zakonom-rovnost-pohlavi-je-naivni-20160221.html](http://prazsky.denik.cz/zpravy_region/odbornice-predstava-ze-mame-diky-zakonom-rovnost-pohlavi-je-naivni-20160221.html)

---

## **Denně sním až osm kilo ovoce a zeleniny, říká vyznavačka raw stravy**

22.2.2016 ona.iDNES.cz str. 00 OnaDnes.cz / Lidé  
MF DNES, Kristina Komůrková

Už dvanáct let je Tereza Havrlandová vitariánkou neboli vyznavačkou raw stravy. Patří k docela početné skupině lidí, kteří preferují jídlo rostlinného původu, které neprošlo žádnou tepelnou úpravou. Denně sní až osm kilo ovoce a zeleniny, prozradila v rozhovoru pro magazín Ona Dnes.

Před lety se rozhodla zdravé a syrové potraviny přivést také na český trh. Dlouho to však vypadalo, že její podnikání skončí v dluzích.

Kdy jste si naposledy dopřála řízek s bramborovým salátem?

To muselo být kolem mých čtrnácti v jídelně na základní škole, nebo možná tou dobou na Vánoce, takže před dvaceti lety. Dobrovolně jsem tyhle české klasiky nevyhledávala, takový pečený bůček nebo koleno jsem nikdy neochutnala, stejně jako třeba hamburger.

Koketovala jste tehdy s vegetariánstvím?

Maso jsem jedla až do dvaadvaceti, než jsem se stala vitariánkou. V dětství mi hodně „jela“ kuřátka, ryby a poctivá libová šunka. Vepřové a hovězí jsem jedla spíš z donucení ve školní jídelně. Ale od šestnácti, kdy jsem začala řešit, co jím a nejím, jsem červené maso už nevyhledávala. Zůstala mi v jídelníčku drůbež, ryby a mořské plody.

Máte někdy sny o voňavé šunce nebo dobrém steaku?

Vůbec. Maso mě nechává chladnou. V létě na grilovačkách mi pohled na mastnou krkovicu nedělá dobře. To mě spíš láká grilovaný lilek nebo restovaná zelenina, které do konceptu syrové stravy nepatří, nicméně výjimečně si je dopřeju.

Když vás přátelé pozvou na večeři, netápou, čím vás pohostit?

Jsem zvyklá, že se sama postarám o to, abych měla co jíst. Přinesu si suroviny, z kterých si něco rychle připravím. Navíc pro takovéhle situace si dávám ústupek, že jídlo nemusí být striktně raw, ale musí být veganské a bez lepku. Bramboru na uvaření má doma každý, nehrotím to.

Daří se vám najíst v restauracích? Ještě před časem byl vrcholem bezmasého jídelníčku v mnoha restauracích smažený sýr.

Ano, nebo smažený květák či žampiony, tak si někteří šéfkuchaři představují vegetariánská jídla. S vegany už si rady vůbec nevědí, a přitom je tak jednoduché udělat například veganské curry s rýží. O vitariánské stravě ani nemluvě, saláty v českých restauracích bývají trapné, nezasytíte se jimi. Lepší se to, v Praze přibyla spousta raw a veganských restaurací, ale na Západě je nabídka jídel širší i v běžných podnicích.

Máte vlastně vůbec doma sporák?

Mám, ale jen díky tomu, že žiju v podnájmu a už tam byl. Dokonce je často zapnutý, protože ho používají moji spolubydlíci.

## BLÁZNIVÉ HUBNUTÍ

Jak se z vás stala vitariánka?

Okolo dvaadvaceti jsem zjistila, že se cítím lépe, když z jídelníčku vynechám škroby, tedy pečivo, brambory, rýži. To byl první krok. A pak jsem od sestry, která žije v Americe, dostala knížku o raw stravě. Tu jsem přečetla skoro na jeden záťah a obrátila mi život o 180 stupňů. Všechno mi najednou začalo dávat smysl a prakticky ze dne na den jsem se stala vitariánkou.

Jídlo jste řešila vždycky, nebo až v dospělosti?

Od dospívání, protože jsem byla boubelka, a tak jsem se od třinácti vrtala v dietách. Vyzkoušela jsem snad všechny, propadla jsem jim. K tomu jsem se snažila svědomitě cvičit, absolvovala jsem různé „aerobiky“ a neustále sledovala svoji váhu. Pak ale přišly zdravotní problémy a diety přestaly fungovat. Cítila jsem se oplácaná a nešlo s tím nic dělat. A najednou se v mém životě zjevilo raw a mně došlo, že stravování musím radikálně změnit, začít jíst úplně jinak.

Ordinovala jste si také hladovky?

I tyhle bláznivosti jsem zkoušela. Ve třinácti jsem několik dní nejedla a pak jsem spořádala pytlík chipsů na posezení. Později, když jsem pronikla do tajů alternativního léčení, jsem se k tomu vrátila, ovšem v podobě zdravotního hladovění, půstu. Ten praktikuji dodnes, ale už jen občas v rámci detoxu. Oproti hladovění je půst něco jiného. Víte, jak ho máte vést, proč ho podstupujete a rozhodně neskončíte tím, že na závěr vybilíte lednici.

Čím podle vás několikadenní hladovění prospívá zdraví?

Je to tisíciletími prověřená metoda očisty organismu. Půst praktikují i zvířata. Pokud jim není dobře, nežerou, stejně tak lidé, když jsou nemocní, nemají chuť k jídlu. Čtěte v pondělí

Rozhovor vyšel 4.1. 2016 v magazínu Ona Dnes. V nejnovějším čísle najdete originální raw recepty.

Proč mluvíte o detoxu, když se stravujete zdravě? Čeho se zbavujete?

Každé jídlo, byť sebezdravější, s sebou přináší také odpad, kterého se tělo musí zbavit. Když organismu přestanete jídlo dodávat, po počátečním šoku a hladu, tedy přibližně po dvanácti až čtyřiceti hodinách, se hlad přestane ozývat a v těle se nastartuje očista. Díky půstu má organismus čas na svůj vlastní vnitřní úklid a zbavuje se věcí, které vedou k nemocem. Ale je důležité mít na paměti, že chce-li člověk s touto oblastí experimentovat, je zcela zásadní si před půstem pořídit kvalitní literaturu a načerpat co nejvíce informací z relevantních zdrojů. Jde totiž o mocnou a velmi efektivní zbraň, která však při nerozumném přístupu může být i zdraví nebezpečná.

Jak dlouhý byl váš první půst?

Byla jsem pět dní o vodě a pak jsem se postupně vracela k jedení ovoce. A tehdy jsem na sobě pocítila první výrazné změny.

V čem?

Cítila jsem se lehčí, významně se zlepšilo moje trávení, což byla věc, se kterou jsem dlouho bojovala, než jsem zjistila, že moje tělo se cítí nejlépe, když jím hlavně čerstvé ovoce a zeleninu. Nadále v mém jídelníčku zůstaly i oříšky a semínka, ty k raw stravě patří, ale jím je v dost omezeném množství.

Ty jsou přitom alfou a omegou řady raw pokrmů.

To jsou, ale zároveň jsou hodně tučné, a tím pádem pro trávení náročné. Když si dáte salát, zalijete ho deci oleje, přidáte avokádo a pořádně osolíte, je to tuková bomba. Nelze mluvit o detoxikačním jídle, ač se jedná o raw. Já před čtyřmi lety zjistila, že oříšky nepotřebuju. V celkovém objemu by jich mělo být tak pět procent denně, zbytek je ovoce a zelenina. Z ovoce získáte energii, kalorie a vitaminy, ze zeleniny minerály, vlákninu a základní aminokyseliny. Ovoce a zeleninu je třeba jíst ve větším množství, než si většina lidí představuje. To, že si dáte salát se čtyřmi listy, nic neřeší, protože vy byste toho salátu měla sníst dvě hlávky.

Prosím? To se dá sníst?

Chce to trénink. Proto do začátku doporučuju mixované smoothie. K obědu si vezmu pytel špenátu, rozmixuju ho s dvěma banány a dvěma mangy, a dostanu tak do sebe požadované množství listové zeleniny.

Kolik ovoce a zeleniny denně sníte?

Záleží kde a kdy. V létě je poměr ovoce rozhodně vyšší než teď, to sním třeba pět šest kilo ovoce za den. Dohromady se zeleninou je to okolo osmi kilo. Tyto potraviny mají v sobě nějakých sedmdesát procent vody, strávíte je rychle, takže je třeba je jíst ve velkém množství, abyste neměli hlad.

V Česku ovšem od podzimu na dobrou zeleninu a ovoce narazíte málokdy.

To máte pravdu, opravdu tu není dost ovoce, které by mě chuťově lákalo. Navíc, i kdybych sehnala zralý vodní meloun, nedám si ho, protože bych zmrzla, jak by mě vnitřně ochladil. Takže v zimě si ovoce dopřávám jen k snídani a zbytek dne si dělám hlavně zelené džusy, třeba z brokolice, zelí, rukoly.

V Karibiku si vitariánství umím představit, ale ve zdejší zimě toužím spíš po horké zelňačce, a ne po rajčeti.

Souhlasím, že praktikování vitariánství je tady náročnější než třeba v Kalifornii. Většinou si proto najdete určitý kompromis. Ale znám lidi, co i tady praktikují stoprocentní raw celý rok. Na prohřátí se dá pít teplá voda, bylinkové čaje. Polévky si můžete ohřát na 40–45 stupňů. Nebo si do smoothie přidat zázvor, chilli, které vás také zahřejí. Pak si to žádá i dostatek pohybu, dvacet kliků vás solidně rozhicuje.

Jak reagovali vaši rodiče na to, že jste nejprve přestala jíst maso, pak se stala vegankou a nakonec vitariánkou?

V té době jsem žila jen s mámou, která to neřešila. Nikdy nevyvařovala omáčky, knedlíky, sama tihne spíš k francouzské kuchyni. I další moje sestra je veganka a také inklinuje k raw stravě. K té jsme přesvědčily i další sestru, ale vydržela jen půl roku. Přece jen se jí nechtělo vyvařovat zvlášť pro manžela a syna a k tomu dělat saláty pro sebe.

A co lékaři? Nerozmlouvali vám raw stravu?

Já k doktorům nechodím. Svoji praktickou lékařku jsem viděla jen dvakrát, z toho jednou, když jsem k ní v osmnácti přecházela od dětské doktorky a potřebovala jsem razítko na řidičák.

Vitariánem byl i Steve Jobs, zakladatel značky Apple, který v 56 letech zemřel na rakovinu slinivky. Není jeho brzká smrt argumentem proti vitariánství?

Nevím, jak přesně to v jeho případě bylo. Ale co sleduji ve svém okolí, není zdravá výživa jako zdravá výživa. Hodně lidí tvrdí, že se stravuje zdravě, a přitom jí spoustu tofu, cpe se přeslazenými kašemi a prolévá se sójovým mlékem. Navíc důležité není jen to, co daný člověk jedl, ale také, jaký styl života vedl. Není to tak jednoduché a řada lidí praktikuje raw svým vlastním, ne úplně ideálním způsobem.

Co je na tofu špatného?

Bývá z geneticky modifikované sóji, obsahuje látky zpomalující trávení, stejně jako řadu bílkovin, z nichž některé jsou hůř stravitelné. Neříkám, že sója je špatná, ale musíte si vybírat. Ta klasická, z které bývá tofu v supermarketech, zdraví prospěšná není. To samé platí o většině sójových mlék. V rámci toho, co je zdravé, koluje množství dezinformací. Teď se třeba tvrdí, že máte jíst spíš sádlo než ztužené margaríny. Přitom před pár lety byly margaríny hitem zdravé výživy a zázrak prevence srdečních chorob. Navíc vybrat si mezi sádlem a margarínem, to je jako kdybych si měla zvolit, jestli chci střílet do nohy, nebo do ruky. Ztužené margaríny jsou zlo, ale sádlo je náročné pro kardiovaskulární systém.

DVĚ ŠKOLY A DLUHY

Vystudovala jste dvě vysoké školy, práva a ekonomii. Jedna vám byla málo?

Neuměla jsem se rozhodnout. Chtěla jsem jít na práva, ale kolovaly zkazky, jak jsou tam těžké přijímačky, tak jsem si dala pro jistotu přihlášku na ekonomku, kde se dalo studovat mezinárodní právo, diplomacie a jazyky. Další pojistkou byla politologie a mezinárodní vztahy na **fakultě sociálních věd**. Dostala jsem se na všechny školy a mezi ekonomkou a právy jsem se nedokázala rozhodnout. Netušila jsem, co budu chtít v životě dělat, a přišlo mi, že když vystuduju obě, budu mít větší šanci na úžasnou kariéru.

A jsou ty školy klíčem ke skvělé kariéře?

Že jsou víceméně k ničemu, mi došlo po čtyřech letech studia. Dokončila jsem je jen proto, že mi bylo líto to vzdát. Státnice jsem udělala na obou, ale diplom z ekonomky jsem si dodnes nevyzvedla.

To prozření byl důvod, proč jste ve čtvrtáku odjela na dva roky do zahraničí?

Přesně tak. Domluvila jsem si od února semestr na univerzitě na Novém Zélandu v rámci programu Erasmus. Odletěla jsem už na konci října a procestovala Austrálii, v létě jsem se pak přesunula na brigádu do restaurace ve Francii. Když jsem se na podzim měla vrátit do lavic v Praze, zjistila jsem, že mohu studia na jedné škole přerušit a na druhé mi stačí přijet na zkoušky v lednu. Odjela jsem znovu do Austrálie a odtamtud jsem se vrátila jen proto, že jsem se vážně zranila.

Co se stalo?

Mou velkou vášní je kitesurfing, surfování s tažným drakem. A při jedné jízdě u australského pobřeží jsem ztratila kontrolu a silný poryv větru mě srazil tak, že jsem si rozdrtila rameno. Operovali mě a bylo nutné, abych intenzivně rehabilitovala, aby se rameno vyléčilo. Jenže pojišťovna mi rehabilitace v zahraničí nechtěla hradit. Zpátky domů se mi nechtělo, necítila jsem se po operaci dobře, ale když mě měsíc nato srazilo auto, pochopila jsem, že je čas se vrátit. Myslela jsem si ovšem, že v Praze odchodím rehabilitaci, dodělám si školu a přiletím do Austrálie zpátky.

Proč to nedopadlo?

V Česku jsem začala řešit, že zdravých potravin je tu minimum, a chtěla jsem je dovážet. Tak jsem založila Lifefood a do obchodů se zdravou výživou jsem vozila mladý ječmen, nepražené kakaové boby, mořské řasy... Představovala jsem si, že něco málo přivezu, něco prodám, vydělám patnáct dvacet tisíc měsíčně a práce zabere pár hodin v týdnu.

Podnikatelská realita byla úplně jiná, že?

Ten odbyt nebyl velký a došlo mi, že musím prodávat něco, co lidé jedí každý den. Začala jsem shánět, kdo by pro mě vyráběl veganské potraviny v raw kvalitě, jenže tenhle nápad ztroskotal na špatné kvalitě výrobků. Oslovené firmy nebyly schopné splnit naše vysoké nároky. Musela jsem se do toho pustit sama. V centru Prahy jsem našla starou pekárnu na prodej, pece šlo přestavět na sušárny, a tak se tam daly začít vyrábět raw sušené krekry. K tomu ovšem bylo potřeba zásadní investice a já si musela půjčit peníze na vysoký úrok. Tím začala pořádná divočina, po chvíli jsem dlužila přes osm milionů.

Nechtěla jste podnikání v tu chvíli ukončit, než dluh naroste ještě víc?



První dva roky jsem pracovala šestnáct hodin denně a ráno se budila s hrůzou, co bude třeba zase zaplatit, že nebude na výplaty. Přestávala jsem věřit, že to bude výdělečný byznys, ale musela jsem to zvrátit aspoň tak, abych odešla s holým zadkem a dluhy mě nepronásledovaly až do smrti. Začala jsem uvažovat o zahraničních trzích a naštěstí se nám podařilo uchytil v Německu. Po pěti letech existence jsme konečně začali být schopni generovat stabilní příjem a splácet dluhy. Za další rok jsme dosáhli vytoužené nuly a to už podnikání začalo být zábavnější.

Jak šel dohromady proklamovaný zdravý životní styl v jídle spolu se stresem z práce?

Kolikrát jsem si říkala, co jsem to provedla, když jsem si bláhově myslela, jak budu ozdravovat svět zdravým jídlem, a samu sebe jsem tím uvedla do totální nepohody. Ale v té době jsem prostě neměla na vybranou, musela jsem se z toho průšvihů dostat.

Nebojíte se, že raw je jen módní vlnou a až odezní, skončí i vaše podnikání?

Možné je cokoliv, ale vzhledem k tomu, že naše potraviny mají spoustu dalších benefitů – jsou veganské, bez cukru, v bio kvalitě, tak si myslím, že to bude fungovat i dál, pořád bude dost lidí, kteří chtějí jíst zdravě. Současně jsem přesvědčená, že raw je nejpřirozenější způsob stravování, který je logický a dává smysl. A takové záležitosti nepodléhají módním trendům.

URL [http://ona.idnes.cz/tereza-havrandova-raw-strava-z-mody-nevyjde-fnq-/spolecnost.aspx?c=A160104\\_111939\\_spolecnost\\_jup](http://ona.idnes.cz/tereza-havrandova-raw-strava-z-mody-nevyjde-fnq-/spolecnost.aspx?c=A160104_111939_spolecnost_jup)

---

## Nejlepší vysoké školy

22.2.2016 Týden str. 26 Aktuálně  
Vladimír Barák

Na řadě velkých univerzit už odpočítávají poslední dny do uzavření přihlášek. Vybrat správnou vysokou školu není jednoduché. Je jich spousta, každá se prezentuje jako ta nejlepší. Nechte se inspirovat naším žebříčkem.

Největší školy, jako je Univerzita Karlova v Praze či Masarykova univerzita v Brně, přijímají přihlášky do bakalářského studia pouze do konce tohoto týdne. Pokud to zájemce nestihne, nezbyvá mu než doufat, že se některé obory nenaplní a fakulty v následujících měsících vyhlásí druhá kola.

Je jich trochu moc

V České republice je aktuálně zaregistrováno celkem 74 vysokých škol. Experti se shodují, že jde o extrémně vysoké číslo. Demografická křivka hovoří jasně: mladých lidí ubývá, kapacity ale zůstávají stejné, což vede k tomu, že vzdělávací instituce nabízejí více míst, než je uchazečů. Značná část škol už si ani nedělá starosti s pořádáním přijímacích zkoušek. Stačí úspěch u maturity.

„Zaměstnavatele stále více zajímá nejen to, zda má uchazeč o práci vysokoškolský titul, ale i odkud ho má a zda je škola kvalitní,“ říká Zuzana Lincová z kariérního portálu Profesia.cz. K tomu přispěl nejen fakt, že vysokou školu bude zanedlouho mít už šedesát procent mladých, ale i skandály, které české školství v nedávné minulosti pořádně poškodily. Dodnes je symbolem nekvality Fakulta právnická Západočeské univerzity v Plzni, u níž byly odhaleny případy obdivuhodně rychle získaných titulů, nebo soukromá Univerzita Jana Amose Komenského v Praze, jež měla problém s nedostatkem učitelů a hrozilo jí zavření. Jak ale poznat kvalitní školu?

Unikátní výsledky

Časopis TÝDEN vůbec poprvé přináší ucelený žebříček škol, který rozděluje vzdělávací instituce do kategorií podle jednotlivých vědních disciplín a hodnotí je na základě vybraných kritérií (viz Jak jsme měřili). Na rozdíl od dosavadních hodnocení v tisku jsme šli více do hloubky. Zajímali nás například nejen prostý počet akademických pracovníků, ale vyžadovali jsme po fakultách jen ty s relevantní vědeckou hodnotou a pracovním úvazkem ve výši minimálně 0,7. Díky tomu jsou výsledky očištěny o takzvané agenturní pedagogy, kteří na škole odučí třeba jen jednu hodinu a dále se do jejího chodu nezapojují. Do srovnání byly navíc zahrnuty i soukromé školy.

## Nejlepší ekonomka? Liberec

Velký konkurenční boj zuří například v oblasti ekonomických věd. Prvenství si nakonec vybojovala Ekonomická fakulta Technické univerzity v Liberci. Dařilo se jí v kritériích, jako je personální stav nebo vnější hodnocení; škola nečelila žádnému skandálu, v posledních letech se navíc velmi zlepšila ve vykazování vědy a daří se jí prodlužovat akreditace či získávat nové.

„Jsme vděční za každou zpětnou vazbu a hodnocení. Pokud je negativní, hledáme cesty, jak se zlepšit. Když je dobré, jako v tomto případě, tak nás to motivuje, abychom si takové ocenění zasloužili i příště,“ uvedl v reakci na vítězství v žebříčku Jaroslav Demel, proděkan pro vnější vztahy.

Na druhém místě skončila Národohospodářská fakulta Vysoké školy ekonomické v Praze, třetí místo obsadila Fakulta managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně.

## Skvělé lékařství

Lékařské a zdravotnické fakulty dopadly všechny nadprůměrně. Mohou se pochlubit skvělými odborníky, vynikající je jejich vědecká činnost. Neklesá ani zájem o studium lékařských věd. První místo v žebříčku obsadila Fakulta vojenského zdravotnictví Univerzity obrany v Hradci Králové, která tak potvrdila status elitní školy se vším, co k tomu patří. O zdejší studium má zájem velké množství lidí, přesto fakulta nepodléhá tlaku na zvýšení kapacity a zůstává výběrová. Nemá problémy s výukou, vykazuje mnoho vědeckých výstupů. Další příčky obsadily pražské lékařské fakulty Univerzity Karlovy.

## Vojáci excelují

Univerzitě obrany spadající pod Ministerstvo obrany ČR se dařilo i v další kategorii. Zvítězila v sekci škol zabývajících se obory právo a bezpečnost. Následovaly ji právnické fakulty v Brně a Praze. Pozitivně lze v této kategorii vnímat, že se do vítězné pětičky probojovala i jedna soukromá škola: pražský CEVRO Institut.

Ve výsledném žebříčku naopak vůbec nenajdeme Policejní akademii v Praze. Proč? V tomto případě platí, že často je zajímavé nejen to, jak hodnocení dopadne, ale také to, které školy zařazení do něj odmítnou. TÝDEN při získávání dat postupoval striktně ve spolupráci se školami samými. O informace jsme žádali ve veřejném zájmu. U státních a veřejných vysokých škol je to nezpochybnitelné – instituce jsou financovány zejména z veřejných zdrojů a musí být transparentní. Soukromé školy mají v tomto případě statut odlišný, nicméně většinou data dodaly.

## Kde si dát pozor

Přesto se stalo, že dokonce tři veřejné a jedna státní škola se žebříčku odmítly zúčastnit. Slezská univerzita v Opavě alespoň dodala data (pouze nechtěla být v hodnocení zmíněna), Univerzita Palackého v Olomouci, Univerzita Pardubice a Policejní akademie ČR odmítly cokoli poskytnout. Vedení akademie se například již dříve ostře vymezilo proti každému, kdo o chod školy projevil zájem. V rozhovoru pro média si rektor Josef Salač stěžoval na loňskou kontrolu Akreditační komise ČR, jejímž posláním je pečovat o kvalitu vysokoškolského vzdělávání. Bránil se také kontrole z ministerstva vnitra, jež Policejní akademii zřizuje a platí její provoz (viz TÝDEN č. 7/15). Ačkoli nakonec zmíněné kontroly dopadly poměrně dobře, akademie se od té doby veřejného života straní.

I Univerzita Palackého má pořádný škrálop. Nejvyšší kontrolní úřad konstatoval problémy s nakládáním s dotacemi v případě tří tamních vědeckých center. V tomto případě instituci hrozilo, že bude muset část dotací vrátit (viz TÝDEN č. 7/16). Data nedodala ani soukromá Univerzita J. A. Komenského v Praze (UJAK), dlouhodobě kritizovaná Akreditační komisí ČR.

Dodejme, že žebříček TÝDNE je pouze orientačním hodnocením sloužícím jako pomůcka při volbě studia. Jedinou institucí, která má ze zákona pravomoc vysoké školy posuzovat, je Akreditační komise ČR.

\*\*\*

## Kam jít studovat vysokou školu v roce 2016

Časopis TÝDEN představuje vysoké školy a fakulty univerzit, které se v anketě na základě určených kritérií umístily nejlépe.

Společenské vědy

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

#### Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně 5,00 0,72 5,00 4,33 15,05
2. Evangelická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,01 3,00 3,36 4,44 14,81
3. Filozofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,69 0,82 3,05 4,44 13,00
4. **Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze 4,50 0,76 2,63 4,56 12,45
5. Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni 3,09 0,46 3,54 5,00 12,09

#### Ekonomie

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Ekonomická fakulta Technické univerzity v Liberci 3,26 3,89 2,49 5,00 14,64
2. Národohospodářská fakulta VŠE v Praze 4,64 2,07 5,00 2,89 14,60
3. Fakulta managementu a ekonomiky Univerzity T. Bati ve Zlíně 3,81 4,22 2,34 4,22 14,59
4. Fakulta ekonomická VŠ báňské – Technické univerzity Ostrava 3,70 4,08 1,75 4,89 14,42
5. Ekonomicko-správní fakulta Masarykovy univerzity v Brně 5,00 3,58 2,66 3,11 14,35

#### Technické vědy

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Fakulta chemicko-inženýrská VŠ chem.-tech. v Praze 3,80 4,88 4,20 4,57 17,45
2. Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská ČVUT v Praze 3,57 3,73 3,01 4,89 15,20
3. Fakulta elektrotechnická ČVUT v Praze 4,21 3,83 2,67 4,35 15,06
4. Fakulta chemické technologie VŠ chem.-tech. v Praze 3,76 2,28 4,31 4,67 15,02
5. Fakulta a mezioborových mechatroniky, studií informatiky Technické univerzity v Liberci 3,99 4,67 1,26 4,57 14,49

#### Přírodní vědy

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Fakulta rybářství a ochrany vod JU v Českých Budějovicích 3,45 5,00 5,00 4,67 18,12
2. Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,33 4,18 3,82 5,00 17,33
3. Přírodovědecká fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,31 2,75 3,19 4,78 15,03
4. Přírodovědecká fakulta Masarykovy univerzity v Brně 4,62 1,84 3,79 4,24 14,49
5. Přírodovědecká fakulta JU v Českých Budějovicích 3,49 1,50 3,84 4,57 13,40

#### Právo, bezpečnost

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Fakulta vojenského leadershipu Univerzity obrany v Brně 2,92 5,00 3,77 4,33 16,02
2. Právnícká fakulta Masarykovy univerzity v Brně 3,13 1,30 5,00 5,00 14,43
3. Právnícká fakulta Univerzity Karlovy v Praze 5,00 1,65 1,38 5,00 13,03
4. Fakulta právnícká Západočeské univerzity v Plzni 4,04 0,95 3,07 3,89 11,95
5. CEVRO Institut 3,11 3,98 1,00 3,44 11,53

#### Zdravotnictví, lékařství, farmacie

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Fakulta vojenského zdrav. Univer. obrany v Hradci Králové 4,97 5,00 4,42 5,00 19,39
2. 3. Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,01 1,42 4,86 4,78 15,07
3. 2. Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze 5,00 2,09 3,15 4,67 14,91
4. 1. Lékařská fakulta Univerzity Karlovy v Praze 4,57 1,66 3,12 4,67 14,02
5. Farmaceutická fakulta v Hradci Králové UK v Praze 3,54 1,41 4,00 5,00 13,95

#### Umění, uměnovědy

Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem

Název fakulty/školy hodnocení bodů

1. Divadelní fakulta Akademie múzických umění v Praze 5,00 5,00 4,12 5,00 19,12
2. Fakulta multimediálních komunikací Univerzity T. Bati ve Zlíně 3,79 1,72 4,48 4,57 14,56
3. Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze 4,41 1,65 3,00 4,89 13,95
4. Fakulta architektury ČVUT v Praze 2,86 1,18 4,51 4,89 13,44

5. Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara ZU v Plzni 2,97 0,76 5,00 4,46 13,19  
Zemědělské, lesnické, veterinární vědy  
Zájem o školu Pedagogové Věda Vnější Celkem  
Název fakulty/školy hodnocení bodů
1. Fakulta veter. lékařství Veter. a farmaceut. univerzity Brno 5,00 5,00 1,50 5,00 16,50
  2. Fakulta tropického zemědělství ČZU v Praze 3,44 3,84 5,00 4,15 16,43
  3. Fakulta veterinární hygieny a ekologie VaFU Brno 3,41 3,89 2,78 4,90 14,98
  4. Fakulta lesnická a dřevařská ČZU v Praze 3,13 3,43 3,61 4,04 14,21
  5. Fakulta agrobiologie, potravinových a přírod. zdrojů ČZU v Praze 3,34 3,85 2,21 4,20 13,60

Jak jsme měřili Zájem o fakultu/školu Porovnávali jsme kritéria, jako je šance na přijetí, jež byla vypočítána jako poměr mezi zaslanými přihláškami a přijatými uchazeči, a dále počet zapsaných studentů. Čím větší byl rozdíl mezi přihlášenými a přijatými a čím vyšší bylo procento zapsaných studentů (počítáno z přijatých), tím více škola obdržela bodů. Nejlepší výsledek byl ohodnocen plným počtem bodů, zbytek v přímé úměře. Pedagogové sleduje kvalitu školy v oblasti výuky a vědy po personální stránce. Klíčovým ukazatelem jsou vyučující s hodnostmi Ph. D., docent a profesor v pracovním úvazku min. 0,7 vč. Vyřazení tedy byli učitelé působící pouze „agenturně“, na miniúvazky a dohody, kteří se do života školy takřka nezapojují. Sledovali jsme poměr mezi celkovým počtem studentů bakalářských, kontinuálních magisterských studentů a počtem učitelů. Čím méně studentů připadá na jednoho vyučujícího, tím lépe se škola umístila. Nejlepší výsledek byl ohodnocen plným počtem bodů, zbytek v přímé úměře. Věda Vycházeli jsme z počtu takzvaných RIV bodů, které fakulta/vysoká škola získává za odborné publikace, články, významné granty a další vědeckou činnost. Počty těchto bodů zveřejňuje Rada pro výzkum, vývoj a inovace a jsou veřejně dostupné. Sledováno je i zapojení do právě běžících grantů. Klíčovým aspektem hodnocení je účast fakulty/školy ve významných zahraničních grantech, čímž je sledováno i zapojení vysoké školy v mezinárodním měřítku. Čím více RIV bodů připadá na jednoho pracovníka s hodností Ph. D., docenta či profesora a čím více grantů fakulta/škola řeší, tím výše se umístila. Vnější hodnocení sleduje zařazení školy v prestižním zahraničním žebříčku CWUR a dále hodnocení Akreditační komisí České republiky. Vedle posledních komplexních hodnocení komisí sleduje i úspěšnost fakulty/školy v jednotlivých akreditačních řízeních. Čím úspěšnější fakulta/škola je v získávání/prodlužování akreditací, tím vyšší počet bodů získala. Nejlepší výsledek byl ohodnocen plným počtem bodů, zbytek přímo úměrně. Za každou oblast může fakulta/škola získat pět bodů, celkem tedy maximálně dvacet. Čím více bodů získala, tím lepšího umístění v žebříčku dosáhla.

Foto autor| Foto: Profimedia

Foto autor| Foto: ČTK

Foto popis| VYDAŘENÁ SPOLUPRÁCE. Žebříčku TÝDNE se zúčastnila naprostá většina vysokých škol – jak veřejných, tak soukromých. Abychom instituce nepoškodili, zveřejňujeme pět nejlepších z každé kategorie.

Foto popis| TĚŽKÉ VYBÍRÁNÍ. V Česku působí celkem 74 vysokých škol. Nevěřte slibům ani propagačním materiálům jednotlivých institucí a zaměřte se raději na nezávislá hodnocení. Existují i mezinárodní srovnání.

---

## Na pražském Smetanově nábřeží unikal plyn, hasiči místo na tři hodiny uzavřeli

23.2.2016 [aktualne.cz](http://aktualne.cz) str. 00 Praha  
ČTK

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne kvůli úniku plynu na zhruba tři hodiny uzavřeno. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy se preventivně evakovalo zhruba 200 lidí. Podle...

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne kvůli úniku plynu na zhruba tři hodiny uzavřeno. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy se preventivně evakovalo zhruba 200 lidí. Podle...

URL| <http://zpravy.aktualne.cz/regiony/praha/na-prazskem-smetanove-nabrezi-unika-plyn-hasici-misto-uzavre/r~a62c2dd6da4411e5a6b7002590604f2e/>

## Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu

23.2.2016 ceskenoviny.cz str. 00 Z domova  
ČTK

Praha - Smetanovo nábřeží v Praze bylo dnes odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí.

URL| <http://www.ceskenoviny.cz/domov/zpravy/smetanovo-nabrezi-na-tri-hodiny-uzavrel-unik-plynu/1318480?nt>

---

## Únik plynu na Smetanově nábřeží v Praze

23.2.2016 Impuls str. 01 18:00 Zprávy

Václav NOVÁK, moderátor

Na Smetanově nábřeží v Praze došlo k úniku plynu. Z budovy **fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka jde o závadu na přípojce plynovodu.

---

## Oprava plynovodu uzavřela Smetanovo nábřeží

23.2.2016 prazskypatriot.cz str. 00

Smetanovo nábřeží mezi Národním divadlem a Karlovým mostem bylo odpoledne uzavřené pro auta i pro pěší. Důvodem byla oprava plynovodu. Hasiči raději z preventivních důvod evakovali dvě stovky lidí z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy. Plyn unikal z pod lampy, kterou následně musel odstranit jeřáb. Tramvajové linky číslo 17 a 18 objížděly Smetanovo nábřeží přes Újezd. Doprava byla obnovena krátce před půl osmou.

URL| <http://www.prazskypatriot.cz/oprava-plynovodu-uzavrela-smetanovo-nabrezi/>

---

## Evakuace Karlovy univerzity kvůli plynu. 200 lidí na ulici, stály i tramvaje

23.2.2016 blesk.cz str. 00 Blesk Praha

Hasiči v Praze evakuují budovu **Fakulty sociálních věd** na Smetanově nábřeží. Podle informací Blesk.cz jde zhruba o 200 lidí. Důvodem je únik plynu, který tu před třemi lety už jednou explodoval. Na místě je zastavená tramvajová doprava, nejezdí tu ani auta.

**Fakulta sociálních věd** vyzvala studenty, aby okamžitě opustili budovu. „Do školy (Hollaru) už dnes nechoďte, nedaleko budovy řeší plynová pohotovost nějaký problém. Dnešní výuka je zrušena,“ stojí na profilu školy.

Na Hollaru zas uniká plyn. @FSV\_UK zavřená. Tentokrát s námi nebouchla [pic.twitter.com/TSUPPs4zJ9](https://twitter.com/TSUPPs4zJ9)  
— Lucie Kúsová (@Endijka) 23. Únor 2016

„Jednalo se o závadu na napojení přípojky na plynovod. Plynáři si nás (hasiče) zavolali, protože vykopali jámu a zjistili problém. Naneštěstí se ale v blízkosti nacházelo veřejné osvětlení, které jsme museli posunout. Na místě

zasahovali hasiči z centrály a Strašnic. Bylo evakuováno asi 200 lidí včetně pracovníků z nedaleké **Fakulty sociálních věd**,“ uvedla pro Blesk mluvčí Pavlína Adamcová, mluvčí Hasičského záchranného sboru hl. města Prahy.

Pár metrů odsud explodoval plyn už v roce 2013. Výbuch tehdy způsobil unikající plyn z potrubí pod chodníkem. Kriminálníisté to zjistili tlakovou zkouškou potrubí. Silná exploze nastala ve čtyřpodlažním domě v pondělí 29. dubna dopoledne. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Podívejte se na video:

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/375921/evakuace-karlovy-univerzity-kvuli-plynu-200-lidi-na-ulici-staly-i-tramvaje>

---

## V Praze na Smetanově nábřeží unikal plyn

23.2.2016 echo24.cz str. 00 Domov, Krátké zprávy  
Echo24, čtk

Smetanovo nábřeží v Praze bylo kvůli úternímu úniku plynu uzavřeno pro auta i pro chodce. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcové se únik již podařilo zvládnout a zásah na místě skončil.

Smetanovo nábřeží v Praze bylo kvůli úternímu úniku plynu uzavřeno pro auta i pro chodce. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcové se únik již podařilo zvládnout a zásah na místě skončil.

Krátce po šesté hodině večerní potvrdila konec akce mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka šlo o závadu na přípojce na plynovod, situaci již mají plynaři pod kontrolou.

„Asistujeme plynařům při úniku plynu z pod lampy veřejného osvětlení,“ uvedla mluvčí. Plynaři podle Vránka potřebovali rozšířit příkop a lampa jim překážela, hasiči ji tak museli přemístit. „Na místě mají jeřáb, po dobu odstraňování lampy je průjezd uzavřen,“ řekl ČTK Vránek.

INFO: V budově Hollar se dnes ruší veškerá výuka. Posted by **Fakulta sociálních věd** UK Praha on Tuesday, February 23, 2016

Fakulta zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena je celá budova včetně knihovny.

Budova, která se nachází v těsné blízkosti FSV, byla v minulosti poškozena výbuchem plynu. V dubnu roku 2013 zranila exploze 45 lidí z toho 2 těžce. Výbuch plynu byl zaviněn porušením technických norem při opravě budovy v roce 1980.

Čtěte také: Hořící plyn na ulici vyděsil pražské Dejvice

URL| <http://echo24.cz/a/wKkmx>

---

## Na Smetanově nábřeží v Praze unikal plyn, hasiči evakovali budovu fakulty

23.2.2016 praha.iDNES.cz str. 00 Praha / Praha - zprávy  
MF DNES, Roman Šafhauser

Zhruba na tři hodiny uzavřeli hasiči v Praze Smetanovo nábřeží pro auta, tramvaje i pro pěší, a to kvůli opravě závady na plynovodu. Hasiči také preventivně evakuovali dvě stě lidí z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy.

„Okolo pul jedenácté nám bylo nahlášeno podezření na únik plynu. Na místo vyjela pohotovost, která prostřednictvím detekčních prostředků zjistila závadu na připojení přípojky. Kvůli opravám se musí hnout s pouliční lampou,“ řekl iDNES.cz mluvčí Pražské plynárenské Miroslav Vránek.

Na místo dorazil jeřáb hasičů, který pomohl s odstraněním lampy. Kvůli tomuto zákroku bylo třeba vyzkratovat i troleje.

„Hasiči byli přivoláni k asistenci plynařů, kteří opravovali únik plynu z pod lampy. Preventivně evakuujeme okolo 200 lidí z **Fakulty sociálních věd**,“ uvedla mluvčí hasičů Pavlína Adamcová.

Okolo šesté hodin pracovníci Pražské plynárenské čekali na vypnutí kabelů vedoucích do lampy, která bránila opravě plynovodu.

Po sedmé hodině večer na místo se vrátila automobilová doprava i tramvaje a opravy skončily.

Poblíž dnešního místa úniku plynu se nachází Divadelní ulice, kde před třemi lety exploze zranila 43 lidí. Výbuch plynu poničil budovu FAMU, Nové scény Národního divadla a právě i **Fakulty sociálních věd** UK. Nejzávažnější poškození utrpěla budova patřící Řízení letového provozu, které jí i pronajímalo dalším firmám. Podle dostupných zpráv byla budova v dobrém technickém stavu (více o tématu zde).

URL| [http://praha.idnes.cz/unik-plynu-na-smetanove-nabrezi-evakuace-fsv-uk-f5n-/praha-zpravy.aspx?c=A160223\\_164921\\_praha-zpravy\\_rsr](http://praha.idnes.cz/unik-plynu-na-smetanove-nabrezi-evakuace-fsv-uk-f5n-/praha-zpravy.aspx?c=A160223_164921_praha-zpravy_rsr)

---

## Smetanovo nábřeží v Praze je kvůli úniku plynu uzavřené pro auta i pro chodce

23.2.2016 ČRo Radiožurnál str. 03 17:00 Zprávy

Tereza TOMÁŠKOVÁ, moderátorka

Smetanovo nábřeží v Praze je kvůli úniku plynu uzavřené pro auta i pro chodce. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy hasiči evakuují asi 200 lidí, říká jejich mluvčí Pavlína Adamcová.

Pavlína ADAMCOVÁ, mluvčí hasičů

Zaměřili jsme dolní mez výbušnosti, jedná se o únik plynu z podlampy veřejného osvětlení. Plynaři pracují na odstranění závady.

---

## Policie uzavřela kvůli úniku plynu Smetanovo nábřeží v Praze

23.2.2016 Frekvence 1 str. 01 18:00 Rozhlasové noviny

Jannis TIMIOPULOS, moderátor

Pěkný podvečer. Policie uzavřela kvůli úniku plynu Smetanovo nábřeží v Praze. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka jde o závadu na přípojce na plynovodu. Situaci ale mají plynaři pod kontrolou. Na nábřeží nesmí motoristé, ani chodci.

---

---

## Smetanovo nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli úniku plynu. Hasiči evakuovali 200 lidí

23.2.2016 lidovky.cz str. 00 Zprávy / Domov  
Lidovky.cz, ČTK

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý navečer kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Řekla mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

Na místě byly čtyři velké hasičské vozy. Uzavírka se týkala přibližně 300 metrů dlouhého úseku ulice. Plyn unikal před **Fakultou sociálních věd** (FSV) a z budovy bylo evakuováno přibližně 200 osob. Po čtvrté hodině odpoledne obešel učebny FSV policista a oznámil studentům, že se mají evakuovat, popsala reportérka serveru Lidovky.cz.

Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, hasiči ji museli přesunout. „V 16:09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, 17:50 byla lampa přesunuta na jiné místo,“ uvedla Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení.  
InsertSingleVideo

Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka obnovena krátce před 19:00.

Pohotovost měla podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny.

URL| [http://www.lidovky.cz/smetanovo-nabrezi-v-praze-bylo-uzavreno-kvuli-uniku-plynu-hasici-evakuovali-pres-200-lidi-gby-/zpravy-domov.aspx?c=A160223\\_165133\\_In\\_domov\\_ELE](http://www.lidovky.cz/smetanovo-nabrezi-v-praze-bylo-uzavreno-kvuli-uniku-plynu-hasici-evakuovali-pres-200-lidi-gby-/zpravy-domov.aspx?c=A160223_165133_In_domov_ELE)

---

## Smetanovo nábřeží v Praze na tři hodiny uzavřel únik plynu

23.2.2016 tyden.cz str. 00 Domácí  
ČTK

Smetanovo nábřeží v Praze je kvůli úniku plynu uzavřeno pro auta i pro chodce. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí.

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí.

Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, hasiči ji museli přesunout. "V 16.09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, 17:50 byla lampa přesunuta na jiné místo," uvedla mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení.

Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka obnovena krátce před 19.00.



Pohotovost měla podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny.

V dubnu 2013 způsobil unikající plyn z potrubí pod chodníkem silný výbuch v nedaleké Divadelní ulici. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Viník, stavbyvedoucí bývalého podniku Středočeské plynárny, potrestán nebyl, už před delší dobou zemřel. Škodu způsobenou explozí tehdy policie vyčíslila na 275 milionů korun.

URL| [http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/smetanovo-nabrezi-v-praze-na-tri-hodiny-uzavrel-unik-plynu\\_373606.html](http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/smetanovo-nabrezi-v-praze-na-tri-hodiny-uzavrel-unik-plynu_373606.html)

---

## V Íránu budou volby

23.2.2016 ČRo Plus str. 03 17:10 Den podle...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

V klíčové zemi Blízkého východu, v Íránu budou v pátek volby. Země, která se díky nedávné dohodě o jaderném programu vymaňuje postupně z mezinárodní izolace a embarga, bude vybírat dvě stě devadesát nových poslanců do parlamentu a osmaosmdesát členů Rady expertů. Írán, to si jenom připomeňme, je krajina bohatá na ropu a s více než pětasedmdesáti miliony obyvatel patří mezi dvacet nejlidnatějších a nejrozlehlejších zemí světa. Je velká, pro představu, jako Francie, Španělsko a Německo, to všechno dohromady. Téma pro Slavomíra Horáka z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity. Dobrý den.

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity

Dobrý den.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

O co hlavně půjde v těchto volbách v Íránu?

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity

Tak, z hlediska toho současného stávajícího systému půjde především o zachování stavu. Jde o to, že to, co se tam momentálně děje, respektive to, co vidíme zvenčí, jako že tam možná vychází..., dochází k nějakým určitým změnám, vládnoucí systém se nechce, nehodlá mít nějaké změny. Jediné, co je, hlavní, co je zajímavé, je stabilita systému, udržení systému, a tím pádem nedopuštění ani nějakých, řekněme, opozičních výrazně, nebo výrazně alternativních kandidátů do parlamentu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor

Takže by to ne, nebude to další kolo konzervativci versus reformisti, když jaksí, jak víme, v roce 2013 aspoň pro nás vyhrál reformisticky naladěný prezident Rouhání.

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity

Já bych řekl, že ono ten spor, nebo ten, ta dichotomie mezi takzvanými reformisty a takzvanými konzervativisty je mnohem, řekněme, jemnější. Tady spíš nejde o reformisty, oni ostatně ti opravdu výrazní reformisté vesměs byli odstaveni jako kandidáti do parlamentu. Ono ostatně ani Hasan Rouhání, jakožto současný prezident Íránské islámské republiky, jeho lze také těžko zařadit mezi takzvané, takzvané reformní, nebo výrazně opoziční křídlo. On je spíš, řekněme, na té straně takový umírněný, umírněných kleriků, nebo, řekněme, to, co se nazývá v angličtině mode "rejd". Nicméně abych ho označil jako výrazného reformistu, to bych, s tímto bych byl opatrný.

Čili tam ten souboj jde spíše mezi, řekněme, umírněnějšími kleriky a, řekněme, více konzervativními kleriky. Takže asi v tomhle duchu.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Vy jste to sám řekl, jak to vlastně v Íránu funguje? Vy jste říkal, že bylo vyloučeno spousta lidí z těch voleb podle BBC přes pět tisíc lidí, včetně vnuka ajatolláha Chomejního, Hasana Chomejního, kterého vyloučili z voleb, nemůže zkrátka kandidovat. A to prý proto, že nemá dostatečné znalosti islámu, aby potom se mohl podílet třeba na výběru nového ajatolláha. Jak to vlastně v Íránu s tímhle funguje? Kdo smí být zvolen a kdo ne?

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity  
-----

Tak, v Íránu v zásadě můžete požádat o to, abyste byl zaregistrován jako kandidát. Tuším, že k těmto volbám to bylo něco málo přes dvanáct tisíc lidí, kteří se pokusili získat tu registraci k volbám. Nicméně ty, ti všichni tito lidé procházejí postupně, řekněme, určitým registračním procesem, při kterém se zkoumá, zda tedy jejich názory jsou víceméně loajální k systému v Íránu. A ...

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Kdo to zkoumá?

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity  
-----

Kdo to zkoumá, zkoumá to takzvaná Rada dohlížitelů, respektive jejich celý aparát, který se tímto zabývá. No, a tam vesměs jsou, jsou zastoupeni vesměs konzervativnější část toho, toho klerikálního duchovenstva. Nebo tohoto duchovního spektra. Čili oni nemají zájem vůbec pustit k těm volbám nějaké síly, které by výrazně se pokusily výrazně změnit systém v Íránu. Čili tam asi nedojde, ale čili to se stalo i letos. A právě, právě letos se zdá, že těch vyloučených tohoto typu, ostatně i těch žádostí o registraci bylo naprosto rekordní množství. Když se to srovná s tím, s těmi minulými parlamentními volbami, tak jde o, myslím, tuším, dvojnásobný počet lidí. A také asi čtyř nebo pětinasobný počet lidí, kteří byli takto odmítnuti. Z nichž většina z těch odmítnutých se považovala, nebo byla považována za stoupence právě toho reformního a nikoliv ani umírněného duchovenstva, ale spíše reformního křídla. Jsou to lidé spojení s tím takzvaným hnutím Zelených, nebo s hnutím takzvané Zelené revoluce v roce 2009, jsou to lidé spojení, napojení právě na reformní křídlo v iránském společenském systému.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

Souvisí, souvisí ten, ten, ten rekordní zájem o to, být zvolen, a taky rekordní odpor těch dohlížitelů s tím, že se možná trochu uvolňuje atmosféra v Íránu v souvislosti s tím, že padly mezinárodní, nebo budou padat mezinárodní sankce a země by měla ekonomicky začít trošku posilovat?

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity  
-----

Já si myslím, že to je možný, jeden možný prvek. Nicméně rozhodně ne ten rozhodující. Ono teďka v současné době vlastně dorůstá v Íránu generace lidí, kteří už, kteří se narodili vlastně po revoluci. Tedy po té takzvané Islámské revoluci v roce 79. A řada z nich, teď neříkám, že všichni, jsou, řekněme, velmi proreformně naladěni. Dokonce mají tendenci si myslet, že je lepší možná, že ten systém by bylo potřeba výrazně změnit, či vůbec zrušit systém islámské, islámské republiky. Čili to je možná jeden z těch důvodů, proč je jakoby rekordní počet lidí, snažících se o registraci jako kandidáti, ale také rekordní počet lidí, kteří se snaží profilovat se právě jako stoupenci toho reformnějšího křídla.

Petr ŠIMŮNEK, moderátor  
-----

O volbách v Írán, které budou v pátek, jsme mluvili se Slavomírem Horákem z Institutu mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity. Díky.

Slavomír HORÁK, Institut mezinárodních studií **Fakulty sociálních věd** Karlovy univerzity  
-----

Na slyšenou.

---

## **Plyn u Národního divadla vyhnal studenty ze školy. Oprava trvala hodiny**

23.2.2016 blesk.cz str. 00 Blesk Praha

Evakuace dvou set lidí z budovy Univerzity Karlovy i stop pro tramvajovou a automobilovou dopravu. Únik plynu v úterý vpoledne na několik hodin zablokoval pražské Smetanovo nábřeží jen pár kroků od Národního divadla. Vedoucí zásahu hasičů Blesk.cz potvrdil, že na místě exploze z roku 2013 znovu hrozil výbuch.

Na Smetanově nábřeží po třech letech opět hrozil výbuch plynu. K **Fakultě sociálních věd**, na které tu studují budoucí novináři, přijely dvě desítky hasičů. A dorazil i jeřáb, který musel odstranit lampu, co blokovala přístup k poničenému plynovodu.

„Z preventivních důvodů jsme museli evakuovat přílehlou budovu, kde bylo asi dvě stě lidí,“ řekl Blesk.cz velitel zásahu hasičů nadporučík Miloš Němec.

Únik se podařilo úplně zastavit až před 20. hodinou. Dál tu unikal do chodníku, není ale zdraví škodlivý a po hasičích se s ním potýkali už jen plynáři. Budova byla odvětrávána a studenti se do ní budou moci ve středu nejspíš opět vrátit.

„Kabel vysokého napětí, který vede v blízkosti výkopových prací, museli pracovníci odpojit,“ sdělil dále Němec. Plynáři nyní musí zjistit, kde přesně začal plyn unikat.

V roce 2013 v nedaleké Divadelní ulici plyn explodoval, zranil asi 40 lidí a poškodil několik okolních domů. Podívejte se na video:

URL| <http://www.blesk.cz/clanek/375950/plyn-u-narodniho-divadla-vyhnal-studenty-ze-skoly-oprava-trvala-hodiny>

---

## **V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli úniku plynu**

23.2.2016 denik.cz str. 00 Praha

Praha - V centru Prahy opět hrozil únik plynu - a shodou okolností prakticky ve stejných místech v blízkosti Národního divadla, kde na sklonku dubna 2013 škodil a zraňoval děsivý výbuch chybně postaveného potrubí. V úterý odpoledne a vpoledne se tam vše obešlo bez malérů - přesto ale na Smetanově nábřeží zasahovali nejen plynáři, ale i hasiči a policisté.

"

Kvůli úniku plynu z chodníku pod lampou veřejného osvětlení bylo před půl pátou uzavřeno Smetanovo nábřeží pro pěší i pro veškerou dopravu; v úseku Národní divadlo – Staroměstská omezení postihlo i tramvaje na linkách 17 a 18.

Dvě stovky lidí také hasiči preventivně evakovali z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde byla zrušena výuka a předčasně ukončen i provoz knihovny.

Únik plynu rozptylujícího se ve vzduchu neznamenal přímé ohrožení, uvedl mluvčí Pražské plynárenské Miroslav Vránek, podle jehož slov situace byla stále pod kontrolou. Závada na přípojce

Problémy prý měla na svědomí závada na přípojce, jejíž opravu komplikovala lampa bránící rozšíření výkopu. Bylo ji třeba odstranit, s čímž pomohl hasičský jeřáb. Dopravní omezení se v místě prací protáhlo až do půl osmé večer.

Před třemi roky přinesl výbuch v Divadelní ulici drama: záchranáři pomáhali čtyřem desítkám zraněných, hmotné škody překročily čtvrt miliardy korun...

Čtěte také: Z trouby unikal plyn, maléru zabránil pohotový soused"

URL| <http://www.denik.cz/praha/smetanovo-nabrezi-je-uzavreno-kvuli-plynu-200-lidi-evakuovano-20160223-x72b.html>

---

## **Smetanovo nábřeží v Praze uzavřel na tři hodiny únik plynu**

23.2.2016 novinky.cz str. 00 Krimi

jap

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý na tři hodiny uzavřeno pro auta, tramvaje i chodce kvůli úniku plynu. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, kterou jim hasiči pomohli přesunout. "V 16:09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, 17:50 byla lampa přesunuta na jiné místo," uvedla mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová.

FOTO: Pavel Jaňurek, Novinky

Automobilová doprava se obnovila krátce před 19.00.

V nedaleké Divadelní ulici v dubnu 2013 vybuchl plyn, který unikl z potrubí narušeném po přímém kontaktu s elektrickým vedením. Exploze zranila čtyři desítky lidí, z toho dva vážně. Poničila několik okolních domů či zaparkovaná auta. Škodu tehdy policie vyčíslila na 275 miliónů korun.

Záznam výbuchu v Divadelní ulici

URL| <http://www.novinky.cz/krimi/395701-smetanovo-nabrezi-v-praze-uzavrel-na-tri-hodiny-unik-plynu.html>

---

## **V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli úniku plynu**

23.2.2016 prazsky.denik.cz str. 00 Nehody

Praha - V centru Prahy opět hrozil únik plynu - a shodou okolností prakticky ve stejných místech v blízkosti Národního divadla, kde na sklonku dubna 2013 škodil a zraňoval děsivý výbuch chybně postaveného potrubí. V úterý odpoledne a vpozdvečer se tam vše obešlo bez malérů - přesto ale na Smetanově nábřeží zasahovali nejen plynáři, ale i hasiči a policisté.

"

Kvůli úniku plynu z chodníku pod lampou veřejného osvětlení bylo před půl pátou uzavřeno Smetanovo nábřeží pro pěší i pro veškerou dopravu; v úseku Národní divadlo – Staroměstská omezení postihlo i tramvaje na linkách 17 a 18.

Dvě stovky lidí také hasiči preventivně evakuovali z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde byla zrušena výuka a předčasně ukončen i provoz knihovny.

Únik plynu rozptylujícího se ve vzduchu neznamenal přímé ohrožení, uvedl mluvčí Pražské plynárenské Miroslav Vránek, podle jehož slov situace byla stále pod kontrolou.  
Závada na přípojce

Problémy prý měla na svědomí závada na přípojce, jejíž opravu komplikovala lampa bránící rozšíření výkopu. Bylo ji třeba odstranit, s čímž pomohl hasičský jeřáb. Dopravní omezení se v místě prací protáhlo až do půl osmé večer.

Před třemi roky přinesl výbuch v Divadelní ulici drama: záchranáři pomáhali čtyřem desítkám zraněných, hmotné škody překročily čtvrt miliardy korun...

Čtěte také: Z trouby unikal plyn, maléru zabránil pohotový soused"

URL| <http://prazsky.denik.cz/nehody/smetanovo-nabrezi-je-uzavreno-kvuli-plynu-200-lidi-evakuovano-20160223.html>

---

## Smetanovo nábřeží v Praze uzavřel na tři hodiny únik plynu

23.2.2016 ct24.cz str. 00 Regiony  
hubertovak

Smetanovo nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i pro chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba dvě stovky lidí, uvedla mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

Plynáři potřebovali při likvidaci havárie rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa. Hasiči ji museli přesunout. „V 16:09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, 17:50 byla lampa přesunuta na jiné místo,“ uvedla Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení.

Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka v místě obnovena krátce před 19:00.

Pohotovostní služba plynářů měla podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny. Duben 2013 - Výbuch plynu v Divadelní ulici zranil 43 lidí

V dubnu 2013 způsobil unikající plyn z potrubí pod chodníkem silný výbuch v nedaleké Divadelní ulici. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Viník, stavbyvedoucí bývalého podniku Středočeské plynárny, potrestán nebyl, už před delší dobou zemřel. Škodu způsobenou explozí tehdy policie vyčíslila na 275 milionů korun.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/regiony/1704160-smetanovo-nabrezi-v-praze-uzavrel-na-tri-hodiny-unik-plynu>

---

## Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu

**23.2.2016 ČRo - regina.cz str. 00 / deník**  
ČTK, ČRo

Smetanovo nábřeží v Praze bylo odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** UK museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

„Naměřili jsme dolní mez výbušnosti, jedná se o únik plynu z pod lampy veřejného osvětlení,“ řekla Českému rozhlasu mluvčí hasičů Pavlína Adamcová. Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, hasiči ji museli přesunout. „V 16.09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, v 17.50 byla lampa přesunuta na jiné místo,“ uvedla Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení. Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka obnovena krátce před 19. hodinou. Plynáři měli podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny. Ve stejné lokalitě, konkrétně v Divadelní ulici, došlo k velkému výbuchu plynu před třemi lety. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Za výbuch plynu v pražské Divadelní ulici může stavbyvedoucí, který už zemřel. Případ je odložen. Dům v Divadelní ulici je neobyvatelný. Život v místě se ale vrací do svých kolejí. Dva měsíce po výbuchu v Divadelní ulici stihli plynáři zkontrolovat celou Prahu. Sledovali jsme ONLINE: Výbuch plynu v centru Prahy zranil 35 lidí. Provoz už je obnoven

URL| [http://www.rozhlas.cz/\\_zprava/1587022](http://www.rozhlas.cz/_zprava/1587022)

---

## **Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu**

**23.2.2016 ČRo - strednicechy.cz str. 00 / aktualne**  
ČTK, ČRo

Smetanovo nábřeží v Praze bylo odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** UK museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

„Naměřili jsme dolní mez výbušnosti, jedná se o únik plynu z pod lampy veřejného osvětlení,“ řekla Českému rozhlasu mluvčí hasičů Pavlína Adamcová. Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, hasiči ji museli přesunout. „V 16.09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, v 17.50 byla lampa přesunuta na jiné místo,“ uvedla Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení. Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka obnovena krátce před 19. hodinou. Plynáři měli podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny. Ve stejné lokalitě, konkrétně v Divadelní ulici, došlo k velkému výbuchu plynu před třemi lety. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Za výbuch plynu v pražské Divadelní ulici může stavbyvedoucí, který už zemřel. Případ je odložen. Dům v Divadelní ulici je neobyvatelný. Život v místě se ale vrací do svých kolejí. Dva měsíce po výbuchu v Divadelní ulici stihli plynáři zkontrolovat celou Prahu. Sledovali jsme ONLINE: Výbuch plynu v centru Prahy zranil 35 lidí. Provoz už je obnoven

URL| [http://www.rozhlas.cz/\\_zprava/1587046](http://www.rozhlas.cz/_zprava/1587046)

---

## **Pražské Smetanovo nábřeží na tři hodiny uzavřel únik plynu**

**23.2.2016 zpravy.rozhlas.cz str. 00 / regiony**

ČTK, ČRo

Smetanovo nábřeží v Praze bylo odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce, nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** UK museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod.

„Naměřili jsme dolní mez výbušnosti, jedná se o únik plynu z pod lampy veřejného osvětlení,“ řekla Českému rozhlasu mluvčí hasičů Pavlína Adamcová. Plynáři potřebovali rozšířit výkop, v místě jim ale vadila lampa, hasiči ji museli přesunout. „V 16.09 požádali plynáři o pomoc s odstraněním závady na přípojce na plynovod, v 17.50 byla lampa přesunuta na jiné místo,“ uvedla Adamcová. Pomáhali hasiči z centrály a ze Strašnic, kvůli jeřábu bylo potřeba vypnout trolejové vedení. Automobilová doprava byla podle pražského policejního mluvčího Jana Daňka obnovena krátce před 19. hodinou. Plynáři měli podle Vránka situaci pod kontrolou. V případě, že se plyn rozptýluje do vzduchu, nebezpečí nehrozí. Fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny. Ve stejné lokalitě, konkrétně v Divadelní ulici, došlo k velkému výbuchu plynu před třemi lety. Exploze zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Za výbuch plynu v pražské Divadelní ulici může stavbyvedoucí, který už zemřel. Případ je odložen. Dům v Divadelní ulici je neobyvatelný. Život v místě se ale vrací do svých kolejí. Dva měsíce po výbuchu v Divadelní ulici stihli plynáři zkontrolovat celou Prahu. Sledovali jsme ONLINE: Výbuch plynu v centru Prahy zranil 35 lidí. Provoz už je obnoven

URL| [http://www.rozhlas.cz/\\_zprava/1587021](http://www.rozhlas.cz/_zprava/1587021)

---

## **Jak uplatnit diplom ze společenských věd? Najděte si zaměření, které nikdo jiný nemá**

23.2.2016 ČRo - wave.cz str. 00 / universum

Ladislav Novák

Stálým tématem diskuzí bakalářských studentů na fakultách zkoumajících sociální nebo humanitní vědy, filozofii nebo sociologii je jejich vlastní zaměstnatelnost. Existují dvě možné cesty, jak zvýšit své šance: soustředit se na získání širokého přehledu ve studovaném oboru, nebo se specializovat na úzce vymezené téma – čím méně odborníků se v tomto tématu pohybuje, tím cennější vaše vědomosti budou.

„Vybrat si takové téma záleží na zájmu, protože je to hodně specializované. Člověk musí hodně hledat, hodně se o to zajímat. Na druhou stranu tím eliminuje velkou část konkurence, jelikož je v podstatě jediný, kdo to do hloubky zkoumá,“ říká Bohumil Doboš, doktorand z **fakulty sociálních věd**, který se věnuje astropolitice. K astropolitice se dostal v kurzu geopolitiky, kdy byla tomuto tématu věnována jedna přednáška. „Což je asi tak všechno, co se k tomu dá zjistit v českém akademickém prostředí. Víc se tomu nikdo u nás moc nevěnuje, až na pár publikací, které vytvořili kolegové z Brna,“ dodává. Ačkoli zatím míří spíše do akademické sféry, využití své specializace vidí například v administrativním centru evropského navigačního systému Galileo v Praze, v Evropské kosmické agentuře, případně i v bezpečnostních složkách. Prozatím se ale Bohumil bude věnovat například vlastnímu kurzu o astropolitice, který připravuje pro studující politology. Podle Bohumila Doboše je zaměstnatelnost studentů sociálních věd podceňovaná. Ačkoli nemají přesné zaměření, jsou mnohem flexibilnější a uplatnění mají velice široké. Část studentů využije v zaměstnání své faktické znalosti, části může být značně přínosná činnost v mimoškolních aktivitách, která v nich rozvíjí další schopnosti. „Kdo to zaměření na určité téma mít nechce, tak se bude svým oborem zabývat víc povrchně, ale získá širší přehled. Úzká specializace není k získání zaměstnání nutně potřeba, jde o to, získat schopnosti z kritického myšlení, práce se zdroji, které pak uplatní v profesním životě.“

URL| [http://www.rozhlas.cz/\\_zprava/1586940](http://www.rozhlas.cz/_zprava/1586940)

---

## **Zavoral: Počet manažerů ČRo klesne o pětinu na 120 lidí**

**23.2.2016 finance.cz str. 00**  
Financninoviny.cz

Praha 23. února (ČTK) - Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. V rozhovoru s ČTK to uvedl nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit, řekl Zavoral.

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo.

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regina DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář, dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce, doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

jsa rot

URL| <http://www.finance.cz/zpravy/finance/461789/>

---

## Počet manažerů ČRo klesne o pětinu



Podle generálního ředitele René Zavorala klesne počet manažerů v Českém rozhlasu na 120 lidí.

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. V rozhovoru s ČTK to uvedl nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

"Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit," řekl Zavoral.

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo.

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regina DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. "Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář," dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. "V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce," doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

URL| <http://mediahub.cz/media-35808/pocet-manazeru-cro-klesne-o-petinu-1055851>

---

## Rozhlas o pětinu sníží počet manažerů, ušetří desítky milionů

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. Uvedl to nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

„Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit,“ řekl Zavoral.

#### Místo náměstků ředitele

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo.

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regina DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

#### Ombudsman do dvou měsíců

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. „Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář,“ dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. „V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce,“ doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

Čtěte také:

E-maily Sobotkovi jsou podvrh, tvrdí šéf rady rozhlasu

Generálním ředitelem Rozhlasu bude dosavadní programový náměstek Zavoral

## Zavoral: Počet manažerů ČRo klesne o pětinu na 120

23.2.2016 mediaguru.cz str. 00 Rádio  
ČTK

Nový generální ředitel změní řídicí strukturu, přeskupí odpovědnost jednotlivých manažerů.

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. V rozhovoru s ČTK to uvedl nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

"Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit," řekl Zavoral.

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátek na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo.

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regina DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. "Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář," dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. "V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce," doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

Český rozhlas podle Reného Zavorala v současnosti neplánuje vytváření nových stanic, ale zaměří se na rozvoj těch stávajících. Nové rozhlasové stanice ČRo by mohly přijít až s příchodem digitalizace. Veřejnoprávní rozhlas v současnosti provozuje čtyři celoplošná rádia a 16 regionálních stanic.

"Nejsem podporovatel další expanze ČRo. Já jsme spíše zastáncem dobré profilace stávajících okruhů, než vytváření nových stanic. Nejsem si jistý, že na Vltavě, které klesá poslechovost, jdeme úplně tím správným směrem, nejsem si jistý, jestli u Dvojky, kde nám také začíná klesat poslechovost, jsme neztratili příliš mnoho posluchačů aniž bychom získali nové," řekl Zavoral.

Podle něj existuje již zhruba rok a půl projekt nového rádia ČRo Sport Rock jako ryze digitální stanice kombinující sportovní vysílání s rockovou hudbou, ale i ta si vyžádá náklady několika milionů korun. "A protože ty peníze potřebujeme na rozvoj úplně něčeho jiného, tak jsme ten projekt nechali zatím spát," dodal.

Pro zajištění udržitelného rozvoje ČRo se chce Zavoral pokusit o indexaci koncesionářského poplatku vzhledem k inflaci. V současnosti pro tento krok zjišťuje politickou vůli a chtěl by ho koordinovat s Českou televizí. Výše poplatku je posledních osm let 45 korun.

Další možností, jak získat prostředky na investice, je prosazení vrácení DPH z koncesionářských poplatků. Spor o částku v celkové výši zhruba jedna miliarda korun řeší soud v Lucemburku. Další stání má být v březnu.

-čtk-

URL| <http://www.mediaguru.cz/2016/02/zavoral-pocet-manazeru-cro-klesne-o-petinu-na-120-lidi/>

## **Nový ředitel Českého rozhlasu Zavoral oznámil personální změny**

23.2.2016 [mediamania.cz](http://mediamania.cz) str. 00 Televize a rádia

ČTK

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech.

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech.

V rozhovoru s ČTK to uvedl nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců. V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

"Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit," řekl Zavoral.

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo. Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček, a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regína DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. "Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář," dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. "V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce," doplnil.

V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

URL| [http://mediamania.tyden.cz/rubriky/televize-radio/novy-reditel-ceskeho-rozhlasu-zavoral-oznamil-personalni-zmeny\\_373553.html](http://mediamania.tyden.cz/rubriky/televize-radio/novy-reditel-ceskeho-rozhlasu-zavoral-oznamil-personalni-zmeny_373553.html)

---

## **Rozhlas o pětinu sníží počet manažerů, ušetří desítky milionů**

**23.2.2016 strategie.e15.cz str. 00 Zprávy**

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. Uvedl to nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

„Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit,“ řekl Zavoral.

Místo náměstků ředitelů

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo.

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regína DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

Ombudsman do dvou měsíců

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. „Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář,“ dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. „V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce,“ doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

Čtěte také:

E-maily Sobotkovi jsou podvrh, tvrdí šéf rady rozhlasu

Generálním ředitelem Rozhlasu bude dosavadní programový náměstek Zavoral

URL| <http://strategie.e15.cz/zpravy/rozhlas-o-petinu-snizi-pocet-manazeru-usetri-desitky-milionu-1273513>

## Nový ředitel Českého rozhlasu Zavoral oznámil personální změny

23.2.2016 [tyden.cz](http://tyden.cz) str. 00 Televize a rádia  
ČTK

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech.

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech.

V rozhovoru s ČTK to uvedl nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má ČRo 1500 zaměstnanců. V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

"Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování ČRo, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž

ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit," řekl Zavoral.

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s radou ČRo. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových médií bude stávající šéf ČRo Plus Alexandr Pícha.

Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo ČRo. Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr ČRo povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček, a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic ČRo Regina DAB Praha a ČRo Středočeský kraj.

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. "Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý ČRo, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář," dodal Zavoral.

Zavoral zvítězil letos v lednu ve výběrovém řízení, do kterého se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu. Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. "V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce," doplnil.

V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

URL| [http://mediamania.tyden.cz/rubriky/televize-radio/novy-reditel-ceskeho-rozhlasu-zavoral-oznamil-personalni-zmeny\\_373553.html](http://mediamania.tyden.cz/rubriky/televize-radio/novy-reditel-ceskeho-rozhlasu-zavoral-oznamil-personalni-zmeny_373553.html)

---

## Vinnetoua nahradil Poseroutka

23.2.2016 Lidové noviny str. 15 Akademie  
BARBORA CIHELKOVÁ

Je tu první generace dětí, která čte výrazně jiné knihy než kdysi jejich rodiče. Hrdiny stídnají antihrdinové. Učitelé češtiny si stěžují, že děti málo čtou. V poslední době ale zaznívá na adresu školáků ještě jedna výtka: nečtou kvalitní literaturu. Knihy, které s chutí hltali jejich rodiče nebo prarodiče, už prý nezvládají. Důvody? Málo akce, velký rozsah a zastaralé reálie. „Důsledkem je, že se jejich slovní zásoba ztenčuje. Přestávají rozumět obrovskému množství slov, která přitom ani nejsou vyloženě nepoužívaná,“ říká češtinář Jiří Kostečka.

„Zatímco generace dnešních čtyřicátníků četla podobné knihy jako její rodiče, dnešní děti už mají úplně jiný vkus,“ domnívá se literární kritik Pavel Mandys, který se v publikaci 2x 101 knih pro děti a mládež zabývá nejvlivnějšími dětskými knihami české i světové literatury. Patetická dobrodružství Vinnetoua s Old Shatterhandem ani fantazijní příběhy Julese Verna prý školáky jednadvacátého století netáhnou. Jejich svět nahradil antihrdina z Deníku malého poseroutky a ještě před ním Harry Potter. Oba tituly spolu s upířským Stmíváním lámou čtenářské rekordy. Co do prodejnosti ovšem v posledních letech jednoznačně vede Poseroutka.

„Děti se s ním mohou snáze identifikovat, nestaví jim bariéry hrdinství, jeho příběhy fungují v běžné každodennosti. Naproti tomu realie verneovek zastaraly, současný technologický rozvoj předběhl autorovu fantazii. Nepomohl ani pokus Ondřeje Neffa převyprávět je do současného jazyka,“ vysvětluje literární teoretik Jiří Trávniček z Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR, který se výzkumům nejen dětského čtenářství dlouhodobě věnuje.

Fenomén čtenářsky oblíbeného antihrdiny typu malého poseroutky a částečně i Harryho Pottera není přítom v dějinách dětského čtenářství ničím novým. „Linie malého sígra nebo zábavného rošťáka se táhne už od Toma Sawyera přes příběhy malého Mikuláše nebo román Bylo nás pět Karla Poláčka,“ říká Pavel Mandys, podle nějž Poseroutkovi v žebříčcích oblíbenosti nahrávají mimo jiné u dětí oblíbené komiksové pasáže, jimiž je vyprávění prokládáno.

## Zlomte knize hřbet

Poprask mezi starosvětskými milovníky knih spustilo vydání a následný marketingový úspěch knihy s výmluvným názvem Destrukční deník. Nejde o beletrii v pravém slova smyslu. Úkolem dětského „čtenáře“ je knihu zničit. Na jednotlivých stránkách k tomu dostává návod. Mezi úkoly se objevuje například polití kávou nebo proděravění. Posledním, přímo svatokrádežným příkazem je zlomení hřbetu.

Čtenářům starších generací, kteří své knihy starostlivě balili do novinového papíru, aby je během čtení náhodou nepoškodili, běhá při té představě mráz po zádech, zvlášť když slyší, jaký úspěch Destrukční deník sklízí. V posledním souhrnném žebříčku nejprodávanějších dětských knih Svazu českých knihkupců a nakladatelů se umístil na druhé příčce, hned za Deníkem malého poseroutky.

Není divu, že jsou mnozí dospělí z proměny čtenářských preferencí dnešních dětí rozčarování. Vzniká představa, že děti nechtou takzvaně hodnotnou literaturu, za niž dnešní třicátníci a čtyřicátníci automaticky považují knihy svého dětství, které kdysi vytáhli z knihovny svých rodičů či prarodičů. „Rodiče by si přáli, aby jejich děti četli totéž co oni, mají dojem, že tak to má přece být. Vzniká tím obraz dětí, které nechtou dobré knihy. Ten je ale horší než skutečnost,“ zpochybňuje mýtus o upadající čtenářské generaci Jiří Trávniček. „Chybí jen dobrá literatura pro prepubertální a pubertální věk, což byl dříve právě Jules Verne a Jack London. Kupodivu se ale stále čte Jaroslav Foglar, jeho příběhy jsou univerzální, i jeho ale už po třináctém roce vnímají děti jako naivního,“ dodává.

Přínejmenším marketingovou nevýhodou jinak stále celkem oblíbených foglarovek je ale i to, že jde o knihy čtené především chlapci. Zato když se autorovi podaří napsat knihu, kterou budou milovat a číst obě pohlaví, má on i jeho vydavatel o životě postaráno. To byl ostatně případ Joanne Rowlingové, jejíž příběhy o čarodějnickém učni Potterovi fungují, na rozdíl od drtivé většiny dětských knih, rovnocenně pro obě skupiny. „Kluci si tu najdou akčnost, dívky zase zaujmou vztahy,“ dodává Trávniček, podle nějž čte Harryho dokonce o něco více dívek než chlapců.

Dívky jsou ovšem všeobecně pilněji čtenářkami. Alespoň jednou týdně si ke knížce sednou téměř tři čtvrtiny z nich, zatímco u chlapců je to pouze něco přes polovinu. Méně než před deseti nebo patnácti lety čtou ale obě pohlaví. Vyplyvá to z rozsáhlého výzkumu Národní knihovny ČR, který probíhal v letech 2013 a 2014 na více než dvoutisícovém vzorku dětí ve věku od šesti do čtrnácti let.

Podle ředitele Knihovnického institutu Národní knihovny Víta Richtera, který se na výzkumu podílel, může za propad čtenářství nástup internetové éry. „Číst knihu je mentálně náročnější než trávit čas na Facebooku nebo hrát počítačové hry. Zatímco podle našeho výzkumu z roku 2003 trávila čas denně na počítači zhruba třetina dětí, v roce 2014 už to bylo přes šedesát procent,“ říká Richter. Je ovšem třeba dodat, že do času u počítače zahrnují autoři výzkumu i vyhledávání informací třeba kvůli školnímu referátu. Vliv na množství přečtených titulů má podle něj také to, jakým způsobem organizují rodiče svým dětem volný čas. „Chybí prostor na samostatnou činnost, neorganizované chvíle bez kroužků. Na druhou stranu se ale ukazuje, že děti, které mají více mimoškolních aktivit, bývají ke čtení motivovanější, mají totiž cílevědomější rodiče, kteří jejich rozvoj nenechávají náhodě,“ říká Richter. Dobrým kompromisem je proto podle něj večerní hodinka vyhrazená knize.

## Jaký otec, takový syn

Roli hraje samozřejmě i škola. Podle zmíněného výzkumu Národní knihovny zhruba třetina českých dětí nedostává od svých učitelů žádný seznam povinných či doporučených knih. V odpovědi na otázku „Co nejčastěji čteš?“ se přitom na prvním místě objevuje školní četba (51 procent). Hned po ní následují knihy doporučené kamarády (50 procent). Zmínit je zde ale třeba rozdíl mezi základními školami a víceletými gymnázii – pouze 13 procent mladších gymnazistů uvedlo, že ve škole nedostává žádný seznam povinných či doporučených knih.

Vliv na vztah dětí ke knihám a četbě má také vzdělání a čtenářské zvyklosti rodičů. Pouze osm procent dětí čte každý den, pokud jejich rodiče mají nejvýše výuční list. V rodinách, kde rodiče dosáhli alespoň maturity,



čte každý den skoro dvojnásobek dětí (15 procent). A jsou to právě mámy a tátové, kteří děti raným čtenářstvím provázejí. „Největší vliv na výběr knih mají rodiče. Teprve s věkem dítěte roste vliv školy,“ uvádí Irena Prázová z **Fakulty sociálních věd** UK, která se výzkumu dětského čtenářství věnuje dlouhodobě. Ukazuje se podle ní i to, že častěji čtou děti v rodinách, kde četba patří k pravidelnému programu alespoň jednoho z rodičů.

Pilný čtenář, lepší matematik

Je tu ne jeden důvod, proč by děti neměly na čtení rezignovat: má vliv na to, jak budou úspěšné nejen v hodinách českého jazyka a literatury, ale i v dalších předmětech, třeba v matematice nebo chemii. „Čtenářská gramotnost je základní studijní kompetence, má vliv na celkový školní a později i pracovní úspěch. Nejschůdnější cesta, jak ji získat, vede právě přes večery strávené v křesle nad dobrou beletrií,“ říká Richter.

Začít je prý potřeba už v předškolním věku. Dokud dítě neumí číst, ať mu čtou denně rodiče. „Dobré je také ukázat už malým dětem, kde se dají knihy sehnat, zajít s nimi do knihovny a do knihkupectví, nechat je, aby si knihu samy vybraly,“ radí Richter, podle nějž třetina českých dětí nenavštívila nikdy knihkupectví a dvanácti procentům rodiče nikdy nečetli.

\*\*\*

Co si děti o čtení knih myslí? Zdroj: NKCR

zábavné 47 %  
důležité pro vzdělávání 35 %  
pro mě povinnost 27 %  
potřebuje každý 26 %  
nutí mě hlavně rodiče 23 %  
spíše nuda 18 %

Rodiče by si přáli, aby jejich děti četly totéž co oni, mají dojem, že tak to má přece být. Vzniká tím obraz dětí, které nečtou dobré knihy.

Jak často čtou?

70% dětí přečte aspoň jednu knihu měsíčně. 30% dětí žádnou.

Aspoň jednou týdně čte

54 % chlapců

71 % dívek

Nejoblíbenější knihy: Harry Potter Deník malého poseroutky Stmívání

Foto popis|

---

## **Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní**

23.2.2016 Benešovský deník str. 02 Benešovsko  
VÁCLAVA BURDOVÁ

Odbornice z Národního kontaktního centra Gender a věda Blanka Nyklová:

Praha – Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odbornicí z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

\* Vedete přednášky s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

\* Jaké jsou další?

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí. Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

\* Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

\* Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi – často existují jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

\* Takže se některá témata přehlíží?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

\* Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykázaní. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

\* Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasné společné cíle. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

\* Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zcela úplně jiné instituce.

\* Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?

To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminismu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminismu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

\* Lidé si je možná pamatují ...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminismu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

\* Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

\* Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

\* Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

\* Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určitě zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

\* Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládl matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvím o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

\* Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezbavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

\* Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

\* V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

\* Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Znam případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogickovýzkumná pracovnice. Zнала plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

Blanka Nyklová j narodila se v roce 1980 v Praze j vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény j v současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru – Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky

Foto autor| Foto: Deník/Václava Burdová  
Foto popis| ODBORNICE na rovnost pohlaví Blanka Nyklová.  
Region| Střední Čechy

## Únik plynu

24.2.2016 Metro str. 02 Praha  
ČTK

Smetanovo nábřeží bylo včera kvůli úniku plynu asi tři hodiny uzavřeno. Z budovy **Fakulty sociálních věd** museli hasiči evakuovat asi 200 lidí. Plyn unikal z pod lampy veřejného osvětlení. Ta pak byla odstraněna.

Regionalni mutace| Metro - Praha

## **200 lidí evakovali!**

**24.2.2016 Blesk str. 06 Čechy/Morava**  
(kon)

PRAHA - Kvůli úniku plynu bylo včera uzavřeno pro auta i pro chodce Smetanovo nábřeží v Praze. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí. Šlo o závadu na přípojce na plynovod, situaci měli ale plynáři rychle pod kontrolou. Plyn unikal zpod lampy veřejného osvětlení. Uzavřena byla celá budova včetně knihovny.

Foto autor| Foto Blesk - David Malík  
Regionalni mutace| Blesk - střední Čechy

---

## **Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu**

**24.2.2016 TV Nova str. 02 06:00 Ranní Televizní noviny**

Michaela ŠMÍDOVÁ, moderátorka  
-----

Smetano nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne na 2 hodiny uzavřeno. Zpod lampy tam unikal plyn a hrozilo nebezpečí výbuchu. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči evakuovat zhruba 200 lidí. Na místo přijel jeřáb, který pomáhal s odstraňováním lampy. Pod ní navíc vedla elektřina, což opravu komplikovalo. V nedaleké Divadelní ulici explodoval plyn před 3 lety. Tehdy bylo zraněno 40 lidí.

---

## **Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu**

**24.2.2016 TV Nova str. 02 07:00 Ranní Televizní noviny**

Michaela ŠMÍDOVÁ, moderátorka  
-----

Smetano nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne na 2 hodiny uzavřeno. Zpod lampy tam unikal plyn a hrozilo nebezpečí výbuchu. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči evakuovat zhruba 200 lidí. Na místo přijel jeřáb, který pomáhal s odstraňováním lampy. Pod ní navíc vedla elektřina, což opravu komplikovalo. Připomínám, že v nedaleké Divadelní ulici explodoval plyn před 3 lety. Tehdy bylo zraněno 40 lidí.

---

## **Smetano nábřeží v Praze bylo uzavřeno kvůli uniku plynu**

**24.2.2016 TV Nova str. 02 08:00 Ranní Televizní noviny**

Michaela ŠMÍDOVÁ, moderátorka  
-----

Smetano nábřeží v Praze bylo v úterý odpoledne na 2 hodiny uzavřeno. Zpod lampy tam unikal plyn a hrozilo nebezpečí výbuchu. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči evakuovat zhruba 200 lidí. Na místo přijel jeřáb, který pomáhal s odstraňováním lampy. Pod ní navíc vedla elektřina, což opravu komplikovalo. V nedaleké Divadelní ulici explodoval plyn před 3 lety. Tehdy bylo zraněno 40 lidí.

---

## **Kvůli plynu evakovali 200 lidí z fakulty**

**24.2.2016 Právo str. 11 Praha - Střední Čechy**  
(sts, trj)

Dvě stě lidí museli včera hasiči evakuovat z **Fakulty sociálních věd** na Smetanově nábřeží v Praze 1 kvůli nebezpečí úniku plynu. Na nábřeží nesměla ani auta, ani lidé. Před téměř třemi lety došlo v tomto místě k mohutnému výbuchu plynu.

„Přivolali nás pracovníci Pražské plynárenské, protože když měli opravit přípojku, zjistili, že jejich výkop je malý, potřebují ho zvětšit, jenomže jim brání lampa veřejného osvětlení. Nejde tedy o nijak zásadně nebezpečnou událost, ale výjimečnou s ohledem k tomu, že jsme museli evakuovat dvě stě osob a policie uzavřela provoz,“ sdělila Právu mluvčí pražských hasičů Pavlína Adamcová.

Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka se objevila závada na přípojce plynu z nábřeží do fakulty. Na místo musel být povolán jeřáb, aby dočasně odstranil překážející lampu.

Regionalni mutace| Právo - Praha - střední Čechy

---

## V místě děsivého výbuchu přišel další poplach kvůli plynu

24.2.2016 Benešovský deník str. 04 Zpravodajství

(hol)

Praha – V centru Prahy opět hrozil únik plynu – a shodou okolností prakticky ve stejných místech v blízkosti Národního divadla, kde na sklonku dubna 2013 škodil a zraňoval děsivý výbuch chybně postaveného potrubí. Včera odpoledne a v podvečer se zde vše obešlo bez malérů – přesto ale na Smetanově nábřeží zasahovali nejen plynáři, ale i hasiči a policisté.

Kvůli úniku plynu z chodníku pod lampou veřejného osvětlení bylo před půl pátou uzavřeno Smetanovo nábřeží pro pěší i pro veškerou dopravu; v úseku Národní divadlo – Staroměstská omezení postihlo i tramvaje na linkách 17 a 18. Dvě stovky lidí také hasiči preventivně evakovali z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy, kde byla zrušena výuka a předčasně ukončen i provoz knihovny.

Únik plynu rozptýlujícího se ve vzduchu neznamenal přímé ohrožení, uvedl mluvčí Pražské plynárenské Miroslav Vránek, podle jehož slov situace byla stále pod kontrolou. Problémy prý měla na svědomí závada na přípojce, jejíž opravu komplikovala lampa bránící rozšíření výkopu. Bylo ji třeba odstranit, s čímž pomohl hasičský jeřáb. Dopravní omezení se v místě prací protáhlo až do půl osmé večer.

Před třemi roky přinesl výbuch v Divadelní ulici drama: záchranáři pomáhali čtyřem desítkám zraněných, škody překročily čtvrt miliardy.

Region| Střední Čechy

**Stejná zpráva vyšla také v dalších 10 titulech.**

---

## Na nábřeží unikal plyn, evakuováno bylo 200 lidí

24.2.2016 Mladá fronta DNES str. 15 Praha

(ČTK, vj)

PRAHA Smetanovo nábřeží bylo včera odpoledne kvůli úniku plynu zhruba tři hodiny uzavřeno pro auta i chodce. Nejezdily ani tramvaje. Z budovy **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy museli hasiči preventivně evakuovat zhruba 200 lidí.

Podle mluvčího Pražské plynárenské Miroslava Vránka měli plynáři situaci pod kontrolou, šlo o závadu napojení přípojky na plynovod. Plynáři požádali o pomoc s odstraněním závady krátce po čtvrté hodině, automobilovou dopravu policisté obnovili krátce před sedmou hodinou, jak potvrdil policejní mluvčí Jan Daněk. I když nehrozilo bezprostřední nebezpečí, fakulta přesto zrušila v budově na Smetanově nábřeží veškerou výuku. Uzavřena byla i zdejší knihovna.

Jsou to přitom necelé tři roky, co unikající plyn z potrubí pod chodníkem způsobil silný výbuch v nedaleké Divadelní ulici. Exploze tehdy zranila čtyři desítky lidí a poškodila okolní domy. Vyšetřovatelé poté zjistili, že důvodem bylo porušení technických norem v 70. letech 20. století. Viník, stavbyvedoucí bývalého podniku Středočeské plynárny, potrestán nebyl, už před delší dobou zemřel.

Regionalni mutace| Mladá fronta DNES - Praha

---

## **PIAF se zaměří na sportovní marketing**

24.2.2016 [mediar.cz](http://www.mediar.cz) str. 00 Články

Ondřej Aust

Konference Sport 2016 na pražském festivalu v dubnu ukáže, že sport nemusí žít jen stát.

[caption id="attachment\_85764" align="alignnone" width="1200"] Populární snowboardistka Eva Samková sponzorovaná Red Bullem při debatě se studenty **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy v dubnu 2015. Foto: Lukáš Wagner[/caption]

V rámci sedmého ročníku mezinárodního festivalu marketingu a reklamy PIAF proběhne v úterý 26. dubna v Praze konference Sport 2016. Určena je marketingovým expertům sportovních svazů, klubů a sportovišť, sponzorům a specializovaným agenturám. „Se sportem se spojuje spousta značek, ale u nás stále trpí podfinancováním. Chceme ukázat, že cesty k prostředkům nevedou jen přes granty a příspěvky od státu,“ říká ředitel PIAF Marek Hlavica.

O budování vztahu s fanoušky prostřednictvím sociálních sítí pohovoří experti z Borussia Dortmund. Šéf projektu crowd investmentu z vídeňského Rapidu zase osvětlí, jak se podařilo klubu získat od fanoušků 3 miliony eur na výstavbu nového stadionu. Globální sponzorská agentura Octagon představí metody vyhodnocování úspěšnosti sponzorských projektů. Londýnští odborníci z agentury Activative zase předvedou, jak sponzorské projekty přetavit ve hmatatelné obchodní výsledky.

O práci s lokálními firmami promluví šéf pardubického basketbalu Pavel Stara. Panelová diskuse, které se zúčastní i snowboardistka a olympijská vítězka Eva Samková, odpoví, za co jsou dnes sponzoři ochotni platit a za co ne.

Eva Samková loni na jaře: smlouvu s Red Bullem jsem měla ultrarychle. A pak jsem si urvala vaz

Zástupci největších televizních kanálů přiblíží své plány a možnosti v době, kde se fenoménem stalo paralelní sledování televize a počítače. O roli sportu v destinačním marketingu budou hovořit zástupci CzechTourism a českých měst se sportovní tradicí.

Středa 27. dubna, druhý den letošního festivalu PIAF, nabídne v rámci druhé konference pohled na měnící se pozici luxusních značek. Bohatě zkušenosti s nimi má Shandor Gancs z nizozemské agentury BSUR. Daniel Fischer z banky UBS popíše reakci slavné tradiční značky na těžké období švýcarského bankovníctví. Současnost a budoucnost sociálních sítí i jejich limity v komerční komunikaci nastíní Jan Řežáb, zakladatel digitální agentury Socialbakers. Promluví i designérka a tvůrkyně luxusních erotických pomůcek Anna Marešová.

Médiář jako hlavní obsahový partner PIAF se v následujících týdnech na webu a také v dubnovém tištěném vydání zaměří právě na téma sportovního marketingu v Česku

URL| <http://www.mediar.cz/sedmy-piaf-se-zameri-na-sportovni-marketing/>

---

## **Slovenské volby 2016. Proč se snažit, když stejně všichni víme, jak to dopadne**

24.2.2016 [ct24.cz](http://www.ct24.cz) str. 00 Blogy

rklos

Druhé čtyři roky ve funkci slovenského premiéra Roberta Fica končí. A zdá se, jako by se smířil s faktem, že ho v tomto křesle čekají ještě další čtyři. Ano – smířil.

Robert Fico často vypadá, že už ho současná funkce moc nebaví, působí unaveně a pak přehnaně reaguje na vystoupení některých opozičních poslanců nebo na novinové články. Když mu ale nevyšel tah s kandidaturou na prezidentský úřad, a nemá komu stranu a vládu předat, tak svůj úděl ponese dál. Preference nad třiceti procenty jsou téměř jistou zárukou dalšího vládnutí.

Současný premiér ale není zdaleka jediný, kdo vypadá, jako by se s očekávanou budoucností smířil. Jeho spolustraníci navíc nemají důvod být nespokojení. Další čtyři roky sice budou na svých postech na ministerstvech a ve státní správě pod palbou kritiky několika médií, to ale vydrží. Mají s tím bohaté zkušenosti z celé poslední dekády. Neviditelní poslanci se slušným platem

Pravicová opozice se blížícími volbami také nenechala příliš vyrušit. Ano, města a krajnice silnic jsou oblepené politickou reklamou. Mediální prostor je poslanci a šéfy stran také řádně zahuštěn. Jen mám tušení, že většina článků a reportáží vzniká kvůli pocitu nás, novinářů, že pár týdnů před volbami je přece potřeba psát o politice (a také kvůli faktu, že žádné jiné velké domácí téma než blížící se volby teď na Slovensku prostě není).

Poslanci opozice kampaň pojali více méně stejně jako poslední čtyři roky v parlamentních lavicích. Občas se ozvou, tvrdě zkritizují vládnoucí sociální demokracii a připomenou, že kvůli vládě jedné strany oni nemohou dělat vůbec nic. Zdá se mi, jako by to mnohým vyhovovalo. Malá odpovědnost, poslanecký plat jako solidní jistota, a v domovském regionu třeba rozjetá rodinná firma.

I když, abych byl spravedlivý, stejně se dá popsat i značná část poslanců slovenské sociální demokracie. Také jejich jména jsou většinově veřejnosti téměř neznámá. Alespoň do chvíle, než se jejich manželky veřejně rozpovídají o domácím násilí, nebo zvyku manžela balit velké částky peněz neznámého původu do alobalu. Schválně se zeptejte slovenských známých, zda loni v únoru vůbec tušili, že v jednacím sále parlamentu sedává jakýsi Vladimír Jánoš.

A pak je tady, ostatně i jako v našem parlamentu, ještě několik opozičních poslanců, které podezřívám, že kandidují jen proto, aby ukojili svoji exhibicionistickou potřebu vidět se v televizi. Případně, jako předseda strany Obyčejní lidé Igor Matovič, aby navíc mohli (alespoň zatím) beztestně realizovat svoji největší zábavu – vytáčet až do nepřičetnosti premiéra Roberta Fica.

Jistě, pravicové strany mají poctivě vypracované volební programy, a pokud by jim voliči přáli, určitě by se nezdráhaly do vlády jít. Vidina dalších čtyř let v opozici ale jako by se většině přeci jen zamlouvala víc. Aktivitu a nasazení, které předvedl tehdejší lídr opozice Robert Fico v letech 2006 a 2012, u nikoho nevidím. Pravda, on tehdy chtěl být premiér.

Fakta

Průzkum: První bude Směr, pak dlouho nic

Voby na Slovensku, které se konají 5. března, by podle průzkumu agentury AKO vyhráli vládní sociální demokraté, tedy Směr-SD s 35 procenty hlasů. Na druhém místě skončila nacionalistická Slovenská národní strana (SNS) s podporou 9,4 procenta. Následuje Sít' (8,1 procenta). Do sněmovny by se podle průzkumu dostalo osm stran.

Dnes to vypadá, jakoby předsedové opozičních stran čekali, pokud by snad vládu sestavovali, že tento úkol prostě padne na šéfa nejúspěšnější malé strany. Předvolební průzkumy do této role pasovaly Radoslava Procházku – díky celým 14 preferenčním procentům pro stranu Siet'. Z něj jsem měl po natáčení předvolebního rozhovoru pocit, že se na jednu stranu děsí, jak by měl složit kabinet z šesti partají (jejichž někteří lídři se navzájem, když ne nenávidí, tak alespoň hodně nemají rádi). Ale na druhou stranu ho uklidňuje vědomí, že předsedou vlády nejspíš nebude. I z toho důvodu, že u některých možných koaličních partnerů tuší postranní úmysly.

Přiznejme si, po tolika letech v opozici by byla nabídka od sociální demokracie na společný kabinet velmi lákavou možností. Zvláště pokud budete jediný koaliční partner a předseda vlády vám slíbí, že vaše tři ministerstva nebude příliš hlídat. Pak nebude těžké předstoupit před televizní kamery a voličům sdělit, že se obětujete a do vlády půjdete ten nenáviděný SMER kontrolovat. Kampaň na půl plynu



Ale upřímně. Nemají to opoziční strany v této kampani lehké. Těžko přesvědčíte voliče, že právě vy představujete nový vítr, nebo zásadní a nutnou změnu, když se za vámi táhnou staré kauzy a ve svých řadách máte poslance, co do parlamentu zasedli poprvé v roce 1990. Kdo nic nedělá, nic nezkazí. A když se tímto přístupem vyvarujete zásadní chyby, od svého tvrdého voličského jádra těch sedm procent hlasů taky nejspíš znovu dostanete. Stranickým matadorům tak před odchodem do důchodu v poklidu umožníte završit třetí poslaneckou dekádu. Kampaň zvládnete i na půl plynu. Všechny možné varianty budoucího vývoje pro vás mají své klady. Hlavně nikoho moc nerozzlobit.

To neplatí jen pro tyto volby, ale až dokud voliči nepřipraví nějaké velké překvapení, nebo Roberta Fica nepřestane premiérování bavit úplně.

Profil  
David Miřejovský

Vystudoval **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy, obor žurnalistika (2002) a Fakultu multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, obor Marketingové a sociální komunikace (2005). V zahraniční redakci České televize působí od roku 2002. Od roku 2012 je zpravodajem ČT na Slovensku. Jako režisér se podílel na dokumentární cestopisné sérii Na cestě.

URL| <http://www.ceskatelevize.cz/ct24/blogy/1705372-slovenske-volby-2016-proc-se-snazit-kdyz-stejne-vsichni-vime-jak-dopadne>

---

## Zavoral přeskldal vedení Českého rozhlasu

24.2.2016 [mediar.cz](http://mediar.cz) str. 00 Články  
ČTK

Nový ředitel rádia veřejné služby René Zavoral udělá Jana Pokorného šéfem zpravodajství, Český rozhlas Plus povede Ondřej Nováček. Zůstává i Zavoralův předchůdce Karel Zýka.

[caption id="attachment\_91526" align="alignnone" width="600"] René Zavoral. Foto: Karel Šanda, Český rozhlas[/caption]

Počet manažerů Českého rozhlasu klesne ze současných 150 na zhruba 120 a počet řídicích úrovní se sníží ze čtyř na tři. Podnik tak změnou organizační struktury ušetří řádově až desítky milionů korun, které rozdělí na mzdách v jiných oblastech. V rozhovoru pro agenturu ČTK to tvrdí nový generální ředitel René Zavoral. Celkem má veřejnoprávní rádio 1.500 zaměstnanců. Letos hospodaří s vyrovnaným rozpočtem 2,19 miliardy Kč.

V první vlně na začátku března se počet řídicích funkcí sníží o deset, další vlna, při které budou některé funkce sloučeny, bude následovat během března a dubna. Aktualizovaný rozpočet by měl být hotov do konce března.

"Dosažená úspora se nám promítne do mzdových nákladů. Jsou tady anomálie, kdy na některých stejných pozicích jsou rozpory až v řádu desetitisíců korun, a to považuji za velmi nezdravé. Pak jsou tady klíčové pozice z hlediska fungování Českého rozhlasu, jako jsou zaměstnanci veřejných zakázek nebo právního oddělení, jejichž ohodnocení zatím není adekvátní okolnímu prostředí, a pokud tu chci mít kvalitní lidi, tak je samozřejmě musím zaplatit," řekl Zavoral.

První stupeň řízení

[caption id="attachment\_92199" align="alignnone" width="600"] Dosavadní šéf Radiožurnálu Jan Pokorný povede celé zpravodajství. Foto: Český rozhlas[/caption]

Stávající náměstky generálního ředitele by mělo nahradit sedm ředitelů sekcí. Obsazení postů chce Zavoral ve středu představit a projednat s kontrolní radou rozhlasu. Ředitelem zpravodajství by se měl od března stát současný šéfredaktor Radiožurnálu Jan Pokorný, programovou ředitelkou má být dosavadní redaktorka stanice Vltava a jedna z kandidátů na místo generálního ředitele Eva Hazdrová Kopecká, regionální vysílání povede současný náměstek pro regionální vysílání Jan Menger, ředitelem výroby zůstane Jiří Mejstřík, ředitelem nových

médií bude stávající pověřený šéf Českého rozhlasu Plus Alexandr Pícha. Technickým ředitelem bude nadále Karel Zýka, jenž proti Zavoral též kandidoval, a pozici ekonomicko-správního ředitele chce Zavoral obsadit od 1. července. Jeho jméno zatím prozradit nechtěl s tím, že půjde o člověka, který dosud působil mimo Český rozhlas.

Jak upozorňuje Marketing & Media, jediným, kdo opustil vrcholové vedení, je Tomáš Kollarczyk, dosavadní ředitel odboru obchodu a marketingu a pověřený šéf sekce správy a provozu.  
Druhý stupeň řízení

Sedmičku vrcholových šéfů doplní čtveřice ředitelů na druhém stupni řízení. Kancelář generálního ředitele povede bývalý tajemník ředitele a šéf programu Josef Havel, komunikaci, marketing a mezinárodní vztahy bude řídit dosavadní tiskový mluvčí Jiří Hošna, personální ředitelkou zůstane Ludmila Süssová a Symfonický orchestr Českého rozhlasu povede i nadále Jakub Čížek.

Zavoral chce ve středu radu informovat i o tom, že šéfem Českého rozhlasu Plus bude nynější ředitel Centra vysílání Ondřej Nováček a zároveň chce navrhnout dosavadního šéfa zpravodajství Tomáše Pancíře na ředitele regionálních stanic Regina a Středočeský kraj.

Nová funkce: ombudsman

V přímé podřízenosti generálního ředitele zůstane interní audit, kreativní hub pro vývoj nových formátů a útvar ombudsmana, kterého by chtěl Zavoral jmenovat do dvou měsíců. "Moje představa je taková, že by to měl být člověk znalý Českého rozhlasu, trpělivý a vlídný. Oslovil jsem šéfredaktora Týdeníku Rozhlas Milana Pokorného, který stojí v čele redakce léta a umí komunikovat s posluchači. On by mohl být tou osobou, která by té funkci vtiskla onu vlídnou a pracovitou tvář," dodal Zavoral.

Nabídka pro konkurenta

Zavoral se stal generálním ředitelem Českého rozhlasu letos v lednu. Nahradil Petera Duhana, který rezignoval loni v říjnu. Zavoral zvítězil ve výběrovém řízení, do něhož se přihlásilo celkem 31 uchazečů o post šéfa veřejnoprávního rozhlasu.

Vedle projektu Evy Hazdrové Kopecké jej mezi uchazeči zaujaly ještě dva projekty. "V jednom případě jsem učinil určitou nabídku, ale ne úplně pro pozici ve vrcholovém managementu a tam já od dotyčného čekám nějakou reakci. Není to člověk z finálové pětičky. Druhý je v té finálové pětičce," doplnil. V pětičce finalistů byl vedle Zavorala bývalý ředitel E15 a Eura Tomáš Skřivánek, děkan **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy Jakub Končelík, vedoucí právník Psychiatrické nemocnice Bohnice Tomáš Němeček a ředitel portfolia strategických projektů a finančního řízení České spořitelny Michael Kralert.

Nové stanice až s digitalizací

Veřejnoprávní rozhlas v současnosti provozuje čtyři celoplošná rádia a 16 regionálních stanic. Zavoral přitom neplánuje vytvářet nové stanice, ale zaměřit se na rozvoj těch stávajících. Nové kanály by mohly podle Zavorala přijít až s příchodem digitalizace.

"Nejsem podporovatel další expanze Českého rozhlasu. Já jsem spíše zastáncem dobré profilace stávajících okruhů, než vytváření nových stanic. Nejsem si jistý, že na Vltavě, které klesá poslechovost, jdeme úplně tím správným směrem, nejsem si jistý, jestli u Dvojky, kde nám také začíná klesat poslechovost, jsme neztratili příliš mnoho posluchačů aniž bychom získali nové," řekl Zavoral.

Podle něj existuje už zhruba rok a půl projekt nového rádia ČRo Sport Rock jako ryze digitální stanice kombinující sportovní vysílání s rockovou hudbou, ale i ta si vyžádá náklady několika milionů korun. "A protože ty peníze potřebujeme na rozvoj úplně něčeho jiného, tak jsme ten projekt nechali zatím spát," dodal.

V oblasti digitalizace rozhlasového vysílání bude Český rozhlas pokračovat v experimentálním vysílání a dalších přípravných krocích, ale zároveň bude muset zvýšit lobbying u státních orgánů, aby se pro ně podle Zavorala tato věc vůbec stala tématem. Stejně tak Český rozhlas naráží na odpor komerčních rádií.

"U digitalizace budu razit dosavadní strategii, ale je tu i mnoho jiných platforem, jak šířit rozhlasové vysílání, ať je to internetové vysílání, mobilní aplikace, hybridní rádio a podobně. Chci tlačit všechny platformy, kde ti posluchači jsou, anebo kde víme, že v budoucnosti budou," doplnil Zavoral.

Poplatek zvyšovat o inflaci

Pro zajištění udržitelného rozvoje Českého se chce čerstvý generální ředitel pokusit o indexaci koncesionářského poplatku vzhledem k inflaci. V současnosti pro tento krok zjišťuje politickou vůli a chtěl by ho koordinovat s Českou televizí. Výše poplatku je posledních osm let 45 Kč.

Další možností, jak získat prostředky na investice, je prosazení vrácení DPH z koncesionářských poplatků. Spor o částku v celkové výši zhruba jedna miliarda korun řeší soud v Lucemburku. Další stání má být v březnu.

S Českou televizí chce šéf rozhlasu spolupracovat nejen na legislativní úrovni, ale i v oblasti programu nebo na mezinárodní úrovni při získávání vysílacích práv.

URL| <http://www.mediar.cz/zavoral-preskladal-vedeni-ceskeho-rozhlasu/>

---

## **Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní**

24.2.2016 Berounský deník str. 02 Berounsko / region

VÁCLAVA BURDOVÁ

Odbornice z Národního kontaktního centra Gender a věda Blanka Nyklová:

Praha– Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odborníci z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

\* V úterý jste na Klinice zahajovala sérii přednášek s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

\* Jaké jsou další?

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí. Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

\* Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

\* Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi – často existují

jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

\* Takže se některá témata přehlíží?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

\* Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykazání. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

\* Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasný společný cíl. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

\* Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zostra úplně jiné instituce.

\* Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?

To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminismu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminismu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

\* Lidé si je možná pamatují...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminismu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

\* Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to

někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

\* Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

\* Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

\* Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určité zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

\* Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládl matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvíme o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

\* Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezbavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

\* Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

\* V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

\* Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Zním případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogicko-výzkumná pracovnice. Zнала plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

Blanka Nyklová j narodila se v roce 1980 v Praze j vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény j v současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru – Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky

„Pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně.“

Foto autor| Foto: Deník/Václava Burdová  
Foto popis| ODBORNICE na rovnost pohlaví Blanka Nyklová.  
Region| Střední Čechy

---

## Jak to vidí politoložka Vladimíra Dvořáková

24.2.2016 ČRo Dvojka str. 01 08:30 Jak to vidí

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Dobrý den přeje Zita Senková. V "Jak to vidí" dnes vítám profesorku Vladimíru Dvořákovou, politoložku. Dobrý den.

Vladimíra DVORÁKOVÁ, politoložka  
-----

Dobrý den.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Pozornost upřeme na školu a společnost. Kde hledat kořeny agrese a hrubosti? Kdo nás a kde vůbec učí empatii? Co očekávat od inkluze, a proč ji někteří tolik kritizují? Rozpoznáme, podle čeho ..., takzvané "predátorské časopisy"? Tak vypadá naše nabídka. Ministryně školství Kateřina Valachová vyhověla kritikům a umožnila školám dvouletý odklad přijetí nového systému. Ten by měl, nebo má zajistit, aby se i do běžných tříd přijímaly děti například s lehkým mentálním postižením nebo autismem. Co říkáte jednak tomu odkladu, paní profesorko? Je dobře, že se inkluze odkládá? Raději později, než špatně?

Vladimíra DVORÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak to určitě. Já jsem ráda, že se to odložilo a doufám, že to ale neznamená, že to usne a že se to nebude konat, ale že se ty dva roky využijí na to, aby opravdu se zkontrolovalo, jestli všechny věci jsou zajištěny, aby bylo dostatek finančních prostředků pro asistenci, aby opravdu to bylo dořešeno. Ona inkluze samozřejmě už na některých školách probíhá. Není to to, že by to bylo zcela něco nového, ale samozřejmě, pokud by se to zavádělo jakýmsi způsobem i trochu jakoby vnucením, tak opravdu ty školy, pokud na to nemají vytvořené podmínky a ten stát je nedá, tak v takovém okamžiku ta inkluze může nadělat více škody, nežli užitku. Takže za ty dva roky, myslím si, že je to docela rozumné rozhodnutí.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Právě ono ředitelé škol i kraje jako zřizovatelé volají po tom, aby se to vlastně pořádně připravilo, jinak za těch stávajících okolností prostě se obávají, že by to nezvládli. Proč je ale, řekla bych, dokonce nárůst kritiků a není to jenom pan prezident, který takzvané inkluzivní vzdělávání nazývá nezdařeným experimentem?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak kritici jsou asi z nejrůznějších důvodů. Já si myslím, že musíme rozlišovat kritiky, kteří vycházejí třeba i z řad odbornosti, z odborníků, nebo kteří znají konkrétní situace na školách a říkají: Podívejte se, za těchhle a těchhle podmínek ta inkluze třeba není dobrá. Zvažují se i různé přístupy, do jaké míry ta inkluze je možná, koho je možné zařazovat, koho už ne, jak dalece to prospěje i tomu jedinci, který je nějakým způsobem postižený, zeslabený, jak dalece to prospěje společnosti. To jsou naprosto legitimní otázky a to je věc, která by se měla diskutovat mezi těmi odborníky. Potom já bych řekla, že často ta kritika je v tom vlastně, a teď nechci říkat konkrétně lidí, ale je mnoho lidí, kteří u nás vůbec nevnímají, že by měla existovat jakási solidarita a solidaritu já teďko neberu jako rovná se sociální dávky. Solidarita toho, že prostě jsme si vědomi, že jsou lidé různí, různě nadaní, že jsou lidé, kteří mohou být tělesně s různými tělesnými schopnostmi a tak dále a že jsou lidé mladí a staří. My máme, obrovsky se u nás vytratila jako empatie vůči stáří. Vlastně je to takové to pohrdání těmi starými lidmi. Komu je nad padesát, tak vlastně už sem vůbec nepatří, ty, mnohdy pocit, že prostě tohle to všechno si děláme my, ale ti, co tady byli předtím, byli nemožní, neschopní, nemluvě o lidech starších, kteří nad těch padesát tedy, lidech, kterým je k osmdesáti, kdy jsou vnímání jakoby, že jsou až na obtíž, nebo co by ještě chtěli? Tadyhle nikdo nemá tu empatii s nima mluvit, pomalu jim třeba vysvětlovat některé věci, chápat jejich nejistoty, strachy. Tohle to je v této společnosti poměrně rozsáhlé a já mám pocit, že stejná skupina lidí, která vlastně nechce slyšet na to, že toto by se mělo změnit, že by se mělo nejenom sledovat ten tvrdý úspěch, ale že by se mělo mít ohled a vnímat i tu jinakost, ale vnímat právě ty různé dispozice těch, těch jednotlivých lidí, takže ty jsou vlastně největšími odpůrci té inkluze, protože oni mají pocit, že patří, on je to trošku ten sociální darwinismus, oni mají pocit, že prostě oni patří k těm skvělým, vyvoleným, chytrým a přece někdo, kdo je takový jako ne tak dokonalý, jako si oni myslí, že jsou oni, tak přece jim nebude bránit v jejich skvělém rozkvětu, a to je, myslím, bohužel stav této společnosti a s tím souvisí i ten pohled řady lidí na inkluzi.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Kde se naučit empatii, paní profesorko?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

No, empatie se právě učí do značné míry tou inkluzí. Já si vzpomínám, když jsem poprvé vyjížděla na Západ, a možná lidé z mé generace si to vzpomenu také, takže si říkali: Teda tady mají tolik postižených lidí, jako lidí na vozíčku, lidé mentálně postižených, kteří se pohybovali po ulicích a podobně, protože u nás byli ti lidé zavřeni v ústavu a staral se tedy o ně jakoby stát, zabezpečoval ty základní věci, ale dále vlastně ten kontakt s tou společností byl velmi malý a ta inkluze by měla umožňovat, aby vlastně zejména v tom období té socializace, v období, kdy se vytváří ty základní vnímání, vytváří se ta základní vnímání světa, to znamená, předškolní a školní věk, zejména základní školy, tak aby si vlastně ty děti uvědomovaly, že ne všichni jsou na tom stejně a naučily se vlastně i s těmi lidmi, kteří jsou slabší, jednat. To znamená, neprojevovat přehnaný soucit, který mnohdy je víceméně na škodu, ale naučit se brát ty lidi tak, jací jsou a brát jejich dobré stránky a vlastně naučit se s nimi žít v tom kolektivu. Samozřejmě děti dokáží být velmi kruté, to všichni víme, proto ta inkluze musí být velmi dobře připravena, včetně přípravy pedagogů, včetně asistentů, kteří budou k ruce a včetně škol, které budou mít nastaveny věci, aby signály, které by ukazovaly na něco nedobrého, dokázaly včas rozpoznat.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

A co argument, paní profesorko, že inkluze školství jen uškodí, protože zabrzdí jak rychlejší, tak i pomalejší děti, které by v těch specializovaných zařízeních dostaly lepší péči?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak já samozřejmě si myslím, že je nutné si říci, které děti mohou se toho účastnit a kdy jim to prospěje a kdy jim to neprospěje. To si myslím, že je prostě ..., nemůže být něco někdy šmahem. Musí to být na specialistech, aby řekli: V tomto případě ano, v tomto případě nedoporučujeme. Záleží na rodině, záleží i na rodinném zázemí.

Ale ten rozvoj právě s pomocí asistentů, víte, my jsme moc inkluzi neměli, ale přesto řada z nás si vzpomene a dodnes je to, že při té výuce je prostě taková jaksi glajšaltace, prostě jako všichni dělají totéž. A tak jako ty, co jsou schopný, se pak začnou nudit a zlobí, tím pádem mají ... často velice schopné děti mají velké problémy s chováním, jako, jako na škole a ty, co jsou pomalý, mají neustále pocit, že mají jakýsi neúspěch a že jsou prostě špatný a že se na ně všichni dívají jako na neúspěšný. S určitou pomocí, i právě s pomocí těch asistentů, s přípravou, s nastavením toho systému by mělo být možné, aby se vlastně nějakým způsobem rozvíjely všechny ty děti. Vůbec to není jednoduché, a proto říkám, tyto věci musí být velmi dobře nastaveny a musí být taky zaplacený. Dopad ale na společnost by to potom mělo mít nejrůznější, protože my ty děti vidíme i v jiných věcech, ono, dobrý, někdo je výborný v matematice, v jazycích, takřka ve všem, ale třeba je nemožný v tělocviku. Někdo jiný, kde může třeba některé jiné dítě být, být úspěšné, ale některé může mít zajímavé vnímání vlastně i třeba výtvarné, nebo zajímavé vnímání hudební, anebo být prostě jenom člověk, který je hrozně milý a usměvavý a přináší pohodu. My bychom měli se učit vnímat ty lidi, že to není jenom ten úspěch, teďko jsem a pak budu úspěšný a budu mít firmu a budu mít peníze a koupím si jachtu a odjedu někam. Prostě ten život by měl být vnímán jako v jiných hodnotách a k tomu ta dobře nastavená inkluze, znova opakuji, dobře nastavená, by měla pomoci.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Možná si umět také představit sebe samého na místě toho jiného člověka.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka

No, samozřejmě a ono někdy ti rodiče, kteří jsou prostě, i to, že mají pocit, že prostě najednou to jejich dítě se bude stýkat s někým, kdo se jim moc jako nelíbí, já myslím, že trochu někdy přemýšlet, co by člověk dělal, jak by reagoval v momentě, kdyby neměl to štěstí, že má zdravé děti a řešil to. A mám spoustu známých, který mají třeba zdravé dítě a postižené dítě, a najednou měl pocit, že, že vlastně nemůže jít nikam s tím postiženým dítětem, nebo že není, že vlastně je ta společnost nepřijímá, ani ti dětská kamarádi toho sourozence to nepřijímají. Tak to je strašně těžká situace. A tohle, kdyby si někdy někdo trochu promítl sám do sebe, tak by to možná pomohlo, stejně jako by asi prospělo, kdyby si někdo promítl, že někdy mu bude třeba sedmdesát, osmdesát, devadesát a jak bude chtít, aby se k němu lidé chovali.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

Případ šikany učitelky na pražské průmyslové školy není ojedinělý. Ty ostatní jen nemají vlastně tragický konec. Hovořilo by se vůbec o tom, paní profesorko, pokud by nedošlo k této tragédii?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka

Tak téma šikany je samozřejmě téma, které se diskutuje, i když možná více v odborné veřejnosti. Už se tím zabývá i ministerstvo, vím, že byla řada opatření přijímána jak nastavovat vlastně prostředí proti šikaně. Samozřejmě jistá míra šikany se vždycky někde vyskytovala. Je potřeba jenom vědět, že je nutné na to včas zareagovat, že je nutné pracovat i s těmi dětmi a že je především nutné, a to je asi možná nejdůležitější, aby ten kolektiv vlastně těch, ten, těch dětí dospívajících, ty, co šikanují, aby je odmítl. Mně se docela líbilo, když tam někde v televizi pak nějaký student jako je označil ne příliš lichotivě, nebudu opakovat, ale prostě jako, že tohle jsou lidi, kterými my vlastně pohrdáme. A to je jedna z těch nejdůležitějších věcí, protože šikanu většinou dělají lidi, kteří mají mindrák a kteří se snaží si dokázat, jakože jsou silní a vybírají si k tomu nějakého jedince, o němž se domnívají, že je slabý a což pravděpodobně i v případě nemocné starší učitelky je, je prostě objekt, který samozřejmě se bránil. To je jedna věc, jako, řekněme, vždycky asi najdeme nějaké jedince, které, kteří se mohou chovat takto. Je důležitý za prvé, aby ta atmosféra v té třídě byla taková, že tohle to odmítne, že vlastně pohrdá těmi lidmi, kteří se takovýmhle způsobem chovají, pak tam musí být systém, který na to okamžitě upozorní v zárodcích a ta škola je schopna už v zárodcích to řešit. Ale jinak to odpovídá, víte, i stavu společnosti. A nejde o jednu školu, kde, nechť se prověří, jak to měli nastavený a jestli mohli reagovat, ale podívejte se třeba jenom běžné pořady, takové ty pořady, který jsou v médiích nebo v televizi, kde cílem je vlastně naštvat protivníka, vytočit ho, dostat ho do nějaké jako špatné situace, ponižít ho, zesměšnit. A to vidíme, ať už se týká leckdy vaření, třeba oblíbené pořady, které se sledují, kde prostě základní rovina je ponižít někoho, ukázat, prostě dostat ho ..., no, lidi se potom takhle chovají, takovej je pocit, že se má chovat šéf ke svému personálu. A bohužel, co je mi líto, on se takto často chová. Takže mnohdy to vidíme, prostě tohle to hrubé jednání, ale i ty další jako, nějaký ty vily a já se na to moc nedívám, tak jenom občas, občas někde jsem



zahlídla: Máte návštěvu a vaším cílem je prostě, která vás pohostí a vaším cílem je prostě jim říct, jak jsou naprosto nemožní za tu práci, co udělali. Tohle je model chování, který nastavujeme ve společnosti, který lidi vlastně, i ti lidé, kteří se ve společnosti moc nepohybují, nechodí třeba ..., tak prostě vidí, že takhle se mají chovat.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Co ale, paní profesorko, přece nějaká výchova, to rodinné prostředí, zázemí, které většina z nás prostě má?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

No, samozřejmě, že ...

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Víte, jestli nechceme i od té školy až příliš, aby nás vzdělávala, vychovávala k empatii, k toleranci?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Já jsem teďko třeba mluvila o tom prostředí, který je mediální a musím říct, že některé pořady na veřejnoprávních médiích mi nepřipadají, že by byly úplně ideální a vedly ke zvyšování kultury jednání, diskusí a řešení problémů, ale nemluvě o, o teda některých těch soukromých. Ale samozřejmě, že ta rodina také je, nebo je úplně ten základní, ten vidí, jak se chová matka, otec k sobě, jakým způsobem vlastně se řeší problémy, ale my vidíme i do značné míry krizi té rodiny. Ono je to začarovaný. Oni prostě přicházejí ti mladí lidi i s určitým modelem chování a pak se to aplikuje na ty vztahy. Kdy je souboj o moc, teďko souboj rodinné vztahy, nemluvě o tom, že jsou tam ještě peníze, tak to už je úplně katastrofa v těchhle těch, anebo, když nejsou peníze, že jo, tak to je taky úplná katastrofa, protože to celý sociální napětí se do toho promítá a vlastně jsou to modely a způsoby chování a řešení konfliktů, přičemž jako konflikt a rozdílné názory je něco, co by mělo být běžné a co by vlastně se mělo, já už zase říkám, učit, ale mělo by se to prostě nějakým způsobem zvládat. Buď se to může odkoukat od rodiny a každý z nás, kdo zažil rodinu, která je pohodová, kde prostě věci se řešily normální, tak z toho žije vlastně dodnes, no a tam, kde prostě a rodina selhává, tak podle mě prostě jsou to věci, které se musí řešit už v předškolním období.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Umíme, dokážeme spolu hovořit slušně, paní profesorko, ve společnosti? Umíme argumentovat?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak já si myslím, že pořád ještě existuje hodně lidí, kteří argumentovat umějí a kteří ...

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Spíše chtějí?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

A chtějí a se kterými se dá slušně jednat. Já se snažím nejednat s lidma, kteří nejednají slušně zatím, pokud si mohu vybrat.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Jakou autoritu podle vás požívají pedagogové?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

No, trošinku to záleží i na každém pedagogovi. Prostě je učitel, kterému by se neodvážili ti žáci udělat vůbec nic a nemusí k tomu používat fyzické tresty a je učitel, který je vnímán jako slabý. To je jako v každém kolektivu.

Prostě ti lidi, co mají ty mindráky a chtějí šikanovat, tak si dokážou vytipovat vždycky ..., i v tý třídě vždycky nějaký ten slabý článek, někoho, kdo si není jistý, někdo, kdo má nějaký problém. Takže tam to záleží na učitelích. Samozřejmě postavení učitele tady tím, že mnohdy nemá podporu tý rodiny, mnohdy, že ta rodina jako jde proti němu a tu jeho autoritu ještě snižuje, tak je to horší, platový zařazení, všechny tyto věci, ale na druhou stranu zase i ten učitel se musí sám snažit tu autoritu prostě si vytvářet a většina mladých lidí nakonec přijme učitele, není nikým navedena, který něco umí, který dokáže zaujmout, který dokáže vlastně ty studenty chytit a já prostě znám spoustu skvělých mladých lidí, kteří prostě se nadchnou pro spoustu otázek.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Od roku 2005 existuje takzvaný program minimalizace šikany. Absolvovalo ho více než sto sedmdesát škol, proškoleny byly přes dva tisíce pedagogů, existují také programy na prevenci řešení šikany a v této souvislosti se objevuje otázka, jestli by se budoucí pedagogové měli už třeba na těch školách, kdy oni sami ještě studují, nějak zabývat, jak třeba přistupovat k šikaně, jak ji třeba už v zárodku zastavit?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Ale určitě to je v programech i při přípravě učitelů, o těchhle těch věcech se hovoří a já myslím, že tomu byla věnována velká pozornost v té odborné veřejnosti, takže jako rozhodně téma šikany není něco, s čím by se učitelé nesetkávali. Tam je spíš problém ..., nebo vedení škol nesetkávalo. Tam jsou i doporučení, co se má dělat a jak postupovat a jak, jak ty signály vlastně zaznamenat. Tam spíše jde o to, že u nás je spíše ta tendence, že některé věci my aplikujeme, aplikujeme je, odškrtneme si, že je to v pořádku a dále se tím vlastně už moc nezabýváme, někdy i s pocitem, že nás se to přece nemůže týkat, ale ono se to může týkat úplně jakéhokoli prostředí.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Jeden pan posluchač napsal své obavy, aby téma třeba už po jarních prázdninách takzvaně nevyšumělo.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak ono je otázka, jestli to téma vyšumí, jestli se o tom bude bavit společnost. Asi by se tím měla zabývat, ale já si myslím, že hlavně by měla být jako udělaná, řekněme, určitá revize toho, jestli opravdu ty věci jsou dotaženy, jestli na těch školách ta prevence funguje a tak dále. To prostě vždycky, když prostě nastane nějaký problém, tak by měl být ... udělána jakási revize, ale opět nejenom formálně, že jsme seznámili oběžníkem, že teda hrozba šikany a že s tím něco máme udělat.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

K dalšímu tématu nás inspiroval pan posluchač Martin z Opavy, který poukázal na vynucený odchod Václava Štětky z **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy poté, co upozornil na publikace svých kolegů v takzvaných "predátorských časopisech". Pan Štětka proti odchodu bojoval, neuspěl a alespoň podle mediálních informací měl dostat nabídku z prestižní britské univerzity. Paní profesorko, co jsou to vlastně "predátorské časopisy"?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka  
-----

Tak já musím říct, že mě na "predátorské časopisy" vlastně upozornil pan Štětka, se kterým já jsem se setkala v momentě, kdy vlastně i na tyhle ty věci začal upozorňovat a my jsme tehdy, já jsem si uvědomila, že to je velmi závažná věc, takže jsme to i projednávali potom na akreditační komisi tak, aby prostě ..., a dali jsme to i do zápisu, abysme upozornili na to, že při posuzování publikačních činností si, se můžeme dostat do situace, kdy prostě nerozeznáme některé věci, a to jest ty podvodné časopisy predátorské, které zabírají a požírají tenhle ten určitý prostor.

Zita SENKOVÁ, moderátorka  
-----

Podle čeho to jde poznat?

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka

-----  
Já si myslím, že to je jako tím, že představují nebezpečí, že vlastně likvidují a ohrožují vlastně tu, tu vědu a ty kvalitní časopisy. Ono to souvisí trochu s tím, že prostě ta věda je pořád snaha nějak jako měřit a protože nikdo není moc schopen pochopit, aspoň z těch lidí, co to měří, jestli ten výsledek je dobrý, nebo špatný, tak se to dává do, podle jakýchsi kritérií a to víceméně není jenom otázka ..., u nás vždycky ty kritéria jsou někde lepší, někde horší, ale je to celosvětový. Celosvětově na to reagovalo ... vznik mnoha elektronických časopisů, které se tváří, jakože jsou časopisy založené na takzvaném "peer review", na základě toho, že to jsou posudky k tomu z té odborné komunity, posuzuje ..., minimálně dva posudky musí být a tak dále, než je článek publikován. A prostě, pokud je článek takhle recenzován, tak má potom určité dopady, že když se to uvede, tak jako škola to uvádí u nás do jakési databáze a na základě toho dostává peníze, jako, jakože je vědecky činná. No a ono, jak začaly vznikat mnohé tyhle ty časopisy, tak některé z nich zdaleka teda nebyly jako opravdu skutečně recenzovány a začaly ..., poznají se těžko, i když existuje, v Denveru existuje jakýsi knihovník, který se tím zabývá, prostě analyzuje, má seznam, u nás Karlova Univerzita udělala takový jako omezenější seznam, takže momentálně je možné také ty nejhlavnější asi tam najít. A teď ten dotyčný, který není schopen publikovat něco kvalitního, prostě napíše, ten člověk, na kterého se upozorňovalo, psal o upírech, dát do časopisu a ten časopis to vydá v angličtině a teď se uzná, že tohle to je mezinárodní časopis a aby ještě jako ukázala se větší důvěryhodnost, tak se objevuje další praxe, že se k tomu připiše nějaký autor, u nějž se uvede, protože v každých časopisech se uvádí, odkad ten dotyčný je, tak se uvede třeba Cambridge, to byl případ tady ..., se uvede pan X.Y., Cambridge. A vy si řeknete, tak to je divný, toho neznám jako v Cambridge a teď si člověk dá ho do Google, protože jak u nás hledáme, že jo, dáte si to jméno a objeví se vám webová stránka toho člověka, jo, kde jako, co on dělá, jak dělá, co všechno publikoval a čím se zabývá, a pak si říkáte, ksakru, to je divný, mně takovejhle vědec, uniklo mi, že existuje, a pak se podíváte na e-mailovou adresu a zjistíte, že tam není zkratka Univerzity Cambridge, ale že tam je gmail.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

-----  
Vy jste hotová investigat ...

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka

-----  
Jako a v tomhle momentě zjistíte, že ta osoba neexistuje, a protože třeba se objevují citační indexy, kdo vás kdy cituje, ale nesmíte citovat sám sebe, tak je ještě dobré potom do některých jako dávat se pod jiným jménem, jako, jako citovat, aby se zvýšily autocitace. A je to, je to naprosto šílený, je to naprosto zvrhlý, nemluvě o neetické věci. Hodně se to rozšiřuje směrem na východní země, které na tom Západě prostě ty komunity se více pohlídají pravděpodobně v nějaký podobě, ale tady ten člověk, který, na kterého pan Štětka upozorňoval, tak ten si založil tady jakousi univerzitu, tedy jako jménem, že jo, jenom, kterou vlastnil on a vlastnil ji univerzitní servis a univerzitní servis vlastnil také on. A teď přes univerzitní servis a nevím, co jako servis dělal, jsem se dostala na bulharské webové stránky a z bulharských webových stránek jsem se dostala na Rostok u Donu, kde se nabízela jakási výuka "učoba v Čechy", taky tam někde byla a domlouvala se, přímo tam bylo vyjádření Face to Face. A teď najednou si řeknete, kde se pohybujete, kdy už je překročen zákon, kdy není překročen zákon. Samozřejmě jakékoli etické principy, principy vědy jsou pryč. Pan Štětka na to upozornil, je nutné říci, že měl smlouvu na dobu určitou. Já nemohu už jako vstupovat zase do toho, říkat, proč odešel, nebo neodešel, ale každopádně to byl velký odborník s velmi výraznou a kvalitní publikační činností, to jest, nepublikoval v "predátorských časopisech", ale měl na svůj věk a obor, ve kterém ... jako velmi kvalitní výstupy. Jinak ale samozřejmě nikdo nemůže vstupovat do toho, jak rozhoduje vedení fakulty.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

-----  
Říká profesorka Vladimíra Dvořáková, politoložka. Já vám děkuji za vaše názory a přeji vám hezký den.

Vladimíra DVOŘÁKOVÁ, politoložka

-----  
Hezký den.

Zita SENKOVÁ, moderátorka

-----  
Možná i "predátorské časopisy", téma pro zítřejšího hosta v "Jak to vidí", předsedu Akademie věd České republiky, profesora Jiřího Drahoše. Na slyšenou zítra se těší Zita Senková.

---

## PŘÍPOJKA OPRAVENA.

25.2.2016 Právo str. 12 Praha - Střední Čechy  
(trj)

Ve středu finišovaly práce na opravě přípojky, z níž unikal plyn. Kvůli tomu muselo být v úterý evakuováno 200 lidí z budovy Hollar **Fakulty sociálních věd** UK na Smetanově nábřeží, byla zastavena i doprava v okolí.

Foto autor| Foto PRÁVO – Petr Janiš  
Regionalni mutace| Právo - Praha - střední Čechy

---

## Představa, že máme díky zákonům rovnost pohlaví, je neuvěřitelně naivní

25.2.2016 Příbramský deník str. 02 Příbramsko, region  
VÁCLAVA BURDOVÁ

Odbornice z Národního kontaktního centra Gender a věda Blanka Nyklová:

Praha– Nerovné platové podmínky, domácí násilí, znásilnění. To jsou jen některé problémy, které řeší současný feminismus. O tom, že feminismus neprospívá pouze ženám, ale i mužům a celé společnosti, jsme se bavili s odborníci z Národního kontaktního centra Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd ČR Blankou Nyklovou. Proč si jeho odpůrci myslí, že feministky nenávidí muže?

\* V úterý jste na Klinice zahajovala sérii přednášek s názvem Potřebujeme Feminismus! Proč ho dnes stále potřebujeme?

Potřebujeme feminismus minimálně proto, že v posledních několika letech nabrala na síle vlna antifeminismu. Velmi agresivním způsobem se vymezuje vůči samotné myšlence emancipace, vůči možnosti, že by rovnost mohla nastat, nebo alespoň vůči lidem a organizacím, které se tyto otázky snaží prosadit. To je jedna rovina.

\* Jaké jsou další?

Jde o deficit možností, které česká společnost člověku nabízí. Rozhodně ale nejde pouze o problém České republiky. Například když se stanete obětí sexuálního násilí, ať už jste žena nebo muž, nedostane se vám často adekvátní odezvy ze strany institucí, které by se tím měly zabývat, tedy primárně od policie. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že tu stále převládá představa, že si za znásilnění alespoň částečně může oběť sama. To ovlivňuje i soudní rozsudky. Toto dost jednoznačně ukazuje, že zde rovnost opravdu není. Co vlastně říká tvrzení, že si za to oběť může sama? Že se sama znásilnila? To postrádá logiku a hodně mi to vadí. Tradičně uvidíte citace statistik, které se týkají nerovných platových podmínek, Můžeme se podívat na distribuci péče o děti...

\* Jak se k ní feminismus staví?

Do určité míry odpověď závisí na tom, o jakém feminismu se bavíme. Obecně se ale zaměřuje třeba na to, že pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně. Může k tomu docházet i ze strany zaměstnavatele. Vymezí se, že to není vaše role, že vás v tom nebude podporovat, i když mu toto zákon ukládá.

\* Dostáváme se k tomu, že rovnost by ze zákona měla platit. Kde je tedy problém?

Představa, že rovnost už tu je, protože máme nějaké zákony, je neuvěřitelně naivní. To je možná začátek, ale jen v některých oblastech života. Je třeba se podívat, jestli se zákony aplikují v praxi – často existují jen na papíře. Rýpnu si do novinářů a novinářek. Před Vánoci se lidé mohli dočíst, že na jihu Čech došlo ke

dvojnásobné vraždě ženy a dítěte. Muž spáchal sebevraždu a dům shořel. Takovéto zprávy můžete najít v černé kronice relativně často, ale o domácím násilí většinou není ani zmínka.

\* Takže se některá témata přehlíží?

Když se budete bavit s organizacemi, které se zabývají pomocí obětem, tak zjistíte, že si na to stěžují opakovaně. Pro mě je strašně problematické, že se tím nikdo nechce zabývat, pokud nejde o těžké ublížení na zdraví. Je vždycky lepší řešit problém včas, než zajde takhle daleko. I v případech s ublížením na zdraví se soudy často nezabývají domácím násilím, ale pouze napadením. Jako by nebylo možné řešit obě věci najednou. Když už jsme u té novinářské kritiky, tak v říjnu loňského roku vyšel v Hospodářských novinách zajímavý článek o kvótách v Norsku v soukromých společnostech s podílem státu. Mezi řečí se zmiňoval, že jde o zemi, která má velký problém s domácím násilím a že u nás to takový problém není.

\* Problém spíše není vidět...

Ano. Vtip je v tom, že v Norsku se sbírají statistiky a mají velmi propracovaný systém pomoci. U nás se srovnatelné statistiky nesbírají, sledovat můžete počty případů vykázaní. Ukazuje se, že v momentě, kdy se určitý problém detabuizuje, začne být možné o něm mluvit. Je možné přiznat, že se vám něco takového stalo a klesá společenská stigmatizace, že jste obětí něčeho takového. Teprve potom se přihlásí více lidí, kterým se to děje nebo stalo. Statistika roste jen zdánlivě, ve skutečnosti jen věrněji odráží realitu. Najednou se o problémech ví.

\* Zmínila jste témata jako domácí násilí, znásilnění. Co všechno je tématem feminismů a jaký je jejich cíl?

Ať už se díváte na akademickou formu feminismu v rámci teorií, nebo na způsoby aktivismu, není možné tvrdit, že by měly jasný společný cíl. Ony se budou v něčem překrývat. S emancipací a ideou rovnosti, spravedlnosti se setkáte napříč. Představy, jak toho dosáhnout, nebo co by to znamenalo, se mohou lišit.

\* Co znamená feminismus pro vás osobně?

Znamená pro mě možnost přemýšlet o společnosti trochu jinak. Díky feminismu mohu uvažovat o rolích, které ve společnosti máme, o normách, kterými se řídí a o jejich důsledcích. Feminismus není v žádném případě pouze pro ženy. Je pro celou společnost. Na základě myšlenek feminismu mohou profitovat velmi konkrétně i muži. Tlak na to, co je normální, když je člověk mužem, by byl výrazně menší, pokud bychom ustoupili z představ, že existují dvě navzájem vylučná pohlaví, která zavazují k vymezeným způsobům chování. Platí to i u žen. Lidé často vnímají feminismus jako diktát, jako různé zákazy a příkazy. I vzhledem k tomu, kolik lidí se u nás feminismem zabývá, je to naprosto absurdní představa. Příkazují a nakazují zde zostra úplně jiné instituce.

\* Jak se stavíte k názoru, že feministky nenávidí muže?

To je naprostý nesmysl. Upřímně řečeno neznám žádnou feministku, ani žádného feministu, který by nenáviděl muže. Například ve Feministické společnosti Univerzity Karlovi je to téměř padesát na padesát, což je pro mě skvělá zpráva. Stejně tak na přednášky o feminismu na Kliniku chodí ženy i muži. Moc nechápu, kde se tohle tvrzení bere. Samozřejmě v 60. letech v USA existovaly některé formy radikálního feminismu, ale to jsou velmi okrajové záležitosti.

\* Lidé si je možná pamatují...

Nemyslím si, že by si je lidé u nás vůbec pamatovat mohli, tak nějak není ze kdy. S praxí nemají nic společného, je proto zarážející, že takové představy stále přežívají. Může to být ale částečně nechutí se vůbec s hlavními myšlenkami feminismu seznámit. Doufám, že akce, které teď probíhají, to pomohou konečně změnit.

\* Proč by se o feminismus měla společnost zajímat?

Jsme společnost, která se řídí normami. Nebylo by špatné, kdyby lidé začali přemýšlet o tom, že neexistuje pouze feminita a maskulinita v jednotném čísle, ale i něco dalšího. Nevidím důvod, proč by to

někomu mělo vadit. Důležité je zmínit, že myšlenka rovnosti pohlaví má potenciál přinést velmi pozitivní změny i do života mužů.

\* Jakým způsobem může pomoci mužům?

V české společnosti se muži dožívají výrazně nižšího věku. To částečně vede k tomu, že zde máme řadu starších osamělých žen, které čelí nejen ekonomickým problémům. Minimálně část důvodů, proč zde existují rozdíly, tkví v tom, jak je u nás definovaná mainstreamová maskulinita. Problémem české společnosti je například spotřeba alkoholu. Sama nejsem abstinentka. Pokud jste ovšem muž a jdete do hospody, očekává se od vás, že hodně vydržíte. Norma je, že toho vypijete hodně a možná se ani neopijete. Na zdraví muže a délku jeho života to rozhodně nebude mít dobrý vliv. Je třeba tyto věci začít zpochybňovat.

\* Co další problémy?

Dále jde třeba o potlačování některých emocí a naopak důraz na agresivitu, schopnost tvrdě se prosadit. Tím trpí řada mužů, od kterých se očekává, že se tak budou chovat, je to vlastně velký tlak. Pokud člověk vybočí ze své genderové role, tak sankce přijdou, byť by to bylo „jen“ horší postavení v kolektivu.

\* Feministů je poměrně málo. Dá se tedy říct, že muži si své problémy zatím moc neuvědomují?

Pokud se pohybujeme v systému, kde je maskulinita vnímaná jako norma, je těžší začít ji nějak kriticky řešit. Když je váš gender definovaný jako něco speciálního, zvláštního, nenormálního, je snazší ho jako ten „zvláštní případ“ zkoumat. Studia maskulinity tak měla určité zpoždění. Přitom jde o strašně zajímavé pole výzkumu. Čtenářky a čtenáře bych ráda pozvala na sérii čtyř minipřednášek, která se bude konat příští čtvrtek od šesti hodin v klubu Prám.

\* Na druhou stranu, řadě lidí jejich role vyhovují a nechtějí nic měnit, nebo role otáčet...

Tady ale nejde o otáčení rolí. To opět vychází z představy, že feministky chtějí, aby se role otočily, vládly ženy a zavládl matriarchát. To je nesmysl. Když mluvím o rovnosti, mám na mysli rovnost. Nemluvím o tom, že by se měla hierarchie otočit a zavládnout nerovnost, která bude fungovat jinak.

\* Jak je možné se nerovnosti zbavit?

Genderové nerovnosti existují vždy v průsečíku s dalšími nerovnostmi. Pokud se nezamyslíme nad zbytkem, nezabavíme se ani genderových nerovností. Člověk má morální povinnost zamyslet se nad tím, jak svým chováním ovlivňuje společnost a lidi kolem sebe. Během hodinového rozhovoru při výzkumu můžeme dojít k závěru, že je člověk se svou rolí spokojený až k tomu, že se ti lidé nikdy nezastaví a nezamyslí. Určitě nejde o to, že by člověk hledal problémy tam, kde nejsou. Problémů je celá řada.

\* Jaké například?

Dlouhodobě mě irituje argument, že rovnost pohlaví už přeci dávno máme. Stačí se podívat na desetiletí debat o platech vyučujících na všech úrovních českého školství. Čas od času se znovu objeví idea, že by bylo dobré přidat na platech, abychom k této profesi přitáhli muže. Nechápu, jak to někdo může považovat za jev, který by nebyl v rozporu s tvrzením, že zde rovnost už máme. Osobně si myslím, že by se mělo přidat na platech ženám, které tu práci teď nejčastěji odvádějí, protože nejsou zaplacené tak, jak by být měly. Stále zde ale přežívá představa, že muž je hlavní, i když ne jediný, živitel rodiny. Souvisí to s jasně nastavenou hierarchií genderových rolí. Představa, že se doplňují, velmi dobře zastírá to, že se v první řadě jedná o hierarchii. To je zásadní rozdíl.

\* V tomto ohledu nejde pouze o školství. Řada výzkumů a statistik upozorňuje na to, že ženy dostávají za stejnou pozici zaplacené méně. Čím to je? Ženám to nevadí?

Pokud se zeptáte žen, zda jim nevadí, že berou za stejnou práci méně peněz, nemyslím si, že by odpověď zněla: nevadí. Problém je, že řada firem přidává dodatky do smluv, že o svém platu nesmíte nikoho informovat. Celá problematika se tak zneviditelní, protože ženy často ani nemusí vědět, že berou méně, než jejich mužští kolegové.

\* Máte s tím vlastní zkušenosti?

Prošla jsem řadou zaměstnání a pamatuji si, že některé mé kolegyně zažily velký šok, když zjistily, jak velký rozdíl v platech je. Často je to schované v různých odměnách. Zním případ z Univerzity Karlovy. Nastoupila zde pedagogicko-výzkumná pracovnice. Zнала plat svého předchůdce a dostala o pět tisíc korun méně. Ozvala se a bylo jí řečeno, aby radši mlčela a moc na sebe neupozorňovala.

\*\*\*

Blanka Nyklová j vystudovala **Fakultu sociálních věd** Univerzity Karlovy v Praze, ve své doktorské práci se věnovala popisu české feministické scény j v současnosti působí jako odborná pracovnice v Národním kontaktním centru – Gender a věda Sociologického ústavu Akademie věd České republiky

„Pokud budete jako muž chtít pečovat o dítě, bude vaše okolí reagovat v lepším případě nechápavě, v horším až agresivně.“

Foto autor| Foto: Deník/Václava Burdová  
Foto popis| ODBORNICE na rovnost pohlaví Blanka Nyklová.  
Region| Střední Čechy

---

## Íránské parlamentní volby doprovází vysoký zájem voličů

26.2.2016 ČRo Plus str. 03 19:00 Zprávy

Martin ULRICH, moderátor

-----

Íránské parlamentní volby doprovází vysoký zájem voličů. Úřady už třikrát prodloužily dobu, po kterou jsou otevřené hlasovací místnosti. Teď potrvá hlasování nejméně o čtyři hodiny déle, až do půl osmé našeho času. Íránci volí poprvé od uzavření jaderné dohody se Západem, která přinesla zrušení většiny ekonomických sankcí.

Ondřej HIMMER, redaktor

-----

Prezident Hasan Rúhání vyzval Íránce, aby se k urnám dostavili v co největším počtu. Od pokračování současné politiky vůči Západu si jeho stoupenci slibují velké zahraniční investice a rychlý hospodářský růst. Pokud ale v parlamentních volbách jednoznačně uspějí konzervativní kandidáti, může to naopak manévrovací prostor vlády prezidenta Rúháního výrazně omezit. Všechny kandidáty musí v Íránu předem schválit nevolená rada dohlížitelů, která má poslední slovo také při schvalování všech zákonů. Z 12 tisíc podaných kandidatur přibližně polovinu vyřadila. Byli mezi nimi i někteří známí zástupci reformního tábora. Přesto jsou volby v Íránu podle Slavomíra Horáka z **fakulty sociálních věd** relativně svobodné.

Slavomír HORÁK, **fakulta sociálních věd**

-----

Když to srovnám s okolními zeměmi zejména arabskými, tak je to pořád relativně otevřená, anebo alternativní politický systém.

Ondřej HIMMER, redaktor

-----

Kromě parlamentu volili Íránci na příštích osm let také členy rady expertů, která vybírá nejvyššího vůdce. Vzhledem k tomu, že ajatolláhu Chámeneímu je 76 let a údajně trpí rakovinou, mohli by její noví členové volit také jeho nástupce. Ondřej Himmer, Český rozhlas.

## Úřady musely o 4 hodiny prodloužit íránské volby, účast byla mimořádně vysoká

26.2.2016 zpravy.rozhlas.cz str. 00 / blizkyvychod  
Ondřej Himmer

Mimořádně velká účast provázela parlamentní volby v Íránu. Kvůli velkým frontám se hlasování muselo o čtyři hodiny prodloužit. Íránci volili poprvé od uzavření jaderné dohody se Západem, která přinesla zrušení většiny ekonomických sankcí.

Prezident Hasan Rouhání vyzval Íránce, aby se k urnám dostavili v co největším počtu. Od pokračování současné politiky vůči Západu si jeho stoupenci slibují velké zahraniční investice a rychlý hospodářský růst. Pokud ale v parlamentních volbách jednoznačně uspějí konzervativní kandidáti, může to naopak manévrovací prostor vlády prezidenta Rouháního výrazně omezit. Všechny kandidáty musí v Íránu předem schválit nevolená Rada dohlížitelů, která má poslední slovo také při schvalování všech zákonů. Z 12 tisíc podaných kandidatur přibližně polovinu vyřadila - mezi nimi i známé zástupce reformního tábora. Přesto jsou volby v Íránu podle Slavomíra Horáka z **Fakulty sociálních věd** relativně svobodné. „Když to srovnám s okolními zeměmi, zejména arabskými, tak je to pořád relativně otevřený nebo alternativní politický systém,“ poznamenal. Kromě parlamentu volili Íránci na příštích osm let také členy Rady expertů, která vybírá Nejvyššího vůdce. Vzhledem k tomu, že ajatolláhu Chameneímu je 76 let a údajně trpí rakovinou, mohli by její noví členové také volit jeho nástupce. Íránci si volí parlament, Rúhání doufá v úspěch svých stoupců. Íránský parlament schválil mezinárodní dohodu o mírovém využití svého jaderného programu. Spojené státy i EU zruší sankce vůči Íránu. Splnil všechny požadavky. Svět udělal historickou chybu, reaguje Izrael na dohodu s Íránem. Obama ji hájí. Írán vyvezl ze země většinu obohaceného uranu, míří na lodi do Ruska.

URL| [http://www.rozhlas.cz/\\_zprava/1588244](http://www.rozhlas.cz/_zprava/1588244)

## Ve studentských RUKOU

26.2.2016 CITY LIFE str. 50 City gourmet  
Hana Biriczová

Původně umělci či žurnalisté, ale teď pro svoje spolužáky profesionálně připravují flat white, panamskou specialitu ceviche nebo čerstvý chleba. Před třemi lety přitom mohli studenti z FAMU, DAMU, AVU nebo FSV mezi přednáškami pít maximálně instantní kávu z automatu a rozumná alternativa menzy v dosahu škol neexistovala. Díky kultuře „udělej si sám“ dnes při těchto fakultách existují moderní studentské kluby, ve kterých je i široká veřejnost vítána.

Pokud pátráte po nevšedních gastronomických i kulturních zážitcích za skvělou cenu v centru Prahy a rádi sledujete nejnovější trendy, rozhodně navštivte tyto podniky.

### KLUB AVU: HOSPODA JAKO UMĚLECKÉ DÍLO

Klub AVU byl vlastně první vlaštovka hipsterských podniků, které už několik let rostou jak na Letné, tak ve Vršovicích či na Vinohradech. V přízemí Akademie výtvarných umění, hned v sousedství parku Stromovka na Letné, už taková prototypová verze studentského klubu existovala, ale dala se tam koupit polévka nebo párek s čoučkou v době oběda. „Mělo to tragickou úroveň. Bylo to místo, kde člověk ještě dostal od provozovatelky vynadáno, že nepozdravil a jak si dovoluje přijít v půl čtvrté, když už má zavřeno,“ vypráví současný šéf klubu a výtvarník Vojtěch Fröhlich, který byl loni mimo jiné nominován na Cenu Jindřicha Chaloupeckého za způsob, jakým do galerijních prostorů doslovně i symbolicky přenáší „outdoorové“ aktivity jako horolezectví nebo skoky padákem. „Pak ta zaměstnankyně školy onemocněla a já se rozhodl, že v rámci klauzur udělám performance, začnu zúrodňovat akademickou půdu a stanu se hospodským a budu tady provozovat klub,“ říká. Na zahradě pěstovali bylinky, rozjeli vaření ve starých prostorech s domácím sporákem a dělali další program. Lidem ze školy i jejich kamarádům se to líbilo, v té době moc podniků v rámci výtvarné scény od mladých pro mladé nebylo. „Existovalo maximálně Café v lese v Krymské, Fra a pár dalších,“ dodává Vojtěch Fröhlich.

Vedení školy slíbil, že bude pokračovat, ale trval na rekonstrukci. Ta se protáhla na tři roky. „Udělal jsem si papíry, rekvalifikaci na kuchaře a začal opravdu podnikat. Opravdu platím škole nájem.“



Pořád to беру jako výtvarný projekt, ale je pěkně náročný," směje se.

V klubu pracuje a pracovalo hodně lidí přímo ze školy nebo jejich přátel. Asi nikde jinde nedostanete oběd, který uvaří přední český designér v hrnci dle vlastního návrhu. Směny tu totiž jako šéfkuchař má i Daniel Gonzales. Člen umělecké skupiny Mütanta dostal před čtyřmi roky cenu Czech Grand Design za vlastní sadu nádobí. Je také jedním ze spoluautorů aktuální sošky Českého lva. „Vaříme všechno možné, exotická jídla i českou klasiku. Nemá smysl se moc limitovat, musí to být rozmanité," říká Gonzales. Jeho tatínek pochází z Panamy, odkud si přivezl oblíbený recept na rybí pokrm ceviche. I ten lze v nabídce občas najít. A navíc na večer připravuje jiná jídla než z denního menu.

Dan není profesionální kuchař a vyučení mu nechybí. Jeho dovednosti přišel vyzkoušet i Zdeněk Pohlreich s pořadem Ano, šéfe!. Jak jejich díl dopadne, si netroufají odhadovat. I umělce, kteří mají modifikaci skutečnosti v popisu práce, natáčení reality show překvapilo. „Ví dobře, jaké momenty budou pro televizi vtipné, a tak jsme nejednou dělali něco, co jsme zas až tak dělat nechtěli, opakovali jsme scénky, které se jim líbily. Jsou to holt profíci, tak uvidíme, do jakého kontextu je nakonec zařadí," popisuje Fröhlich režiséra Víta Klusáka i hlavního protagonistu. Ani zkušenost s přísným šéfkuchařem Daniela od vaření v klubu neodradila. Strávníků mají každý den plný podnik, a aby taky ne, když prakticky suplují menzu. „Teď bychom chtěli naučit lidi chodit i na večere," přeje si Gonzales.

#### KAFE DAMU: SOFISTIKOVANÝ RODINNÝ PODNIK

Kavárna u studentského divadla DISK funguje dlouho a zažila už několik fází - jedné se dokonce říká „oranžová" a není to myšleno v dobrém.

Ta poslední by se zase dala nazvat „skandinávský minimalismus" a jen těžko byste našli v srdci Prahy estetičtější zařízený prostor, v němž navíc za dvě deci kvalitního vína zaplatíte 40 korun. „Jsme v Karlově ulici přímo na trase Královské cesty. Turisté tudy proudí, ale sednou si až do podniků na Staroměstském náměstí nebo náměstí Republiky. Navzdory adrese jsme tourist-free - tedy dokud nezačne pršet," směje se čtyřiatřicetiletý Martin Špetlík.

Sedíme na pohodlných jednoduchých pohovkách v tlumených tónech, které si s manželkou Ha Thanh sami navrhli a nechali pro svůj podnik vyrobit. Špetlíkovi vyhráli před dvěma lety veřejnou soutěž na provozování kavárny a tím začala zatím poslední kapitola jedinečného historického prostoru. Milovníci divadla a mladých talentů se tu potkávají nad skleničkou nebo šálkem opravdu dobré kávy.

„Vyhráli jsme, protože známe DAMU a víme, co tohle místo potřebuje. Konkurovalo nám dvacet firem s často úctyhodným portfoliem, ale já jsem tady studovala scénografii na katedře loutkoherectví..." „... a já dělám světelný design a okolo školy se motám skoro deset let," plynule dokončí Martin větu za svou ženu. Dělají to často. Za poslední dva roky toho spolu zažili tolik, co většina párů nestihne ani za deset let.

Kafe DAMU čerpá sílu z detailu. Majestátní mramorové sloupy už nejsou polepené odshora až dolů plakáty, kazetový strop v minimalisticky čistém prostoru konečně vynikne. Až od stolu si všimnu, že bar je zespona obrostlá rostlinami, tzv. vertikální zahradou, jejichž instalaci se živí Martinův bratr Lukáš. „Lidi několik měsíců žmolali nevěřičně listy, jestli to jsou pravé kytky, ale teď už nám věří," popisuje Ha Thanh. Nabízí mi čaj z čerstvého bezu, který sama „uloupila" na Hanspaulce. Rodinný podnik v DAMU doplňuje ještě maminka Špetlíková, která pečce dokonalé dorty, nejvyhlášenější je ten čokoládový, a bratr Lukáš se zase chystá otevřít vlastní pražírnu kávy. Na výborné nakládané hermelíny s mangovým čatní sem chodí nejen „damáci", ale také studenti z nedaleké Filozofické fakulty. Špetlíkovi v naplňování své vize nepovolí a taky se jim bohatě vyplácí: ve 43. minutě po otevření je kavárna plná. A to se vedle v Disku ani nechystá žádné představení.

#### HOLLAR: STUDENTI NALILI ŠKOLE KOFEIN DO ŽIL

Jen o kousek dál, přímo na Smetanově nábřeží s výhledem na Karlův most, je skrytý další studentský poklad - kavárna Hollar. Zatím se sem dá vejít jen okolo vrátnice skrz turnikety, ale provozní pár Sanjin Nesimi a Marie Podzemská doufají, že jednou se podaří zpřístupnit ji i přes vchod z Divadelní ulice. Budova Hollaru je unikátně postavená okolo čtvercového dvora, který vždy fungoval jako místo, kde se pod pavlačemi studentů Institutu komunikačních studií a žurnalistiky scházeli. Na cigaretu, na kus řeči, na kávu z automatu. Devětadvacetiletá Kateřina Písačková, která vede místní Unii studentů, po mnoha podobných pauzičkách během přednášek začala se spolužáky pátrat po tom, co se vlastně děje v okolních zamčených garážích. „Zjistili jsme, že tam jsou jenom sklady, a na podzim roku 2012 nás napadlo, že bychom si zasloužili vlastní klub. A tak vzniklo občanské sdružení Oživme Hollar!

V roce 2016 to na Hollaru žije víc než kdy jindy. „Vedení školy občas kouká, co se tu děje za akce. Lidé sem i díky tomu unikátnímu prostoru chodí moc rádi. Studentské mejdany s neaktuálnější hudbou doplňuje třeba videomapping, promítání filmů nebo přednášky o udržitelné módě. „Snažíme se organizovat program,

kteřý je zábavný pro nás a reprezentativní pro školu," vysvětluje Písačková. V další sezoně Hollar zavádí pravidelné kulturní pátky. Objednávám si od zkušené barristky Terezy Odehnalové flat white a dostávám milou historickou přednášku o zdejších kávovaru, který je starý už skoro půl století. „Je takový analogický, jak se dnes s oblibou říká, ale vyčistili jsme ho, opravili a jedeme dál,“ říká Katka s šibalským nakažlivým úsměvem. „Hodně věcí je tady DIY - sami jsme si udělali třeba stoly nebo lavice z prken, které jsme někde dostali,“ vysvětluje princip „do it yourself“, na kterém nápad s vlastní kavárnou na dvorku školy celý stojí. „Je to pro nás výhoda, škola nás pak víc respektuje. Po prvním roce provozu nám třeba nevyhovovaly nízké pohovky vyrobené z palet, ale bylo jasné, že v tu chvíli nemá smysl žádat další finance, když jsme na rekonstrukci a vybavení dostali půl milionu z fakultního rozpočtu. Přes prázdniny jsme si proto nové vyrobili sami a zaplatili je z našich peněz a o sezoně během zimního semestru jsme náklady vydělali zpátky speciálními akcemi. Když se s tímhle před školu postavíme, naše snaha dostává i jiný význam.“

Iniciativa Oživme Hollar! už neexistuje. Poté, co loni na jaře skupina studentů dostala ocenění od rektora, studenti sdružení symbolicky rozpustili a založili Studentskou unii IKSŽ, která si od univerzity najímá prostor. Vedoucí Unie Kateřině i spoustě jejích kamarádů Hollar změnil život. „Já jsem obor nezměnila, i když mě to naučilo hodně o komunikaci s institucemi a taky větší diplomacii, ale například Juliana Fišerová, která pro nás na začátku pekla svoje dokonalé chleby (sledujte její blog Maskrtnica.cz!), se po téhle zkušenosti rozhodla být profesionální pekařkou. Teď pracuje pro šéfkuchaře Paula Daye v jeho podnicích Maso a Kobliha nebo Sansho. Další kamarádka si uvědomila, že nechce nic psát, ale dělat grafiku. Dostáváme i skvělý feedback od nových studentů.“

## KLUB FAMU: JÍDLO NEJVYŠŠÍ KVALITY, KULTURA A ALTRUISMUS

Kdo léta chodil do sklepní pivnice U Lažanských jen o pár čísel popisných dál v budově Filmové a televizní fakulty FAMU, současný podnik asi nepoznává. U schodů vedle školní vrátnice visí skleněná tabule s nápisem Model STUDENT: kafe za pětadvacet, chleba za patnáct, uvnitř ale návštěvníky místo smaženého sýra nebo guláše čeká hovězí maso z farmy a salát z quiny. Ceny hlavních jídel se pohybují od 85 do 170 korun za burger, který je tu nejoblíbenější. „Máme cit pro zvířata a chceme udělat úrok od velkochovů. Našli jsme farmy, které nám daly dobrou cenu, a ukazujeme tak ostatním podnikům, že to jde,“ vysvětluje mi provozovatelka Klubu FAMU Gabriela Kontra, když otevírá nečekaně rozmanité menu šéfkuchyně Moniky Nevrlé.

Rychle se rozhodnout z velké nabídky snídaní z vajíček od volně běhajících slepiček po roastbeef s glazovanou karotkou moc nejde. Výběrové řízení na vedení podniku vyhrála Kontra před víc než rokem. Jejím cílem bylo udělat z restaurace, kam dřív studenti chodili spíš z hladu blížícího se vyčerpání, podnik, kam se vracejí s radostí. A vyšlo to. Společnost nám dělá hned několik mladých párů, které si do útulné kavárny přišly užít víkendového volna. „Vystudovala jsem fotku na FAMU a taky jsem sem chodila,“ usmívá se Gabriela Kontra nostalgicky.

„Nebyli jsme s tím spokojení, pivo nic moc, všechno nic moc. Naštěstí se postupně zvyšoval tlak, aby klub přešel pod samosprávu a aby FAMU, které budova patří, měla vliv na to, co se v něm děje.“ S provozem baru a kaváren s kulturní náplní má velké zkušenosti, sama ještě vede úspěšné bary jako Bajkazyl na náplavce, který provozuje se svým bývalým manželem Martinem Kontrou, a taky v divadle Ponec. V Klubu FAMU se od otevírání 17. listopadu pořádají koncerty, party nebo promítání filmů pro mladé filmaře i veřejnost, ale také třeba vánoční večírek.

Otlučená omítka dodává místu punkového ducha, jeden stůl je vyroben i z dveřních futeř. Přesto si díky opravdu chutnému jídelnímu lístku dokážu představit, že sem někdy vezmu svoje bližní na rodinný oběd. „Jakmile k nám lidé přijdou, většinou si to tu zamilují. Bohužel zatím trochu bojujeme se špatnou pověstí předchozího podniku,“ posteskuje si Kontra a odejde do zázemí pro jednu trochu netradiční zaměstnankyni. Paní Růžena pracuje v Klubu FAMU tři měsíce a je nadšená. Brigádu jako pomocná síla v kuchyni získala přes neziskovku Jako doma, která pomáhá ženám bez domova postavit se na vlastní nohy. „Vaření mě baví, ale tady se připravují jídla, která neznám, a tak se i hodně naučím.“ Poprosí mě, zda by touto cestou nemohla poděkovat člověku, který ji zdarma nechává žít v garáži na Lehovci. „Myslela jsem si, že přijde na divadelní představení, které jsem včera hrála, ale to nevyšlo.“

A tak bych mu chtěla poděkovat takto. Dal mi místo k bydlení, kde si můžu zatopit, spát v posteli a mít prostor na hygienu, a kdybych to neměla, asi nejsem ani tady.“ Tomuto přání nejde nevyhovět.

Foto autor| foto Michal Sváček, Mafra

Foto popis| Klub AVU. Základní tým: Vojtěch Fröhlich, za ním Štěpánka Sigmundová, Daniel Gonzales a Kristýna Nováková. Obědy a večere v Klubu AVU vždycky překvapí - servíruje se vše od thajských specialit po českou klasiku. Šéfkuchař Daniel Gonzales získal v roce 2012 cenu Czech Grand Design za sadu litinového nádobí Jumbo.

Foto popis| Kafe DAMU. Kavárně dominuje dlouhý bar s bohatou vertikální zahradou. Manželé Špetlíkovi jsou umělci tělem i duší a pro svůj podnik chtějí jen tu nejlepší kvalitu. „Pokud neservírujete dobrou kávu, tak neprovozujte kavárnu,“ říkají.

Foto popis| Hollar. Zleva - Marie Podzemská, Jan Červenka, Sanjin Nesimi a Kateřina Písačková a jsou hlavními tahouny studentské kavárny v budově Hollar při **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ke svačině mezi přednáškami servírují například čerstvý chléb s polníčkem, řepou a kozím sýrem.

Foto popis| Klub FAMU. Absolventka FAMU Gabriela Kontra provozuje už několik úspěšných barů v Praze. Kuchyně Klubu FAMU je díky šéfkuchaře Monice Nevrlé opravdu rozmanitá - od posilujících snídaní přes chleby s domácími pomazánkami pro malý hlad po opulentní hamburgery z hovězího masa z farmy. Foto autor| foto Michal Sváček, Mafra

Foto popis| Klub AVU. Základní tým: Vojtěch Fröhlich, za ním Štěpánka Sigmundová, Daniel Gonzales a Kristýna Nováková. Obědy a večeře v Klubu AVU vždycky překvapí - servíruje se vše od thajských specialit po českou klasiku. Šéfkuchař Daniel Gonzales získal v roce 2012 cenu Czech Grand Design za sadu litinového nádobí Jumbo.

Foto popis| Kafe DAMU. Kavárně dominuje dlouhý bar s bohatou vertikální zahradou. Manželé Špetlíkovi jsou umělci tělem i duší a pro svůj podnik chtějí jen tu nejlepší kvalitu. „Pokud neservírujete dobrou kávu, tak neprovozujte kavárnu,“ říkají.

Foto popis| Hollar. Zleva - Marie Podzemská, Jan Červenka, Sanjin Nesimi a Kateřina Písačková a jsou hlavními tahouny studentské kavárny v budově Hollar při **Fakultě sociálních věd** Univerzity Karlovy. Ke svačině mezi přednáškami servírují například čerstvý chléb s polníčkem, řepou a kozím sýrem.

Foto popis| Klub FAMU. Absolventka FAMU Gabriela Kontra provozuje už několik úspěšných barů v Praze. Kuchyně Klubu FAMU je díky šéfkuchaře Monice Nevrlé opravdu rozmanitá - od posilujících snídaní přes chleby s domácími pomazánkami pro malý hlad po opulentní hamburgery z hovězího masa z farmy.

---

## Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu

27.2.2016 [ceskenoviny.cz](http://ceskenoviny.cz) str. 00 Hlavní zprávy  
ČTK

Praha - Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra.

URL| <http://www.ceskenoviny.cz/zpravy/media-by-dle-soudce-mela-o-trestnim-rizeni-informovat-az-u-soudu/1320035?nt>

---

## Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu

27.2.2016 [ceskenoviny.cz](http://ceskenoviny.cz) str. 00 Z domova  
ČTK

Praha - Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra.

URL| <http://www.ceskenoviny.cz/domov/zpravy/media-by-dle-soudce-mela-o-trestnim-rizeni-informovat-az-u-soudu/1320035?nt>

---

## Údaje o trestním řízení? Média by měla informovat až u soudu

27.2.2016 [mediamania.cz](http://mediamania.cz) str. 00 Tisk  
ČTK

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra.

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních oznámení.

Podle Vávry by měla média o přípravném řízení informovat v podstatě jen v případech, kdy ho orgány činné v trestním řízení nějak maří. "Já bych byl pro, aby se nesměly vůbec zveřejňovat informace, než je věc projednávána před soudem. Přípravné řízení, které leckdy může trvat měsíce, není postaveno na to, aby mohlo být nasvíceno kamerami," uvedl.

Přípravné řízení je předsoudním stadiem, jehož účelem je připravit podklady pro řízení před soudem. Jde o neveřejné řízení, ve kterém se prověřuje podezření ze spáchání trestného činu, opatřují podklady pro podání obžaloby a vyhledávají a zajišťují důkazy.

Vávra připustil, že jeho myšlenka je extrémním předpokladem, který by ale považoval za nejrozumnější. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat. Naopak přímá účast u soudu je tradiční.

Ve prospěch argumentu hovoří podle Vávry i nadužívání institutu trestního oznámení. Ten totiž používají například společnosti v obchodním styku. Místo aby složité samy sháněly důkazy, nechají tuto práci na policii. "Policie nemůže dělat nic jiného než začít konat. Jde účelově vyvolávat situace, ničit konkurenty, případně si na útraty státu shánět důkazy pro obchodní spory," řekl Vávra.

URL| [http://mediamania.tyden.cz/rubriky/udaje-o-trestnim-rizeni-media-by-mela-informovat-az-u-soudu\\_374021.html](http://mediamania.tyden.cz/rubriky/udaje-o-trestnim-rizeni-media-by-mela-informovat-az-u-soudu_374021.html)

---

## Údaje o trestním řízení? Média by měla informovat až u soudu

27.2.2016 tyden.cz str. 00 Tisk

ČTK

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra.

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních oznámení.

Podle Vávry by měla média o přípravném řízení informovat v podstatě jen v případech, kdy ho orgány činné v trestním řízení nějak maří. "Já bych byl pro, aby se nesměly vůbec zveřejňovat informace, než je věc projednávána před soudem. Přípravné řízení, které leckdy může trvat měsíce, není postaveno na to, aby mohlo být nasvíceno kamerami," uvedl.

Přípravné řízení je předsoudním stadiem, jehož účelem je připravit podklady pro řízení před soudem. Jde o neveřejné řízení, ve kterém se prověřuje podezření ze spáchání trestného činu, opatřují podklady pro podání obžaloby a vyhledávají a zajišťují důkazy.

Vávra připustil, že jeho myšlenka je extrémním předpokladem, který by ale považoval za nejrozumnější. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat. Naopak přímá účast u soudu je tradiční.

Ve prospěch argumentu hovoří podle Vávry i nadužívání institutu trestního oznámení. Ten totiž používají například společnosti v obchodním styku. Místo aby složité samy sháněly důkazy, nechají tuto práci na policii. "Policie nemůže dělat nic jiného než začít konat. Jde účelově vyvolávat situace, ničit konkurenty, případně si na útraty státu shánět důkazy pro obchodní spory," řekl Vávra.

URL| [http://mediamania.tyden.cz/rubriky/udaje-o-trestnim-rizeni-media-by-mela-informovat-az-u-soudu\\_374021.html](http://mediamania.tyden.cz/rubriky/udaje-o-trestnim-rizeni-media-by-mela-informovat-az-u-soudu_374021.html)

---

## **Vávra: Média by měla o trestním řízení informovat až u soudu**

27.2.2016 ceska-justice.cz str. 00 Justice

Eva Paseková

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních [&hellip;]

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních oznámení.

Podle Vávry by měla média o přípravném řízení informovat v podstatě jen v případech, kdy ho orgány činné v trestním řízení nějak maří. Já bych byl pro, aby se nesměly vůbec zveřejňovat informace, než je věc projednávána před soudem. Přípravné řízení, které leckdy může trvat měsíce, není postaveno na to, aby mohlo být nasvíceno kamerami," uvedl.

Přípravné řízení je předsoudním stadiem, jehož účelem je připravit podklady pro řízení před soudem. Jde o neveřejné řízení, ve kterém se prověřuje podezření ze spáchání trestného činu, opatřují podklady pro podání obžaloby a vyhledávají a zajišťují důkazy.

Vávra připustil, že jeho myšlenka je extrémním předpokladem, který by ale považoval za nejrozumnější. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat. Naopak přímá účast u soudu je tradiční.

Ve prospěch argumentu hovoří podle Vávry i nadužívání institutu trestního oznámení. Ten totiž používají například společnosti v obchodním styku. Místo aby složité samy sháněly důkazy, nechají tuto práci na policii. Policie nemůže dělat nic jiného, než začít konat. Jde účelově vyvolávat situace, ničit konkurenty, případně si na útraty státu shánět důkazy pro obchodní spory," řekl Vávra.

(čtk)

URL| <http://www.ceska-justice.cz/2016/02/vavra-media-by-mela-o-trestnim-rizeni-informovat-az-u-soudu/>

---

## **Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu**

27.2.2016 mediahub.cz str. 00 Mediahub, Média

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze.

V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních oznámení.

Podle Vávry by měla média o přípravném řízení informovat v podstatě jen v případech, kdy ho orgány činné v trestním řízení nějak maří. "Já bych byl pro, aby se nesměly vůbec zveřejňovat informace, než je věc projednávaná před soudem. Přípravné řízení, které leckdy může trvat měsíce, není postaveno na to, aby mohlo být nasvíceno kamerami," uvedl.

Přípravné řízení je předsoudním stadiem, jehož účelem je připravit podklady pro řízení před soudem. Jde o neveřejné řízení, ve kterém se prověřuje podezření ze spáchání trestného činu, opatřují podklady pro podání obžaloby a vyhledávají a zajišťují důkazy.

Vávra připustil, že jeho myšlenka je extrémním předpokladem, který by ale považoval za nejrozumnější. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat. Naopak přímá účast u soudu je tradiční.

Ve prospěch argumentu hovoří podle Vávry i nadužívání institutu trestního oznámení. Ten totiž používají například společnosti v obchodním styku. Místo aby složité samy sháněly důkazy, nechají tuto práci na policii. "Policie nemůže dělat nic jiného, než začít konat. Jde účelově vyvolávat situace, ničit konkurenty, případně si na útraty státu shánět důkazy pro obchodní spory," řekl Vávra.

URL | <http://mediahub.cz/media-35808/media-by-dle-soudce-mela-o-trestnim-rizeni-informovat-az-u-soudu-1055920>

---

## Co přinese masová migrace? České univerzity těžko shání peníze na výzkum

28.2.2016 e15.cz str. 00 Domácí události

Jan Vávra

Stále více fakult vysokých škol se přidává k podpoře dobrovolnických aktivit z řad studentů. Vyplácí jim tzv. dobrovolnické stipendium, které částečně hradí náklady na cestu na Balkán či Řecko, kde pomáhají uprchlíkům zmírnit akutní příkoří. Výjezdy studentů jsou ale paradoxně tím hlavním způsobem, jak se nyní může akademická sféra s průběhem migrační krize seznámit „v terénu“. Na dlouhodobý výzkum mají univerzity problém sehnat příslušné granty.

Koncem loňskému začala Masarykova univerzita (MUNI) podporovat humanitární aktivity studentů. Nejčastěji spočívají v pomoci migrantům, někteří studenti ale vyjeli také do Ghany poskytovat lékařskou péči. Během tří měsíců MUNI rozdělila necelých 55 tisíc korun mezi 13 studentů.

Přidala se i pražská Univerzita Karlova, a to konkrétně fakulty Humanitních studií (FHS) a Sociálních věd (FSV), které umožňují získat studentům zvláštní stipendium. To však pokryje jen část nákladů na cestu a ani v případě UK nedosahuje více než několika tisíc korun vyplacených jednorázově.

„Chceme podpořit aktivity studentů, které jim umožní vidět složité společenské problémy v reálném světě. Učí se tedy v praxi, ne z učebnic,“ uvedl proděkan **Fakulty sociálních věd** Petr Soukup. Současnou migraci dle vlastních slov nevnímá jen jako negativní jev. Škola však prý přesto sleduje výsledky všech zahraničních studií a analýz. Ty by mohly napomoci souvislosti a důsledky současného přistěhovalectví lépe pochopit.

Neplatí však, že by humanitární pomoc, veřejné diskuse a vědecký výzkum byly ve vzájemném protikladu a instituce se musely rozhodovat, čemu dát přednost

Složitost problému si navíc uvědomují i sami dobrovolníci. Jan Piňos, jeden z jejich českých koordinátorů, loni na podzim pro Respekt uvedl: „My zatím děláme čistou humanitární pomoc. Neřešíme, jaké jsou možnosti

Evropy, kolik je schopná absorbovat uprchlíků. Jsme samozřejmě kritičtí ke střeoevropským vládám, že nechtějí přijmout uprchlíky. Podle mě ale nikdo neví, jaká je absorpce Evropy. To ukáže až praxe.“

Tuzemská akademická sféra však odpovědi na Piňosem nastíněnou otázku zřejmě hned tak nepřinese. Pokud se tedy migrační krize výrazně „nepřelije“ i do Česka. „Zabýváme se migranty, kteří jsou už tady, přestože detenční zařízení s výzkumníky příliš nespolupracují. Na dlouholetý výzkum v zahraničí ale jen těžko seženete granty, nemůžete si navíc dovolit přestat publikovat a přednášet,“ vysvětluje Petra Ezzeddine z katedry obecné antropologie FHS UK.

„Není o to ani příliš zájem ‚shora‘, přestože by tento druh výzkumu pomohl nastavit dlouhodobou migrační politiku země,“ dodává badatelka. „My coby antropologové navíc nepracujeme ani tolik se statistikami či dotazníky, jako sociologie či politologie, ale provádíme hlavně zúčastněná pozorování přímo v terénu. O to je těžší grant získat a výzkum uskutečnit,“ doplňuje Ezzeddine. Kristýna Brunclíková z oddělení pro vědu a výzkum na FHS ale dodává, že nějaká forma dalšího vědeckého zájmu o téma migrace je ze strany zmíněné fakulty velmi pravděpodobná.

Počítá se i účast ve veřejné debatě

Výzkum podnícený aktuální migrační krizí ovšem zatím neprobíhá na Univerzitě Karlově ani na katedrách zmíněné sociologie a politologie. Akademické instituce se přesto snaží v tématu migrační krize angažovat nejen humanitárně, ale i vědecky. Česká asociace pro sociální antropologii chce propojovat příslušné experty či pořádat semináře a debaty, Sociologické nakladatelství vydává sborník textů věnovaných migraci s názvem „Pohyb a začlenění. Francouzská perspektiva.“

Neplatí však, že by humanitární pomoc, veřejné diskuse a vědecký výzkum byly ve vzájemném protikladu a instituce se musely rozhodovat, čemu dát přednost.

Zákon o vysokých školách vymezuje jejich úlohu tak, že vedle pěstování vědeckého poznání „hrají aktivní roli ve veřejné diskusi o společenských a etických otázkách, při pěstování kulturní rozmanitosti a vzájemného porozumění, při utváření občanské společnosti a přípravě mladých lidí pro život v ní.“ Finanční prostředky určené na výplatu humanitárních stipendií navíc univerzity čerpají z fondů na podporu studentských aktivit

K tomu, aby mohly dostát nejen ve společenské, ale i vědecké úloze, by mohly podle akademiků přispět hlavně změny financování výzkumu, jejichž nutnost zdůraznila například i kauza tzv. predátorských vydavatelství.

Čtěte také:

V Řecku uvízlo 20 tisíc uprchlíků, systém pomoci může do týdne zkolabovat

Tsipras: Budeme blokovat dohody v EU, když s námi neponesete břímě migrace

URL| <http://zpravy.e15.cz/domaci/udalosti/co-prinese-masova-migrace-ceske-univerzity-tezko-shani-penize-na-vyzkum-1274968>

---

## **Matěj Stropnický: Mým spojencem je ulice**

28.2.2016 e15.cz str. 00 Rozhovory

Hana Boříková

Zachraň strom, posílíš mír, s tím si fakt nevystačíme, říká nový předseda Strany zelených Matěj Stropnický.

O Matěji Stropnickém jsme v článku o neschopnosti pražských politiků postavit novou koalici napsali, že je sebestředný levičák, kterému jde jen o sebe prezentaci. Zareagoval e-mailem, že nás zkusí přesvědčit, že to tak není. Nálepkování nemá rád, notabene když prý ho ani neznáme.

Po měsíci jsme se sešli a vznikl z toho nakonec rozhovor. Stropnický se mezitím stal předsedou Strany zelených, takže kromě pražské politiky – a z té se nechystá po svém zvolení do čela strany ani náhodou stáhnout – bude zasahovat víc i do té celostátní.

Co se vám na tom hodnocení nejméně nelíbí?

Levicový v zásadě jsem. Teď jsem ale i předsedou Strany zelených, která není úplně jednoznačně jen levicová. Nejméně mi vadí ta sebe prezentace. Léta pracuji zadarmo nebo za velmi nízké ohodnocení.

Především proto, že jsem v té práci viděl smysl. Sebe prezentace je veřejná debata, do které člověk, který má nějaké názory, vstupuje. Poznává svět a pak ho mění. Nejde mi o samoučelné budování značky.

Přečetla jsem si váš Manifest interurbanismu. Na stránkách novin prezentujete své názory z pozice aktivisty a dokazujete lidem z Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy (IPR), že jsou sluhy developerů. To už jste byl ale radní...

Nahlížel jsem na to tak, že je důležité, aby město umělo formulovat, co si představuje, co kritizuje a z jaké teoretické základny vychází. Není to osobní spor.

Pokud tu unikají stovky miliard, když firmy daní tam, kde je to nejvýhodnější, a zisk se nereinvestuje tady, pokud je minimální mzda v Německu sedminásobkem té naší... Kde to jsme?

Všichni developéři parazitují na městě a nikdy nepostavili nic dobrého, píšete dál...

Někde mohla být kritika příliš paušální, ale já jsem chtěl vysvětlit, v čem vidím jinak to, jak by se měl dělat územní plán. První půlrok jsem se s architekty z IPR bavil interně, ale nikam to nevedlo. Řekl jsem si, že musím sednout a zkusit zformulovat svůj názor a prosadit svůj pohled na svět.

Myslím si, že na to mám právo, protože jsem na rozdíl od nich zvolený. Kdo to naposledy udělal? Primátor Kasl. Myslíte si, že (exprimátor – pozn. red.) Hudeček dal IPR nějaké zadání? Město se nemůže spoléhat na jeden názor. Plán je málo regulativní a na tom trvám. V manifestu jsem prezentoval jakýsi lidový urbanismus. Politik musí mít vizi.

Já tam našla spíš kritiku... Je vizi boj?

Developer se jako každá ekonomická moc snaží soustředit na zisky a náklady přenést na veřejný sektor, proto jsou takové deficity veřejných rozpočtů.

Má se s developery vůbec bojovat? Zní to líbivě, lid na to slyší, ale proč jim nedat jasná pravidla, po kterých ostatně sami volají, a nedostat z nich co nejméně?

Město si musí znovu vytvořit pozici, aby s nimi coby s ekonomickou silou v území jednalo jako rovný s rovným. Vždyť pravidla jsou. Oni ale chtějí mírná pravidla.

Každý rok jsou ta pravidla jiná a developerům přitom trvá osm let, než prosadí projekt.

Říkal jsem developerům opakovaně: Problém je, že navrhujete tak velké stavby, které ubírají na hodnotách okolí. Pokud budete myslet také na ostatní, pak vám ty stavby budou procházet rychleji. To žádný stavební zákon, který omezí procesní práva účastníků, nezlepší, a paní ministryně pro místní rozvoj Šlechtová to nechápe. Jen bude větší odpor a větší frustrace.

Že vám primátorka sebrala Pražské stavební předpisy i své následné odvolání jste prezentoval jako vítězství zlých developerů. To je ale hodně zjednodušené...

To souviselo spíš se změnami územního plánu. Developéři si v minulosti nakoupili pole a chtěli, aby z nich město udělalo stavební parcely, a to jsem odmítl.



To je zase zjednodušení. Za ten rok, co jste vládl, se neschválila ani jedna změna územního plánu. A všechny rozhodně nebyly zločinné.

To není pravda, schválila se jich řada. Řada se jich ale také zamítla. Prostě jsme rozhodli a byli jsme zcela důslední... A k tomu zjednodušení. Mojí povinností je celý proces definovat a zjednodušit tak, aby lidé pochopili, že hájím veřejný zájem. Nám se podařilo vysvětlit Pražské stavební předpisy i čtenářům Blesku.

Na IPR vám prý nabízeli pozitivní témata, vy jste ale říkal: To nechci, to emoce nevyvolá, chci revoluci.

To není pravda. Já jsem se naopak aktivně účastnil například plánování rekonstrukcí ulic v rámci participace veřejnosti nebo se mi podařilo prosadit příměstský park na soutoku Berounky a Vltavy. Největší spory jsem měl s Kanceláří Metropolitního plánu.

Vy jste samý konflikt. Vždyť kvůli vám padla i rada města... Touha vás odvolat byla silnější než zdravý rozum.

Pražská politika má tendenci se dohodnout v pozadí. ČSSD na to byla zvyklá a s paní Kleslovou v tom chtěla pokračovat. My jsme v Trojkoalici došli k závěru, že když budeme chtít něco prosadit, budeme to muset říkat veřejně a získat pro to veřejnost. Mým spojencem byla vždycky ulice.

Chtěl jsem vysvětlit, že budeme plnit sliby i proti vůli koaličních partnerů. ČSSD slibovala, že bude bojovat proti developerům, a nedělala to.

Zase ten boj...

Veřejná moc musí být protiváha soukromé ekonomické moci. Developeri jsou agresivní a je potřeba je krotit. Copak si někdo vůbec může myslet, že se něco změní, protože to někdo myslí dobře? To je sluníčkářský přístup. To je směšné. O to, jak to dopadne, se vede zápas.

I když celé vládnutí koalice na městě skončilo neslavně, vy jste na tom jediný vydělal. Dokázal jste za ten rok vzbudit zájem, emoce a stal jste se díky tomu předsedou zelených...

Asi jsem měl pracovat v PR agentuře... Jsem novinář, vymýšlel jsem titulky. Jsem zvyklý uvažovat ve zkratce, ale třeba za tím manifestem jsou desítky, stovky hodin práce. Ten text je třeba zkrátit do vysvětlení. A musí být za tím vidět to úsilí, ten boj, jak vy říkáte. To je politická práce, ne sebe prezentace.

Myslím, že manipulujete – nebo opomíjíte – nějaká fakta... V článku o plánované hale Amazonu v Horních Počernicích píšete třeba o záboru orné půdy, ale Amazon měl vzniknout v logistickém parku, kde už je pravomocně povolená výstavba. Navíc píšete, že by se k té firmě hodil nápis Arbeit macht frei. Není to trochu moc?

To byl pocit, který jsem měl, když jsem tam byl na návštěvě. I ti stálí brigádníci tam vydrží půl roku. Tím, že sem vláda vábí takovou firmu, přijdou jiní lidé o kvalitní práci. Baval jsem se o tom s nakladateli. A ty vláda ničí, když sem vábí takový nadnárodní nekreativní koncern.

Takže nevábit nikoho...

Ale jo, ale čekal bych, že se CzechInvest poradí s městem, jaká odvětví oslovit, a ne že nám sem budou nutit něco jako Amazon. Něco, co obnáší 180 kamionů denně, přitom nemáme okruh.

Kdy jste se rozhodl kandidovat na předsedu zelených?

V posledním roce jsem poprvé cítil podporu strany za celou dobu, co tam jsem. Propolitika ti tomu, co jsem dělal na městě, nezazněl jediný kritický hlas. A odvolání mi umožnilo, abych kandidoval. Rozhodl jsem se už někdy před Vánoce...

Víte, že se vám po Praze říká meloun? Navenek zelený, uvnitř rudý...

To se asi nabízí. Mají-li být zelení kritiky globalizace, musejí kritizovat nezkrocenou sílu nadnárodního podnikání a to je v některých kruzích vnímáno jako příliš levicové.

Vy sám říkáte, že zelení si s ekologií nevystačí. Připadá mi, že vy spíše inklinujete k sociálním otázkám...

Ekologické problémy mají ekonomické příčiny a sociální důsledky. Takhle musejí začít zelení na věci nahlížet. Zachraň strom, posílíš mír, s tím si fakt nevystačíme.

Takže budete bojovat proti korporacím?

Proti predátorům na trhu ve prospěch těch, kteří se chovají slušně a jsou menší či střední.

Takže všichni velcí jsou neslušní?

Až na úplné výjimky se všichni řídí logikou: musíme se stát ještě většími a pohltit ty menší. Tohle je jejich bytostný zájem, v tomto ohledu jsou si všichni podobní.

Jak jim to chcete znepříjemnit?

Je potřeba jim především započítat všechny náklady jejich podnikání. Vyrábějí tam, kde je to nejlevnější, kde se neplatí daně, kde nemají lidé žádná pracovní práva... Typicky třeba v Číně. A pak se to převáží. Mělo by se přestat vyplácet vozit rajčata a trička přes celý svět. Jsme tranzitní země a vyježděné koleje na dálnicích platíme z veřejných peněz.

Nebudeme mít tedy v zimě rajčata?

Dobrá kontrolní otázka... Je logické, že na trhu není všechno 365 dní v roce, 24 hodin denně. Tohle není normální stav. Nejde o to, že se zakáže dovoz, ale všichni musejí nést veškeré náklady svého podnikání v zimě i v létě. Že se nestydí někdo vydávat za volný trh situaci, když stát dotuje nadnárodní firmy.

Ale koleje vyjíždějí i naše firmy...

Stát musí zajistit, aby se přepravovalo po železnici. Měl by zajistit výstavbu překladišť... A může je i provozovat soukromník. Stát ale musí vědět, co chce. Pokud tu unikají stovky miliard, když firmy daní tam, kde je to nejvýhodnější, a zisk se nereinvestuje tady, pokud je minimální mzda v Německu sedminásobkem té naší... Kde to jsme?

Vycházejí z jiné základny a na zvyšování minimální mzdy žehrají především naši podnikatelé...

Ale proč? Protože jsou nekonkurenceschopní, jelikož ty nadnárodní koncerny jsou vlastně dotované. Malí nemají na to, aby optimalizovali po celém světě.

Jste spíš zlatá mládež, nebo salonní komunista?

Já už nevím, co na to mám říkat. Pracuji od 18 let. Zlatá mládež má od svých rodičů zlatou bankovní kartu, vůz, potácí se z dovolené na dovolenou, z mejdanu na mejdan. To já fakt posledních 13 let nedělám. Napsal jsem asi 300 článků... Z čeho plyne ta otázka? Kvůli rodině? To si mě někdo plete s Agátou?

Nikdy jste díky rodině nezažil chudobu... Víte, o čem mluvíte?

Je povinnost těch, kteří vystudovali veřejné vysoké školy za peníze daňových poplatníků, aby nehájili zájmy své vrstvy, ale aby to vrátili těm, kdo neměli možnost studovat ty proklínané humanitní obory... Máme hájit jejich zájmy, protože to umíme lépe podat.

Kde se inspirujete, kam posunout zelené? K Německu?

Neřekl bych, že je to přenositelné. Moc dopodrobna nesleduji, co dělají zelení jinde.

Nerozdělíte svou levicovostí zelené? Část z nich je určitě spíše středová. A ani vaše podpora nebyla jednoznačná...

Jsem si vědom, že můj názor na celou řadu věcí nemusí být převažující a u některých symbolických věcí – například v debatě o atlantismu nebo spojení s NATO – bude spíše menšinový. Ale po těch 13 letech, co ve straně jsem, nechci jako předseda skončit po dvou letech. Chci ji vést od úspěchu k úspěchu. A na to potřebuji podporu, takže si budu dávat hodně pozor na to, co říkám. Mám ovšem zároveň ambici tu stranu přetvořit v úspěšnou stranu.

Už máte vymyšlené nějaké volební téma?

Pravděpodobně to bude hlavně způsob výpočtu ceny elektřiny. To, s čím přišlo ministerstvo průmyslu a Energetický regulační úřad, že se bude cena pro domácnosti vypočítávat ne podle spotřeby, ale podle maximálního příkonu jističe, je pro nás jako dělané. Ti, kdo se snažili šetřit, budou hrozně znevýhodněni. Stát se snaží na jejich úkor pomoci svému gigantu a všem těm distributorským vyřídudům.

Komu chcete sebrat voliče?

Všem. Vládě za to, že nekoná a je ve střetu zájmů, pravici, že se zdiskreditovala, komunistům i Pirátům, protože nenabízejí řešení. Ty druhé považuji ale za zajímavé spojence. Rozumějí virtuálnímu světu, my zase tomu reálnému... A pravda je, že ten virtuální získává někdy převahu.

Máte nějaký politický vzor?

Asi Jaroslava Šabatu. Byl ve vězení, a když vyšel ven, myslel si to samé, jako když tam přišel.

Matěj Stropnický (32)

• S otcem, bývalým diplomatem a současným ministrem obrany za ANO Martinem Stropnickým, pobýval v 90. letech v Římě a v Lisabonu. • Maturoval na Francouzském lyceu v Praze, poté studoval žurnalistiku na **Fakultě sociálních věd** UK. • Pracoval jako redaktor v Literárních novinách, hrál v několika filmech. • Od roku 2006 je zastupitelem na Praze 3, kde založil hnutí Tady není developerovo, s nímž bojoval především proti zástavbě žižkovského nádraží. • V letech 2012 až 2014 byl místostarostou Prahy 3. • Za Stranu zelených kandidoval v roce 2006 neúspěšně v parlamentních volbách, od roku 2012 do ledna 2014 byl třetím místopředsedou strany. • V komunálních volbách zvítězil v Praze 3 s hnutím Žižkov (nejen) sobě, na kandidátce Trojkoalice do Zastupitelstva hlavního města Prahy vyskálal preferenčními hlasy z 11. místa na čtvrté. • V koalici primátorky Adriany Krnáčové (ANO) byl náměstkem pro územní rozvoj. • Loni v říjnu byl odvolán spolu s dalšími třemi radními během tzv. pražské zabijačky, kde se navzájem povraždili sami členové koalice. • V lednu byl zvolen předsedou Strany zelených.

Čtěte také:

Matěj Stropnický: Já toho Golema zapřáhnu

Bez Stropnického to šlo rychle: Pražští radní schválili stavební

URL| <http://nazory.euro.e15.cz/rozhovory/matej-stropnicky-mym-spojencem-je-ulice-1271029>

---

## Ptáčková, Dušková: Vzdělaní Češi mají rádi přírodu. O její ochraně mnoho nevědí

28.2.2016 parlamentnilisty.cz str. 00 Názory a petice  
PV

Výsledky sociologického průzkumu nejen o ochraně přírody

Během loňského roku provedla organizace Beleco sociologický výzkum zaměřený na postoje obyvatel Česka k otázkám týkajícím se ochrany přírody.

Šetření bylo součástí rozsáhlého informačního projektu "Příroda, koho to zajímá", který usiluje o zvýšení srozumitelnosti hlavních témat a cílů ochrany přírody a také o aktivnější zapojení veřejnosti do této oblasti. První, kvantitativní část výzkumu byla realizována v létě 2015. Byla zaměřena na respondenty s vyšším vzděláním (minimálně středoškolské s maturitou), vyššími příjmy (měsíční příjem domácnosti nad 20 tisíc hrubého), žijící ve větších sídlech (obce nad 20 tisíc obyvatel). Dotazováno bylo celkem 1023 respondentů z řad participantů Českého národního panelu (viz pozn. pod článkem). Druhá, kvalitativní část čerpala ze dvou skupinových rozhovorů, které se konaly v září 2015. Účastnili se jich opět respondenti s vyšším vzděláním, vyššími příjmy, tentokrát výlučně s bydlištěm v Praze. Jednu ze skupin tvořili lidé starší 60 let, druhou respondenti mezi 20 a 30 lety. Celkem se rozhovorů účastnilo 14 respondentů. Sběr dat a jejich vyhodnocení provedli sociologové Kateřina Ptáčková a Karel Čada (**Fakulta sociálních věd** Univerzity Karlovy) ve spolupráci s agenturou NMS Market Research.

Výzkum se soustředil na vzdělanější a lépe situované Čechy a Češky z větších měst, protože na tuto cílovou skupinu je zaměřena celá populárně-naučná kampaň Příběhů české přírody, která je také součástí informačního projektu "Příroda, koho to zajímá". Takto byla cílová skupina vybrána s ohledem na prostředky a náplň kampaně - informačním kanálem je především internet, případně on-line média, jejichž užívání je právě u této skupiny obyvatel nejvyšší. Cílem kampaně je ukázat na základní jevy v přírodě, které se dají pozorovat třeba i v městském prostředí, a také přimět městské obyvatele k zájmu o změny v přírodě, jejichž znalost je základem pro pozitivní přístup k zásadnějším otázkám ochrany přírody.

Hlavní zjištění výzkumu potvrdilo naše očekávání - vzdělaní lidé deklarují pozitivní vztah k přírodě a zájem o její ochranu. Velká většina respondentů chodí podle svých slov do přírody ráda, umí si tam poradit, příroda jim připadá krásná a tito lidé se snaží sami omezovat negativní dopady své činnosti na přírodu.

Zároveň se však ukázalo, že respondenti o přírodě mnoho nevědí a zprávy o ní ani aktivně nevyhledávají. Polovina respondentů si např. není schopna vybavit žádnou zprávu o ochraně české přírody, kterou v poslední době zaznamenala, pouhých 11 procent umí vyjmenovat všechny čtyři české národní parky a téměř polovina si nevybaví žádný rostlinný ani živočišný druh, který je na našem území kriticky ohrožen. Na následujících řádcích vám podrobněji představíme hlavní zjištění, která obě části výzkumu přinesly.

### Vztah k přírodě

Téměř třetina vzdělaných Čechů a Češek navštěvuje v letní sezóně přírodu více než jednou týdně. Druhá třetina chodí v létě do přírody zhruba jednou týdně a zbylá třetina pak méně často. Vůbec do přírody nechodí jen naprosté minimum respondentů. Pokud mají lidé volit mezi "divočinou" a "upraveným městským parkem", vybere si 53 procent rozhodně či spíše divočinu, 35 procent "něco mezi" a 12 procent rozhodně či spíše park. "Jako v přírodě" si pak lidé připadají např. při sběru hub, procházce v lesoparku, koupání v řece či projížďce na kole venkovskou krajinou. Naopak menšina si tak připadá při práci na zahrádce, procházce v městském parku či výletu do ZOO s dětmi.

Respondenti s pozitivnějším vztahem k přírodě mají zpravidla širší vnímání toho, co všechno "je příroda". Tito lidé přírodu také častěji navštěvují, v otázkách ochrany přírody spíše důvěřují argumentům ekologů a cítí se lépe v divočině než v upraveném městském parku. Pozitivní vztah k přírodě souvisí také s mírou povědomí o ochranné oblasti. Ženy jsou celkově vůči přírodě a její ochraně naladěny pozitivněji než muži. Častěji deklarují potřebu kontaktu s přírodou a příroda jim častěji připadá krásná. Zatímco vztah žen k přírodě se s věkem výrazně nemění, u mužů je významně pozitivnější v pozdějším věku.

Lidé si do přírody vyrazí nejčastěji odpočinout (84 %), oceňují samotu a klid (74 %). Mezi přírodními "lákadly" je často uváděna také estetická stránka přírody - respondenti ve velké míře souhlasí s tím, že příroda je "krásná" (80 %), lákají je výhledy do krajiny (78 %). Dobrodružství a nepředvídatelnost připadají na přírodě lákavé pouze 17,5 procenta respondentů. Na dovolené v přírodě bylo v posledním roce více než 70 procent respondentů. Stejně velká skupina lidí také slyšela či viděla pořad o české přírodě v rozhlase či televizi, sportovala v přírodě a byla alespoň jednou na houbách či na rybách. Starší generace častěji sleduje zprávy o přírodě, mladší respondenti zase vyrazí častěji do přírody za sportem. Starší muži výrazně častěji než ti mladší

diskutují s přáteli či s rodinou o ochraně přírody, naopak u žen starších 60 let významně klesá podíl těch, které se k ochraně přírody veřejně vyjadřují.

Největší skupina respondentů - téměř dvě třetiny - by se na výletě do přírody jen obtížně obešla bez značených stezek. Polovina pak k tomu, aby se cítila v přírodě dobře, potřebuje mapu, 40 % cítí potřebu naučných tabulí. Méně než 10 procent respondentů považuje za nezbytné potkávat jiné výletníky, mít k dispozici dostupnou zdravotní péči či splachovací záchod. Skupinové diskuse ukázaly, že ideální podoba pobytu v přírodě je z pohledu respondentů tam, kde je to upravené, není tam nepořádek (např. odpady), k dispozici jsou dobře značené cesty, je možné tam "něco vidět". Vítané je, pokud si o místních zajímavostech mohou lidé přímo na místě přečíst, a to stručnou a zábavnou formou.

Celkově lze tedy říct, že respondenti mají přírodu rádi, rádi do ní chodí, ale očekávají, že budou mít k dispozici základní turistickou infrastrukturu. Preferenci "divočiny" před "městským parkem" můžeme tedy chápat spíše jako touhu po klidu a nenarušené přírodě, než po místě, kde budou lidé vydáni přírodě napospas.

### Informovanost

Zájem o informace z oblasti ochrany přírody mají zhruba čtyři respondenti z deseti. Zhruba 20 procent respondentů připouští, že je řada věcí rozhodně zajímavá víc než ochrana přírody. Větší zájem o informace o přírodě mají ti, kteří do ní častěji chodí, mají k přírodě pozitivní vztah, více toho o ní ví, důvěřují argumentům ochránců přírody a cítí se dobře v "divočině". Z hlediska konkrétních informací by respondenty nejvíce zajímaly praktické rady o možnostech "užívání" přírody v jejich okolí - tipy na výlety, zajímavosti o přírodě a krajině v okolí bydliště. Naopak nejmenší je zájem o legislativu, lesní hospodaření, ale také o praktické návody typu "jak vyrobit ptačí budku". Nejčastěji využívané zdroje informací o přírodě jsou "klasické" - internet, televize či rádio. Z diskusních skupin vyplynulo, že většina respondentů registruje (občas do nich nahlédne) také zpravodaje městských částí. Velmi dobře hodnocené jsou informační tabule přímo v přírodě, naopak značně nepopulární jsou mezi respondenty letáky. Čeština se zdá být zásadní podmínkou přístupnosti informací širší veřejnosti. Významný je také zájem o obrázky a fotografie na informačních materiálech.

Pokud jde o míru informovanosti o otázkách ochrany přírody, platí již výše uvedené - informovanost není příliš vysoká. Zhruba polovina respondentů si nebyla schopna vybavit žádnou konkrétní zprávu o ochraně české přírody z poslední doby. Ti, co si na něco vzpomněli, uvedli nejčastěji problémy Šumavy a připravovaný zákon o národních parcích (data byla sbírána na začátku června 2015). Dalšími výraznými tématy, která ale ve skutečnosti nespádají pod ochranu přírody, byly třídění a recyklace odpadů, akce Uklidme Česko, lokální události a témata a dále divoká příroda, zvířata (volně žijící, chráněná, biodiverzita, invazní druhy) a téma konfliktu ochrany přírody a výstavby. Tato zjištění potvrdily také skupinové diskuse. Poslední zprávy z oblasti ochrany přírody si většina respondentů vybavovala jen velmi obtížně. Řada "ekologických" témat, která nakonec zazněla, nesouvisela přímo s přírodou a její ochranou. Převládaly události lokálního významu. Aktivně informace o ochraně přírody respondenti nevyhledávají, ochrana přírody není ani častým tématem hovorů s přáteli a rodinou.

Vybavit si nějaký konkrétní živočišný nebo rostlinný druh, kterému na českém území hrozí vyhynutí, zvládlo pouze 54 procent respondentů. Nejčastěji byly jmenovány velké šelmy (rys, vlk, medvěd), dravci (orel, sokol, roroh), mloci, raci, žáby a sovy. Podíl lesů na území ČR zná jen menší část respondentů. Číslo v rozmezí 30-39 procent uvedla cca třetina z nich. Naopak význam zkratky CHKO znají téměř všichni. Šest procent respondentů nebylo schopno jmenovat správně žádný český národní park. Nejčastěji (ve 44 procentech případů) si lidé vzpomněli na dva parky. Všechny čtyři parky uvedlo pouze 11 procent respondentů. Nejznámějším je NP Šumava, naopak nejméně známý je NP Podyjí.

Informovanost o dění v přírodě a v ochraně přírody není mezi vybranou vzdělanější populací vysoká. Nízká je také míra zaujetí a potřeba dozvědět se o tématech ochrany přírody více.

### Hodnocení ochrany přírody v České republice

Kvantitativní část šetření ukázala, že za nejnaléhavější problém v oblasti ochrany přírody považují respondenti množství odpadů, úbytek nezastavěné volné krajiny a znečištění ovzduší. Z diskusních skupin pak vyplynulo, že respondenti si řadu závažných problémů v ochraně přírody nejsou schopni vybavit, neznají je, nebo je jako problém nevnímají. Ochranařský slovník je většině z nich poměrně hodně vzdálen. Ve výpovědích

respondentů byla významná jejich vazba na město a "městské problémy" (parks, zeleň, stromy, čistota ulic, ovzduší, třídění odpadků). Problémy přírody mimo město jsou dominantně spojené s lesy, odhozenými odpadky a zábořem půdy. Významným tématem oblasti ochrany přírody je pro respondenty také výchova dětí ke vztahu k přírodě (zásadní role rodiny, školy a mimoškolních aktivit). Stav přírody se podle respondentů obecně spíše zhoršuje, zejména v důsledku kořistnického přístupu k ní a "úpadku morálky". Starší respondenti zmiňují v dobrém změny po roce 1989 a naopak kritizují opětovné zhoršení stavu v důsledku dlouhodobějšího porevolučního vývoje.

Pojem ochrany přírody je ve vnímání respondentů spojen na jedné straně s drobnými každodenními praktikami ("slušné chování" = neodhazování odpadků), na straně druhé je zatížen silnou morální hodnotou (ochrana přírody jako něco z podstaty žádoucího, správného, o co by se měl každý snažit). Mezi respondenty v diskusních skupinách panovala poměrně široká shoda na tom, že přírodu ničí a ohrožuje, pokud se člověk nechová správně - tedy např. odhazuje odpadky či se snaží z přírody jen získávat (developerská "honba za ziskem"). Pravidla sama o sobě nestačí, abychom přírodu ochránili - je třeba provádět kontrolu a vynucovat jejich dodržování pokutami. Dvě třetiny respondentů kvantitativního průzkumu se kloní k názoru, že by vláda měla vydávat zákony, které přinutí občany chránit životní prostředí. Přírodu ohrožuje také příliš vysoký počet turistů v doposud nedotčených oblastech. Negativní vlivy "běžného" životního stylu nebyly v obou diskusních skupinách - snad pouze s výjimkou okrajově zmíněného automobilismu - uváděny. Hodnocení stávající podoby ochrany přírody v ČR je převážně pozitivní. Za užitečnou ji považuje 80 procent respondentů kvantitativního šetření. Dvě třetiny respondentů ji hodnotí jako nedostatečnou. V názorech na efektivitu vynaložených prostředků je veřejnost rozdělena na dvě přibližně stejné skupiny. O přílišném zasahování ochrany přírody do soukromí je přesvědčena pouze pětina respondentů.

Jednoznačně nejdůvěryhodnějším aktérem v oblasti ochrany přírody jsou odborníci - vědci. Jejich argumentům by v případě referenda v dané oblasti přikládalo váhu celých 90 procent respondentů. Naopak nejméně lidí by přikládalo váhu argumentům ministerstva dopravy a politikům. Ministerstvo životního prostředí, zemědělci a ochranáři z nevládních organizací se shodně těší zhruba 70 procentní důvěře. Účastníci skupinových diskusí označovali za klíčového aktéra v oblasti zejména ochranářské organizace. Na jejich činnosti oceňují respondenti především zaměření se na konkrétní (lokální) problémy, konstruktivní přístup, snahu o systémové změny, dlouhodobé dohlížení na tvorbu a plnění zákonů, drobnou práci. Důvěru v ně naopak snižuje radikálnost (ani ne tak v požadavcích, jako ve formě činnosti - přivazování se apod.), aktivní fundraising (direct-dialog) či podezření z ovlivnitelnosti (úplatnosti) a nedostatku vytrvalosti. Téměř polovina respondentů - 45 % - nebyla schopna uvést žádnou konkrétní nevládní organizaci, která se věnuje ochraně přírody či životního prostředí.

Ochrana přírody je respondenty považována za potřebnou a pozitivní, ale konkrétní představa o problémech ochrany přírody směřuje především na odpadky, úbytek volné krajiny a znečištění ovzduší. Globální problémy týkající se celkového vývoje přírody a krajiny nejsou respondentům známy nebo si je nejsou schopni vybavit. Výše diskutovaná nízká míra informovanosti se projevuje i v oblasti znalosti organizací zabývajících se ochranou přírody.

#### Postoje k dílčím problémům a kauzám

V obou částech šetření jsme se podrobněji zaměřili také na určitá dílčí témata. V kvantitativní části jsme zjišťovali postoje respondentů k otázkám kácení stromů napadených kůrovcem na Šumavě, návratu velkých šelem do české přírody, zásahům vůči nepůvodním druhům a projektu Dunaj-Odra-Labe. V kvalitativní části jsme pak podrobněji diskutovali o problémech post-těžebních oblastí, vojenských újezdů a rybníků. Pokusíme se nyní shrnout hlavní závěry z těchto tematických okruhů.

Více než polovina respondentů se kloní k názoru, že šumavské stromy napadené kůrovcem by se měly vykácet, 35 % respondentů by napadené stromy nekácelo, 10 % nemá na tuto věc jasný názor. Naprostá většina respondentů - více než 88 % - je přesvědčena, že velké šelmy patří do české přírody. Více než 60 % respondentů se kloní k zásahům vůči nepůvodním druhům. Naopak, že bychom tyto druhy likvidovat neměli, se domnívá 30 % respondentů. Respondenti, kteří mají pozitivnější vztah k přírodě, se častěji vyslovují pro variantu nekácet v případě Šumavy a je u nich i o něco silnější podpora rozšíření šelem. Vazba mezi vztahem k přírodě a názoru na zásahy vůči nepůvodním druhům není takto jednoznačná.

Pouze 10 % respondentů se domnívá, že má dostatek informací o projektu D-O-L. Posoudit projekt v konkrétních oblastech - dopravní, ekonomické a ekologické - není schopno 30-40 % respondentů. Nejpozitivněji hodnotí respondenti D-O-L z hlediska jeho dopravní důležitosti (44 % hodnotí kladně, 25 % záporně). Na dvě v podstatě stejné poloviny jsou respondenti rozděleni v hodnocení ekonomické výhodnosti (31 % kladně, 32 % záporně). Nejkritičtěji hodnotí respondenti projekt z hlediska jeho ekologické prospěšnosti (22 % kladně, 38 % záporně).

Asociace spojené s post-těžebními oblastmi jsou v drtivé většině negativní. Lidé by sami od sebe na takové místo nezavítali - chybí jim důvod, proč na takové místo chodit a do určité míry je odrazuje také strach z neznámého. Tato místa by byli ochotni navštívit pouze tehdy, pokud by byl zajištěn "konkrétní program". V zásadě všichni respondenti se kloní k využití takovýchto prostor k zalesnění, ozdravení půdy a pěstování vhodných plodin, turistice (po úpravách), příp. zástavbě. Dokonce i respondenti, kteří projeví zájem o divoce se "navracející přírodu", by využití prostor pro "divoký návrat" považovali pouze za dočasné řešení.

Naopak vojenské prostory k návštěvám lákají. Podle respondentů je třeba zpřístupnit je lidem, ale tak, aby nedošlo ke zničení těchto "unikátních pralesních prostor" - respondenti mají obavy zejména z velkého množství turistů a developerských zájmů, byť vzhledem k popisu těchto oblastí v nich sami zřejmě nebyli vůbec nebo jen v malém procentu.

Stav rybníků hodnotí respondenti jako velmi různorodý, daný zejména formou vlastnictví a přístupem majitelů. Za příčiny špatného stavu pak respondenti považují zejména nedostatečné finance (např. pokud je vlastníkem malá obec), klimatické podmínky (zejména sucha), zvýšený stav chovu ryb. Pro většinu respondentů je možnost koupání se v rybnících poměrně důležitá a to, že se dnes v řadě rybníků - podle jejich názoru - koupat nedá, považují za problém.

K zásadnějším současným problémům české přírody a k otázkám její ochrany nemají respondenti sociologického šetření k dispozici dostatek informací, ale ani tyto informace nijak zásadně nevyhledávají. Deklarovaný pozitivní vztah k přírodě je tak plný paradoxů. Náprava je tedy v rukou ochranářů, kteří mají díky atraktivnosti tématu k lidem otevřené dveře, ale musí se naučit jimi vcházet se srozumitelnými a zajímavými informacemi.

Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska v rámci projektu "Příroda, koho to zajímá" (reg. č. EHP-CZ02-OV-1-016-01-2014); článek byl převzat z webu ZDE

#### Poznámky

Český národní panel tvoří více než 65 000 zaregistrovaných respondentů ve struktuře kopírující internetovou populaci. Identita a věrohodnost všech členů Českého národního panelu je pravidelně online i offline ověřována. Nedůvěryhodní a profesionální respondenti, stejně jako lidé poskytující inkonzistentní odpovědi ve výzkumech, jsou identifikováni na základě interního monitorovacího systému a následně z výzkumů vyloučeni.

2) Minimálně či vůbec nejsou tematizovány např. oblasti biodiverzity a vymírání druhů (pouze jedna zmínka o tom, že vymírání není problém), invazivních druhů (pouze jedna zmínka o nepůvodních druzích stromů), návrat predátorů, fungování přírody a krajiny (pouze jedna zmínka o zemědělství a lesnictví, jako oborech určujících ráz krajiny, plus špatné hospodaření s půdou ve vazbě zejména na solární energetiku a výstavbu skladů), povodně, sucha (zmíněno pouze u konkrétní diskuse o stavu rybníků).

Vyšlo v rámci mediální spolupráce s Literárními novinami

URL| <http://www.parlamentnilisty.cz/article.aspx?rubrika=1415&clanek=423814>

---

## Média by dle soudce měla o trestním řízení informovat až u soudu

29.2.2016 epravo.cz str. 00 Zpravodajství, newsletter

Média by v ideálním případě neměla zveřejňovat informace z trestního řízení, dokud nedospěje do soudní fáze. V diskusi o médiích pořádané Institutem komunikačních studií a žurnalistiky **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy to řekl předseda pražského městského soudu Libor Vávra. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat a také dochází ke zneužívání trestních oznámení.

Podle Vávry by měla média o přípravném řízení informovat v podstatě jen v případech, kdy ho orgány činné v trestním řízení nějak maří. "Já bych byl pro, aby se nesměly vůbec zveřejňovat informace, než je věc projednávána před soudem. Přípravné řízení, které leckdy může trvat měsíce, není postaveno na to, aby mohlo být nasvíceno kamerami," uvedl.

Přípravné řízení je předsoudním stadiem, jehož účelem je připravit podklady pro řízení před soudem. Jde o neveřejné řízení, ve kterém se prověřuje podezření ze spáchání trestného činu, opatřují podklady pro podání obžaloby a vyhledávají a zajišťují důkazy.

Vávra připustil, že jeho myšlenka je extrémním předpokladem, který by ale považoval za nejrozmumnější. S informacemi z přípravného řízení je podle něj složité pracovat. Naopak přímá účast u soudu je tradiční.

Ve prospěch argumentu hovoří podle Vávry i nadužívání institutu trestního oznámení. Ten totiž používají například společnosti v obchodním styku. Místo aby složité samy sháněly důkazy, nechají tuto práci na policii. "Policie nemůže dělat nic jiného, než začít konat. Jde účelově vyvolávat situace, ničit konkurenty, případně si na útraty státu shánět důkazy pro obchodní spory," řekl Vávra.

Zdroj: ČTK - 27.2.2016

URL| <http://www.epravo.cz/zpravodajstvi/media-by-dle-soudce-mela-o-trestnim-rizeni-informovat-az-u-soudu-100643.html>

---

## **Blízký východ - imperativ pro aktivitu NATO**

**29.2.2016 natoaktual.cz str. 00 natoaktual.cz / Analýzy a komentáře**  
natoaktual.cz

Těžko by se hledala léta, kdy byl Blízký východ v novodobé éře klidným, stabilním a bezpečným regionem. Pokud jej teritoriálně chápeme jako území rozpínající se od Egypta po Írán, zůstala Severoatlantická aliance v daném regionu - s výjimkou nedávné výcvikové a asistenční mise v Iráku - stranou aktivního angažmá. Ve světle současné vojensko-politické dynamiky v daném regionu je na místě otázka, zdali není na čase, aby NATO svou dosavadní zdrženlivost, či dokonce pasivitu, vůči Blízkému východu přehodnotilo.

### Vývoj konfliktu po zapojení Ruska

Blízký východ je v současnosti zdrojem potenciální hrozby pro státy Severoatlantické aliance minimálně ze tří základních důvodů. Tím prvním je nová dynamika občanského konfliktu v Sýrii. Od doby, co Rusko přešlo od počáteční strategie obranného zajištění perimetru klíčových lokalit do aktivního útoku, podařilo se syrským vládním jednotkám, za podpory šíitských milic z Iráku, íránských Revolučních gard a Hizballáhu, konsolidovat své pozice a protirežimní povstalce postupně uzavřít na severu kolem města Aleppo. Významnou úlohu v tomto směru sehráli rovněž Kurdové z Jednotek lidové obrany (YPG).

Pokud by se assadovské koalici podařilo eliminovat zbývající komunikačně-logistické kanály opozice vedoucí do Turecka, ocitnou se protirežimní jednotky pod úrovní bojeschopného minima. V takovém případě je zaprvé možné, že se bojovníci z řad umírněné opozice začnou přidávat na stranu radikálních hnutí, jako například Fronta An-Nusra. Zadruhé by hrozící eliminace opozičního hnutí mohla vést k vyhrčené reakci ze strany sunnitských zemí regionu. Obojí by roztočilo další spirálu násilí a podnítilo pokračování uprchlické krize.

Zásadním aspektem budoucího vývoje bude posilování role kurdevských milic, které již v tuto chvíli mají pod kontrolou valnou většinu syrsko-tureckého pohraničí. Dlouhodobým záměrem syrských Kurdů je přitom propojení všech oblastí na severu Sýrie, což v praxi znamená stoprocentní kontrolu hraniční linie syrsko-



tureckého pomezí. Momentálně Kurdům stojí v cestě asi dvacetikilometrový pás ovládaný opozicí, a přibližně stokilometrové pásmo pod kontrolou Islámského státu (IS).

Nastalé rozložení sil by nicméně mohlo vést k eskalaci konfliktu mezi syrskými Kurdy a Tureckem, které již zahájilo dělostřeleckou kampaň proti kurdským pozicím na severu Sýrie. Paradoxem zůstává, že jakkoliv jsou jednotky YPG podporovány Ruskem v boji proti sunnitské anti-assadovské opozici, jsou zároveň hlavním spojencem USA v boji proti IS na území Sýrie. USA tak v boji s IS podporují a primárně spoléhají na skupinu, již jejich alianční partner považuje za teroristickou organizaci.

Na podzim do dynamiky konfliktu vložila ještě roztržka mezi Ruskem a Tureckem. Eskalace přímého konfliktu je značně nepravděpodobná. Jak bylo nicméně možné pozorovat na případu Krymu a východní Ukrajiny, metody nepřímé konfrontace jsou mnohdy daleko efektivnějším způsobem oslabení nepřítele. Rusko by mohlo snadno využít své aktuální pozice a prostřednictvím války v zastoupení, v daném případě podporou kurdským milicím, rozdmýchat a udržovat občanský konflikt v Turecku. Bezpečnostně-politická destabilizace země, která hostí přes dva miliony syrských uprchlíků, by pro Evropu znamenalo nový krizový scénář. Problematika rozpadu IS

Uzavření příměří mezi stranami občanské války v Sýrii by mohlo Rusko využít k uvolnění rukou a vklínit se do čela koalice bojující proti IS, v níž mělo Rusko doposud spíše jen symbolickou roli. Tím by zaprvé legitimizovalo svou přítomnost v Sýrii, především by však posílilo svůj vzrůstající vliv na Blízkém východě. Orientace vojenských prostředků proti IS by každopádně urychlila jeho implozi. Již nyní je pod nátlakem leteckých útoků mezinárodní koalice a pozemní ofenzivy irácké armády, šíitských milicí, kurdských jednotek pešmergů i YPG.

V daném kontextu jsou pravděpodobné dva, vzájemně nevylučné, scénáře. Pod čím větší tlak se bude IS dostávat, o to frekventovanější budou teroristické útoky na území jeho nepřátel. Rostoucí počet sebevražedných atentátů ať už v Bagdádu, na území ovládaném syrskými vládními jednotkami či v zahraničí, je toho důkazem. Vedle eskalující agresivity IS v podobě rozpoutání kampaně teroristických útoků se dá očekávat i jeho postupné etablování v chaosem zmítané Libyi.

I přesto, že počet bojovníků IS poklesl na přibližně patnáct tisíc mužů, stále má tendenci radikály přitahovat. S postupným oslabováním však budou jeho řady řádnout, přičemž radikálové s bojovou zkušeností budou hledat nové formy a místa uplatnění, podobně jako po konci sovětsko-afghánského konfliktu. Návrat/příchod do Evropy, přesun do Libye, svévolný rozptyl po regionu, případně vytvoření nové fronty boje ve jménu radikálního fundamentalistického Islámu jsou důsledky, jež mohou přímo ohrožovat bezpečnost a zájmy aliančních členů jak uvnitř, tak vně svých hranic. Potenciál nové uprchlické krize

Jeden z aspektů boje proti IS se navíc může mezinárodnímu společenství vrátit jako bumerang, a to v podobě sílící uprchlické krize. Většina syrských uprchlíků utekla primárně před assadovským terorem, nikoliv IS, konec bezcílného bombardování civilistů by mohlo úprk obyvatelstva oslabit.

Zásadnější hrozba nicméně dřímá v možné eskalaci mezietského a mezináboženského násilí. S postupující ofenzivou a teritoriální expanzí syrských i iráckých Kurdů totiž dochází k cílené perzekuci sunnitských Arabů, kdy z jedné strany na ně útočí šíitské milice, zatímco z druhé kurdští sunnitě, kteří je hromadně vyhánějí z jimi obývaného území. Někontrolovatelné etnické čistky ze strany milicí by mohly prohloubit humanitární krizi, podnítit další vlnu exodu arabského obyvatelstva směrem do Evropy a být zásadní překážkou v post-konfliktní stabilizaci regionu. Role pro NATO

Před Severoatlantickou aliancí tak v současnosti vyvstává několik zásadních problémů. Ať už to je potenciální hrozba zavlčení Turecka do mezinárodního konfliktu, popřípadě hybridní války, nekontrolovaný rozptyl islamistických radikálů, etnické konflikty, boj o moc nad dobytým územím či další vlna uprchlické krize.

Severoatlantická aliance by se tak měla zaměřit na realizaci tří svých elementárních principů Strategické koncepce formulované na Lisabonském summitu v roce 2010, a podílet se tak na budování podmínek pro udržitelný mír a stabilitu v regionu. Neschopnost vytvoření efektivního rámce pro rekonstrukci post-konfliktní Libye vedlo k rozpadu státních struktur, chaosu a vytvoření podhoubí pro destabilizaci celého regionu. Právě příklad Libye by měla mít Aliance na paměti při formulování politiky svého angažmá na Blízkém východě. Posílení kolektivní obrany

NATO by mělo posílit svou přítomnost v Turecku, podobně jako ji posílilo v Pobaltí a Polsku. Jak za účelem odstrašení ať už konvenčního útoku na člena Aliance, nebo „hybridní“ agrese. Tento krok by měl i symbolický

rozměr, neboť by potvrdil princip soudržnosti a solidarity ještě víc, než pouhá dočasná dislokace systémů protivzdušné obrany.

NATO by mělo rozmístit své jednotky na turecko-syrské hranici. Zprv by tak mohly zajišťovat bezpečnost turecké hranice, na které hrozí přeshraniční střety mezi tureckou armádou a kurdskými milicemi, jež by mohly ohrozit úspěšné řešení současného konfliktu. Zadruhé by se podílely na monitorování a prevenci nelegálního přechodu hranic uprchlíky nebo členy radikálních islamistických skupin.

NATO by tak zároveň rozšířilo perimetr ochrany svých členů před uprchlickou krizí, který je v současnosti až za hranicemi Turecka v Egejském moři. Patrně nikoliv náhodou se podle průzkumů veřejného mínění z podzimu loňského roku staví pozitivně k NATO pouze 23 procent turecké populace. Krizový management

NATO by se prostřednictvím politických i vojenských nástrojů mělo zapojit do post-konfliktní stabilizace bezpečnosti a rekonstrukce regionu. Jednotky NATO by například mohly asistovat při ochraně humanitárních pracovníků. V případě přetrvávajícího občanského konfliktu na východě Turecka by se Aliance měla aktivně angažovat ve vynucení jeho ukončení.

Za účelem efektivní eliminace IS a ukončení konfliktu v Sýrii by NATO mělo začít vést konstruktivní dialog s Ruskem. Prostřednictvím daného dialogu by se zároveň mělo snažit předejít další eskalaci napětí mezi Tureckem a Ruskem.

Přítomnost jednotek NATO na hranicích by zároveň fungovala jako brzdný mechanismus pro případ odhodlání Turecka podniknout pozemní invazi do Sýrie. Kooperativní bezpečnost

Obnovení asistenční mise pro výcvik Iráckých ozbrojených složek je předpokladem nejen k tomu, aby byl Irák schopen efektivně převzít kontrolu nad územím ovládaným IS, ale aby byl v budoucnu schopen efektivně čelit případným dalším povstaleckým tendencím.

NATO, jako neutrální aktér, by mohlo v budoucnu podílet na odzbrojení povstaleckých skupin původně bojujících proti IS, případně kontrole cirkulace zbraní v regionu. Masivní množství volně dostupných zbraní dodaných opozičním skupinám nyní působí jako zásadní element neschopnosti pacifikovat milice působící na severu Afriky.

NATO by mělo aktivně spolupracovat s Jordánskem na posílení jeho vnitřní bezpečnosti a politické stability, pro případ napadení země jednotkami IS. Speciální úsilí by mělo být zároveň věnováno spolupráci se zeměmi Rady pro spolupráci arabských zemí v Zálivu a harmonizaci společného postupu při vytváření dlouhodobě stabilní bezpečnostní struktury na Blízkém východě. Úspěšná spolupráce s Katarom a Spojenými arabskými emiráty byla demonstrována již při alianční operaci v Libyi.

Martin Dunaj

autor studuje na Institutu politologických studií **Fakulty sociálních věd** Univerzity Karlovy

URL| [http://www.natoaktual.cz/blizky-vychod-imperativ-pro-aktivitu-nato-f20-na\\_analyzy.aspx?c=A160229\\_191850\\_na\\_analyzy\\_m02](http://www.natoaktual.cz/blizky-vychod-imperativ-pro-aktivitu-nato-f20-na_analyzy.aspx?c=A160229_191850_na_analyzy_m02)